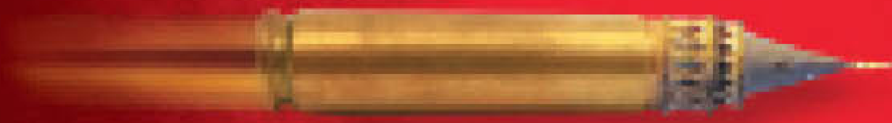
ATEŞ ETME İSTANBUL



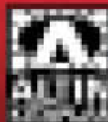
CELİL OKER



ATEŞ ETME İSTANBUL



CELİL OKER




ALTIN
KİTAPLAR

KAPAK TASARIMI
GÜLHAN TAŞLI

ISBN 978 – 975 – 21 - 1690 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kaz›m Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Ba€c›lar / ‹stanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr



CELİL OKER

ATEŞ ETME İSTANBUL



Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitabı

BEYAZ ELDİVEN SARI ZARF

1. BÖLÜM

Uyandım. Çok zor uyandım. Öyle derin uyuduğumdan değil, gece boyu en az on kere uyandığımdan. Geceden ne kaldıysa daha doğrusu. Kaçta yatağa doğru uçtuğumu hatırlamıyorum. Ne kadar içtiğimi de.

İnsan eski dostlarını kaybedince, daha eski dostlarını çağırıyor.

Yatak sertti. Battaniyenin altından dönüveren nevresim belli belirsiz kokuyordu. Yastığıma alışamamıştım. Bunların hiçbirini umursamayacak kadar yorgundum. Hafif başım dönüyordu. Başım ikiye katladığım yastığa değer değmez bayılmışım. Uyumadan önce ne yaşadığım günü, ne yaşayacağım günü gözümün önünden geçirebildim. Oradan biliyorum.

Pencerenin önünden geçen araçların motor gürültüsünü bir süre sonra duymaz oluyordunuz da, peş peşe kornalar dayanılmazdı. Uyarı kornaları, çağırma kornaları, itiraz kornaları, küfür kornaları. Küfür kornalarında istisnasız uyanıyordum. Bir küfür de ben sallıyordum. Yüzümü yastığa gömüyordum. Bir sonrakine kadar dalıyordum.

Üst kattan gelen topuk sesleri başka bir işkenceydi.

Çoğunlukla o sivri uçlu ayakkabıların içine ayaklarını nasıl sığdırdıklarını tam olarak anlamadığım kadınların gülüşmeleri karışıyordu tıkır tıkır topuk seslerine. Erkekler bazen cevap veriyordu, bazen vermiyordu. Cevap verdiklerinde de, vermediklerinde de bir süre kesiliyordu tıkırtılar. Sonra yeniden. Çocuk sesi gelmiyordu hiç.

Kapılar kapanıyordu elbette. Kapılar açılıyordu. Küfrediyordum.

Yine de uyudum.

Akşamın pasını üzerimden atmak için uyudum. Unutmak için uyudum. Belki güzel bir rüya görürüm diye uyudum. Rüya görmedim ama. Gördüysem de hatırlamıyorum. Bazıları hatırlanmazmış.

Bazılarının neden hatırlanmadığını bana öğreten kadına küfretmedim ama hiç.

Uyandım sonunda. Zor mor uyandım. Duvarlara baktım. Duvarlar bana baktı. Biraz dikildim yatağın içinde. Geriye doğru kaykılıp sırtımı yastığa, yastığı duvara yasladım. Sola doğru eğilerek sigara paketime uzandım. Son sigaramı aldım içinden. Yatmadan önceki akıllı davranışım için kendimi tebrik ettim. Sigaramı yaktım. Paketin ağzını biraz genişlettim kül tablası olsun diye. Gerçek olanı uzaktaydı. İlk nefesi içime çektikten sonra kendimi bir kere daha tebrik ettim.

Dünya daha dayanılır hale geldi on miligram zifir, sıfır virgül sekiz miligram nikotin ve on miligram karbon monoksitin bir nefes dumanın içine sığan miktarı akciğerlerimden vücuduma dağılınca.

Biraz kötülük iyi gelir dedim kendi kendime.

İyi geldi.

Dört nefes sonra dün sabahki Remzi Ünal kalktı geldi bir yerlerden, nereden geldiyse. Dün sabahki, önceki sabahki, daha önceki sabahki. Bugün ne yapacağını bilemeyen yani. Olsun. Bendim ya. Ben. Remzi Ünal.

Sonra kalktım.

Sigaramı söndürüp, içinde yatmayı hak ettiği kefenine yerleştirdim. Avucumda sıktım paketi, çöp kutusuna attım. Daha da insanlaşmak için şimdi bir kahveye ihtiyacım vardı.

Dışarıdan bir küfür kornası daha geldi. Ardından bağrışmalar. Bu sefer küfretmedim. Üst kattan da topuk tıkırtısı gelmiyordu.

Banyoya gittim. Yüzümü uzun uzun yıkadım. Suyu bol kullanınca giderek daha soğuk akmaya başladı. Saçlarımı, ensemi, dirseklerimi iyice ıslattım. Yüzümden damlalar akıtarak geri döndüm. Pantolonumu yatağa girmeden önce saldığım köşeden alıp giydim. Üzerime ne giyeyim diye düşünmedim bile. Siyah tişörtümün eteklerini pantolonun üzerine çıkardım sadece.

Saatim kolumdaydı. Cüzdanım komodinin üstünde. Çorap aranmadım, iki gün önce sokağın alt tarafında, tasfiyeye girdiklerini kocaman bir pankartla ilan eden dükkândan aldığım espadrilleri geçirdim ayağıma.

Odamda kendi suretime bakıp neye benzediğimi bana açık yüreklikle söyleyecek bir boy aynası yoktu. Omzumu silktim. Remzi Ünal’sın işte dedim kendi kendime. Remzi Ünal’dan ne kaldıysa...

Sığınma odamın kapısından arkama bakmadan çıktım.

Koridorda yanımdan geçen iki adama selam vermedim. Kars'tan İstanbul'a kurbanlık koyun getirmişe benziyorlardı. Yorgundular. Omuzları birbirine değiyordu yürürken.

Merdivenlerdeki halı eprimiş ve tozluydu. Ayak seslerini boğmada yetersiz kaldıklarını gece tıkırtılarından biliyordum. Duvarlarda tablo falan yoktu.

Gece nöbetçisi, gündüz nöbetçisi, *concierge*, muhabbet tellalı, uyuşturucu dağıtımcısı, icabında polis muhbiri Emre Yeğenoğlu, resepsiyon tezgâhının arkasındaki küçük televizyonda Discovery Channel izliyordu. İşinin gereği ayak seslerimi fark etti. Döndü. Kıpkırmızı gözlerle bana baktı.

"Günaydın Remzi Abi," dedi. "Erkencisin."

Saatime baktım. Düzgün bir işi olan insanların öğle yemeğine çıktıkları saati çoktan geçmişti. Cevap vermedim. Zoraki sırıttım. Kendi çapında şakacıydı. Ceylanı kovalayan jaguarıyla baş başa bıraktım onu. Hangisini tuttuğunu tahmin etmeye gerek yoktu.

Otelin kapısına doğru yürüdüm. İstiklal Caddesi'nin iki alt sokağındaki adını vermeye utandığım otelimin kapısına. Kapıyı enlemesine ikiye ayıran demirin alt tarafındaki cam, adımımı içeriye ilk attığım günden beri kırıktı. Gece geç saatlerde girerken bir tekme atıp tümden yerle bir etmeyi arzuladığım olmuştu ama daha yapmamıştım. Dışarı çıktım.

Ortalıkta, görebileceğiniz en iyi İstanbul sonbaharı geziniyordu. Apartmanların arasındaki boşluktan görebildiğim kadarıyla, gelgit bulutların arasından keyifli bir mavi gökyüzü fışkırıyordu.

Önce iki adım ötedeki Tekel bayiinin tezgâhına yanaşıp bir sigara aldım kendime. Neyse ki param vardı. Önünde arkasında ölüm uyarıları bulunan kırmızı beyaz paketlerden epey satın alabilirdim. Bitince tekrar. Gittiği yere kadar giderdi. Yalnızlıktan gebereceğime TAPDK izniyle geberirdim.

Ağır ağır İmam Adnan Sokağı'nın üst tarafındaki Kaktüs Kahvesi'ne doğru yürüdüm. Sokağın altlarında başlayan yadırgatıcı ruhsuzluk yukarıya kadar devam ediyordu. Daha bir ay önce milletin oturduğu, sigara tüttürdüğü sokak masaları yerlerini sıkıcı bir boşluğa bırakmıştı. Kaktüs'ten içeri girdim. Benden başka kimse yoktu. Uzun boylu garsona kahve

söyledim. Gelmesini beklemeden bir sigara yaksam iyi olurdu aslında, yakamadım.

Dışarıdan geçenlere baktım sonra. Önüme gazete dergi almak hiç içimden gelmedi. Dünyada ne oluyorsa oluyordu. Benim haberim olsa da oluyordu, olmasa da. Haberim olduğunda bir ıslık çalıyordum yalnızca. Dünya benim ıslığım olmadan da dönüyordu.

Kahvem geldi. Çoktan beri beklediğim bir arkadaş gibi.

Kocaman bir yudum alarak başladım sohbete. Formundaydı. Sıcaktı, uyarıcıydı, samimiydi. Eksikliğini her hissettiğimde yanımda olduğunu ağzından tek kelime çıkmadan belli ediyordu. Bana gösterdiği ilgiye misliyle karşılık verdim. Sohbet koyulaştı. Zihnim açıldıkça açıldı. Önümden geçen kızlar daha güzel, oğlanlar daha akıllı göründü gözüme. Demek sigarasız da oluyordu.

Kahvemin daha yarısına gelmeden genç bir adam kapıda şöyle bir durdu, içeri baktı ve girdi. Sarı saçları, gözlüğü ve petrol mavisi gömleği vardı. Sevgilisi geç kaldı dedim içimden. Sonra önüme, hâlâ sıcaklığını koruyan arkadaşıma döndüm.

Sarışın delikanlı oturacak yer seçermiş gibi gözlerini gezdirdi kafenin içinde, sonra gözleri bana takıldı. Yüzünde gördüğüne inanamamış insanların hafif abartılı şaşkınlığı vardı.

Bakışlarına cevap vermedim. İşime baktım.

Bana bakmaya devam ettiğini yan gözle görüyordum. Sonra elini pantolonunun kenarına sildi. Bol bir blucin vardı gömleğin altında.

Beni birisine benzetti dedim kendi kendime. Dünyada masasında oturup büyük bir ciddiyetle kahve içen ve sigara özleyen bir sürü adam vardır diye düşündüm. Ve insanlar birbirine benzer. Benzemezler ama benzerler. Birazdan sandığı kimse olmadığımı anlar diye umdum. Oturur ve bir şeyler içerken sevgilisini bekler.

Öyle olmadı.

Delikanlı hiçbir masaya oturmadı. Saçlarını sıvazladı, elini bir kez daha pantolonuna sildi. Birilerinin kararına yardımcı olmasını bekler gibi açık kapıdan gelip geçenlere baktı. Kendi işini kendi halletmeye karar verdi sonra, bana doğru iki adım attı.

Attığı iki adım masamın tam karşısına getirdi onu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Ateşimi istemeyeceğinin farkındaydım.

Masama doğru eğildi.

“Remzi Ünal mısınız?”

Epeydir kullanmayı istediğim o cümleyle cevap verdim.

“Kim soruyor?”

Esprimi anlamış da olabilir, anlamamış da.

“Yardımınıza ihtiyacı olan biri,” dedi.

Yüzüne baktım. Çizgi haline gelmiş dudakları beni etkilemedi.

“Kimseye yardım edebilecek durumda değilim,” dedim. Başımı kahveme indirmeyi denedim. İzin vermedi. Yandaki sandalyeyi çekip tam karşıma oturdu. Hafif eğreti.

Sarı saçlarının biraz uzamasına izin vermişti. Çok değil ama. Gözlüğü kemikti. Mavi gözleri camın arkasında olduğundan biraz küçük görünüyordu.

“Sizin İstanbul’un en yaman özel dedektifi olduğunuzu söylediler,” dedi.

Uzun saçlı garson duymamıştır inşallah dileğiyle bara doğru baktım.

“Yok canım,” dedim alçak sesle. “Bir iki işe baktım. Ama o eskidendi.”

Mesleki geçmişimi kimden dinlediğini hiç merak etmedim. Gözlerimi kahveme indirdim. Epey soğumuş olmalıydı. Beni rahat bıraksın diye baktım yüzüne bu kez. Gözlerini gözlerime dikmişti. Hafifçe gülümsedi. Sanki bir hamle daha yapacakmış gibi.

Yine de bir an tereddüt eder gibi oldu bir şey söylemeden önce. Sonra içindeki engeli aşmak için hızlı hızlı konuşmaya başladı.

“Beni dinlemenize karşılık ben de size yardım edebilirim,” dedi. “Hem de hemen. Şu anda.”

Şu anda ondan isteyebileceğim tek yardım çekip gitmesini istemek olmalıydı. Bunu söylemeye niyetim olmadığını fark ettim birden.

Kararsızlığımı anladı.

“Ne dersiniz?” dedi.

Kendimi işini bilen bir falcının karşısında gibi hissediyordum. Zaman zaman müşterilerimi hissettirdiğim gibi. Epey zaman önce.

“Yardım edin bakalım,” dedim. Dediğim anda epeydir yardıma ihtiyacım olduğunu bildiğimi kendi kendime itiraf etmiş gibi oldum. İhtiyacım olduğu

konularda bana yardım edemeyeceğini biliyordum, o başka.

Gülümsedi. Sandalyeye yerleşti.

“Bir kolesterolünüzü ölçtürseniz iyi olur,” dedi. “Bayağı yüksek olma ihtimali var.”

Tuzağa iyice düşüyor olduğumun farkındaydım ama yine de sordum.

“Nereden anladınız?”

“İrisinizin çevresinde beyaz bir halka var. Bayağı belirgin. Yüksek kolesterole işaret eder.”

Kendisine son zamanlarda Adana ve Urfa kebap ağırlıklı bir beslenme düzeninde olduğumu açıklamaya gerek duymadım. Keyfim hiç yoksa hamburger ve patates kızartması. *Aikido* antrenmanlarını iyice salladığımı da.

“Ne yapmam gerekir?” diye sordum.

“Önce bir ölçtürün. Duruma göre doktor söyler.”

“Onu kastetmedim,” dedim. “Ben bir doktor için ne yapabilirim demek istemiştim.”

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Sandalyesinde arkaya yaslandı. Bizi izleyen var mı der gibi çevreye baktı. Küçük bahçede bir biz vardık oysa.

“Beni dinleyeceksiniz?” dedi lafına eklediği soran bakışlarla.

Benim müşterilerime sıklıkla yaptığım numarayı bana yaptın diyerek sevindirmek istemedim keratayı. Hep çalışır o numara. Biliyordum. Bıraktım çalışsın. Sesimi çıkarmadan kafamı salladım.

“Sevgilimi bulmanızı istiyorum,” dedi.

Az daha, iyi fikir, aslında ben de kendi sevgilimi bulmak istiyorum diyecektim, kendimi tuttum. İstesem bulabilirdim ama o beni bulmak istiyor muydu, ondan emin değildim. Değişmekse değişmiştim ama onun istediği gibi değil.

Kafamı topladım.

Toplayamadım.

Toplamak için bir kahveye daha ihtiyacım vardı. Bara doğru baktım. Sanki benden haber bekliyormuş gibi bana döndü uzun boylu garson. Elimle kahvemi işaret ettim. Başını salladı. Sonra karşımdaki delikanlıya baktım ister mi diye.

“Ben bira söylemiştim,” dedi.

Bu kadar sosyallik yeter diye düşündüm. Delikanlının yüzüne baktım.

“Sevgilimi bulmanızı istiyorum,” diye tekrarladı.

“O kadarını anlamayı başardım,” dedim. “Seni şutlamadığını nereden biliyorsun?”

“Biliyorum,” dedi.

Ona inandım. Ya da inanmayı seçtim.

“Ne zamandan beri yok ortalarda?” dedim.

“Dört gün,” dedi. “İşe gelmedi. Telefonlarıma cevap vermiyor. Evine gittim, kapı açılmadı.”

“Arkadaşları?”

“Soramam,” dedi. “Sorarım ama soramam.”

“Neden?”

“Hastanede ilk günümde hemşirelerle yakınlaşan doktorlara iyi gözle bakmadıklarını belirtti patronum. Bu da bir prensip işte. Bir iki kere profesyonel çerçevede sordum. Bilen yok. Daha fazla ileri gidemem.”

“Prensipleri umursuyor musunuz, umursamıyor musunuz?” dedim. “Kafam karıştı.”

“Hayır ama...” dedi ne kadar mesleki sır açıklayabileceğini hesap ediyor gibi düşünerek. “Günümüzde özel hastaneler prensiplerinde çok sıkı değil.”

“Pekâlâ,” dedim.

Uzun boylu garson kahvemle misafirimin birasını getirdi. Boş fincanı aldı. Gülümsedi. Gülümsemesine cevap vermedim. Sıcakken kocaman bir yudum aldım.

“Başka soru sormayacak mısınız?” dedi sarışın doktor.

Bir yudum kahve daha gitti gırtlağımdan aşağı. Ya da Latince adı her neyse. İyi geldi. Akşama kadar yemek yemesem idare ederdim. Sonra bir Adana belki. Belki ciğer. Rakı.

“Anlaşmamızı yerine getirdim,” dedim. “İrisimin çevresinde olmaması gereken o müzevir halka karşılığında sizi dinledim. İşi almaya karar vermiş değilim. Lütfen bunu kişisel almayın. Herhangi bir işi alıp almamaya karar vermiş değilim, ondan.”

Sarışın doktor birasının yarısını bitirdi tek yudumda. Uzun boylu garsonun getirdiği kâğıt peçeteyle dudağının kenarını sildi. Kalanı da

bitirecekmiş gibi bardağını ağzına doğru götürdü. Vazgeçti sonra. Omzumun arkasındaki duvara baktı. Dudaklarını büzüştürdü.

“Evli misiniz?” dedi sonra bana dönüp. Sesi deminki kadar berrak değildi. Ona bu kadarını borçlu olduğumu düşündüm.

“Hayır,” dedim.

“Birlikte olduğunuz bir kadın var mı?” dedi cevap vermiş olmamdan cesaret alarak.

“Vardı,” dedim.

“Ne oldu?” dedi.

Bu kadarı yetmişti.

“Size ne?” dedim. Hafif sinirlenmiştim. “Dördüncü bir ikna yöntemi olarak duygusal şantajı düşünüyorsanız, çalışmaz. Aynı numarayı son yediğimde sonuç hiç istediğim gibi olmadı.”

“Ama elimde başka bir şey kalmadı,” dedi sarışın doktor. Altdudağı titredi.

“Ağlayacaksanız ben gideyim,” dedim.

“Ağlamayacağım,” dedi. “Ben giderim. Özür dilerim, rahatsızlık verdim. Biranın parasını ödemiştim.”

Ayağa kalktı. Elini pantolonuna sildi bir kez daha. Sonra omzunu silkti. Eliyle son bir hoşça kalın işareti yaptı, döndü, kapıdan hızla çıktı. İstiklal Caddesi tarafına değil, aşağı yöne doğru yürüyerek görüş alanımdan çıktı. Arkasında bıraktığı boşluğa baktım. Omuzları çökmüştür diye düşündüm. Uzun boylu birinde daha acıklı dururdu çökük omuzlar.

Hay Allah dedim içimden. Çok da kısa olmayan meslek hayatımda, gözlerinde bir iki damla yaşla yanağımdan öpen genç kızları hatırladım. İçinde oldukları pislik çukurundan kurtulduklarında yüzlerinde beliren pırıltıyı. Söyleseler de söylemeseler de beni bir daha hiç unutmayacaklarını apaçık belli eden bakışlarını.

Yardım isteğini reddettikten birkaç saat sonra öldürülen “yeni başlayan kız”ın arabamdan inerken bana gönderdiği son bakışı hatırladım.

İstesem de istemesem de Yıldız Turanlı’yı hatırladım.

İhtiyarladın Remzi Ünal dedim kendi kendime. Ayağa kalktım. Dışarı çıktım. Aşağıya doğru yürümeye başladım. Uzun boylu garson hesabı taktığımı düşünmezdi, biliyordum. Bir zamanlar öldürülmüş bir kızın

doğum gününü kutladığımız türkü barın hizasındaydı sarışın doktor. Yerinde yeller esiyordu şimdi barın. Galiba bir dövmeci olmuştu. Hızla yürüdüm. Seslenme mesafesinde bağırdım.

“Doktor, doktor, dur biraz.”

Doktor lafına sokakta oyalanan birkaç kişi kafasını çevirdi. Onlara bakmadım. Sarışın doktor beni duymamıştı. Yeniden seslendim.

“Doktor, dur biraz. Bekle, konuşalım.”

Duymaması mümkün değildi ama duymadı. Daha da hızlandım.

“Aradığını bulduysan ben döneyim,” diye bağırdım.

Bunu duydu galiba. Durdu. Geri döndü. Beni görünce yüzünde hakiki bir gülümseme belirdi. Ellerini iki yana açtı. Gülümsemesine bir soru işareti ekledi sonra.

İki adım daha atıp yanına yaklaştım. Soluğumu denetlemeye çalıştım. Evet, ihtiyarlıyorsun dedim kendi kendime bir kez daha.

“Bir dakika,” dedim. “Nereye gidiyorsun böyle basıp?”

Cevap vermeden yüzüme bakmaya devam etti.

“Gel, oturup konuşalım biraz,” diye devam ettim. “Belki bir şeyler yapabiliriz.”

Başını salladı. Yere bakarak yanımda yürümeye başladı. Kaktüs’ten içeri girene kadar konuşmadık.

Yarısı boş kahve fincanım ve bira bardağı masada duruyordu. Demin oturduğumuz yerlere oturduk. Uzun boylu garson kapıdan ikimize birden baktı.

“Ne istersin?” dedim.

“Onu bulmanızı,” dedi espri yapınca anlaşılmasını bekleyenlerin yüz ifadesiyle.

Uzun boylu garsona bir kahve daha işareti yaptım. Doktora döndüm sonra.

“Anlat,” dedim.

“Ne anlatayım?” dedi.

“Baştan anlat,” dedim.

“İşimi aldınız mı?” dedi.

“Bilmem,” dedim. “Sen anlat yine. Kimsin? Sevgilin kim? Şu bu... Polise gitseydin ne anlatacaksan öyle anlat.”

“İşi aldınız mı?” dedi sarışın doktor. “Önce bu konuda anlaşalım. Bir kez daha hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. Sonra ne istiyorsanız anlatırım.”

Başımı iki yana doğru salladım. İhtiyarlamanın iyi bir fikir olduğuna ilişkin kuşkularım hafifçe artmaya başlamıştı. Dönüşü yok ama dedim kendi kendime.

“Tamam,” dedim. “İşi alıyorum. Anlaşmadan kastın imzalanacak bir sözleşme falansa öyle şeyler yok bende. İşimi bildiğim gibi yaparım. İş bulaşırsa önce kendi kıçımı kurtarmaya bakarım. İstanbul’un en iyi özel dedektifi olduğumu sana kim söylediyse bunları da söylemiştir mutlaka.”

Başını salladı.

“Bana söylediklerini elimden geldiğince başkalarına söylemem. Başkalarının söylediklerini de sana. Fotoğraf makinesi, ses kaydı, telefon dinleme falan yapmam. Paranın karşılığında makbuz vermem, sonuç vermeye çalışırım.”

Yeniden başını salladı.

“İşimi iyi yapabilmem için karşılığını aldığıma inanmam gerekir,” dedim.

Başını bir kez daha salladı. Yüzüme baktı. Fiyatımı söylememi bekliyordu.

Söyledim.

“Ne kadar ödeyebilirsin?” dedim.

“Ne?” dedi.

Bu kez her hecenin arasına normalden fazla boşluk bırakarak konuştum.

“Ne kadar ödeyebilirsin dedim,” dedim.

Yüzü doktorun duvardaki diplomasının sahte olduğunu öğrenmiş bir hastanınki kadar şaşkınlık içindeydi.

“Yani?” dedi.

“Epeydir iş almadığımı söylemiştim,” dedim. “Benim yaptığım türden hizmetlerin mertebesini kaybettim. Sana soruyorum. Ne kadar ödeyebilirsin?”

Elini biçimli kesilmiş sarı saçlarının içinden geçirdi. Şampuan reklamlarındaki gibi neredeyse ağır çekim yerlerine oturdu saçları. Omzumun üstünden Kaktüs Kahvesi’nin penceresinden içeri baktı bir kez daha. Bekledim.

“Iıııı...” dedi. “Ne bileyim... Biraz düşünsem, sonra söylesem.”

“Hayır,” dedim. “Şimdi.”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır” anlamında sağa sola değil, yana, önce sol omzuna doğru, sonra sağ. Yüzünü buruşturdu kendi söylediğini kendisi de beğenmemiş gibi.

“Son işinizde aldığınıza yüzde on enflasyon payı ekleyin, tamam.”

İçimden gülümsedim. Bizim doktor hiç de saf değildi. Küçük bir hesap yaptım. Çıkan rakamı söyledim. İkinci el otomobil satan bir galericinin donukluğuyla.

Hiç duraksamadı.

“Anlaştık,” dedi.

“Anlaştık,” dedim. İçimden bir kez daha gülümsedim.

Uzun boylu garson kahvemi getirmişti. Oradan ayrılmadan sordum.

“Bir şey istemediğinden emin misin?”

Başını salladı.

Kahvemden bir yudum aldım. Sonra bir yudum daha. Dinlemeye hazırdım. Beklentiyle yüzüne baktım.

Bekletmedi.

“Adım Kemal,” dedi sanki açıklaması çok zor bir şey söylüyormuş gibi. “Kemal Arsan. Anladığınız üzere doktorum. Dahiliye. Mecidiyeköy’de, Ortaklar Caddesi’ni kesen sokaklardan birine konuşlanmış bir özel hastanede çalışıyorum. Söz konusu hatun aynı yerde hemşire. Askerliğimi yaptım.”

Esprisine gülmedim.

“Adı?” dedim.

“Begüm.”

“Soyadı?”

Bir an durakladı. Alnı kırıştı. Sonra gevşedi yüzü.

“Kalyon,” dedi. “Begüm Kalyon.”

“Devam,” dedim, kahvemden bir yudum daha alarak. Şimdi bir sigara iyi gelirdi.

“Ne bileyim...” dedi. “Altı ay falan oldu biz takılmaya başlayalı. Gizli tuttuk. Söylediğim nedenden.”

“Sorması ayıp,” dedim fincanımı masaya bırakırken. “Neden açığa çıkıp başka bir yerde çalışmayı düşünmediniz? İkinizden biri?”

Yüzüme bir salakmışım gibi baktı. Belki de öyleydim, ne bileyim. Cebimden sigaramı çıkardım. İçinden bir dal çektim. Burnuma götürdüm.

“Bu zamanda doktor bile olsan, şıp diye iş bulmak kolay mı sanıyorsunuz?” dedi. “Hemşire olursanız daha zor. Ancak evlenince açıklayabilirdik. Aynı hastanede karıkoca olursanız sakıncalı değil.”

En akıllı görünen bakışlarımla baktım ben de ona. Anladı.

“O da biraz ileride düşünülebilecek bir şeydi. Belki epey ileride...”

Ses etmedim. Devam etsin diye bekledim.

“Ve dört gündür yok!” dedi iki avucunu masanın üstünde iki yana doğru açarak.

“Telefonlara cevap vermiyor... Evde de yok?” dedim.

“Yok,” dedi.

Dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi, sigarayı tutan elimi indirdim, öbür elimle fincanımı ağzıma götürdüm. İçmedim ama.

“Ortadan kaybolması için bir neden gelmiyor aklına yani?”

“Gelmiyor,” dedi Kemal Arsan. “Her şey yolunda gibiydi. Beni telaşlandıran da bu esas.”

“Hastanedeki meslektaşlarından başka arkadaşını tanımıyor musun?” dedim. Fincanı yerine bıraktım. Sigarayı burnuma götürdüm. Yanmamış sigara da koku salıyordu genzinize doğru. Daha duru, saf, zararsız, kisveli bir koku.

“Yalnızca bir arkadaşını tanıyorum,” dedi. “O da hemşire. Özel çalışıyor. Evde hasta falan bakıyor. Bayağı meşhur bu işte, hiç boş kalmaz.”

“Ne kadar yakınlar?” dedim. “Begüm Kalyon’la bu arkadaşı... Adı neydi?”

“Firdevs,” dedi Kemal Arsan. “Soyadını bilmiyorum.”

“Telefonu vesaire...”

“Telefonunu bilmiyorum. Evini biliyorum bir tek. İki kere gitmiştik. Yakınlık derecelerini bilmiyorum. Öyle lafladık o gece...”

“Anladım,” dedim. Yanmamış sigaramı ağzıma iliştirdim. Ucunu ıslatmamaya özen gösteriyordum.

Bir an ikimiz de ne söyleyeceğimizi bulamadık. Sorsam mı sormasam mı diye düşünüyordum. Sormaya karar verdim sonra. Elimi paketimin yanındaki kibrit kutusuna götürdüm. İçinden bir kibrit aldım. Kimyasal sürülmüş kenarına sürtmeden sordum.

“Sevgilini bulduğumda ona ilk ne söyleyeceksin?” dedim.

2. BÖLÜM

Ç“ok kişisel bir soru değil mi bu?” dedi.

“Değil,” dedim. “Soruşturmanın bir parçası...” Yüzümde ciddi bir ifade vardı sanıyorum. Doğruydu söylediğim.

“Bilmem,” dedi. “Hiç düşünmedim. Ne bileyim. O anda içimden ne gelirse onu söylerim herhalde.”

“Pekâlâ,” dedim. Hazırdaki kibrit çöpünü kutunun kenarına sürttüm. Bu kez de henüz acemi bir merminin patlarken çıkardığı kokuya benzer bir koku geldi burnuma. Hafif, geçici, kesif olmayan.

“Doğru cevabı verdim mi?” dedi Kemal Arsan.

“Son derece,” dedim kibriti elimi sallayarak söndürdükten sonra. “Son derece doğru bir cevap verdin.”

“Şimdi ne olacak?” dedi.

“Sevgilini bulacağım,” dedim. “Bu arada sen onu ilk gördüğünde ne söyleyeceğini düşün.”

“Bu kadar mı?” dedi. “Bana soracağınız, edeceğiniz?”

“Bu kadar,” dedim. “Elbette bana telefon numaralarını, adresleri filan söyledikten sonra.”

On dakika sonra Kaktüs Kahvesi’nin İmam Adnan Sokağı’na bakan duvarına sırtımı dayamış sigara içiyordum. Belediye zabıtalarıyla itişiyorlarsa bu onların sorunuydu. Ben kahvelerinden memnundum. Gerisi beni ilgilendirmezdi. Kemal Arsan sıraladığı cadde sokak adlarını, telefon numaralarını bir yere not etmeyişime şaşarak konuşmuş, ona açıklama yapmadan dinlemiştim. Sonra kalkmış, bu kez İstiklal Caddesi’ne doğru yürüyüp kalabalığın içinde kaybolmuştu. Taksim tarafına.

Evet, kendime yeni bir meşgale bulmuştum. İşe nereden başlasam önce diye hiç düşünmüyordum. Beni bu işi almaya teşvik eden neden üzerine de düşünmüyordum. Biliyordum çünkü. Para değildi. Düşündüğüm şey, beni yeniden sokaklara düşüp sorduğum sorulara yalan yanlış cevaplar verecek

insanların üstüne salan bu kararımın arkasındaki teşvik edici nedene nasıl bu kadar az direndiğimdi. Her müşterimde olduğu gibi gerçeği eksik anlatan müşterimin üzerine neden gitmediğimdi.

Hepimiz insanız dedim sonra kendi kendime. Dünyanın bütün Remzi Ünal'ları dahil.

Sigaramı yere attım. Üzerine basmadım. İçeri girip hesabı ödedim. İlk durağımın neresi olduğunu biliyordum. İki yan sokaktaki berberi elimle koymuş gibi bulacağıma inancım tamdı.



Berberi buldum. Biraz zor oldu ama buldum. Beyoğlu'nun değişime en fazla yenilmiş sokaklarının birinde, değişime direnmek tek varlık nedeniymiş gibi duran küçük bir dükkândı. Daha önce içine hiç girmemiştim. Ayhan Işık bıyıklı berber, gerdanı çenesiyle birleşmiş bir adamı tıraş ediyordu. Üzerinde bir ölçek deterjanı en son bir hafta önce görmüş gibi duran bir önlük vardı. Beni üzmedi bu. Biri boş iki ihtiyar berber koltuğunun neredeyse bir adım gerisindeki duvara yaslanmış uzun, deri bir kanepe vardı. Adını vermeye utandığım otelin girişindeki kanepeden en az iki kuşak daha yaşlıydı. Dükkânın bittiği duvarın dibinde, içindekileri elevermeyen küçük bir alüminyum tencere, boyası kaçmış bir piknik tüpünün üzerinde duruyordu.

"Çok uzar mı işin usta?" dedim içeri adımımı atar atmaz.

Ayhan Işık bıyıklı berber baştan ayağa süzdü beni. Sonra yüzüme baktı. Daha doğrusu günü çoktan geçmiş sakallarıma. Beğenmiş gibi başını salladı.

"Sürmez çok beyim," dedi. "Buyur, otur biraz, bitiyor hemen."

Deri kanepenin kenarına oturdum. Yayları kendinden geçmişti epeyce, gömülüyordunuz. Gerdanı çenesiyle birleşmiş adamın kafası kabaktı. Berber değil, doğa ve yılların eli değmişti bir zamanki saçlarına. Aynadan gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordum. Gözkapakları en az gerdanı kadar heybetliydi. Üstdudağını yeni şekillendirilmiş yeniçeri bıyıkları süslüyordu.

"İçer misin bir çay beyim?" dedi berber müşterisinin önüne serdiği havluyu toparlarken. Cevabımı beklemeden dükkânın içinde yürüdü,

havluyu piknik tüpünün yanındaki hasır bir sepete attı.

“Eyvallah,” dedim. “Sağ olasın ama zahmet etme. Yeni kalktım kahveden.”

“İyidir ama çayı bizim Hüso’nun,” dedi.

“Teşekkür ederim, iyiyim böyle.”

Dünyanın en önemli fırsatını kaçırmışım gibi başını iki yana salladı. İşine döndü. Ben kanepenin solunda duran sehpanın üzerindeki gazeteyi aldım.

Gazete ilk sayfasından son sayfasına kadar berber gazetesiydi. Dünya her sayfadaki yarı çıplak kızların üzerinde dönüyordu. Silahsızlanma yerine üstsüz güneşlenen Alman kızın bombalarıyla, nüfus artışı sorunu yerine bacağı kasıklarına kadar çarşafın altından çıkan şarkıcının hamile olup olmadığıyla, Türkiye’nin Batılılaşma süreci üstüne de şortlu ama başı türbanlı bir kızın fotoğrafıyla aydınlanıyordunuz. Gazeteyi yerine bıraktım.

Bir süre sonra gerdanı çenesiyle birleşmiş adam ayağa kalktı. Aynada kendine baktı uzun uzun. Beğendi kendini.

“Beyim, buyurun,” dedi berber bana koltuğu kolayca oturmam için çevirerek.

O işini bitirdiği müşterisinden ücretini alırken, ben yerime yerleştim. Ayaklarımı koltuğun alt tarafındaki basamağa koydum. Geriye yaslandım. Kendime baktım gördüğüm en büyük LED TV ekranından daha da büyük aynada. Sırları yer yer dökülmüştü ama yine de ne mal olduğunuzu gösteriyordu.

Çok şey görmüş ama unutmuş gözler, duyduklarının yarısından çok daha azına inanan kulaklar, söylediklerinin sorumluluğunu almakla almamak arasında kararsız bir ağız. Buna yüz çizgilerinden karakter okuma meraklılarının kararlı diyerek yanılacakları bir çene ve zamanında yediği bir iki yumruktan alınamamış intikamın acısını taşıyan bir burun ekleyin. İşte Remzi Ünal!

Remzi Ünal... Şu, Hava Kuvvetleri’nden müstafi, THY’den kovulma, kendine saygısı olan hiçbir “frequent flyer”ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf çartır şirketlerinde bile tutunamayan, sayenizde MS Flight Simulator’ın Chessna’sına aylardır elini sürmekten uzak, ex-damat adayı, ex-kaptan, nevzuhur özel dedektif Remzi Ünal...

Ayhan Işık bıyıklı berber üstüme saldığı beyaz örtüyü boğazıma sıkıca iğneledikten ve babam çağından kalma fırçayı yüzümde gezdirmeye başladıktan sonra Remzi Ünal köpüklerin ardında kayboldu. Ben de bıraktım kuyruğunu. Nereye giderse gitsindi. Ben Begüm Kalyon'un peşine düşecektim. Kemal Arsan'ın sevgilisinin. O kapıdan bu kapıya seğirtecektim. Abuk sabuk sorulara abuk sabuk cevaplar alacaktım. Sorularımı beğenmeyen kimilerinin kaşları çatılacaktı. Daha başkalarının yumrukları sıkılacaktı. Olurdu böyle şeyler.

Kendi kendime acımaktansa lüzumsuz işler peşinde koşmanın daha haysiyetli olduğuna karar verdiğimi fark ettim birden. İyi geldi bu.

Koltukta benden önce oturan adamın yaptığını taklit ettim sonra. İnsan gözleri kapalıyken daha iyi hissediyordu kendini bir aynanın karşısında. Derin nefesler alarak destekledim bu duygumu. İyice içeri çektim açık kapıdan zorla içeri giren İstanbul havasını. Boğazımı sıkan örtüden güçlükle sıyrılmasını sağlayıp, ta aşağılara, diyaframımın dibine kadar bastırdım. Ciğerlerime dolan hava, içerdiği oksijeni, ne kadarsa artık, *hara*'mdan damarlarıma, damarlarımdan kılcal damarlarıma, onlardan hücrelerimin orasına burasına taşıdı. Hafif döndü başım. Devam ettim. Berberin usturasının suratımda dolaşmasını ne hissediyordum ne hissetmiyordum. Soluk aldıkça yükselen göbeğimin gerilimini hissediyordum ama. Sonra rahatlamasını.

Ayhan Işık bıyıklı berber sakalımla, ben daralıp genişleyen bedenimle uğraştık bir süre. Sonra berber boğazımdaki sıkışıklığı çözdü, örtüyü çekti ve bir adım geriye çekildi kalkabilmem için.

"Sıhhatler olsun beyim," dedi.

"Eline sağlık," dedim bu kez koltuktan kalkan her berber müşterisi gibi elimi çenemde gezdirirken.

"Telefonunu bir kullanabilir miyim," dedim. "Şehir içi."

"Elbette beyim," dedi. "Ne demek? İstersen ara Başkan Obama'yı."

Eliyle dışarıya bakan pencerenin dibindeki telefonu gösterdi. İki adımda yanına gidip kaldırdım. Begüm Kalyon'un cep telefonunu tuşladım. Berber gözünün ucuyla tuşlara kaç kez bastığımı takip ettiği için cep telefonu aradığımı anladı. Gözleri hafifçe kısıldı. Üzerinde durmadım.

Telefon çaldı. Çaldı. Sonra birkaç kez daha çaldı. Açılmadı.

Eh, açılmasını beklemiyordum ama yine de aramam gerekiyordu. Sonra berbere göstere göstere telefonun çatalına bastım. Ev numarasını tuşladım. Açılmasını beklemiyordum ama yine de tuşladım. Sonuç aynıydı.

Ahizeyi yerine koydum.

Cüzdanımdan cep telefonuyla konuşmuş olsam bile faturasındaki payımı ve tıraşı fazlasıyla karşılayacak bir banknot çektim. Uzattım üstünü beklemediğimi belirten bir el hareketiyle.

"Allah bereket versin beyim," dedi Ayhan Işık bıyıklı berber. "Yalnız beyim... İznin olursa..."

"Buyur," dedim.

"Nefes alışlarını beğenmedim pek," dedi. "Bir doktora görün beni dinlersen. Olmasın kalbinde malbinde bir şey."

Gülümsedim.

"Dert etme," dedim. "Zaten şimdi bir çekapa gidiyorum şöyle tepeden aşağı. Bakalım ne gösterecek?"

Kalbimde olan şeyin damar daralmasından çok daha farklı bir şey olduğunun güveniyle attım kendimi dükkândan dışarı.

Evet, şöyle bir kapsamlı çekap seferinde hayır vardı.

Remzi Ünal ben, işe çıkıyordum.



Metroya çok uzun süredir binmemiştim. Epeydir insan içine çıkmadığım için arabamın çalışıp çalışmadığı umurumda değildi. Terk ettiğim yerde, taşındıktan sonra ikinci gece uyumak nasip olmayan yeni evimin bulunduğu sitenin otoparkında, muhtemelen kalkık silecekleriyle yatıp duruyordu. Umurumda değildi.

İstanbul'un kısa boylu metrosunun Taksim girişinin merdivenlerinden indim. İnenler çıkanlar kendi mühim meseleleriyle alçalıp yükseliyorlardı. Makineden iki jeton aldım. Birini harcadım.

Yürüyen platformun bitişinde kemanını çekiştiren adamın uzağından yürüdüm. Ne çalmaya çalıştığını bile anlamamıştım. Önündeki boş keman kutusu bu görüşümü destekliyordu. Akıntıya kendimi bırakıp aşağıya indim. Başım önde yürüdüm.

Vagona sorunsuz bindim.

Etrafta epey boş yer olmasına karşın oturmadım.

Açılıp kapanan kapının yanına sırtımı dayadım, berberde başladığım nefes hareketlerinden en gösterişsizini uygulamaya başladım. Ciğerlerimi alabildiğince temiz havayla doldurup boşaltmak için doğru yerde değildim elbette ama üzerinde durmadım.

Kendime kızgındım çünkü.

Kemal Arsan'la onca cilveleşmenin peşine düşmeyi iyi biliyordum da, sevgilisi Begüm Kalyon'un bir fotoğrafının yanında olup olmadığını sormayı akıl edememiştim. Kendi kendime sık sık söylediğim gibi ihtiyarlıyordum galiba. Ya da daha kötüsü, yata yata, varsa eğer, işimle ilgili melekelerimi kaybetmiştim. Kabul etmem gerekir ki, daha da kötü bir ihtimal vardı.

Adamın biri sevgilisini arıyordu. Dört gündür ortalarda gözükmeyen sevgilisini. Ben bir başka kadını haftalardır aramıyordum. Neredeyse Beşiktaş Belediyesi Evlendirme Memurluğu'nun kapısını çalacak kadar yakınlaştığım kadın da beni aramıyordu. Arasa bulabilir miydi ayrı hikâye. Bulamazdı. Aradığı insanları bulmak benim işimdi. Üstelik bulmak için elimde fotoğrafı olması da gerekmiyordu. Görünüşü derinlere kayıtlıydı. Koordinatları derinlere kayıtlıydı.

Yanımda bir fotoğrafı yoktu o kadının da.

Derin derin nefes alıp vermeye devam ettim. Eski günlerdeki gibi. Metronun milyonlarca kişinin nefesiyle bulanıklaşmış havası ciğerlerimin dip köşelerine girip çıkmaya devam etti. İstanbul içime girdi. İstanbul içimden çıktı. Ayaklarımın altında hareket eden İstanbul yeniden kımıldattı kılcal damarlarımın uçlarındaki uyuşmuş hücreleri.

Metro treni durdu kalktı. İnsanlar indi bindi. Ben nefes alıp vermeye devam ettim.

Karşımda oturan üniversiteli kılıklı kız bana baktı. Kucağında kitapları duruyordu. Ellerini kitapların üzerine kapaklarında ne yazdığını göstermek istemiyormuşçasına kapamıştı. Ona gülümsedim. Gülümsememi iade etmedi. Önemsemedim.

Nefes alıp vermeye devam ettim.

İyi geldi.

Kendimden daha az nefret etmeye başladım.

Yaptıklarımdan, yapamadıklarımdan daha az nefret etmeye başladım.

Yapacaklarımdan da.

Karşılaşacağım kimselerin bana yapacaklarından da. Yalan söyleyeceklerdi, kıvırtacaklardı. Kimileri sertleşecekti. Kimileri ağlayacaktı. Kimileri yanağıma küçücük bir öpücük konduracaktı.

Kimilerinin hayatını değiştirecektim, Allah kahretsin!

Olsun. Böyle iyiydim ben. İstanbul'un sokaklarında kafasına göre dolaşıp duran bir özel dedektif. Ne adalet peşindeydim ne ceza. Tek derdim kendimi utandıracak şeyler yapmamaktı. On yıllardır dünyanın bütün metropollerinde dolaşan meslektaşlarımı kollayan tanrıları utandıracak şeyler yapmamak.

Remzi Ünal ben... Kafası karışık, kafası net, ne istediğini bilen, ne istediğini bilmeyen Remzi Ünal. Yeniden işbaşındaydım. Yeniden birinin peşindeydim. Yeniden nefes alıp veriyordum.

Metro treni durdu kalktı. Kapılar açıldı kapandı. İnsanlar indi bindi.

Ben Mecidiyeköy durağını iple çekiyordum.



Mecidiyeköy'de yeryüzüne çıktığımda bir sigara yaktım.

Her zamanki gibi kalabalıktı. Kimseye bakmadım. Trafik ışıklarına doğru yürüdüm. Benimle birlikte izin bekleyenlerin arasında sakin sakin dikildim. Sigaramın kimsenin bir yerine değmemesine dikkat ettim yalnızca. Caddenin otoritesinden izin alınca topluca yürüdük.

Köşedeki simitçinin yüzüne de simitlere de bakmadım. Park edilmez levhasının altına park etmiş arabaların yanında uzanan kaldırımdan yürüdüm. Trafik lambası olmayan bir sokaktan karşıya geçtim. Köşedeki gazete/tekel bayiinin tentesinin altına hafif boynumu eğerek girdim. Adam bir sürü dergi almış bir kadına para üstü denkleştiriyordu. Sigaramdan bir nefes daha çekip ayağımın altında söndürdüm. Kadın çekilince yüzüme baktı büfeci. Sabah tıraş olmamıştı.

"Kolay gelsin ahbap," dedim. "Mevlut Pehlivan Sokağı ne taraftadır?"

Adam yüzüme baktığına pişman olmuş bir ifadeyle başını caddenin aşağısına doğru salladı.

"Soldan ikinci sokak," dedi.

“Eyvallah,” dedim. O paralarına, ben yoluma döndük.

Tempomu artırdım. *Waypoint 1* dedim içimden. Kaldırımdaki insanların sayısı azalmıştı biraz. Kimseye çarpmadan sollayabiliyordunuz. Aradığım sokak uzaktan görününce karşıya geçtim.

Mevlut Pehlivan Sokağı, cadde adı taşıma konusunda Ortaklar Caddesi’yle tartışabilirdi isterse. En azından onun kadar ağacı vardı iki yanına serpilmiş.

Çok fazla ilerlememe gerek kalmadı zaten. Yola dik park edilmiş iki ambulans ve üzerinde Manhattan Medical Hastanesi/Park Edilmez yazan altı cadde kenarı işgalcisi daha çok yürümeyeceğimi müjdeliyordu.

*Waypoint 2’*yi 50 metre mesafeden inceledim..

Manhattan Medical Hastanesi, doğrusu sokağa adını veren güreşçiyi tuş edecek kadar büyüktü. Uzaktan bakıldığında, aralarından sedye geçirilebilecek aralıklarla yan yana on ambulans koyabileceğiniz uzunlukta iki katlı bir binanın ortasından yukarıya doğru herhalde yedi kat uzanıyordu. Yapının zemin katının yüzeyi kim bilir nereden ithal edilmiş açık yeşil mermerle kaplıydı. Yukarı yükselen kulenin sağında ve solundaki pencerelerin arasındaki alana görgüsüz büyüklükte üst üste iki M harfinden oluşan bir amblem yerleştirilmişti. Daha ileride kimsenin gözünden kaçmayacak büyüklükte kırmızı harflerle ACİL yazıyordu.

Deminkinden daha düşük tempolu adımlarda yürüdüm Manhattan Medical’in girişine doğru.

Giriş üçer metrelik yekpare iki kayan cam kanattan oluşuyordu. Her kanada bir M harfi düşüyordu elbette. Sağlıklı ya da hasta, yaklaştığınızda hemen hemen duyulmaz bir sesle iki yana doğru kayıyordu kapılar. Aralarından geçtim.

Tam karşıda uzun bir kabul bankosu vardı. Uçuk pembe üniformalar giymiş dört kız ince bilgisayar ekranlarının arkasında oturuyordu. İkisinin önünde insanlar vardı. İçeri girdikten sonra durup sağa sola baktım. Sağda ileride Kahve Dünyası’yla yarışabilecek yakışıklılıkta bir kafe vardı. Hemen yanında kitap, gazete ve bir dolu ıvır zıvır sattığını düşündüğüm bir dükkân. Onların ilerisinde kafede para harcamak istemeyenlerin oturabileceği havaalanı bekleme koltukları.

Sol taraf asansörlere ayrılmıştı. Dört asansör. Birisinin kapısı diğerlerinden daha genişti. Asansörlerin arasındaki boşluklarda hangi hastalık türlerine binanın neresinde şifa dağıtıldığı yazılıydı.

Yerdeki mermerin üzerinde ayağımın kaymamasına dikkat ederek kabul bankosuna doğru yürüdüm. Suratıma yarı endişeli bir ifade verdim yapabildiğimce. Önünde ilgileneceği kimse olmayan iki kızın saçları sarı olanına doğru ilerledim. Zoraki gülümsedim ve kızın dikkatini bana vermesini bekledim. Göğüs cebinin üzerindeki kartta adı yazıyordu. Sultan Karakum.

Kız bankonun ardındaki klavyesinde bir iki tuşa bastıktan sonra gözlerini kaldırdı ve benden daha zoraki bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

"Hoş geldiniz efendim," dedi.

"Çok hoş gelmedim ama..." dedim.

Hastaların ve hasta yakınlarının her türlü atağını karşılamaya eğitimli olduğunu belli eden bakışlarla baktı bana. Gülümsemesini koyulaştırdı. İçinden küfrettiğine yemin ederim.

"Nasıl yardımcı olabilirim size?" dedi.

Parmaklarımı bankonun üzerinde tıkırdattım.

"Tanıdığım bir doktor şöyle bir baştan aşağı baktır kendine dedi," dedim. "Kalp açısından. Kısmet bugüneymiş."

"Çekap?" dedi sarı saçlı kız.

"Epey kilometre yaptım," dedim. "Gerekiyor herhalde..."

Sultan Karakum saçlarını kafasının bir hareketiyle geriye attı, sonra bankonun altında göremediğim bir telefonun ahizesini kaldırdı, iki tuşa bastı.

Başlıyoruz dedim içimden. Kız telefonu yerine bıraktı, öğrenilmiş gülümsemesinin en koyu haliyle yüzüme baktı.

"Hasta danışmanı arkadaşımıza haber verdim, hemen geliyor, sizi yönlendirecek efendim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. Bankodan geri çekilmedim ama.

"Alakasız bir şey sorabilir miyim?" dedim.

Sultan Karakum'un kaşları galiba alakasız sorulara hazırlıksız olduğunu gösterir biçimde yukarı kalktı. Bir şey söylemedi ama. Sadece baktı.

“Begüm Hanım buralarda mı?” dedim çok ama çok sıradan bir soru soruyormuşum hissi vermeye gayret ederek.

“Kim?” dedi sesinde sorudan çok ünlem vurgularıyla.

“Begüm Hanım,” dedim. “Begüm Kalyon. Hastanenizde hemşire olarak çalışıyor.”

Sultan Karakum Doktor Gregory House’ın odası nerde diye sormuşum gibi baktı yüzüme bu kez. Hemen cevap vermedi. Bankonun arkasındaki klavyenin görmediğim bir tuşuna vurdu.

“Begüm...” dedi, sonra hızla ekledi. “Bugün görmedim. Görmedim hiç. İzinli olabilir.”

“Anladım,” dedim. “Neyse, önemli değil.”

Sultan Karakum biraz kendini toplamış gibiydi.

“Neden sordunuz?” dedi. “Hasta danışmanı arkadaşımız her türlü sorunuzu eksiksiz cevaplayacak, emin olun.”

“O açıdan sormadım,” dedim. “Bir arkadaşımın kızı. Kulağıma yer etmiş burada çalıştığı. Gelmişken bir sorayım dedim.”

“Evet,” dedi. Bir an sonra ekledi. “Dediğim gibi izinli olmalı bugün.”

Sonra omzumun arkasındaki bir noktaya çevrildi gözü. Yüzü önündeki salak hasta adayından kurtulduğuna sevinmiş gibi aydınlandı.

“Ayla,” dedi sesini arkamdan kendisini kurtarmaya gelen arkadaşına duyurmak ister gibi yükselterek. “Beyefendi çekap düşünüyor, ilgilenir misin?”

Geriye döndüm.

Kendimi tutmasam ıslık çalacaktım.

Dünyanın en güzel kızlarından biri, yüzünde dünyanın en tedavi kabul etmez hastalığına yakalanmış olsam bile bu hastanede iki günde eskisinden sağlam olacağımı müjdeler gibi bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Güzel dediysem gazetelerin son sayfalarında görmeye alıştığımız güzellerden değil. Okuldan yeni mezun olmuş tazelikte ama altı ayrı acil serviste gizli gizli gözyaşı dökmüş olgunlukta bir hanım kız vardı karşımda. Kumral saçlarını örmüş, yandan salmıştı. Gözleriydi insanı çarpan. Hiç dokunulmamış gibi duran kaşlarının altından sizi çözmek ister gibi bakan kahverengi gözleri vardı. Yanakları hafif, çok hafif renklendirilmişti. Lisa

del Giocondo'nunkileri andıran dudağının üstünde küçük bir nokta vardı yalnızca kabul edilebilir bir defo olarak.

Bankonun arkasındaki kızlardan farklı olarak, açık mavi, bele oturan bir elbisesi vardı. Sol elinde bir telsiz telefon tutuyordu. Elbisesinin kocaman ceplerinin sağdakinde kırmızı kapaklı ajanda kılıklı bir tür defter vardı. Göğsündeki kartta Ayla Duman yazıyordu.

Güzelliğinden çarpılan erkek hastalara alışkındı galiba.

"Doğru karar veriyorsunuz," dedi beni baştan ayağa süzerek. "Yılda bir çekap gerekli. Hele bu yaşlarda..."

Yaşımla ilgili yorum yapmadan gülümsedim. Konuşmaya devam etmesini bekler gibi. Sesi de görüntüsüne yakışıyordu.

"En son ne zaman yaptırmıştınız?" dedi sizi suçlamıyorum ama hayatın gerçeklerini unutmamalıyız tonuyla.

"Epey oldu," dedim. "Bir zamanlar uçuşa uygunluk testi için sık sık geçerdik doktorların karşısına."

"Pilot musunuz?" dedi. İlk kez neye benzediğimi görmek ister gibi baktı yüzüme.

"Emekli pilot," dedim.

"Tanıdığım bir sürü pilot var," dedi Ayla Duman. "Sizden daha yaşlılar ama hâlâ uçuyorlar."

Başımı salladım o konuya girmek istemediğimi belli edercesine. Ayla Duman telefonunu öbür eline geçirdi.

"Üç çeşit çekap programımız var, belki biliyorsunuz..." dedi.

Sözünü kestim.

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

Ayla Duman seçeneklerimden haberdar olmamama sevinmiş gibiydi.

"O zaman biraz ayrıntılı konuşmamız gerekecek," dedi. "Benimle gelir misiniz? Görüşme odasına geçelim."

Peşinden yürümeye hazırdım. Sola döndü, birkaç adım atarak asansörlerin yanında, daha önce görmediğim bir kapıyı, mat gri metal tutamağını tutarak açtı. Girmem için yana çekilip bekledi. Yanından geçerken adını çıkaramadığım bir çiçek kokusu geldi burnuma.

İçerde küçük bir oda vardı. Yuvarlak, alçak bir masa yalnızca. Çevresinde beş abartısız koltuk duruyordu. Duvara raptedilmiş bir televizyon ekranı,

sessiz bir NTV haber programı yayımlıyordu.

Televizyona sırtını vererek oturdu Ayla Duman. Daha oturmadan cebinden kırmızı kaplı ajandayı çıkarmıştı. Telefonu ajandanın yanına koydu. Bacak bacak üstüne attı, yanındaki koltuğu gösterdi.

“Bir bakalım şimdi,” dedi kırmızı kaplı ajandayı benim oturmamı beklemeden açarak.



Yirmi dakika sonra bütçeme uygun temel erkek çekap programının ayrıntılarını öğrenmiş gibiydim. Önce bir doktor tarafından muayene edilecektim. Doktor başka tetkikler gereksinmezse, standart olarak tam kan ve tam idrar tahlillerim yapılacak, açlık kan şekerim ölçülecek, total kolesterolüme bakılacak, karaciğer fonksiyon testi uygulanacak, sedimantasyon ve kreatinin de ihmal edilmeyecekti. Son ikisinin ne anlama geldiğini bilmediğimi açık etmedim elbette.

Ardından radyolojide akciğerlerim ve batın bölgeme bakılacaktı. Son olarak EKG çekilecek, elimde sonuçlarla yeniden doktorumla görüşecektim. Ayla Duman bütün bu kurcalamalardan sapasağlam çıkmam dünyanın en doğal sonucu imiş gibi bir havayla bitirdi sunumunu.

Elimi alnıma vurdum.

“Tüh!” dedim.

Ayla Duman yüzüme baktı.

“Bu kan testleri, şeker ölçümleri falan...” dedim. “Aç olmamı gerektirmiyor mu?”

“Evet.”

“E, ben güzelce ettim kahvaltımı bu sabah.”

Ayla Duman’ın dudağı onlarca kez duyduğu bir şeyi cevaplamak istemezmişçesine kıvrıldı. Sonra hemen düzeldi.

“Bugün doktor görüşmenizle başlarız,” dedi. “Sonra radyoloji ve EKG’ye alırız sizi. Tahliller için yarın sabah gelirsiniz, aç.”

Düşünüyormuş gibi burnumu kırıştırdım.

“Yok,” dedim. “Yarın geleyim. Hepsini birden halletmek daha iyi, bölünmeden. Hem fikre biraz daha alışmış olurum.”

“Siz bilirsiniz,” dedi Ayla Duman. Ayağa kalkmak ister gibi kımıldadı koltuğunda. Eli telefonuna uzandı.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Çok nazik ve açıklayıcıydınız. Size bir şey daha sormak istiyordum.”

Sesim galiba potansiyel hastalık taşıyıcı sesi olmaktan çıkmıştı. Durdu. Yüzüme baktı. Gözlerinden önce hayret, sonra biraz endişe, daha sonra epey belirsizlik geçti.

“Buyurun?” dedi yerine oturmadan. Telefonunu iki eliyle birlikte kaldırdı masadan.

“Begüm Kalyon hangi serviste görevli biliyor musunuz?” dedim. “Ayrılmadan bir iki dakika görmek isterdim mümkün olursa.”

Kendisini yemeğe davet etmediğimi anlayınca rahatlamış gibi gevşedi yüzü.

“Her gün değişir,” dedi. “Bilmiyorum. Ama bugün görmedim ortalıkta.”

“Hay Allah!” dedim ayağa kalkarken. “Neyse, teşekkür ederim. Bayağı aydınlattınız.”

Beni duymamış gibiydi.

“İşe bakın,” dedi. “Siz söyleyince sadece bugün değil, epeydir görmediğimi fark ettim ortalıkta. Hasta falandır belki.” Sonra muhtemel çekap müşterisinin bir hemşireyi tanımasındaki tuhaflığı fark etmiş gibi bana baktı.

“Siz de hastanemizin yabancısı değilmişsiniz,” dedi. “Daha önce yattınız filan mı Manhattan Medical’de?”

“Begüm Hanım bir arkadaşımın kızı,” dedim. “Gelmişken iki çift laf ederim demiştim.”

Bu açıklama yeter sandım ama yetmedi. Ayla Duman güzel olduğu kadar akıllıydı da galiba.

3. BÖLÜM

"Sultan'a da sordunuz aynı soruyu galiba," dedi Ayla Duman. "Bayağı eski bir arkadaşınızın kızı olmalı."

"Epeydir ortada yoksa, nerede olduğunu merak edecek kadar eski," dedim.

"Bak şimdi merak ettim ben de," dedi. "Bir sorayım bakayım yukarıya."

"İyi arkadaşınız mı?" dedim.

Ayla Duman yüzüme baktı. Biraz uzun. Potansiyel çekap müşterisinin neye dönüştüğünü kafasında hesaplıyor gibiydi. Sonra kablosuz telefonuna davrandı. İki tuşa dokundu. Telefonu kulağına götürürken cevap verdi.

"İyi kızdır, severim," dedi. Sonra dikkati kulağında bekledi.

Karşıdan gelmesi gereken karşılığı bekledik. Hemen gelmedi. Ayla Duman ayak değiştirdi. Göz göze geldik. Bilirim hastane servislerinin koşuşturmalı halini anlamına gelecek bir işaret yaptım elimle. Cevap vermedi. Bekledi sadece.

"Hah!" dedi telefona sonra. "Sinem, benim, Ayla," dedi karşıdan telefonu açan kişiye.

Sonra küçük odanın karşı duvarına doğru yürürken konuştu.

"Aşkım bir tanem," dedi sesine telaştan uzak bir ton vermeye çalışarak. "Bizim Begüm yok galiba. Nerede biliyor musun? Epeydir görmüyorum."

Sonra dinledi ahizeden gelen sesleri. Bana bakmıyordu. Dudağının üzerindeki noktaya dokundu farkında olmadan. Kaşları çatılmıştı.

"Sebebini söylemedi mi?" dedi sonra.

Yeniden dinledi. Duvarın öteki ucuna doğru ağır adımlarla yürüyordu konuşurken şimdi.

"İyi!" dedi. "Versene numarayı."

Karşıdan küçük bir itiraz gelmiş gibi üsteledi.

"Ver, ver..." dedi. "İsmet Bey bana sorarsa ben de haber veririm kıza." Sonra dinledi. Arada başını sallıyordu hafifçe. Çarpım cetvelini ezberlemek isteyen çocuklar gibi.

“Teşekkür ederim aşkım bir tanem,” dedi sonra. “Benden laf çıkmaz, korkma.” Ahizenin kapatma tuşuna bastı. Bana döndü.

“Arkadaşınızın kızının izini bulduk,” dedi tuhaf bir vurguyla. “Konuştuğum başhemşireydi. İyi arkadaşlardır ikisi. Ona birkaç gün işe gelmeyeceğini söylemiş. Nedenini söylememiş. Cep telefonumu kapalı tutacağım demiş, yönetimden falan ararlarsa kendisine haber versin diye bir numara bırakmış.”

Başhemşire Sinem’in soyadını sormama gerek olmadığını düşündüm.

“Hemen dikkat çekmez mi işe gelmeyen hemşire?” dedim.

“Çok hemşire var yukarda,” dedi Ayla Duman. “Üstelik sürekli görev değiştiriyorlar. Bir doktor falan kafaya takmazsa, başhemşire de rapor etmezse arada kaynar gider. Sonra gelmediği günler yerine fazla çalışanlarla durumu ayarlarlar.”

“Çok teşekkür ederim,” dedim. Bekledim. Akıllı bir kız olduğuna güvendim, bekledim.

Ayla Duman elini dudağının üstündeki noktaya götürdü yeniden.

“Telefonunu niye vereyim çalışma arkadaşımın?” dedi sonra gözlerime bakarak. “Hiç tanımadığım birisine...”

Kız hem akıllı hem haklı dedim içimden. Ama ben de haklıydım. O numaraya ihtiyacım vardı. İkna edici bir cevap bulmak için zorladım kendimi.

“Bakın Ayla Hanım,” diye başladım daha sonra ne diyeceğimi bilmeden. Kızın elindeki telefon lafımı kesti. Felaket bir haber veren telefonlar gibi çalıyordu.

Ayla Duman eliyle susmamı işaret etti. Telefonun açma düğmesine bastı, kulağına götürdü.

“Efendim,” dedi. Sonra dinledi. “Tamam, geliyorum hemen,” dedi karşıdaki lafını bitirince. Telefonu kapadı. Gözlerime baktı yeniden.

“Gitmem lazım,” dedi.

Hâlâ bir gerekçe bulamadığımın farkındaydım. Başka bir numara geldi ama aklıma.

“Siz arayın o zaman,” dedim. “İyiyse, keyfi yerindeyse içim rahat eder. Belki iki satır da ben konuşurum.”

“Bak bu olur,” dedi Ayla Duman. “Sesini duyayım şu kızın bir.”

İçimden kendimi tebrik ettim. Ayla Duman önce dış hat almak için telefonun tuş takımının en altında bir tuşa bastı. Kulağına götürdü, dinledi. Sonra bir dizi numara tuşladı kaşlarını çatarak. Elinin tuşlar üzerindeki hareketlerini izledim.

Sonra kulağına götürdü ahizeyi, bekledi.

Karşı taraftan bir kadın sesi duydum. Ayla Duman hayal kırıklığıyla kafasını geriye attı. Bekledi kısa bir an. Sonra tane tane konuşmaya başladı.

“Begüm, ben Ayla,” dedi. “Sinem’den aldım bu numarayı. Telaş edecek bir şey yok, korkma. Yalnızca merak ettim ne âlemdesin diye. Beni ara aşkım bir tanem.”

Telefonu kapadı. Kapıya doğru hamle etti.

“Şansınız yokmuş,” dedi. “Gitmem gerek. Kusura bakmayın.”

“Çok teşekkür ederim,” dedim. “Belki yarın görüşürüz.”

Cevap vermedi. Kaşları yine çatılmıştı. Kapıyı açıp önce çıkmam için bekledi. Onu kırmadım.

Çıktığımız kapının hemen yanındaki asansör dizisinin çağırma düğmesine bastı. Sonra kapıların üzerindeki kat göstergelerine. Dönüp ona baktığımı görünce gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık verip hasta kabul bankosunun tarafına yürüdüm. Sultan Karakum önündeki iki kadına bir şeyler anlatıyordu. Yanındaki bilgisayar boştu. Hademenin biri yeri fırçalıyordu. Canım sigara çekiyordu. Önce bir telefon bulmalıydım ama. Hastanelerin orasında burasında ankesörlü telefon olurdu.

Hademeye yaklaştım.

“Hemşerim,” dedim. “Telefon nerede var buralarda?”

Umumi telefonun yerini soran birisine ilk kez rastlamış gibi baktı yüzüme. Alnını kırıştırdı. Sonra hatırladı.

“Şu kafenin yanında var,” dedi fırçanın sopasının ucuyla göstererek.

O tarafa doğru yürüdüm. Kafe iki masanın dışında boştu. Birinde ilaç tanıtımcısı kılıklı birisi oturuyordu. Önündeki kahve fincanına mutsuz gözlerle bakıyordu. Al fincanını ve çık dışarı dedim içimden.

Kafenin dış duvarında yan yana iki ankesörlü telefon vardı. Ahizeyi kaldırdım, kredi kartımı çıkarıp yarıktan geçirdim. Hat emrime amadeydi.

Önümde duran tuşlara, Ayla Duman'ın kendi telefonuna bastığı sırayla bastım. Hat almak için gerekli tuşun dışında. Karşı tarafta çalan zili duydum. Telesekreterin devreye girmesi için beklemem gerekiyordu. Bekledim.

Sonra kendinden emin ama hafif telaşlı bir genç kadın sesi duydum. Elinden geldiğince tane tane konuşmaya çalışıyordu.

"*Bana söyleyeceğin bir şey varsa lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırak. Gerekirse seni ararım.*"

"Var," dedim içimden. Sinyal sesini bekledim.

Sonra, "Begüm Kalyon'sanız dinleyin," dedim dediklerim anlaşılsın diye her sözcüğü çok iyi telaffuz etmeye çalışarak. "Adım Remzi Ünal. Doktor Kemal Arsan'ın bir arkadaşıyım. Sizi çok merak ediyor. Lütfen şu numaraya telefon edin." Ardından İstiklal Caddesi'nin iki alt sokağındaki adını vermeye utandığım otelin numarasını tane tane sıraladım. Devam ettim. "Orası bir oteldir. Emre'ye vereceğiniz mesaj bana ulaşır." Bir an durup ekledim. "Ortaya çıkmamanızın duygusal nedenleri yoksa size yardım edebilirim. Ciddiyim."

Ahizeyi yerine astım.

Hâlâ neden bir cep telefonu taşımadığım konusu üzerine düşünmeyi sonraya erteledim. Hazır elimin altında bir telefon varken dedim içimden, devam edeyim. Kredi kartımla bir telefon araması daha yapmamı sağlayacak numarayı çektikten sonra Begüm Kalyon'un ev numarasını tuşladım. Beklediğimden başka bir sonuca ulaşamadım elbette. Ahizeyi yerine koydum.

Şimdi dışarı çıkıp bir sigara içmek ve *waypoint 3*'e hareketlenme zamanıydı. Girişteki kayan kapıya doğru yöneldiğimde cebimdeki sigara paketini yokladım ister istemez. Yerinde duruyordu. Buna karşın çekap sonucuna bakıp sigarayı bırakmam gerektiğini söyleyen bir doktor yoktu henüz ortalarda. Yüzümde bir gülümsemeyle dışarı çıktım.

İçerideki steril havadan sonra sokağın kontrolsüz, kokulu, nemli yaban havası hoşuma gitti. Kulağıma sıradan bir İstanbul sokağının sıradan sesleri çarptı. Sigaramı yürüyerek içmek istemedim. Kapının solunda uyanık bir bankanın koyduğu tahta bir bank vardı. Demir ayaklarının dibinde izmaritler birikmişti. Oraya doğru yürüdüm.

Banka hafif yan oturduğunuzda hem sokağı, hem de camların arkasından hastanenin giriş katını görebiliyordunuz. İçeride insanlar, sesini kıstığınız HD bir televizyonun ekranında gibi gidip geliyorlardı. Oturduğum yerden hasta kabul bankosundaki kızların bilgisayarlarının arkasında oturup oturmadığını göremiyordum.

Sigaramı yaktım.

Caddeden en çok boş taksiler geçiyordu. Doktorun tarifine göre sevgilisinin arkadaşı Firdevs'in evi Teneke Mahallesi'ndeydi. Sigaram bitince birine atlar, yokuş aşağı on dakikada orada olurdum. Sonrası kerimdi.

Kocaman bir nefes çektim içime. Burnumdan saldım. Önümden gelip geçenlere baktım. Karar vermiştim, demir ayakların dibindeki izmaritlere bir yenisini eklemeden yerimden kıpırdamayacaktım.

Kıpırdadım ama.

Gözümün ucuyla gördüğüm kadarıyla hafif kılıksız birisi yanıma oturdu. Yaklaşmasını fark etmemiştim. Ütüsüz bir pantolonu vardı. Ayağında epeyi sokak görmüş spor ayakkabılar. Yüzüne bakmadım. Rahat otursun diye kıçımı on santim öteye aldım.

“Bir sigara versene abi,” dedi yanıma oturan.

O zaman baktım yüzüne.

Herhalde yirmi yaşından büyük değildi. Belki de daha küçüktü ama sokaklarda yaptığı askerlik, yüzünü hiçbir aile çocuğuna yapamayacağı kadar olgunlaştırmıştı. Dikkatle bakmazsanız bir daha asla hatırlanmayacak çizgileri vardı. Yüzü ya esmerdi ya günlerdir yıkanmamıştı. Gözleri kısıktı. Dudağı incecik bir çizgiden ibaretti.

Cebimden paketimi çıkardım. Uzattım. İki tane aldı. Birini dudağına, birini bordo tişörtünü örten asıl rengini çıkaramadığım yeleğinin cebine koydu. Dudağındaki sigarayı bana doğru uzattı bir şey söylemeden. Yaktım.

Sigarasından bir nefes çekti. Öylesine. Tadına varmadan.

Önüme döndüm. İzmaritimin bankın ayağını boylamasına daha vardı. Burası İstanbul'du, yanınıza kimin oturacağını seçemezdiniz. Sigara isterse de verirdiniz.

Benim aklım başka yerdeydi. Beyoğlu'nun arka sokaklarındaki antika berberin koltuğunda geçirdiğim dönüşümün ucunun nereye kadar

gidebileceğini düşünüyordum. Başkalarının sevgilisini aramak bana yeniden para kazandıracaktı. Yeniden sokaktaydım. Yeniden sorular soruyordum, şöyle ya da böyle cevaplar alıyordum. Daha da alacaktım. Telefon ediyordum sağa sola.

Bir telefon daha edemez miydim?

Bir telefon daha edersem cevap verecek sesi ne kadar özlediğimi fark ettim birden. Sesimi duyunca ne tepki vereceğini bilmiyordum. Kapatmaz, tepki verirse gerisini getirebileceğime ilişkin inancım olup olmadığını sordum kendime. Net bir cevap veremedim.

Ergen düşüncelerini kovmak için bir nefes daha aldım sigaramdan.

“Senin cep telefonun da epeyi yakışıklıdır şimdi,” dedi yanımda oturan.

Bana mı söylüyor diye kafamı yana çevirdim.

Evet.

Vücudunu hafif bana doğru çevirmişti. Verdiğim sigara ağzının köşesindeydi. Gözleri biraz daha kısılmıştı. Bana yakın duran sağ elinde hiçbir alışveriş merkezi x-ray cihazından geçmeyecek büyüklükte bir bıçak vardı. Durduğu açıdan tam dalağımı hedefliyor gibiydi. Daha önce gördüğüm bıçaklara benzemediğini fark ettim. Uzun ama olması gerekenden biraz inceydi galiba.

Sigaramı yere attım. Üzerine basmak için dertlenmedim. Daha büyük bir derdim vardı görüldüğü gibi.

Ben de hafif yana doğru döndüm. Ellerimi iki yanımda tuttum, avuçlarım açık. Yüzüme bir Remzi Ünal gülümsemesi oturtturdum.

“Cep telefonum yok,” dedim sakin bir sesle.

Bıçağı kımıldattı ne yaptığını bilen bir hareketle.

İşe bak. Canı sıkılan hasta yakınları sigara içsin diye konulmuş bankın üzerinde, elindeki bıçağı böğrüme doğru sallayan tinerci kılıklı birisinin yanında oturuyordum. Üstelik verdiğim cevabı beğenmemişti.

“Uzatma çıkar telefonu,” dedi kirli suratlı komşum.

“Sigaram var ama cep telefonum yok,” dedim aynı ses tonuyla. Gözümün ucuyla çevreye baktım. Bizimle ilgilenen yoktu.

“Sen onu babana yuttur,” dedi. “Çıkar çabuk yoksa Abuzittin konuşur.”

Abuzittin’in neyin adı olduğunu tahmin edebiliyordum aşağı yukarı. Tahmin edemediğim kafasının ne kadar bulanık olduğuydu. Haftalar boyu

antrenmansız kalan vücuduma ne kadar güvenebileceğim de başka bir merak konusu.

Küçük bir olası hasar tespiti yaptım. Bacağımın yaralanması iç organlarımın delinmesinden çok daha uygundu bu durumda. Eylem önceliği de benim yanımda olacaktı.

Uzatmadım. Gövdemi biraz geriye atıp sağ bacağımla kafasını hedef alan bir vole savurdum. Beklemiyordu galiba. Bıçağı tutan eli hareket etmek istedi ama daha büyük bir derdi vardı fark ettiği gibi. Ayağım kafasına doğru yaklaşırken sokak kedisi içgüdüsüyle geri çekilmeye niyetlendi. Yetmedi ama. Ayağımın tarak kısmı, kaleyi gören bir santrforun ayağına oturan top gibi suratına gömüldü. Sırtı bankın arkalığına dayalı olduğu için boynu gerildi tekmemin şiddetiyle. Ağzından ses çıkmadı.

Hafif yatar durumdaydım bankın üstünde. Bacağımı hızla geri çektim. Bu kez aynı ayağımı midesine gömdüm. “Hık!” diye bir ses çıktı bu kez dudaklarından. Öne doğru eğildi ister istemez. Fırsatı kaçırmadım. Doğruldum. Sağ elimin kenarını boynuna indirdim. Banktan düştü dizlerinin üstüne. Bıçak elinden fırladı.

Ayağa kalktım. Bıçağı tekmeledim. Nereye gittiğini görmedim. Ellerinin üstünde doğrulmaya çalışırken beline bir tekme indirdim. Rahat, önünde engel olmayan bir tekme. Yana doğru devrildi.

Yeter dedim kendi kendime. Bir adım geriye çekildim.

Etrafa baktım.

Sokağın karşısında bizi seyreden iki ilkokul çocuğundan başka kimse yoktu. Onların ilerisinde hızlı hızlı yürüyen iki kadın sırtı gördüm. Çevrede bir taksi durağı olsaydı, müşteri beklemekten sıkılan taksiciler çıkıp gelirdi bak. İstanbul’du burası. Arada kavga ederdi insanlar. Oralı olmazdın. Oralı olursan başın belaya girerdi.

Yerde toparlanmaya çalışan gaspçı adayıma baktım. Bıçağı elinden gidince fiyakası sönmüştü biraz.

“Kalk,” dedim. “Polis molis çağırmadan siktir ol git.”

Cevap vermedi. Bir tekme daha geliyor mu diye ayağıma bakıyordu. Kımıldamadan durdum bir adım gerisinde. İlk denemesinde kalkamadı, dizlerinin üzerine çöktü yeniden. Sonra yüzünde acı, öfke, utanç karışımı bir ifadeyle doğruldu. Tam olarak ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

“Bas git!” dedim. Sesim biraz yumuşamıştı. “Belanı başka yerde bul.”

Önerim yüzünü yumuşattı. Elini yüzünden geçirdi. Bıçağını arar gibi üstünde cilveleştiğimiz bankın civarına baktı. Bundan hoşlanmadım.

“Siktir git!” dedim niyetimin her an kötüleşebileceğini hissettiren bir ses tonuyla. “Kafamı daha fazla bozmadan siktir git.”

Döndü. Sokağın aşağısına doğru yürümeye başladı. Yan yana duran iki ambulansın hizasına gelene kadar yürüdü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi koşmaya başladı. Hafif topallıyordu.

Gözlerimi ondan ayırdım. Sağımı solumu çekiştirdim. Karşıdan hâlâ bana bakan çocuklara elimle ateş ediyor gibi bir işaret çektim. Bana cevap vereceklerine onları evde bekleyen annelerini hatırladılar, dönüp hızlı hızlı yürüdüler. Yarın sınıfın yeni hikâye anlatıcıları onlar olacaktı.

Banka doğru bir iki adım attım. Camdan gördüğüm kadarıyla Manhattan Medical’de de dışarda olan bitenin farkında olan kimse yoktu. Sonra gözlerimi yere indirdim. Başarısız gaspçımın bıçağı iki metre kadar ilerde, boşaldıktan sona avuçta sıkılmış bir kola tenekesinin yanında yatıyordu.

Eğilip aldım.

“Hassiktir,” dedim içimden.

Gaspçım kelimenin tam anlamıyla bir gaspçı değildi galiba.

Hem de iki sigara birden ikram ettiğim delikanlının, sıradan bir çapulcu değil, sanki genel cerrah olmaya niyetli bir sokak çocuğu olduğunu geride bıraktığı aletten anlamak mümkündü.

Aleti yerden aldım, banka koydum. Yanına da ben oturdum. Sonuna kadar engellenmeden içebilmeyi umarak, yeni bir sigara yaktım. Paket hafiften bitmek üzereydi.

Tepeden inceledim meşum görünümlü aleti. Bir neşterdi bu. Aramaya cesaret edemediğim kadından, keyifli bir akşam sohbetinde öğrendiğim adıyla, bir bisturi.

Sapına dolanmış damalı bir bez, sekiz yerinden çelik tel sarılarak güçlendirilmişti. Sapla kesici ucun birleştirildiği yere kısa, kalın bir hortum takılmış, bu da ayrıca telle sabitlendirilmişti. Böylece, bildiğin bıçak gibi tutup savrulduğunda elden kaymıyor, dirençle karşılandığında tutanın elinin kesilmesi engelleniyordu.

Derin bir nefes aldım sigaramdan.

Keskin kısmının üzerinde kan yoktu. Oğlan iyi bakıyordu iş aletine. Ucu, kenarı pürüzsüz keskinlikteydi.

Bu çelik parçasının tedavi edici olduğu kadar öldürücü ucunun, acemi cerrahın elinde, gövdemin herhangi bir bölgesine değdiğinde ortaya çıkacak manzarayı düşünmeyi sonraya bıraktım. En azından Manhattan Medical Hastanesi'nin acil servisi iki adım kadar yanımda diye kendi kendimi teselli ettim. Kendi kendime sırıtmadım ama.

Kendi kendime kızdım sırıtmak yerine. Sigaramdan hırsla bir nefes aldım bu kez.

Acemi cerrahı öyle kolaylıkla bırakmamalıydım. Aletini yakından görmeden, neyin nesi olduğunu anlamak mümkün değildi elbette ama gözümün ucuyla baktığımda normal gaspçıların kullandığı cinsten normal bir kesici alet olmadığını sanki sezer gibi olmuştum. Anlaşılan anın gerilimi kıçımı kurtarmaya yoğunlaştırmıştı beni.

Ne sorardım saldırganımın çekip gitmesine izin vermemeyi akıl etsem?

En azından aleti nereden bulduğunu sorardım. Hastanenin çöpünü karıştırırken buldum gibi bir cevap verirdi muhtemelen. İnanmazdım. İnanmazdım ama elimden bir şey gelmezdi. Ortam daha ikna edici sorgulama yöntemleri kullanmaya elverişli değildi. Yine bırakırdım.

Nerden bulduysa buldu dedim içimden. Bu gidişle belasını da bulacaktı yakında. Etrafıma baktım.

Ambulansların bana yakın olanının tekerleğine takılmış halde buldum aradığımı. Kim bilir nereden savrulmuş eski bir gazetenin hafta sonu ekinin bitişik iki sayfası. Birazı yırtıldı tekerleğin altından çektiğimde. Banka döndüm. Sapı donatılmış bisturiyi dikkatle sardım gazeteye. Fazla gelen kısmını üzerine katladım.

Sigaramdan son bir nefes alıp ayağımla söndürdüm. Küçük bir tekmeyle bankın ayağının dibindeki arkadaşlarının yanına gönderdim. Küçük sevimli paketim elimde ayağa kalktım.

Geldiğim yöne doğru yürüdüm. Yanımdan boş bir iki taksinin geçmesine izin verdim. Gördüğüm birinci çöp konteynerin atladım nedense. İkincinin içine attım neredeyse dalak ameliyatımı oracıkta gerçekleştirecek aleti.

Ben böyle bir dedektiftim işte. Diğerleri ceplerinden çıkardıkları delil poşetlerine yerleştirip laboratuvara gönderirlerdi buldukları öteberiyi, ben

çöpe atardım.

Olacaktı o kadar fark artık.

Sonra ilk taksiyi durdurdum. Adresi verdim.

4. BÖLÜM

Ortalıkta birkaç gündür görünmediği için birilerini meraka düşüren hemşire Begüm Kalyon'un soyadını bilmediğim arkadaşı Firdevs'in evi, Teneke Mahallesi'ni Nişantaşı'na bağlayan yokuşun ortalarında, ince uzun bir apartmandaydı. Apartmanın yüzeyi uçuk pembe BTB kaplıydı. Apartmana giriş kapısının küçük kareler oluşturan demirleri yerinde duruyordu ama aralardaki camların çoğu kırılmıştı. Kapının yanındaki zil butonları epeydir işlevsizlermiş gibi duruyordu.

Elimi demirlerin uygun yerinden sokarak arkadan kapının kilidini açtım. İçeri girdim. Camları kırık demir kapıdan başka bir yerden ışık almayan sahanlık alacakaranlıktı. Gözlerim alışsın diye biraz bekledim. Sonra duvarda bir elektrik düğmesi aradım. Buldum ve dokundum.

Gördüğüm ilk şey yerde yatan bir bisikletti. Epeydir orada terk edilmişti anlaşılan, arka tekerleği yoktu. Hemen yanında ters çevrilmiş bir alışveriş sepeti vardı. Hiç güven vermeyen asansörü boş verip, yanındaki merdivenlere yöneldim.

Beklediğim gibi ağır ve yerleşik kavrulmuş soğan kokusu geldi burnuma. İlk kattaki kapıların önünde ayakkabılar vardı. Kimi düzgün, kimi dağınık bırakılmış kadın, erkek, çocuk ayakkabıları. Koridor duvarını boydan boya, dalgalı bir tebeşir çizgisi süslüyordu. Merdivenleri tırmanmaya devam ettim.

Soğan kokusu daha da kesifleşti yukarı çıktıkça. Buna karşın kapıların arkasından beklediğim ev gürültüleri gelmiyordu. Bir kat daha çıktım. Merdivenin otomatiği söndü. Koridor bütünüyle karardı.

Çakmağımı çıkarıp yaktım. Duvarda bir elektrik düğmesi daha aradım. Aşağılardan bir yerde bir kapı açıldı. İki saniye sonra koridorun ışığı yandı. Aşağıdaki kimse ona teşekkür ettim içimden. Düğmenin yerini saptadım bir sonraki kararma için.

Karşılıklı dört kapının üzerindeki numaraların karakteri ve puntosu birbirini tutmuyordu. Numaraya ihtiyacım yoktu hedefim olan kapıyı bulmak için ama. Sevgilisini aramamı isteyen Kemal Arsan'ın tarifine uygun olarak, üstüne kocaman bir üzüm salkımı çıkartması yapıştırılmış olan kapının önünde durdum. Önünde ayakkabı yoktu.

Firdevs Hanım'ın soyadı Işın'dı. Kapının tam ortasında, alışılmadık büyüklükteki pirinç bir levhanın üzerine eğik harflerle yazılmış iki kelimeden anladım bunu. Levhanın altında eski usul pirinç bir kapı tokmağı vardı. Geldiğimi haber verecek bir zil butonu göremedim.

Derin bir nefes aldım. Önünde durduğum sayısız yabancı kapıyı hatırladım bir an. Arkalarındaki tatsız sürprizleri. Dur bakalım dedim içimden, bu kez ne olacak?

Tokmağı tutup, iki kere vurdum kapıya. Çelik kapı titreşti, gelen misafirin haberini iletti içeriye. Güçlü biçimde.

Kulağımı kapıya yaklaştırdım. İçerden konuşma, televizyon, terlik tıkırtısı gelmiyordu.

Merdivenin otomatiği bir kez daha söndü. Aşağılardan tanımadığım birilerinin yardımını beklemedim. Yerini artık bildiğim düğmeye dokundum iki adım sağa atıp. Dönüp yeniden tokmağı vurdum kapıya.

Daha çeliğin tınlaması koridorun derinliklerinde erimeden açıldı kapı. Açan kapının arkasında ikinci kez vurulmasını bekliyordu demek ki. Tam da gözetleme deliğinin karşısında duruyordum. Ürkütücü bir suratım olmadığına bir kez daha inandım.

Kapıyı yarım açan genç kadına, hasta ve yaşlı anne babanızı gözü kapalı teslim edebilirdiniz. Çok güzel değildi ilk bakışta. Piyasa güzeli değildi yani. Kumral saçlarını iki yandan arkaya doğru topladığı için, beyaz tenli yüzü bütün ovalliğiyle ortaya çıkmıştı. Elmacıkkemikleri iyice vurguluyordu yüzünün sınırlarını. Dudakları hafif dolgundu. Çenesi, fotoğraflarla kimlik analizi kitaplarından öğrendiğim kadarıyla kararlılık sahibi kişilerdeki gibi biçimlenmişti.

Üzerinde blucin kumaşından bir elbise vardı. Etekleri dizinin biraz altında, en üstteki ve en alttaki hariç düğmeler ilikliydi. Daha ilk bakışta, işini bilen hayli profesyonel bir özel hemşire izlenimini eksiksiz veriyordu.

Yüzünde yeni hasta yakınlarına hazırladığı gülümsemeye biraz şaşkınlık katılmış bir ifadeyle bana baktı.

“Buyrun?” dedi pazarlamacı olmasam ne kadar çok sevineceğini sezdiğim bir ses tonuyla.

“Firdevs Hanım?” dedim.

“Benim, buyrun,” dedi ses ve yüz ifadesini hiç değiştir–meden.

“Bir yakınım için rahatsız ettim sizi,” dedim. “Yaşlı ve kanser hastası. Maalesef terminal dönem.”

Kapıdaki kadın bir an kararsız kaldı. Beni ve hastamı reddedecek gibiydi. Koridorun sağına soluna baktı hiç gereği yokken. Sonra yeni bir hasta fikri ağır bastı galiba. Bir adım geriye çekildi, kapıyı tam olarak açtı girmem için.

“Girsenize, içerde konuşalım.”

Girdim.

Firdevs Işın’ın evinin, apartmanın dış görünümüyle en ufak bir alakası yoktu. Onun antiteziydi adeta. Antre olmadığı için hemen karşılaştığınız oturma odası, herhangi bir IKEA kataloğunda yalnız yaşayan genç kadın profesyonellere örnek gösterilecek kadar küçük ve sevimli göründü gözüme.

Tam karşıdaki pencerede Morihei Ueshiba’nın ülkesinin desenlerini taşıyan jaluzi, dışarının ışığını hafifçe kırıyor, salona dozunda bir yumuşama getiriyordu. Önüne küçük tahta bir masa ve iki sandalye yerleştirilmişti. Masada bana göre yan duran açık bir dizüstü bilgisayar vardı. Pencerenin sağından uzanan duvara, insan boyu kadar yükseğe, masadakilerin aynısı bir sandalye monte edilmişti. Sandalyedeki küp şeklindeki vazonun içinde adını bilmediğim kırmızılı mavili çiçekler oturuyordu. Salonun sol duvarını üstlerinde bir dolu karton kutu duran iki uzun raf kaplıyordu. Kutuların üzerine minik minik çiçekler işlenmişti. Yere zeminin ancak üçte birini kaplayan bir kilim atılıydı. Rafların karşısında iki kişilik bir divan duruyordu. Divanın önünde, üstünde kadın dergileri ve küçük bir vazoda papatyalar olan kare bir sehpa vardı.

Divanın pencereye yakın tarafında genç bir kadın oturuyordu. Üzerinde kahverengi kadife bir pantolon ve sarı sweat-shirt vardı. Saçlarını atkuyruğu

yapmıştı. Güzelce bir kadındı galiba, ince ince bakmadım yüzüne. Estetik operasyonu geçirdiğini sandığım kalkık burnu çarptı gözüme yalnızca.

Benim için açılan kapının hemen bir adım önünde durdum, durumu yönetmesi için Firdevs Işın'ı bekledim.

Ev sahibem divanın boş tarafını gösterdi bana.

"Oturmaz mısınız?" dedi. Yanına oturacağım arkadaşını tanıtmaya gerek görmedi.

"Teşekkür ederim," dedim otururken.

Firdevs Işın pencerenin önündeki sandalyelerden birini çekti, tam karşıma oturdu.

"Geçmiş olsun," dedi. "Hastanız kaç yaşında?"

Tereddüt ediyormuşum gibi yerimde kıpırdandım.

"Sekseni geçmiştir," dedim. "Annem."

Yanımda oturan kadın ayağa kalktı. Benim yüzüme bakmadan konuştu.

"Ben mutfağa gideyim," dedi. "Siz rahatça..."

Sehpanın bana uzak yanından yürüdü, Firdevs Işın'ın arkasından geçti, arkamdaki bir kapıya doğru ilerledi. Kapının kapanma sesini duyana kadar bekledim geriye bakmadan.

Ev sahibem kadını mutfağa kadar sessizce izleyen gözlerini bana çevirdi.

"Hastalığı?" dedi.

Tereddüt etmeden cevap verdim.

"Bağırsak kanseri," dedim. "Geç kalmışız. Hayli ilerlemiş. Ameliyattan sonra, eee, günlük hayatı epey zorlaştı."

Bilirim der gibi başını salladı.

"Eviniz nerede?" dedi.

Yakın olsun istedim.

"Annemin evi Levent'te," dedim. "Beşiktaş Belediyesi'nin arkasında. Ben Bostancı'da oturuyorum."

"Anladım," dedi.

"Kız kardeşim Uçaksavar'da oturuyor," dedim. "Gündüzleri yanından ayrılmıyor. Ama gece zor, onun da çocukları falan..." Yüzümü buruşturdum.

"Anladım," dedi yeniden.

"Gerçekten yardımınıza çok ihtiyacımız var," dedim.

Firdevs Işın kaşlarını çattı, gözlerini yerdeki kilimin köşesine dikti çok zor bir problemi çözmekle meşgulmüş gibi. Sonra bana baktı.

“Bu ara gecelerim dolu,” dedi. “O yüzden düşünüyorum. Adresimi nereden almıştınız?”

Beklediğim soru geldi diye sevindim.

“Bir doktor tanıdığım var,” dedim. “Kemal Arsan. Manhattan Medical’de çalışıyor. Galiba bir arkadaşının arkadaşı imişsiniz. Çok tavsiye etti sizi. Selam söyledi.”

“Aleyküm... selam...” dedi Firdevs Işın sözcüklere gereğinden çok ara vererek. Bu referans şimdiye kadar ağzımdan çıkan en acayip sözmüş gibi düşündürmüştü onu sanki. Bekledim ne diyecek diye.

Şapkam olsa düşürecek bir şey söyledi sonra.

“Adınız Remzi Ünal olmasın sizin?”

Bu hikâyede karşıma çıkan sağlık çalışanları beklediğimden akıllı dedim içimden, şaşkınlığımı bastırdıktan sonra. Annesi kanser hastası adam gitti, Remzi Ünal geldi mecburen oturduğum iki kişilik kanepeye. Bacak bacak üstüne attım elimi zayıflattığım izlenimi vermemek için.

“Nerden anladınız?” dedim hafif gülümseyerek.

“Begüm notunuzu dinlemiş,” dedi. “Kemal’den bu kadar kısa arayla bahseden birisi ortaya çıkınca, aynı adam olmalı diye düşündüm.”

Remzi Ünal geri geldiyse dedim kendi kendime, belki destek güçleri de çağırmalıyım yardıma.

“Sigara içebilir miyim?” dedim.

“Akciğer sizin,” dedi Firdevs Işın.

Ben sigaramı çıkarırken sandalyesinden kalktı. Arkasındaki rafın alt kısmındaki tekerlekli çekmeceden bir kül tablası çıkardı, sehpanın üzerine koydu. İçine sigara atarken açılan, sonra kapanan türden bir kül tablasıydı.

Sigaramı yaktım. Geriye yaslandım.

“Verdiğim numarayı aramaya niyeti var mıydı?” dedim. “Madem açık açık konuşuyoruz.”

Yeniden sandalyesine oturdu. Yüzünde tam çözemediğim bir ifade vardı.

“Onu bilemiyorum,” dedi. “Bana sordu gerçi ne yapayım diye.”

“Siz ne dediniz?”

“Bu Remzi Ünal denen adamın kim olduğunu iyice bir öğrenmeden hiçbir şey yapma dedim, açık söyleyeyim,” dedi Firdevs Işın. “Ama beni dinledi mi, bilemem.”

Bu iyiydi.

“Remzi Ünal denen adamın neye benzediğini öğrenme şansı ayağınıza geldi,” dedim sigaramdan bir nefes daha çektikten sonra.

Firdevs Işın gülümsedi ben kül tablasını kullanırken.

“Madem açık konuşuyoruz,” dedi. “Tam olarak Begüm’ü neden ve hangi sıfatla arıyorsunuz öğrenebilir miyim?”

Sigaramı ağzıma götürmüşken indirdim elimi. Doğru söylemeye kadar verdim.

“Telefonda küçük bir yalan söyledim galiba,” dedim. “Kemal Arsan arkadaşım değil, müşterim. Begüm Hanım ortadan kaybolunca merak etmiş. Ben de aramaya başladım.”

Yalan konusundaki itirafımın üzerinde durmadı ev sahibem.

“Telesekreterine not bıraktığınız numara Kemal’de yoktu ama,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. “İşim bu, bulmam gerekiyordu, buldum.” Bir ara verdim. Sigaramdan ertelediğim o nefesi çektim. Dumanı havaya savururken konuştum.

“O telefonun zili bu evde çalmış olmasın?” diye attım tutmasını umarak. Bazen yapardım bunu. Bazen tutardı.

Tutmadı.

“Hayır,” dedi Firdevs Işın. “Bu evde sabit telefon yok.”

Bir soruya itiraz etmeden cevap veren birine ikinci soru mutlaka sorulmalıydı.

“Peki, nerede Begüm Hanım?” dedim.

“Bilmiyorum,” dedi. Her halinden belliydi cevabının doğru olmadığı. Üstünde durmadım. Sigaramı söndürdüm. Kül tablası dünyanın bütün sigaralarına düşmanmış gibi anında yuttu izmariti. Üçüncü soruyu da sorayım bari dedim içimden.

“Neden ortadan kaybolmayı seçtiğini biliyor musunuz bari?” dedim.

Firdevs Işın bu kez doğru söylüyordu galiba.

“Biliyorum ama size söyleyemem,” dedi. “Beni zorlamaya kalkarsanız bağırırım, bilesiniz. Bu apartmanın duvarları çok incedir.”

“Aklımdan bile geçmez,” dedim.

“Buna sevindim,” dedi Firdevs Işın. “Şimdi ne yapacaksınız?”

Yerimde kıpırdandım.

“Aramaya devam edeceğim,” dedim. “Bıraktığım numarayı aramasını bekleyeceğim. Evini ve cebini sık sık yoklayacağım. Aklıma başka bir şey gelirse, onu da denerim.”

Aklımda yapmayı düşündüğüm bir şey vardı ama bunu ona söylemeyi düşünmedim.

“Yani, devam...” dedi. “Aramaya.”

“İşim bu,” dedim.

Artık evinden gitme zamanının geldiğini işaret etmek ister gibi ayağa kalktı. Gövdesi kapıya doğru döndü hafifçe. Ben de doğruldum.

“Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim,” dedim. “Gördüğünüz gibi gayet medeni bir özel dedektifim ben.”

“Gördüğüm ilk özel dedektif,” dedi. “Filmlerdekine benzemiyorsunuz, açık söyleyeyim.”

Buna akıllıca bir cevap vermeliydim. Zaman bulamadım ama düşünmeye. Kapının zili yoğun bakım ünitesinde yatan birisinin kalp durmasını haber veriyor gibi çaldı. Uzun uzun ve üst üste.

Ya da üst kattaki komşu merdivenden düşüp ayağını kırdı gibi çaldı kapının zili.

Devletten vergi borcunuz var yazan sarı kâğıt geldi gibi çaldı. ÖSYM’den hiçbir üniversiteyi kazanamadınız haberi geldi gibi. Sevgiliden seni terk ediyorum mektubu gibi. Askerlik şubesinden celp emri gibi.

Belanın derini kapının hemen önünde der gibi çaldı kapının zili.

Firdevs Işın’la birbirimize baktık. Olur böyle şeyler, ben de tam gidiyordum bakışı attım kıza. Yeni bir hasta adayı şimdi vakitsiz olacak der gibi omuzlarını silkti, kapıya yöneldi ev sahibem.

Bildiğim kadarıyla tek başına yaşayan bir genç kadından beklemediğim bir şekilde kapının gözetleme deliğinden bakmadan açtı kapıyı. Ben kapıdayken ne yaptığını hatırlamaya çalıştım.

Gelecek sefer aynı hatayı yapmayacaktı, eminim ama.

Kapı umulmadık bir şiddetle içeri doğru savruldu. Firdevs Işın çarpmasın diye içgüdüsel olarak geriye bir adım attı. Açılan boşluktan içeri üç adam

girdi. Sinemada yanınıza otursa yerinizi değiştireceğiniz üç adam.

Ben önce ilk girenin elindeki tabancayı gördüm.

“Sakin!” dedi tabancalı adam.

Üzerinde uzun, beyaz bir pardösü vardı. Mevsime uygun olup olmadığı umurunda değildi anlaşılan. Altından kahverengi kumaş pantolon paçaları görünüyordu. Ayakkabıları epeydir boya görmemiş İtalyan taklidi Çin işiydi.

Yüzü ne İtalyan’a ne Çinliye benziyordu ama.

Kafası yarım numara makine ucuyla alınmış gibiydi. Yusyuvarlaktı. Bebekken annesinin yatırma şeklini çıkaramadım. Düzene sokulmaya çalışılmış kaşları yine de küçük parmağımın yarısı kadar kalındı. Gözleri girdiği bir yeri hızla denetleyip arıza kaynaklarını bulup çıkarma konusunda deneyimliydi.

Anında beni gördü Firdevs Işın’ın iki adım gerisinde.

Küçük bir şaşkınlık gördüm sanki gözünde. Hemen geçti ama. Tabancanın ucuyla ellerimi havaya doğru tutmamı emretti. Simsiyahtı tabanca. Kocaman. Apaçık ölümcül.

Ona uydum.

Arkasındaki iki kişi daha silik karakterliydi. Böyle durumlarda her zaman olduğu gibi. İkisi de mont giymişti. Bacaklarında blucinler vardı. Biri siyah, biri gri boğazlı kazaklar ve Puma ayakkabılar giyimlerini tamamlıyordu. Yüzlerinde inisiyatifi bütünüyle patronlarına bırakmış bir sükûnet vardı.

Tabancalı adam bana doğru yürüdü. Firdevs Işın mecburen kenara çekildi. Arkasındaki adamlardan biri ona doğru iki adım attı. Fazla ileri gitmedi ama.

“Ne oluyor be?” dedi Firdevs Işın.

“Sakin,” dedi tabancalı adam yeniden. “Sakin. Bağırıp ne etme.”

Başıyla siyah kazaklıya işaret etti. Siyah kazaklı patronuyla arama girmemeye dikkat ederek arkama geçti. Kollarımı biraz daha kaldırdım yukarıya. Elleriyle üstümü aradı. Sesimi çıkarmadım. Dur bakalım ne olacak dedim içimden.

Arkamdan temiz olduğumu gösteren bir sinyal geldi herhalde. Tabancasıyla iki kişilik kanepeyi işaret etti pardösülü adam.

“Oturun,” dedi.

Firdevs Işın’ın geçmesi için bir adım geriye çekildim. Ellerim arkamdaki adama çarptı hafiften. Elimi itti.

Firdevs Işın önümden geçip kanepeye ilerledi.

“Ne oluyor canım,” dedi. “Nasıl giriyorsunuz evime böyle? Ne hakkınız var? Kimsiniz siz?”

“Otur, soluklan hele bir bacım,” dedi eli tabancalı adam. Bacım sözcüğünün yumuşak vurgusu yoktu sesinde elbette. “Biraz konuşup gideceğiz. Bağırıp ne etme.”

Ben ağzımı açmadan kanepeye yöneldim. Oturmadan önce her şey yoluna girer işareti yaptım ev sahibeme gözümle. Oralı olmadı. Gözleri adamın elindeki tabancadaydı.

Duvarların inceliğine güvenmese diye geçirdim içimden.

Tabancalı adam tam karşımıza, Firdevs Işın’ın biraz önce oturduğu sandalyeye oturdu. Tabancası şimdi yere bakıyordu.

“Nerede arkadaşın Begüm olacak kız hanım abla?” dedi.

Buyur buradan yak dedim içimden. Sorusunu sorduktan sonra cevabı bir an önce alsa çok iyi olacağını göstermek ister gibi tabancanın namlusunu Firdevs Işın’a doğru salladı pardösülü adam. Tehdit eder gibi değil ama, elindeki çubuğu öylesine sallar gibi.

Üstelik ev sahibemin cevabını beklemedi. Bana döndü.

“Sen kimin nesisin üstat?” dedi. Tabancanın namlusu bana dönmüştü şimdi. Göbeğimle dizlerimin arasında bir yere.

Benden önce Firdevs Işın atladı.

“Bir yakını hastaymış. Ağır hasta. Beni tutmak için geldi,” dedi.

“Hee, sen hemşireydin değil mi hanım abla,” dedi adam.

Ayakta duran öbür ikisi, anlamamıza imkân olmayan bir espriye gülüştüler. Tabancalı adam onlara bakmadı. Omuzları biraz kasılınca kestiler onlar da gülüşmeyi.

“Neyse ne,” dedi adam. “Bakarız sana sonra. Sen soruma cevap vermedin be hanım abla.”

Firdevs Işın ne sorulduğunu unutmuş gibi bir yüzle baktı adama. Adam tekrarladı sorusunu.

“Begüm nerede?”

“Begüm kim?” dedi Firdevs Işın.

Tabancalı adamın kaşları çatıldı. Daha da kalınlaştılar sanki.

“Benimle kafa bulma hanım abla,” dedi. “Doğru dürüst cevap ver. Kasımpaşa damarımı kabartma.”

Firdevs Işın anlamamış gibi yaptı.

“Kasımpaşa nesi?” dedi durumu anlarsa bülbül gibi konuşacağını hissettirmek ister gibi.

Tabancalı adam çattık der gibi kafasını iki yana salladı. Sonra ciddileşti.

“Bak hanım abla,” dedi. “Güzellikle sordum sana. Bir kere daha soruyorum. Begüm denen kız nerede? Senin iyi arkadaşınmış, yeme beni. Söyle yerini, ya da çağır, telefon et, bir şey yap. İki satır konuşacağız kendisiyle.”

Firdevs Işın teslim oluyor gibi omuzlarını silkti. Yüzü düştü sanki. Alçak bir sesle konuştu.

“Tamam, tamam,” dedi. “Arkadaşım sayılır. Ama inan olsun nerede haberim yok. Kaç gündür görmedim.”

“Kimse görmemiş,” dedi adam. “Derdimiz de o.”

“Ben de görmedim,” dedi Firdevs Işın.

“Konuştun mu?”

“Hayır,” dedi Firdevs Işın. “Konuşamadım. Verdiği telefon açılmıyor. Telesekreter çıkıyor hep.”

Adam ver şu numarayı, bir de ben arayayım dese rahatlayacaktım. Ayla Duman ve soyadını bilmediğim başhemşire adına. Kısmet olmadı.

“Numara şu mu, başka mı?”

Ayla Duman tuşlarken ezberleyip, ankesörlü telefondan aradığım numarayı çarpım tablosunu yeni bellemiş bir ilkokul öğrencisinin kuşkulu gururuyla okudu kel kafalı. Kime sordular diye endişelendim. En önemlisi cevap almak için soruyu güçlendirici neler yaptılar?

Firdevs Işın başını salladı onaylarcasına.

Tabancalı adam durumu değerlendirmeye çalışıyor gibi duraladı bir an. Sonra başını arkasındakilere çevirdi.

“Eee,” dedi. “Neden geldik buraya biz? Sıfıra sıfır elde var sıfır.”

“Sıfır,” diye tekrarladı siyah kazaklı olan.

“Sıfır olmaz,” dedi eli tabancalı.

“Olmaz!” dedi arkadaki.

“Olmaz,” diye tekrarladı eli tabancalı adam kendi kendine konuşur gibi.

İş boka sarıyor dedim içimden.

Firdevs Işın ne olduğunu anlamıyor gibi saf saf bakıyordu etrafına. Gerçek miydi rol mü yapıyordu anlamadım.

Eli tabancalı adam anladı mı bilmiyorum. Belki de iki durum da umurunda değildi. Tabancayı sol eline aldı. Sağ eliyle amansız bir tokat çaktı Firdevs Işın’ın suratına. Şimşekler çakmış olmalı. Tokadın etkisiyle kanepenin kolçağına yığıldı ev sahibem.

Eli tabancalı adam ayağa kalktı. İkinci hamlesini yapacaktı sanki. Oturduğum yerden konuştum.

“Sakin olun beyler,” dedim. “Kıza boşuna eziyet etmeyin. Belki ben yardımcı olabilirim size.”

Eli tabancalı kel adam, attığı tokat kadar hızla bana döndü.

“Hey, hey, hey!” dedi. “Bir dakika. Ne dedin sen?”

Kanepenin arkalığına sırtımı sıkıca dayayarak konuştum. Birazdan bir sigaraya ihtiyaç duyacaktım, biliyordum.

“Kıza boşuna eziyet etmeyin,” diye tekrarladım. “Onun bildiklerini ben de biliyorum. Belki daha fazlasını...”

“Allah Allah,” dedi. “Hani senin hastan vardı, ağır hastan?”

“Sen hiç polise yalan söylemedin mi?” dedim.

Eli tabancalı adam eve girdiğinden beri ilk kez gülümsedi. Öyle geniş geniş değil, kontrollü. Dikkatini çekmeyi başardığımı düşündüm. Polis mevzuuna girmemeyi tercih etti ama.

“Tamam,” dedi. “Konuş, seni dinliyorum.”

İyi dedim içimden. En azından ikinci tokadı engelledim. Bir tür başlangıçtı bu. Bakalım nereye kadar gidecekti.

“Yalnız...” dedim.

“Yalnız ne?” dedi. “Çabuk başladın pazarlığa.”

“Mühim şeyler değil,” dedim. “Bir sigara içmem lazım. Demin izin vermişti bana.”

Önce Firdevs Işın’ı, sonra kül tablasını işaret ettim başımla.

“Orası kolay,” dedi. “Hem biz de birer tane yakarız. Madem izin verdi hanım abla. Konuş.”

Cebimden sigaramı çıkardım. Karşımda, dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme parçası ile oturan adama uzattım. Gözlerini yüzümden ayırmadan aldı, çakmağımla onunkini yaktım önce. İşimi kolaylaştırmak için öne doğru eğilmedi.

Kendiminkini yakarken sigara ağzımda konuştum.

“Bir de,” dedim. “Adını bağışla bana. Bu bendeki bir tuhaflık işte. İnsanların adını bilmezsem kolay konuşamıyorum. Benimki Remzi Ünal bu arada.”

Bu sefer konuşmak için arkasındakilere döndü.

“Ne acayip tuhaflıklar var insanlarda,” dedi. Adamları mecburen gülümsediler. Siyah kazaklı biraz daha fazla. Ben dediğini onaylarcasına başımı salladım. Firdevs Işın yatalak hastası birden yürümeye başlamış gibi bakıyordu bana.

“Bana Tetik Osman derler camiada,” dedi eli tabancalı adam içine çektiği nefesi salarak. “Aslında öyle çok sevmem bu meretle oynamasını ama yiğit lakabıyla anılır derler. Seninki ne?”

“Remzi Ünal,” dedim. “Lakabım yok.”

“Orayı anladık,” dedi. “Madem tanışma merasimi yapıyoruz... ne ayaksın onu da söyle bakalım.”

Başladıysam devam edeyim dedim kendi kendime.

“Özel dedektifim,” dedim. “Kızın sevgilisi tuttu beni kızı bulayım diye. Meraklanmış zavallı. Ben de buldum.”

“Ne?” dedi Tetik Osman. “Bir dakika lan! Ciddi misin sen?”

Sigaramdan bir nefes daha çektim. “Kızın nerde olduğunu biliyorum,” dedim.

“Helal olsun sana,” dedi Tetik Osman.

Firdevs Işın kalbi durmuş hastası aniden gözünü açmış gibi bakıyordu bu kez bana.

“Sağ ol,” dedim.

“E! Söyle o zaman!” dedi. “Lafı daha fazla dolandırmadan!”

İnadına uzun bir nefes çektim sigaramdan. Geçici de olsa küçük üstünlüğümün zevkini çıkarmak istiyorum gibi. Hafif sinirlenmesi işime gelecekti.

Tetik Osman epeydir yere dönük tuttuğu namluyu yüzüme doğru kaldırdı. Tam iki gözümün ortasına. Sol gözü seğirdi.

“Üçe kadar sayıyorum,” dedi.

“Bence yapma,” dedim. “Bu evlerin duvarları çok ince. Karıştırma işi.”

Tetik Osman cevap vermedi. Gözlerini kısıp yüzüme bakıyordu. Doğruyu söylemeye karar verdiğimi nereden bilecekti... Kafamla işaret ettim.

“Begüm Kalyon içerideki odada,” dedim.

5. BÖLÜM

İstediğim oldu.
Firdevs Işın'ın davetsiz misafirlerinin üçü birden tam arkamdaki oda kapısına baktı. Yeterdi bu bana.

Önceliğim belliydi. Tetik Osman'ın elindeki tabancaya vurdum sağ elimin avuç içiyle. Düşmedi elbette. Namlusu yere yöneldi ama. Daha ne olduğunun tümüyle farkına varmadan sol yumruğumu adamın suratının ortasına oturttum. Okkalı bir vuruştu bu. Gövdesi darbeyle geriye kaykılınca oturduğu sandalyenin ön ayakları dört santim havalandı. Bunu bekliyordum, iki elimle birden yardım ettim iyice havaya kalkmalarına. Adamın ağırlığı işime yaradı, devrilen sandalyeyle birlikte arkaüstü düştü. Ayakları havalandı. Kafası yere vurdu mu bilmiyorum.

Şaşkınlığını ilk atlatan siyah kazaklı oldu. Boğazımı sıkmak ister gibi iki eli önde üzerime doğru atladı hırlayarak. Beceriksiz bir hamleydi bu. Sol elimin bilek kemiğini iki kolunun arasından çenesine doğru yönlendirdim. Hareketinin hızıyla gövdesinin ağırlığı birleşince sonuç tam istediğim gibi oldu. Çenesinin bilek kemiğime çarpmasından çıkan sesi bir daha duymak istemem. Dizlerinin üzerine çöktü bu kez acıyla bağırarak.

Eğilip tabancayı aldım.

Üçüncü adam yerinden kıpırdamadı.

Firdevs Işın'a baktım. Yerinde yoktu. Divanın arkasına çömelmiş olabileceğini düşündüm ama bu durumda kontrol edemezdim.

Tetik Osman'dan ses çıkmıyordu. Ayaktaki adama doğrulttum tabancayı.

"Üstüne otur!" dedim kafamla galiba çenesini kırdığım arkadaşını göstererek.

Anlamadı.

Siyah kazaklı bir eli yerde, öteki çenesinde doğrulmaya çalışıyordu. Ayağımla yerden destek aldığı koluna vurdum. Kolu savrulunca yüzükoyun kapaklandı. Ağzından ses çıkmadı ama. Galiba.

“Çabuk üstüne otur arkadaşının!” dedim sesime tabanca namlusunun ikna ediciliğini ekleyerek. Ne yapmasını istediğimi anladı gri kazaklı. Biraz da gereksiz bir hızla ilerledi, arkadaşının sırtına oturdu. Yüzü bana bakıyordu. Alttaki bu kez açık seçik inledi.

“Kımıldamadan otur orada,” dedim gözümle salonun içini tararken.

Sonra dikildim. Gözlerimi ve namluyu arkadaşının sırtında oturan gri kazaklıdan ayırmadan divanla sehpanın arasından geri geri yürüdüm. Pencereye doğru. Ev sahibem divanın arkasında falan değildi. Önemsemedim. Gözüm hâlâ üçünün üstünde, jaluziyi çekip indirmek için kullanılan ipleri tutup, şiddetle çektim.

IKEA’nın sattığı malzemelerin bazıları iyidir, bazıları değil. Firdevs Işın ucuzunu almış olmalı. Yan yana sallanan iki ip, bağlantı parçasıyla birlikte koptu jaluziden. Çekingen bir çatırtı duyuldu. Kusura bakma Firdevs Hanım dedim içimden.

Arkadaşının üzerinde oturan gri kazaklı bakışlarını tabancanın namlusundan ayırmamıştı. Üçüne doğru ilerledim. Kopardığım ipi gri kazaklıya doğru fırlattım. Yakaladı.

“Bağla ikisini de,” dedim. “Dalga geçme kırarım kafanı. Sıkı bağla.”

İstediğimi hemen anladı bu sefer. İşbirliği niyetini abartılı hareketlerle göstererek işe koyuldu. İpi ikiye ayırdı. Arkadaşının ellerini arkaya getirdi, becerikli hareketlerle bağladı. İşi bitince yüzüme baktı. Başımla onayladım.

Tetik Osman’a doğru iki dizinin üstünde emekleyerek yöneldiğinde arkamda bir hareketlenme oldu. Atkuyruklu kadının girdiği kapı açıldı sesinden anladığım kadarıyla. Dönüp bakmadım.

Hizama geldiklerinde gördüm onları. Firdevs Işın önde, içeri girdiğimde bizi yalnız bırakan kadın arkada hızla yanımızdan geçtiler, evin ana kapısına yöneldiler. İkisi de bizim tarafa bakmıyordu. Küçük adımlarla ama telaşla ilerlediler.

Bugün epey sürpriz misafir buyur eden kapı açıldı, hemen kapandı arkalarından. Durup ayakkabılarını giyip giymediklerini fark edemedim. İçimden güle güle dedim.

Üç dakika sonra bir sigara içmeye hazırdım. Üçüncü davetsiz misafiri de ben bağlamıştım sıkıca. Hani bir şey yapacağından değil, arkadaşlarından ayrılmasın diye. Biraz gevşemeye hakkım olduğunu düşünüyordum.

Sandalyeyi düzeltmiş, divana oturup ayaklarımı üzerine koymuştum. Komşular, “Bir gürültü duyduk, var mı bir durum?” demeye gelmemişlerdi. Tetik Osman kafasını kötü vurmuş olacak ki, tam olarak kendinde değildi. Çenesi önüne düşmüştü, aralıklarla inliyordu. Öteki ikisini tam karşımdaki rafları dolduran tekerlekli çekmecelere yaslamıştım, bacaklarını uzatmış oturuyorlardı. Siyah kazaklının hiç sesi çıkmıyordu. Gözleri kapalıydı ama göğsü inip kalkıyordu.

Sigaramı yakarken hissettim yokluğunu şöyle koyu bir kahvenin. Firdevs Işın ikram etmemişti. Şimdi olsa ederdi herhalde diye düşündüm kendi kendime. Kalkıp mutfağa geçtim. Mutfak kapısıyla atkuyruklu kızın girdiği odanın kapısı yan yanaydı.

Mutfak küçük ama tertipliydi. Aradıklarımı hemen buldum. Neskafe, su ısıtıcı, kupa ve kaşık. Bir buçuk dakika sonra kahvem hazırdı.

Kupayı alıp salona geçtim.

Yerime oturdum. Sigaramı yaktım. Ayaklarımı önümdeki sandalyeye uzattım. Kahvemden kocaman bir yudum aldım. Üstüne kocaman bir nefes.

Gri kazaklı oturduğu yerden kopyası yakalanmış ortaokul öğrencisi gibi bakıyordu bana. Bir kahve sigara öpüştürmesinden sonra ona seslendim.

“Adın ne senin?” dedim.

Gözlerini ayakkabılarının ucuna çekti.

“Sivaslı derler bana,” dedi alçak bir sesle.

“Asıl adın ne?” dedim.

“Ne yapacan asıl adımı?” dedi Sivaslı. “Vukuat defterine mi yazacan?”

“Hiçbir yere yazmayacağım,” dedim. “Polis molis değilim ben.”

Bu kez yüzüme baktı Sivaslı.

“Eee...” dedi. “O zaman? Sivaslı... Sivaslı... Yeter.”

Cevap vermedim. Kimlik tartışmasına girmeye niyetim yoktu. Bir nefes daha çektim sigaramdan. Kahve bekledi.

“Sivaslı!” dedim sonra.

“Buyur?”

“Ne ayak bu sizin patron?”

“Essah patron o değil,” dedi Sivaslı. “O da bizim gibi kereste. Kerestenin önde gideni sadece.”

Dudağımın kenarıyla güldüm. Ayaklarımı sandalyeden indirdim.

“Estağfurullah,” dedim. “Peki, kim o zaman essah patron?”

“Bizim gibi kesime yazılmış keresteler patronu görebilir mi ki?” dedi. “İt ite buyurur, it de kuyruğuna. O hesap. Bu bizim Tetik Osman gelir alır bizi kahveden, takılırız peşine.”

“Bu sefer ne dedi kahveye geldiğinde?” dedim.

Elleri bağlı olmasa kafasını kaşıyacakmış gibi yüzünü ekşitti.

“Hiç,” dedi. “Zaten gözünün içine bakarız iş buyursun diye. Bu da çaktı işmarı, düştük peşine.”

“Şöyle yapacaksınız, böyle yapacaksınız diye bir şey söylemedi mi?”

“Ben size bir şey demedikçe konuşmayın dedi arabanın içinde gelirken.”

“Nereye park ettiniz?”

“Bu apartmanın az berisinde,” dedi Sivaslı. “Yol dar, yarısını kaldırıma çıkardı Clio’nun.”

“Tetik mi kullanıyor?” dedim başımla yerde hâlâ hırıldayarak yatan kel kafalıyı işaret ederek.

Sivaslı başını salladı.

“İş bitince ne yapacaktınız?” dedim.

Bu kez iki yana salladı başını Sivaslı. Sonra söyleyecek sözü yokmuş gibi yüzüme baktı. Cevap versin diye bekledim.

“Ne bileyim,” dedi. “Kahveye geri bırakacaktı zaar...”

Sigaramı canavar kül tablasının midesinde bir yerlere bıraktım. Kahvemden bitirici bir yudum aldım. Öne doğru eğildim.

“Sizin kahve nerede?” dedim. “Kasımpaşa’da mı?”

Kahvenin yerini bilmem dünyanın en akıl sır ermez marifetiymiş gibi gözleri açıldı. Hafifçe sırıttı.

“Hee,” dedi belli belirsiz bir coşkuyla. Sanki benim becerime ortak olmak istiyordu. “Şarkışla Kıraathanesi... Anacaddede. Fırının hemen yanı.”

Kasımpaşa’nın anacaddesindeki fırının adını biliyormuşum gibi yapmam gerektiğini hissettim sanki. Sormadım.

Ayağa kalktım. Yatak odasına bir göz atıp atmamayı tarttım zihnimde. Salonda asayiş berkemaldi. Eksik kalmasın dedim içimden.

Keşke öyle demeseydim. Ya da iyi ki öyle demiştim.

Firdevs Işın’ın yatak odasının kapısını açtığımda ilk gördüğüm ceset oldu.

Cesetlerin böyle bir etkisi var galiba görenlerin üzerinde. Çevrede geri kalan her şey, usta fotoğrafçıların adını bilmediğim tekniklerle bazen yaptığı gibi flulaşıyor, geri plana itiliyor, önemini kaybediyor. Yalnızca o heykel gibi duran bedeni görüyorsunuz. Hayattan çekip gittiklerinde son halleri neyse, elleri kolları, bacakları, başının duruşu, bakışları nasıl donduysa öyle duruyorlar. Adları, eğer biliyorsanız, adları bile siliniyor varlıklarından.

Yatakta sırtüstü yatan adamın adını bilmiyordum.

Herhalde Kemal Arsan'ın yaşlarındaydı. Üzerinde siyah bir blucin, siyah çizgili bir gömlek vardı. İki eli iki yanında duruyordu. Siyah süet ayakkabıları ayağındaydı. Başı, büyüklü küçüklü karelerle dolu yatak örtüsünün altından varlığını hissettiren yastığın kenarına dayanmıştı. Gözleri tavana bakıyordu.

İnce uzun bir yüzü vardı. Hafif sakallıydı. Geniş alnı kısa kesilmiş kıvırcık saçlarla çevriliydi. Yüzüne bakanların yakışıklı adam diyebilecekleri bir uyum vardı gözünde kaşında.

Ölümüne neden olan kurşun deliğini sonra gördüm.

Gömlek cebinin hemen yanındaydı delik. Çevresindeki kurumuş, rengi koyulaşmış küçük kan lekesi, siyah gömleğinin üzerinde ben buradayım diye bağırmıyordu.

Sırtımı odanın kapısına dayamak ihtiyacı hissettim. İçimden birkaç kere üst üste küfrettim. Belki de Firdevs Işın'ın söylediği doğru değildi. Duvarlar içeride neler olduğunu anında duyurmuyordu komşulara. Tamam, yataktaki kıvırcık saçlının nefesini kesen tabanca sahra topu değildi ama yine de bir miktar gürültü çıkarmalıydı.

Bu düşünce acele etmem gerektiğini haber verdi bana. Komşulardan biri silah sesini duymuş, ama yalnızca polise telefon etmekle yetinmiş olabilirdi. Evet, hızlı hareket etmeliydim ve elimde birisi kalın, üç tane kereste vardı.

Odayı hızla gözden geçirdim.

Yatak iki kişilikti. Duvara bitişik ferforje bir başlığı vardı. İki yanında iki komodin. Komodinlerin bana yakın olanının üstünde radyolu bir alarm saati, okuma lambası ve üst üste kadın dergileri ile bir uzaktan kumanda duruyordu. Öteki komodinin üstü boştu. Çekmeceleri kurcalamaya vaktim olmadığını düşündüm.

Yatağın tam karşısındaki tuvalet masasına benzettiğim şeyin üzerinde orta boy bir LCD televizyon vardı. İki yanına bir dolu makyaj malzemesi, deodoran, saç bandı gibi ıvır zıvırlar yayılmıştı. Salondaki pencereyi süsleyen jaluzinin aynısı burada da vardı. Pencerenin yanındaki iki kapılı dolap dekoru tamamlıyordu.

Tamam dedim içimden. Tüyme zamanı.

Yatakta sırtüstü yatan adama bir kez daha baktım. Ne o bana, ne ben ona bir şey söyledik. Zamanımız dardı. Kapıyı arkamdan çekip çıktım. Kapı kolunu içerden ve dışardan gömleğimin eteğiyle sildim.

Salon bıraktığım gibiydi. Kimse yerinden kıpırdamamıştı. Tetik Osman'ın yüzünde sanki kendine gelmiş gibi bir hal gördüm. Öteki kereste daha bilinçli inliyordu. Sivaslı, Şarkışla Kıraathanesi'ndeki son okey partisinde hangi taşı atması gerektiğini düşünüyormuş gibi dikmişti gözünü yerdeki halıya.

"Sivaslı, Sivaslı, hemşerim uyan!" dedim.

Kafasını kaldırdı. Bana baktı.

"Sivaslı," dedim. "İyi dinle. Ben şimdi çekip gidiyorum. Arkamdan yüze kadar say. Sonra arkadaşlarını alıp olabildiğince hızla tüyün buradan. Sakın oyalanmayın."

Sivaslı olağanüstü bir durum olduğunu fark etmiş gibi keskin gözlerle bakıyordu bana.

"Bak, tekrar söylüyorum," dedim. "Sakın oyalanmayın. Birazdan polisler dolacak buraya. Kim vurduya gidersiniz. İçerde bir ceset var!"

Üst üste başını öne doğru salladı Sivaslı. Eğilip ellerini çözdüm. Teşekkür etmedi. En az benim kadar acelesi vardı.

"Tetik Osman unutmasın bu kıyağımı," dedim kapıyı üç şanslı kerestenin üzerine çekerken.

Hemen sen de tabancayı unuttun demeyin, unutmadım.

Sivaslı'nın ellerini ayaklarını bağladıktan sonra cebime attığım CZ 75, adımımı attığım her basamakta ağırlığıyla hop hop oynuyor, varlığını hatırlatıyordu. Talihime, aşağı doğru inerken kimseye rastlamadım.

Yatağın üzerinde kolları yana açık yatan adını bilmediğim vatandaştan uzaklaştıkça, açık söyleyeyim, rahatlıyordum. Geçen her saniye açık ve

yakın tehlikeden uzaklaştırıyordu beni. Camları kırık kapıdan çıkınca hiç oyalanmadan aşağıya doğru yürüdüm.

Gövdesinin yarısı kaldırıma çıkmış siyah Clio'nun yanından geçerken ister istemez gülümsedim hafifçe. Silecekleri kaldırılmış, yan aynaları ters çevrilmişti.

Aradığım ilk şey biraz daha aşağıda, gece yarısına kadar pide sipariş edebileceğinizi müjdeleyen kebapçının levhasının iki adım ötesindeydi. Ağzı bağlanmış alışveriş torbaları dolmuş taşıyordu. Yaklaştım. İstanbul'un bütün tüketim artıklarının birbirine girmiş kokusu burnumu yaktı. Dayandım. CZ 75'i standart bir bul karayı al parayı düzenbazının hızıyla sildim gömleğimin eteğine. Konteynerin köşesindeki boşluktan aşağı sallandırdım. Üstünü iki torbayla kapadım.

Tabancadan kurtulunca biraz daha rahatladığımı hissettim. Aşağı doğru yürümeye devam ettim. Buralarda olacaklarını tahmin etmiyordum ama yine de başım dik, sağı solu kolaçan ederek ilerledim. Firdevs Işın ve atkuyruklu misafiri elbette ortalarda yoktu. Ben olsam ben de olmazdım dedim içimden.

Sonra kötüsü gelirse ne olur diye hesaplamaya başladım.

Evet, eve gelmiştim. Evet, Firdevs Işın'a Begüm Kalyon'un nerede olduğunu bilip bilmediğini sormuştum. Neden mi? Ben bir özel dedektiftim. Hani şu tartışmalı 1994 tarih, 3963 sayılı kanuna göre çalışan bir özel dedektif. Şu anda da söz konusu kanunun 19. maddesinde yazılı görevlerden b bendindeki "kaybolmuş ya da adresi bilinmeyen kişilerin bulunması, adreslerinin tespit edilmesi" görevini ifa etmeye çalışıyordum.

Evet, yasalara saygılıydım. Eve ev sahibinin izniyle girmiş, sorularımı sormuş, aradığım Begüm Kalyon'un nerede olduğunu bilmediğini söyleyince çıkıp gitmiştim. Evet, bir kahvesini içmiştim.

Hayır, yatak odasına girmemiştim. Ne işim vardı bekâr ve yalnız yaşayan genç bir "bayanın" yatak odasında? Hayır, jaluzi ben ayrıldığımda yerinde duruyordu. Herhalde yani, dikkat etmedim. Biri sökmüş olsa görürdüm herhalde.

Müşterim kim miydi? Kızın nişanlısı. Birkaç gün ortalarda görünmeyince, telefonu açmayınca bana müracaat etmişti. Ücrette anlaşmış,

işi kabul etmiştim. Firdevs Işın'ın adresini bana veren oydu. Doktordu kendisi.

Hayır, kızı bulamamıştım... Elbette, İstanbul'dan ayrılmazdım.

İstanbul'dan ayrılamazdım. Evet. Ayrılamazdım, yemin ederim.

İstanbul ara sıra ateş ederdi bana, ara sıra da ben ona ateş ederdim. Verdiğini alırdım, aldığını verirdi. Pisliğini kusardı üzerime, hiçbir aikido çalışmasında beceremediğim mükemmellikte "tenkan"larla savuştururdum. Gırtlağından pislik, yarım sindirilmiş zenginlik artıkları fışkırırdı, kaldırıma sıçrardım. Elini uzatırdı, parmaklarımı sayardım çektiğimde.

Nereye gidersem gideyim İstanbul'u peşimden sürükleyeceğimi bildiğim için hiçbir yere gitmezdim. Bir vakitler gitmiştim. İstanbul peşimden gelmişti. Gitmekten vazgeçmiştim ben de. Böylesi daha az yorucuydu.

Yok, İstanbul'dan ayrılmam. Memur Bey, Ekip Amiri Bey, Grup Amiri Bey, Büro Amiri Bey. Ayrılmam. Ayrılamam. Siz ayrıl deseniz de ayrılamam.

Şu kızı bulmalıyım. Ne tür bir belaya bulaştığını öğrenmeliyim ki yatakta sırtüstü heykel gibi yatan kıvırcık saçlının neden öldürüldüğüne ilişkin iyi kötü bir fikrim olsun. Olsun ki kötüsü gelirse başımı beladan kurtarayım.

İstanbul'un tıka basa doldurduğu Vuitton çantasından çıkaracağı bir sonraki kötülüğe kadar...

6. BÖLÜM

Cebimden sigara paketini çıkardım. İçindeki son sigarayı dudağıma iliştirdim. Paketi buruşturup Quaresma'nın topuk pası benzeri bir hareketle otoparkın sınırlarını belirleyen tel örgünün dibinde birikmiş çöp yığınına doğru yolladım. Sigaramı yaktım.

Ortalıkta polis araçları falan görünmüyordu.

Tempomu ağırlaştırarak kaldırımda yürümeye devam ettim. Köşedeki levhaya göre Beşiktaş'a doğru yürüyordum. Ama önce Fulya vardı.

Dünyada karıştığı cinayetin ayrıntılarını akşam televizyondan, ertesi gün gazetelerden öğrenecek olan tek özel dedektifin ben olduğumu düşünerek ilerledim. Yatakta yatan adamın adını, mesleğini, evinde bulunduğu genç kadınla ilişkisinin boyutunu benim yerime polisler, acar muhabirler bulup çıkaracaktı. Ben onlardan öğrenecektim. Kendi gözlerimle gördüklerimle birleştirecektim.

Hadi bakalım.

Caddeye indim. Arka arkaya dizilmiş, okulların dağılma saatini bekleyen öğrenci servislerinin önüne geçtim. Yukarıdan gelen ilk boş taksi ya tipimi ya sigaramı beğenmedi, geçti. Sonraki durdu.

Arkaya geçtim.

"Taksim," dedim.

"Sigara abi," dedi. "Söndürsen. Vallaha ceza yazıyorlar."

"Tamam koçum," dedim.

Taksim Meydanı'nda inene kadar etrafı seyrettim. Buradan bakınca İstanbul'un keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu. Kimse kimseyi vurmuyordu. Kimse kimseye sapı güçlendirilmiş bisturiyi gösterip cep telefonunu istemiyordu. İşler yolunda gibiydi.

Kalabalığı içim çekmediği için Fransız Konsolosluğu'nun vize kapısının sokağından saptım. Devasa demir kapının önü boştu. Umumi tuvalet

tarafına hiç bakmadım. Aşağıdaki sokaktan sola döndüm, adını vermeye utandığım otelime doğru yürüdüm.

Resepsiyon boştu. Otelin gündüz nöbetçisi, gece nöbetçisi, concierge, muhabbet tellalı, uyuşturucu dağıtımcısı, icabında polis muhbiri Emre Yeğenoğlu'nun bütün gün seyrettiği küçük televizyon kendi kendine konuşuyordu. Yırtıklarından alttaki beyaz dolgu maddesi görünen deri koltukların pencere yanındakine oturdum.

Biraz yoruldum mu diye sordum kendi kendime. Taksim otel yürüyüşünden değil. Bütün gün olanlardan. Haftalar boyu yalnızca boğazımdan aşağı biraz yiyecek ve alkol dökmek için çıkmıştım dışarı. Beynim uyuşuk, dolaşıyordum. Bir tek Emre Yeğenoğlu'yla konuşuyordum. Uzun boylu zekâ gerektirmiyordu bunu yapmak. Esprilerine gülüyordunuz, mesele halloluyordu.

Emre Yeğenoğlu resepsiyon masasının arkasındaki kapıdan çıktı. Kemerini sıkıyordu. Sağa sola baktı. Beni gördü. Gülümsedi kendi kendine. Geriye döndü. Kapıdan içeri doğru seslendi.

"Gel, gel..."

Kapıdan civciv sarısı saçları ve göbeğini açıkta bırakan bluzuyla nerede görseniz tanıyacağınız bir kadın çıktı. Belden aşağısını tabak gibi ortada bırakan pembe bir tayt giymişti. Kolunda gece ışıklarında yıldız gibi parlayacak boncuklarla süslü bir çanta vardı.

Bana baktı bakmasına ama üstümde durmadı. Taytını yukarı çekti boştaki eliyle.

"Hadi bebeğim, bay bay!" dedi otelin camı kırık kapısından çıkarken.

Emre Yeğenoğlu bana baktı. Suratında muzaffer bir sırıtışla. Sesimi çıkarmadım. Tezgâhın arkasındaki yerine oturdu. Televizyona bir göz attı. Gördüğünü beğenmemiş gibi suratını ekşitti. Göremediğim bir şeylerin yerini değiştirdi tezgâhın arkasında. Kapıdan dışarı baktı.

Sonra bana döndü.

"İki mesajın var Remzi Abi," dedi. "Bak buraya yazdım. Hadi iyisin. Arayanlardan biri kadın."

Rusya turlarıyla meşhur bir turizm şirketinin adı yazılı küçük not kâğıtlarını tezgâhın üzerinden almam için uzattı. Ayağa kalktım. Kâğıtları elinden aldım.

Üst kata giden merdivenlere doğru ilerledim.

“Remzi Abi!” diye seslendi arkamdan.

Döndüm.

“Sende bir değişiklik var bugün Remzi Abi,” dedi. “Ne ayak?”

Yüreğimin hopladığını nereden anladı diye düşündüm cevap vermek için geriye dönerken. Emre Yeğenoğlu’na baktım ne demek istediğini açıklasın diye.

“Yani, Remzi Abi,” dedi. “Arayanlardan biri kadın deyince o Remzi Abi gitti, başka bir Remzi Abi geldi yüzüne, ondan şey ettim. Hani tıraş mıraş olmuşsun...”

Epey bir zamandır ortada olmayan Remzi Ünal’ın nerelerden çıkıp geldiğini ona anlatmamın pek gereği yoktu. Bir an, ama kısacık bir an umutlandığımı ama araması beni mutlu edecek kadının bu gariban otelin telefonunu bilmediğini iki salise sonra hatırladığımı itiraf etmenin de.

Omuzlarımı silktim yalnızca cevap yerine. Döndüm.

Merdivenlerin birinci katını çıkarken ilk nota baktım. Kadının adını doğru yazmıştı. Yanında saat bilgisi vardı. Evden çıktıktan sonra, belki bir taksiye atlayıp Beşiktaş’a inerken aramış olabilirdi beni. Olan biteni biraz sindirdikten sonra. Zaman aralığı böyle söylüyordu. Bu telefonun söylediği başka bir şey daha vardı. İki kızın gözünde de geçmiş olmalıydım güven sınavından.

Bu iyi dedim kendi kendime. Sivaslı’dan doğru dürüst bir bilgi edinememiştim. Kerestelere indirdiğim iki üç darbe karşılığında biraz güven fena alışveriş sayılmazdı.

Hayat böyleydi işte, bir şey verirsen o da bir şey verirdi sana. Kesin verirdi.

Emre Yeğenoğlu tırnak içine almıştı Begüm Kalyon’un söylediklerini. Yazısı doktor yazısından biraz daha halliceydi ama okunuyordu.

“Remzi Bey, teşekkür ederim. Lütfen bu akşamüstü saat beşte Profilo’daki Starbucks’a gelin. Sizinle konuşmak isterim.”

Saatime baktım. Vaktim vardı. Epeyce vaktim vardı.

Odamın önüne gelene kadar öteki kâğıda bakmadım. Hafif gülümseyerek yürüdüm eprimiş halılı koridorda. Hayat bir değil iki şey vermişti. Daha iyi

dedim kendi kendime. Birtakım önemli sorulara cevap alabilirdim belki. Alsam iyi olurdu. Almalıydım.

Kapımın önünde dikilip ikinci not kâğıdını okudum. Aynı düzendeydi. Arayan Kemal Arsan'dı. Manhattan Medical'den ayrılıp taksiye bindiğim sıralarda aramıştı. Aynı elyazısı şöyle diyordu:

"Bir gelişme olup olmadığını merak ettim. Olursa bildirir misiniz?"

Anahtarımı kilide sokarken, "Oldu!" dedim kendi kendime kocaman bir ünlemle. Hem de nasıl.

İçeri girdiğimde odam gözüme ilk kez bu kadar sefil gözüktü. Geceler boyu manasız varlığımı taşıyan yatak düzeltilmişti düzeltilmesine ama üzerinde rakı ve soğan kokulu nefesimi taşıyordu sanki hâlâ. Sağa sola attıklarım hizaya gelmişti. Açık bırakılmış pencereden şehrin arka bahçesinin sesleri geliyordu. Üst ve yan odalardan sesler gelmesi için daha erkendi.

Üzerimdekileri hızla çıkardım. Biriyle beraber girsek sığamayacağım banyoya attım kendimi. Hırsla yıkandım. Önce dayanabildiğim kadar sıcak, sonra soğuk suyla. Dirildim. İyi dirildim.

Çıkınca üstümde yalnızca düzineyle aldığım yeni donlardan biri, yatağın üzerine oturdum. Cebimdekileri koyduğum komodinin üstündeki telefonun ahizesini elime aldım. Derin bir nefes aldım, bıraktım. Sonra tuşladım Kemal Arsan'ın cep telefonunu.

Hemen açıldı.

"Doktor Kemal Arsan," dedi telefondaki ses.

"Benim," dedim. "Remzi Ünal. Aramışsınız."

"Evet, evet," dedi Kemal Arsan sesinde belirgin bir heyecanla. "Var mı bir haber?"

"Haber çok," dedim.

"İyi mi kötü mü?" dedi sesimden ne anladıysa.

"Çok iyi değil," dedim.

"Ne oldu, hayırdır?"

"Telefonda anlatmasam..." dedim.

"O kadar kötü mü?" dedi.

Adını bilmediğim bir genç adamın ölümünü hafifletecek bir anlatım biçimi bulamadım elbette. Konuyu değiştirmeyi tercih ettim.

“İyi haberim de var,” dedim. “Begüm Hanım’ı bulma ihtimalim var.”

“Ne demek ihtimalim var?” dedi Kemal Arsan.

Akşamüstü buluşacağımı söylemek istemedim. İşimi böyle kolaylıkla yaptığım izlenimini edinmesi işime gelmezdi. Sonra birtakım pazarlıklara yol açabilirdi.

“İşler yolunda giderse bulabileceğim, demek,” dedim.

Karşıdan cevap gelmedi bir an. Bekledim.

Kemal Arsan tereddüt ifade eden duraksamalarla konuştu.

“Remzi Bey...” dedi. “Bir cep telefonu alsanız? Haber vermeniz daha hızlı olurdu önemli bir şey olduğunda.”

“Bulduğumda Begüm Hanım’ın telefonundan haber veririm,” dedim. “Numaranızı silmediyse.”

Galiba sinirlendi. Sesine aniden hâkim olan titremeden anladım bunu.

“Tamam, tamam,” dedi. “Bekliyorum haber. Kolay gelsin.”

Sonra hat kesildiğinde duyduğunuz kesik biplemelerle baş başa kaldım. Ahizeyi yerine bıraktım.

Komodinin üstündeki saatime baktım. Zamanım vardı. Epeyce.

Bir günde iki antrenmana katılan birisinin yapacağı en akıllıca şeyi yapmaya karar verdim. Pencere hâlâ açıktı, üzerine nevresim geçirilmiş ince battaniyenin altına kıvrılıverdim.

Bir kere daha haklı çıkmıştım. Rakı ve soğan kokuları hâlâ yastıktaydı.

Pencereden gelen bağrışmalarla uyandım. İki kadın kavga ediyordu. Sokağın kadınlarıydı galiba. Öyle tiz seslerle bağırıyorlardı ki, kavganın konusunu anlayamadım. Saate baktım. Zamanıydı. İçimden teşekkür ettim kadınlara.

Yüzümü yıkadım. Giyindim. Evde olsam kahve içerdim.

Koridorlardan, merdivenlerden daha önce hiç yürümediğim kadar tempolu yürüdüm. Birbiri ardına dizilen kapıların arkasında kimlerin olduğuna akıl düşürmeden. Starbucks’ın kapısının ardında ne bulacağımı merak ediyordum yalnızca.

Emre Yeğenoğlu yerindeydi. Gözünü televizyondan bana çevirdi. Galiba bir evlilik programı izliyordu.

“Vay, Remzi Abi,” dedi. “Randevuya ha! Güzel mi bari kadın?”

Cevap vermedim. Begüm Kalyon'un yüzü hakkında bir fikrim vardı ama karşımda otururken daha dikkatli bakacaktım.

Adını vermekten utandığım otelin camı kırık kapısından çıktım. Kavga eden kadınlar ortalıkta yoktu. Yürüdüm. İlk sokaktan aşağı, Tarlabaşı Bulvarı'na doğru yöneldim. Ağır ilerleyen trafiği muhtemel yolcuların gözüne bakarak daha da ağırlaştıran taksilerden ilk rastladığıma bindim.

Bu taksicinin kendisi de sigara içiyordu. Ona katıldım.

Açtığım pencereden giren havanın tazeliğini yol boyunca kirlettik taksiciyle beraber. Allahtan radyosunda abuk sabuk şeyler çalmıyordu. Birbirimize lafla dokunmadan sessizce ilerledik. İkimizin de düşünecek şeyleri vardı demek ki.

Profilo Alışveriş Merkezi'nden yüz metre önce indim taksiden. Ritmik adımlarla ilerledim. Yürürken olabildiğince derin nefesler aldım, verdim. Girişteki metal dedektörünün önünde kuyruk vardı. Ergen kızların oğlanların arkasında bekledim. Cihazdan geçerken biplemedim. Elime broşür tutuşturmaya çalışan hayattan bezmiş delikanlıyı bir vücut çalımıyla geçtim. Starbucks'tan içeri girdim.

Doluydu.

Oturacak bir yer arıyormuş gibi her masaya bakarak ilerledim. İkiden fazla kadının oturduğu masaları, koltukları hızla geçtim. Tek başına oturan iki kadın vardı ama aşağı yukarı aynı yaşlarda olduğumuz için birbirimizi heyecanlandırmadık. Salonun dibine kadar gittim. Milletin keyfi yerindeydi ama benimki kaçmaya eğilim göstermeye başlamıştı.

Begüm Kalyon olabilecek tek başına bir kadın yoktu. Firdevs Işın'la karşı karşıya ya da yan yana oturan bir kadın da yoktu.

Saatime baktım. Biraz daha bekleyebilirdim. Kadınlar randevularına gecikebilirdi. Begüm Kalyon'un dakik birisi olup olmadığını henüz bilmiyordum.

Profilo Starbucks'ın ortasında, çıtır sevgilisi buluşmaya gelmemiş orta yaşlı bir çapkın gibi kalakaldığımı hissettim. Begüm Kalyon içerideyse gözden kaçırma ihtimalim yoktu, onu biliyordum. Dört beş saat önce olanlara bakılırsa benimle görüşmek isteğinin hakiki olduğunu da tahmin edebiliyordum. Ama yoktu.

Bir yandan gözlerimle oturabileceğim boş bir yer ararken, servis bankosuna doğru ilerledim. Önümdekini beklerken karşımdaki kahve seçeneklerine baktım.

Kahvemi söyledim saçları gözünün üstüne düşmüş kıza. Adımı sorduğunda, “Murat Davman,” dedim. Nasıl olsa okumamıştı Ümit Deniz’i. Teslimat kuyruğunda beklerken gözüm kapıdaydı.

Kahvemi alıp gözüme kestirdiğim boş masaya oturdum. Yanımdaki masada oturan adamın bütün benliği önündeki laptoptaydı. Ne yaptığı bulunduğum açıdan görünmüyordu. Arkamda iki kadının dedikodularını duyabiliyordum oysa. Konu daha ince sesli olanın erkek arkadaşının attığı edepsiz telefon mesajlarıydı.

Sıcak ama çok sıcak kahvemden dikkatle öksüz bir yudum aldım. Burada sigara içilmiyordu.

Gözüm kapıdaydı.

Gelip gelmeyeceği belli olmayan insanları ne çok beklediğimi düşündüm. Ya kahve ya sigara olurdu elimde, ya da ikisi birden. Arabanın içinde oturduğum da olurdu, çöp konteynerlerinin yanı başında dikildiğim de. Önümden ordular da geçerdi, sekiz dakikada bir kişi de.

Beklerdim.

Bazen içimden sayardım beklerken. Yüze kadar, iki yüze kadar, üç yüze kadar. Önü sonu belirsiz bir zamanı dilimlere böler, her birini tek tek göğüslerdim. Biri bitince diğeri gelsin derdim. Biri biter, diğeri başlardı. Yüz sayıncaya kadar beklemek kolaydı.

Kahvemden bir yudum daha aldım.

Arkamdaki kadınlar Can Bonomo’yu çekiştirmeye başladılar sonra. Eurovision tarihimiz bilgilerini tazeledim sayelerinde. Yanımdaki laptopunu öfkeyle kapadı.

Starbucks’a girenler oldu, çıkanlar oldu. Begüm Kalyon girmedi.

Saatime bir kez daha baktım. Kahvemden başka yudumlar aldım. Begüm Kalyon gözükmedi.

Cep telefonum olsaydı arardım şimdi diye düşündüm.

Cep telefonum olsa belki beni arardı diye düşündüm sonra.

“Efendim?” dedim sonra yüzümde galiba salak bir gülümsemeyle. Cep telefonum yoktu ama cep telefonuyla konuşuyordum.

“Çoktandır görüşmüyoruz,” dedi sesini şuracıkta duysam havalara uçacağım ses.
“Evet,” dedim. “İyi olmadı bu.”
“Bence de,” dedi.
“Ne yapsak?” dedim.
“Görüşsek,” dedi.
“Ne iyi olur,” dedim.
“Neredesin?” dedi her söylenenin ardında söylenmeyeni keşfetmeye eğitilmiş ses.
Nerede olduğumu düşündüm bir an. Doğruyu söylemeye karar verdim.
“Profilo Starbucks’ta,” dedim. “Ortalıktan kaybolan birisini bekliyorum.”
“Yine mi?” dedi.
“Ne yapayım, işim bu,” dedim.
“İşini sevmiyorum,” dedi söylediklerinin arkasına söylemek istediklerini yerleştirmekte usta ses.
“Biliyorum,” dedim.
“O yüzden mi sesin soluğun çıkmıyor?” dedi.
“Yok, önceleri öfkeliydim,” dedim.
“Bana mı?” dedi.
“Sana, kendime, dünyaya,” dedim.
“Dindi mi öfken?” dedi. “O yüzden mi aramaya başladın beni?”
Son sorusuna cevap veremedim. Ellerim gitgide soğuyan kâğıt kahve bardağımda, gözlerim kapıda otururken, içeri biri tanıdığım, diğeri tanımadığım iki kişi girmişti.
Tesadüflere elbette inanmam.
Begüm Kalyon’u beklerken Starbucks’tan içeri yanında birisiyle Ayla Duman’ın girmesi tesadüf olamazdı.
Üzerinde hastanede giydiği kocaman cepli üniforma bozması yerine bileklerine kadar uzanan çiçekli bir elbise vardı. Yukarıdan aşağı dümdüz iniyordu. Saçlarını açmıştı. Omzundan açık yeşil örgülü bir çanta sarkıyordu. Manhattan Medical’deki kadar güzeldi.
Yanındaki adam babası yaşındaydı neredeyse.
İlk bakışta ince süet deriden açık kahverengi ceketi çarpıyordu. İçinde bir açık tondan yakasız bir gömlek giymişti. Ortadan açılmaya başlayan saçları

yaşından beklenmeyecek kadar siyahtı. Yüzünde yaptığı her şeyden memnun adamların ifadesi vardı. Yuvarlak bir yüzün üstünde yerli yerinde olmaktan başka özellikleri olmayan gözler, kaşlar, burun, dudak. Toplamı çok sevimli bir surat ortaya çıkarmıyordu.

İçeri birisini aradıkları besbelli bakışlarla girdiler. Beni aramıyorlardı elbette, görmediler.

Tıpkı benim yaptığım gibi ağır adımlarla çevreye bakarak ilerlediler. Masamın yanına geldiklerinde gözleri başka masalardaydı. Aradığını bulmamış gözler.

“Begüm Hanım daha gelmedi Ayla Hanım,” dedim tam kız hizamdayken. “Otursanıza.”

Ayla Duman adını duyunca irkildi. Gözlerini bana indirdi. Bir kez daha irkildi kim olduğumu görünce. Omuzları gerildi.

“Buyrun, buyrun,” dedim epeydir görmediğim iki dostumu davet edercesine.

Ayla Duman çantasını bir omzundan ötekine aldı. Yanındaki adama baktı hızla, sonra bana yeniden.

“Beraber bekleriz Begüm Hanım’ı,” dedim.

Nihayet konuşabildi.

“Ne arıyorsunuz burada?” dedi. “Begüm sizi de mi çağırdı?”

Aferin ulan Remzi Ünal dedim içimden. Tutturdun.

“Beyefendi?” dedim yanındaki adama gülümseyerek. “Tanıştırmayacak mısınız?”

Ayla Duman şaşkınlığını üstünden atmayı biraz başarmıştı. Yanındaki adama döndü. Eliyle tanıştırma hareketleri yaptı.

“Remzi Bey,” dedi. “Bugün hastanedeydi. Bir çekap konuştuk. Doktor İsmet Bey. Bölüm şefimiz.”

Ayağa kalktım. Elimi uzattım adama. Kupkuruydu elleri.

“Otursanıza doktor bey,” dedim. “Lütfen.”

Ayla Duman’la doktor bakıştılar. Önce Doktor İsmet karar verdi oturmaya galiba. Ayla Duman karşıma, doktor yanıma yerleşti.

“Begüm’ü nereden tanıyorsunuz?” dedi sonra.

Hangi cevabı vereceğimi düşündüm hızla. Uslu cevap, yaramaz cevap... Birileri benden önce yaramazlığa başlamıştı, biraz da ben karıştırabilirdim

ortalığı.

“Özel dedektifim ben,” dedim. “Begüm Kalyon’u müşterim adına arıyorum. Henüz tanışamadık kendisiyle ama.”

Ayla Duman hiç de şaşırmış görünmedi. Kaşları çok ama çok hafif çatıldı. Tepkisini görmek için doktora baktı.

Doktor İsmet mikroskobun camında hayatında hiç görmediği bir virüs görmüş gibi baktı bana. Sanki daha şimdiden o virüsü etkisiz kılacak ilacın terkibini düşünüyordu.

“Sizin mesleğin Türkiye’de yapıldığını duymamıştım,” dedi. Sonra Ayla Duman’a döndü. “Bunu biliyor muydun?”

Onun yerine ben cevap verdim.

“Hastanede konuşurken bilmiyordu,” dedim. “Sonradan öğrendi Ayla Hanım.”

Bir müttefik daha işime gelirdi. Ayla Duman’ın bir kıl rahatladığını sezdim.

“İşinizi böyle mi yaparsınız?” dedi Doktor İsmet bana dönüp. “İnsanları kandırarak...”

“Her zaman değil,” dedim. “Begüm Hanım’ı arayanlar çoğaldı. Bazıları tatsız tipler. Onlardan biri olmadığım belli olsun istedim.”

Ayla Duman sağ elinin iki tırnağını dişlerinin arasına aldı. Doktor ona bakmıyordu. Gözlerini bana dikip sesini hafifçe sertleştirerek sordu.

“Müşteriniz kim? Onu arayan başkaları kim?” dedi.

Elimi biraz daha açmamın hiçbir zararı olmayacağını düşündüm.

“Genellikle müşterilerimin adını vermem,” dedim. “Ama bu sefer neden aradığı o kadar anlaşılabilir birisi ki, sakınca yok galiba. Sizin doktorlardan. Kemal Arsan.”

Doktor İsmet kaşlarını çattı.

“Kemal neden arasın ki Begüm’ü?” dedi.

Bir insanın hayatını kaybettiği yerde bir başkasının patronunun canının sıkılması önemli değildir dedim kendi kendime. Bu, biraz da işime geldi herhalde.

“E, kız onun sevgilisi,” dedim.

Doktor İsmet’in dudakları büzüldü. Ayla Duman’a döndü.

“Peki, bunu biliyor muydun?” dedi.

Bir kez daha imdadına koştum kızın.

“Herkesten saklamışlar,” dedim. “Kız ortalarda görünmeyince kendisinin sormamasının sebebi de bu. Beni de bu yüzden tuttu.”

Ayla Duman gözlerime dikti gözlerini. Sebebini tam anlayamadığım bir ışıltı vardı gözlerinde. Teşekkürden öte.

“Vay,” dedi doktor. “Neler oluyor? Peki, şimdi neden çıkmadı ortaya Begüm? Kalktık geldik işte. Hadi trafik falan vardı, biraz geç geldik ama...”

Soru Ayla Duman’a idi galiba. Araya girdim.

“Sizi mi aradı?” dedim. “Ne zaman?”

“İşin bitimine yakın,” dedi Ayla Duman. Neler konuştuklarını hatırlamak ister gibi duraklayarak konuşuyordu. “Eee, ‘Konuşmamız lazım,’ dedi. ‘İşler çığırından çıktı,’ dedi. Ne olduğunu sorduğumda, ‘Starbucks’ta konuşuruz,’ dedi.”

Doktor İsmet’e doğru kafamla işaret ettim.

“Ben Begüm’le konuşurken...”

Doktor araya girdi. Galiba biraz otorite göstermek istiyordu.

“Sinem’e Begüm nerede diye sordum. Sinem başhemşiremizdir. O biraz mırın kırın etti. Ayla’ya sorayım dedim ben de...”

İkimiz de başımızı Ayla Duman’a çevirdik. Kız mecburen konuştu.

“Kapatırken adını söylememeliydim,” dedi. “İsmet Bey duydu. Artık başkasıydı diyemedim. Beraber gidelim dedi.”

“Kızın başı dertteyse yardım etmemiz gerekir diye düşündüm,” dedi Doktor İsmet. “Kalktık geldik, Begüm ortada yok.”

“Durun bakalım,” dedim. “Belki bir şeyler yapabiliriz.”

İkisi de yüzüme baktılar. Bir şeyler yapabilirsem hangisini kazanacaktım tam olarak emin değildim.

“Starbucks’ta konuşuruz, dedi değil mi?” diye başladım numaramı sergilemeye. “Hangi Starbucks olduğunu söylemediğinden emin misiniz?”

“Evet,” dedi Ayla Duman. “Hep burada buluşuruz bir şey yapmadan önce. Yaptıktan sonra. Evime yakın.”

“İyi,” dedim. “Sizi en çok kim tanıyorsa personelden, gidip sorun bir, uğramış mı kısa zaman önce. Belki görmüşlerdir.”

“Niye aklıma gelmedi bu?” dedi Ayla Duman kalkarken. “Galiba sizi burada görünce kafam karıştı.”

Cevap vermedim. Ayla Duman kahve siparişi aldıkları bankoya doğru yürüdü. Çantası sandalyesinin arkalığına takılı kalmıştı. Sanki gitmemiş gibi.

Doktor İsmet'le birbirimize baktık. Parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı. Gözleri kahveme takıldı.

"Bir de kimlik mi değiştiriyorsunuz?" dedi.

"Kendi kendime yaptığım bir şaka," dedim. Madem kimliklerden söz ediyorduk, sordum. "Soyadınız ne?"

Bu da nereden çıktı der gibi yüzüme baktı. İtiraz etmedi ama.

"Günaldı," dedi.

Aynı saçmalıkta başka bir şey soracak mıyım diye yüzüme baktı. Sordum.

"İyi bir hemşire midir Begüm Kalyon?" dedim.

Doktor İsmet Günaldı gülümsedi. Belki ilk kez, kendisiyle müşerref olduğumdan beri.

"Arada işi kırma alışkanlığı olmasa, İstanbul'un en iyisi," dedi.

İçimin bir parça rahatladığını söylemeliyim. Dönüp Ayla Duman'a baktım.

Ayla Duman kahve siparişimi alan kızla konuşuyordu. Kız heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Eliyle kapıyı gösterdi. İpin ucunu bulduk dedim içimden.

"Görmüşler galiba," dedi İsmet Günaldı.

"Galiba," dedim.

Ayla Duman kasadaki kızdan ayrıldı. Bize doğru gelmedi. Kahve almak isteyenlerin bekleştiği tarafa doğru yürüdü. Kız işi biliyor dedim içimden. Elbette biraz alırsın, biraz verirsin.

İsmet Günaldı'nın parmakları yeniden bateri çalmaya başladı masanın üstünde. Bu kez biraz daha ritmik. Daha sert.

Ayla Duman iki elinde iki kâğıt kahve bardağı oturduğumuz masaya doğru yürümeye başladı. Yüzünde beni gördüğünden daha şaşkın bir ifade vardı. Belki daha korkmuş.

Kağıt bardakları masaya koydu. Oturmadı.

"Onu götürmüşler. Muhtemelen isteği dışında," dedi.

“Ne demek?” dedi İsmet Günaldı. Parmakları donup kalmıştı masanın üzerinde.

Denedim.

“Kel kafalı birisi mi?” dedim.

“Evet, evet,” dedi Ayla Duman. “Nereden biliyorsunuz?”

Hangi sihirbaz anlatırdı numarasının içyüzünü?

“Boş verin,” dedim. “Ne dedi kız?”

Ayla Duman iki eliyle yüzünü sıvazladı, sonra saçlarının üzerinden geçirdi ellerini.

“Begüm camın önünde oturuyormuş,” dedi. “Herhalde bizi görmek için. O adamın geldiğini görünce ayağa kalkmış. Adam yolunu kesmiş kapıda. Biraz konuşmuşlar. Adam kolunu tutuyormuş Begüm’ün. Sonra birden ikna olmuş gibi itiraz etmeyi bıraktı galiba dedi kız. Beraber çıkmışlar.”

“Otursanıza,” dedim.

“Nasıl oturayım!” dedi Ayla Duman. “O adamın, eee, Begüm’ün arkadaşı olmadığı kesin. Kim bilir kim? Bulalım onu ne olur! Korkmuştur kız.”

“Ne yapabiliriz?” dedi İsmet Günaldı.

Ne yapabiliriz diye düşündüm. Sormaktan bir zarar çıkmazdı.

“Starbucks’tan çıkınca ne tarafa gitmişler bir fikir verdi mi?” dedim. “Sağa mı, sola mı?”

“Gözleriyle takip etmiş kız,” dedi Ayla Duman. “İçeri değil, sola, dışarı gitmişler.”

Ben de ayağa kalktım.

“Deneyelim o zaman,” dedim.

“Ne deneyeceğiz?” dedi doktor.

“Soralım bir,” dedim. “Belki gören olmuştur.”

Kime soracağımızı sormadı İsmet Günaldı. Ayağa kalktı. Rahatlatmak istermiş gibi Ayla Duman’ın kolundan tuttu.

Profilo Starbucks’ın çıkışına doğru yürüdük. Masada kalan iki kahveye ne olacağını düşünmedim hiç. Nasıl olsa bana getirilmemişti.

7. BÖLÜM

Çıkınca sola yöneldik. İçeri girenlerin üstünü arayan güvenlik görevlilerine sormanın manası yoktu. Kuyruk olacak kadar çok ziyaretçiden kafalarını kaldırıp dışarı çıkanları görebileceklerinden kuşkuluydum. Dışarı çıktık. İçime dolan sigara arzusunu engelledim. Sağa sola baktım aklıma bir şey gelsin diye.

Geldi. Taksiciler şehrin nabzını tutarlar dedim içimden. Belki de siyah Clio ile gelmemişlerdir diye umdum.

“Bekleyin burada biraz,” dedim arkama dönüp.

Profilo Alışveriş Merkezi’yle Darty arasındaki caddeyi geçtim. Az ilerde kuyrukta bekleyen taksilerin en baştakine yöneldim. Sahibi ayakta sigara içiyordu. Beni görünce sürücü koltuğunun koluna uzattı elini. Sigarasını atmadı. İyi ki atmadı dedim içimden.

“Yok tertip,” dedim. “Binmeyeceğim. Bir sorum var ama.”

Tertip lafı çalıştı.

“Buyur amirim,” dedi taksici.

“Son yarım saat, kırk beş dakikada,” dedim. “Şu kapıdan kel bir adam, şöyle kocaman kafalı, bir kadınla çıktı. Gördün mü? Hani belki seninkilerden birine binmişlerdir diye...”

“Tertip”in alnı kırıştı. Yardım alabilecekmiş gibi bir nefes çekti sigarasından.

“Yok amirim görmedim,” dedi. “Görmedim vallaha.”

“Tamam,” dedim. Karar verdim. “Müşteri alma, bekle iki dakika, seninle bir yere gideceğiz.”

Geri döndüm. Profilo’nun girip çıkanı bol kapısının yanında bekleyen Ayla Duman ve İsmet Günaldı’nın yanına döndüm.

“Görmemişler,” dedim. “Ya arabayla geldiler ya da yoldan geçen bir taksiye bindiler.”

“Ne yapacağız şimdi?” dedi Ayla Duman. “Ah Begüm ah!”

Doktor ne söyleyeceğim diye yüzüme baktı.

“Benim atlayıp bir yere gitmem lazım,” dedim. “Bir ihtimal bir şeyler öğrenebileceğim bir yere.”

“Ben de sizinle gelirim,” dedi Ayla Duman. “Bu saatten sonra evde oturamam.”

“Hoş olmayan sahneler görebilirsiniz ama,” dedim. “Belki biraz itiş kakış.”

“Unutmayın, hastanede çalışıyorum,” dedi Ayla Duman.

İsmet Günaldı yüzünü buruşturdu ama memnun gibiydi.

“Siz gidin,” dedi. “Benim uğramam gereken bir iki yer var. Bir gelişme olursa haber verin ama.” Ceketinin cebine vurdu.

“Pekâlâ,” dedim. “Hadi! Memnun oldum İsmet Bey.”

İsmet Günaldı yüzüne yarım bir gülümseme oturttu. Elini uzatmadı ama. Dert etmedim.

Ayla Duman doktora başıyla selam verdi. Doktor caddeyi geçip sıranın en başındaki taksiye yürüdü.

Benim konuştuğum taksici sarı Hyundai’sinin önünde duruyordu. Aracının başında görmeseniz ilkokul sınıf öğretmenliğine atanmayı bekliyor diyebileceğiniz bir görüntüsü vardı. Gece kızınızı emanet etmeye çekinmeyeceğiniz düzgün bir adama benziyordu.

Arka kapıyı açıp Ayla Duman’ın binmesine izin verdim. Elbisesinin uzun eteğini topladı içeri adımını atmadan önce.

“Tamamdır şef,” dedim ben de kızı izlerken.

Çevik bir hareketle yerine geçti öğretmen kılıklı taksici. Motoru çalıştırdı. Aynadan bana baktı.

“Kasımpaşa’ya gidiyoruz,” dedim.

Ayla Duman bana baktı taksi hareket ederken. Yüzünde nereye gittiğini bilen birisinin yanında oturmaktan duyduğu güvene benzer bir gülümseme vardı.

“Sigara içebilir miyim?” dedim taksiciye.

“İç amirim, iç,” dedi.

“Polis değilim ben,” dedim cebimden sigaramı çıkarırken. Ayla Duman’a doğru tuttum paketi. Başını salladı. Taksici sesini çıkarmadı.

Sigaramı yaktım. Yanımdaki pencereyi açtım. İçeri İstanbul’un neye benzeteceğimi o an bilemediğim havası geldi. Dumanı içime çektim.

“Başı belada mı bu kızın?” dedi Ayla Duman.

Saldığım duman giderek hızlanan sarı Hyundai’nin yarattığı hava akımının peşine takıldı, pencereden uçtu.

“Hem de oldukça belada,” dedim. “Galiba...”

Yüzüme baktı.

“Şu sizin Begüm’ün burnu estetikli mi?” dedim.

Ayla Duman gülümsedi. Sonu ameliyat masasında biten maceranın baş kısmını çok iyi biliyormuş gibi.

“Evet,” dedi. “Siz görmediniz ama Begüm’ü, nereden biliyorsunuz?”

“Galiba gördüm ama resmen tanıştırılmadık,” dedim.

Ayla Duman yanında yatan örgü çantasına davrandı. Sırtını bana yarım dönüp içindekileri kurcaladı. Gördüğüm en büyük kadın portföylerinden birini çıkardı.

“Bende bir resmi var,” dedi siyah deri nesneyi kurcalarken.

Bekledim. Bir nefes daha çektim sigaramdan. Ucunda birikmeye niyetlenen külü pencereden silktim.

“İşte,” dedi elindeki kartpostal boyutlarındaki fotoğrafı bana uzatırken.

Kim olduğunu bilemediğim genç adamın yüzünü diğerlerinden önce gördüm.

Yatak odasında sırtüstü zerre kımıldamadan yatan ceset, şimdi ayakta, Ayla Duman’la, atkuyruğunu açmış, neşeyle bize bakan Begüm Kalyon’un arasında halinden oldukça memnun görünüyordu.

Yatarken iki yana açılmış kolları, şimdi iki yandan iki kızın omzuna atılmıştı.

Al başına belayı Remzi Ünal dedim içimden. Galiba bekliyordun böyle bir şeyi biraz da.

“Kim bu adam?” dedim Ayla Duman’a dönüp.

Fotoğraftaki adamı Begüm Kalyon’dan önce sormam şaşırttı kızı. Kaşları yukarı kalktı. Sesinde ince bir değişim oldu.

“Hastaneden bir doktor,” dedi. “İyi çocuktur. Adı Hilmi... Hilmi Akalın.” Yüzüme baktı.

“Uzmanlığı ne?” dedim.

Gözleri yüzümde sabit, cevap verdi.

“Dahiliye,” dedi. “Neden sordunuz Hilmi’yi?”

“Onu da tanıdım,” dedim. “Maalesef!”

Gözlerindeki merak korkuya dönüştü hafiften.

“Ne maalesefi?” dedi.

İşte bir kere daha dedim içimden. Bir kere daha bir insana yakın olduğu başka bir insanla ilgili verilebilecek en kötü haberi vermek üzeresin. Bunu birkaç kez yaptın geçmişte. Mecburen yaptın. Olanlar hiç hoşuna gitmedi.

Sigaramdan bir nefes daha aldım. Sonra attım pencereden. İlkokul öğretmeni kılıklı taksicinin dikkati yoldaydı. Derin bir nefes aldım. Ayla Duman’a döndüm.

“Size kötü bir haber vereceğim,” dedim. “Begüm Hanım’ın başının nasıl bir belada olduğunu siz de anlayacaksınız.”

“Uzatmayın, ne oldu?” dedi Ayla Duman.

“Hilmi Akalın’ı Firdevs Işın’ın evinde gördüm,” dedim. “Tanışamadık maalesef çünkü konuşacak hali yoktu.”

Ayla Duman’ın dudakları titremeye başladı. Bir şey söylemeye çalıştı ama başaramadı. Devam etmekten başka çarem yoktu, devam ettim.

“Zor biliyorum ama sakin olmalısınız,” dedim. “Başınız sağ olsun. Onu bulduğumda maalesef ölmüştü.”

“Nee?” diye bir çığlık attı Ayla Duman. Cevap vermemi gerektirmeyecek cinsten bir çığlıktı.

Verdiğim lanet haberi sindirsin diye bekledim. Başımı hafif öne eğip gözlerimi yüzüne diktim. Yüzündeki bütün kaslar titredi Ayla Duman’ın. Geliyor dedim içimden.

Geldi. Ellerini yüzüne bastırıp ağlamaya başladı. Ağzından ses çıkmıyordu hıçkırıklardan başka. Koyu, yoğun, gerçek bir ağlamaydı. Gördüğüm kimi sahte ölüm ağlamalarına benzemiyordu. Omuzları sanki birisi acımasızca sarsıyormuş gibi hareketliydi. Ayağını taksinin tabanına vurdu iki üç kere.

Biraz daha bekledim. Söylenecek hiçbir söz olmadığını biliyordum. Sustum. Elimi omzuna atıp kendime çeksem mi diye düşündüm, sonra vazgeçtim.

Taksici sağa, öne doğru eğildi. Galiba radyonun altındaki mendil kutusundan, birkaç kat kâğıt çekip bana uzattı. Hiç konuşmadan. Mendilleri aldım. Kucağımda, Ayla Duman'a doğru tuttum.

Hıçkırıklar giderek azalmaya yüz tuttu. Omuzları hâlâ sarsılıyordu ama daha uzun aralıklarla. Kâğıt mendilleri konuşmadan yüzüne doğru kaldırdım. Tek bir hareketle aldı Ayla Duman. Hemen gözlerine götürmedi ama. Avucunda sıktı, yeni bir hıçkırık krizine kapıldı. Hıçkırıklarına direnmeye çalışıyordu ama bunda çok başarılı değildi. Biraz daha bekleyeceğiz dedim içimden.

Sonra ellerini çekti yüzünden. Başını kaldırdı.

Gözünde önceden tespit edemediğim makyajın bir bölümü fazla sulandırılmış suluboya gibi yayılmıştı. Gotik bir görünüme bürünmüştü neredeyse yüzü. Farkındaydı durumun, buruşmuş kâğıt mendilleri gözlerine götürdü. Sildi. Sonra burnuna götürdü kâğıtları.

"Bir sigara verin bana," dedi kırık sesler çıkararak.

İkiletmedim. Paketimi çıkardım. Titreyen elleriyle bir sigara aldı. Ağzına götürdü. Elinden düşürdü sonra. Kucağından alıp yeniden götürdü ağzına. Bana doğru döndü. Bekledi.

Sigarasını yaktım.

İlkokul öğretmeni kılıklı taksici özenli bir vurguyla konuştu.

"Hanımefendi su isterse bende var," dedi. "Hiç açılmamış."

Ayla Duman başını salladı. Sigarasını bütün dünyaya düşmanmış gibi çekti içine. Öksürdü sonra.

İyi dedim içimden. Öksürmesi ağlamasından iyidir.

Açık pencereden dışarı baktım. Mecidiyeköy meydanını geride bırakmış, E-5'e çıkan yan yola girmiştik. İçinde fırtınalar kopan taksi hızlanmıştı. Açık pencereden daha sert vuruyordu şimdi İstanbul rüzgârı. Ayla Duman sessizleşmişti. İki nefes sonra atmıştı sigarasını pencereden. İlkokul öğretmeni kılıklı taksici sessiz bir ciddiyetle kullanıyordu aracını.

Birazdan bir soru sorar dedim içimden.

Yanıltmadı beni. Artık kullanılamaz hale gelmiş kâğıt mendili bir kez daha burnunun altından geçirip bana döndü. Sesi hâlâ çatallıydı ama toparlanmıştı galiba biraz.

"Ne olmuş?" dedi.

Ne olmuş diye ben de kendi kendime sordum içimden. Cesedi Firdevs Işın'ın yatağının üstünde bulmamın Ayla Duman için önemli olup olmadığını düşündüm. Olsa bile giyinikti dedim içimden. Biraz geriden almaya karar verdim.

"Firdevs Işın diye birini tanıyor musun?" dedim. Ölüm haberi vermek sizi yaklaştırıyordu.

Ayla Duman seslenme kipimin değiştiğinin farkında bile olmadı.

"Begüm'ün arkadaşı galiba," dedi. "Ondan duydum. Hiç tanışmadık."

"Kızın nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak için evine gitmiştim," dedim. "Ya bilmiyordu ya bana söylemedi. Tam çıkarken eve mafya kılıklı birileri geldi. Begüm'ü sordular. Cevap alamayınca sertleşmeye kalktılar."

Ayla Duman gözleri deminkinden daha büyük açılmış, bana bakıyordu. Yüzünde Manhattan Medical'i yanlış bacağını kestiler diye dava etmeye hazırlanan birini dinliyormuş gibi bir ifade vardı.

"Ben adamlarla itişip kakışırken, Firdevs hemşire ile eve ilk geldiğimde orada olan ama tanışmadığımız burnu estetikli kız evden savuştular. Ortalık sakinleştiğinde eve bir göz attım."

"Mafyalara ne oldu?" dedi Ayla Duman.

Ayrıntıya girmedim.

"O sırada sakin sakin oturuyorlardı. Adını şimdi öğrendiğim Hilmi Akalın'ı içerde, yatak odasında buldum."

Nefesini tuttu ve devam etmemi bekledi Ayla Duman.

"Polisin damlama ihtimali yüzünden çok durmadım orada. Yatağın üzerinde sırtüstü yatıyordu. Gömleğinin üzerinde bir kurşun deliği vardı."

"Ah!" dedi Ayla Duman. Hâlâ elinde sıktığı mendili ağzına götürdü söylemek istediklerini engellemek istercesine. Giyiniklik meselesini araya iyi sıkıştırdın Remzi Ünal dedim içimden.

"Daha çok oyalanmadım orada," dedim hikâyenin bittiğini belli eden bir vurguyla.

"Mafyalar?" dedi Ayla Duman.

"Onları saldım," dedim.

Taksici aynadan gözlerimi aradı galiba.

"İyi ki polis değilmişsin abi. Bir de olsaydın," dedi. "Hanımefendi, başınız sağ olsun bu arada," diye ekledi.

İkimiz de ona cevap vermedik. E-5’in trafiğinin izin verdiği hızla gidiyorduk. Birazdan Taksim-Dolapdere-Kasımpaşa çıkışına gelecektik. Bir sigara daha yakmanın zamanı gelmişti. Çıkarıp yaktım.

“Şimdi sıra sende,” dedim.

“Ne?” dedi dalgınlığından sıyrılıp.

“Biraz bahset arkadaşlarından, olan bitenden,” dedim. “Neler olduğunu çıkarabiliriz belki.”

Ayla Duman elindeki kâğıt mendillerden artakalanları ne yapacağını bilemiyormuş gibi salladı. Elimi uzattım. Avucuma bıraktı. Özür dilerim İstanbul deyip pencereden attım. Ayla Duman çantasını karıştırıyordu. Gıcır bir Selpak paketi çıkardı. İçinden bir tane aldı. Gözlerine götürdü.

“Nereye gidiyoruz?” dedi elini indirdiğinde. Hastanede konuştuğum Ayla Duman geri gelmiş gibiydi sanki.

“Evi basan adamlardan öğrendiğim bir kahve var Kasımpaşa’da,” dedim. “Belki bir şeyler çıkarırız oradan. Siz Hilmi Akalın’dan söz edin biraz.”

“Merak ediyorsanız baştan söyleyeyim,” dedi Ayla Duman. “Hilmi sevgilim değildi.”

İyi başladık dedim içimden. Sevgilin var mı peki diye sormayı aklıma getirmedim. Bana neydi.

“Üçümüz arkadaştık,” dedi Ayla Duman. “Begüm, Doktor Kemal’le olan durumundan hiç bahsetmediği için Hilmi’ye aralarında bir şey olabilir diye geçirirdim içimden. Olsa isterdim belki de.”

“Belki de vardı,” dedim.

Ayla Duman başıyla itiraz etti.

“Hiç sanmam,” dedi. “Begüm öyle iki erkeği birden idare edecek bir kız değildir. Hem olsa anlardım.”

“Kemal Arsan’ı anlamadın ama,” dedim.

Başını onaylayarak salladı.

“Onu da anlamıyorum zaten,” dedi. “Neden sakladı ilişkilerini? Neden sakladılar?”

“Kemal Arsan işyerinde bu gibi durumlara sıcak bakmadıklarını söyledi bana,” dedim.

Hayretle yüzüme baktı bu kez.

“Bunu da ilk kez duyuyorum,” dedi. “Kim ne karışırmış kimin kiminle ilişkisine. Tam tersi bir sürü örnek var hastanede.”

Hiç şaşmaz dedim içimden. Hiç şaşmaz. Bir işin peşindeyken, kiminle konuşsan yarısından fazlası yalan söyler. Buna müşterilerin de dahildir. Belki de sana bu yalanlar için para veriyorlardır.

“Pekâlâ,” dedim. “Devam.”

“Ne devamı?” dedi Ayla Duman. “İşte öyle. Çalışıyorduk. Arada bir yerlere gidip eğleniyorduk. Öyle...”

“Son zamanlarda tuhaf bir şeyler olmadı mı?” dedim. “Normalde olmayan şeyler. Şaşırtıcı.”

Ayla Duman kaşlarını çatarak düşündü. Ona biraz zaman vermek için pencereden baktım. Rakipleri bir hastanenin önünden geçiyorduk. Oraya yönelen yan yolun üzerinde otomobil kuyruğu vardı.

“Yok,” dedi sonra. “Aklıma bir şey gelmiyor.” Duraladı. Söyleyeceği şeyden pek emin değilmiş gibi konuştu sonra.

“Bir tek Begüm biraz fazla para harcıyormuş gibi gelmişti bana son zamanlarda,” dedi. “Ne bileyim, bir sürü kıyafet, iPhone, şu bu. Belki de yanılıyorum.”

“Sormadın mı?” dedim.

“Hayır,” dedi. “Üstüme vazife değildi. Hayata sarılması biraz da hoşuma gidiyordu. Zaten hep...”

Sonra sustu.

“Sen ondan çok mu kazanıyorsun?” dedim.

Elini örgü çantasının üzerinde gezdirdi.

“Aslında evet,” dedi. “Bunu dert ediyor mu diye merak ederdim hep. Etrafında doktorlar falan... Tabii, doğal onların çok kazanması. Ama yine de... Kendine yeni bir şey aldığında sevinirdim doğrusu.”

“Başının, ne bileyim, bir tür belada olduğuna ilişkin bir işaret?” dedim.

Hayır anlamında başını şiddetle salladı Ayla Duman.

“Yok, yok, hiç,” dedi. “Size de söyledim. Ortalıktan kaybolmasını sorduğunuzda. Anormal bir şey olduğundan hiç şüphelenmedim. Sık sık yapardı. Hepimiz yaparız. Öyle mafya tipli adamlar, Hilmi’nin...”

Lafını tamamlamadı. Elindeki mendili gözlerine götürdü. Sonra ağzına. Silmedi ama.

Lafı değiştirmek gereği hissettim.

“Doktor İsmet,” dedim. “Nasıl biri?”

Soruma hemen cevap vermedi. Pencereden dışarı baktı. Piyalepaşa Bulvarı’ndan aşağı iniyorduk. Solumuzda mezarlık, sağımızdan İstanbul’u çirkinleştiren mimari örnekleri akıyordu. Biraz ilerde eski bir cami gelecekti. Bak onu severdim.

“Bilmem,” dedi.

“Biliyorsun galiba,” dedim.

“Aslında zararsız biri,” dedi. “Yöneticilikle doktorluğu karıştırıyor hep bence.”

Biraz daha zorlamaya karar verdim.

“Begüm’ü aramaya, bak kalktı geldi seninle,” dedim.

“Benimle gelmesinin birinci nedeni Begüm’ü merak etmesi mi sanıyorsunuz?” dedi Ayla Duman.

Geliyor dedim içimden.

“Nasıl yani?” dedim arkasından gelecekleri az çok tahmin ederek.

Ayla Duman ilkokul öğretmeni kılıklı taksi sürücünün ensesine baktı. Adamın verdiği kâğıt mendilleri ve su önerisini hatırlayınca duymasında sakınca olmadığına karar verdi belki.

“Günahını almayayım ama,” dedi sesini biraz alçaltarak. “Begüm’ün başına ne geldiğini merak etmekten çok benimle zaman geçirmek için geldi sanıyorum.”

“Evli değil mi?”

“Evli ama bazı erkekleri durdurmaz bu,” dedi Ayla Duman.

Haklı dedim kendi kendime.

“Ne zamandan beri, durum böyle?”

“Epeydir. Daha doğrusu, erkek arkadaşımdan ayrıldığımdan beri esas olarak. Bakmalar, peşimde dolaşmalar, küçük kayırmalar...”

“Açık açık belirtmedi ama,” dedim.

“Ona bunu yapacak cesareti verdiğimi mi sanıyorsunuz?” dedi Ayla Duman cevap yerine.

“Anladım,” dedim. Ayrıldığı erkek arkadaşının kim olduğunu sorsam mı dedim içimden, sonra vazgeçtim. Soracak başka bir şeyler aradım. Bulamadım. Beklediğimden uzun sürdü galiba düşünmem. Sağdaki ikinci el

otomobil satış alanında yeni sahiplerini bekleyen araçlar, akşam saatlerinde Fatih Sultan Mehmet Köprüsü gişelerinde bekleşiyor gibiydi. Taksinin sürücüsü başını hafifçe bize doğru çevirerek yardımıma koştu.

“Sayın abim,” dedi. “Hani kızmazsan bir şey söyleyeceğim. Polis sandım seni, değilim dedin. Okey! Cinayet falan durumları. Polise bildirmen gerekmiyor mu? O dallara basmadın hiç. Aklım karıştı biraz.”

Haklıydı. Ayla Duman yüzüme baktı. Cevabımı gerçekten merak ediyor gibiydi. Başka zaman olsa bu soru için taksiciye kızardım. Kızmadım. Nedenlerim vardı.

“Bak onda haklısın,” dedim. Taksici beni daha iyi dinlemek için hızını bir kıl azalttı. Devamının geleceğini biliyordu sanki. Ayla Duman’ın gözleri hâlâ yüzümdeydi.

“Polis değilim, o doğru,” dedim. “Ortalıkta özel dedektif diye dolaşanlardan biriyim ben üzerine afiyet. Polise yardım edeyim, katiller matiller yakalayayım diye bir derdim yok. Polisler maşallah kendi başlarının çaresine bakar. Yarın, olmadı öbür gün okursun.”

“Suça şahit olup bildirmemek de suç değil mi canım abim?” dedi taksici.

“Olabilir,” dedim.

“Eee, o zaman?”

“Benim orada bulunduğumu bilmezlerse sorun olmaz,” dedim. “Sen bizi indirir indirmez ıslık çalmazsan tabii.”

“Estağfurullah!” dedi. “O nasıl söz!”

“O zaman mesele yok sayılır,” dedim. “Polisin yolu ayrı, benim yolum ayrı. Onlar katili bulsun, ben katil olmayanları.”

“Kıyaksın canım abim,” dedi taksici.

Ayla Duman yüzünde hafif, çok hafif bir gülümseme, başını çevirdi. Piyalepaşa Bulvarı’nın sonuna gelmiştik. Benzin istasyonunun yanından devam ettik. Yol tıkalıydı. Ağır ağırdan daha ağır bir hızla ilerlemeye çalıştık. Kimse konuşmadı. Dışardan bakılınca İstanbul olup olmadığı belli olmayan bir mahallede ilerliyorduk. Sağda solda küçük esnaf dükkânları ve onları doyuracak başka esnaf dükkânları vardı. Kasımpaşa sınırlarına girdiğinizi caddeye boydan boya asılmış lacivert ağırlıklı flamalardan anlıyordunuz.

Önce bir ekmek fırını gördüm. Odun ekmeği ürettiklerini müjdeliyordu tabelası. Vitrininde sıra sıra dizilmiş ekmeklerin yanında başka iştah açacak unlu yiyecekler vardı. Yanında kıraathane yoktu ama.

Biraz daha ilerledik. Ayla Duman ve taksici nereyi aradığımızı biliyor gibi dikkatle bakıyorlardı biri sağa, biri sola. Sesimi çıkarmadığım için devam etti taksici. Devam edebildiğince. Trafik ne duruyor, ne yürüyordu. İstanbul işte.

İkinci ekmek fırınını biraz sonra gördüm. Yavaşla dememe gerek yoktu. Önünde müşteri kuyruğu, yanında kahve yoktu bunun da.

Yol biraz açılır gibi oldu. Mecburen hızlandık. Otomobiller kamyonetler birbirlerine daha çok korna çalar oldu. Devam ettik.

Şimdi iki yana daha dikkatli bakıyordum. Aradığım kahveyi görmedim. İlerledik. Caddenin sonunda İstanbul'da olduğumuzu hissettiren meydana gelmiştik artık. Sağda gürgene benzettiğim gövdesinin alt yarısı kireçlenmiş ağaçların arkasında bir kahve vardı ama aradığım olduğundan şüpheliydim. Küçük verandasına atılmış masalarda daha çok emekli kılıklı adamlar oturuyordu.

"Eee, şimdi ne olacak?" dedi adamım taksici.

"Sağa yanaş," dedim.

İstanbul'da aradığın yeri bulamayınca birisine sormak da cesaret ister. Terslemezler ama gönülsüz cevap verirler. Kahveden içeri girdim. Elindeki çayları görmezden gelip yolunu kestiğim yelekli kahveci, ne işin var orada der gibi baktı Şarkışla Kıraathanesi'ni sorduğumda.

Tetik Osman ve avenesini arıyorum demedim elbette.

Geldiğimiz yolun üzerinde sapmamız gereken sokağı tarif etti. Döndükten sonra yüz metre kadar ilerideydi. Eyvallahı çakıp çıktım.

Taksiye atladım. Söylediğim üzere soldan Şişhane/Karaköy/Aksaray tabelasının işaret ettiği yöne döndük. "Askeri Bölge Girilmez Fotoğraf Çekilmez Verbotten" levhasının koruduğu bahçeyi sağımıza alarak ilerledik. Trafik ışıklarında yeşil denk geldi, geçtik. İlerideki cep geri dönmemize olanak sağlıyordu. Döndük.

Dolapdere yönüne doğru geri gidiyorduk şimdi. Aldığım tarif netti, kaçırmam imkânsızdı. Kaçırmadım da.

“Buradan sağa,” dedim yelekli kahvecinin tarifine uyarak. Dar, park etmiş araçlar yüzünden daha da daralan sokağın içinde ilerledik. Uzaktan gördüm fırını da kahveyi de.

“İlerle, park edecek bir yer bul,” dedim öğretmen kılıklı taksicimize.

Yanından geçerken kahveye dikkatle baktım. Kapısının üstünde iki otomobil plakası büyüklüğünde bir tenekeye elyazısıyla yazılmış bir levhası vardı. Kaldırıma konmuş eski usul sandalye boştu. İçeride birtakım masalarda oturan adamların bacaklarını görebildim yalnızca. Fırın dikkate değmezdi.

Taksici biraz ilerideki iki Kartal’ın arasındaki boşluğa girdi. Dönüp bana baktı.

“Ben inince ilerden bir yerden dönüp caddeye ver ağzını,” dedim. “Belki hızla ayrılmamız gerekir buralardan.”

Ayla Duman’a döndüm.

“İkiniz bekleyin arabada,” dedim. “Ben gidip bir iki soru sorayım.”

Ayla Duman’ın gözlerinden bir endişe bulutu gelip geçti. Başını salladı sonra. Arabadan indim. Kahveye doğru yürüdüm.

Kaldırımlarda kimsecikler yoktu. Anacaddenin cıvıltısı yüz metre içeri girince yerini sanki ürkek bir sessizliğe bırakmıştı. Çöp konteynerinden çöp konteynerine koşuşturan kediler bile görmedim.

Şarkışla Kıraathanesi’nin kapısı kapalıydı. İtince kolayca açılıverdi ama. İçerdeki alacakaranlığa gözüm alışsın diye üç dört saniye bekledim. Bu karanlıkta nasıl okey oynuyorlar diye düşündüm.

Okey ya da başka bir oyun oynamıyordu kimse. Sokağa bakan camların önündeki masalar boştu. Köşedeki çay ocağının yanında ve ona çapraz iki masada ikişerden altı kişi oturuyordu. Hepsi de sırtlarını duvara vermişlerdi. Cama en yakın masada oturanların önünde yarılanmış iki çay vardı.

Aralarında tanıdığım yoktu. Türk filmlerindeki kötü adamlara benziyordu altısı da. Abartılı bıyıklar, en azından on senedir aynı modelde kesilmiş favoriler, yıllardan ne kadar artakalmışsa kirli saçlar. Ceketler. İlle de ceketler.

Tezgâhının arkasında bardak yıkayan kahveci gençti bak. Kahvenin ikinci, belki de üçüncü kuşak sahibi gibi duruyordu. Üzerinde çakma bir Abercrombie&Fitch sweat-shirt, ayaklarında Converse’e benzeyen bir

ayakkabı vardı. Blucin pantolonunun markasını kestiremedim. Kafasının iki yanındaki saçları kısacık kesilmiş, tepeden yukarıya doğru yükselen bir ibik şekillendirilmişti.

Ona doğru ilerledim. Bir orta kahve söyleyecek halim olmadığı apaçıktı. Yine de yadırgamayan bakışlarla baktı bana ve konuşmamı bekledi.

"Kolay gelsin usta," dedim.

Başını söylediğimi anlayışla karşılıyormuş gibi salladı. Devam etmemi istiyordu. Onu kırmadım.

"Buralarda olur dedilerdi bana," dedim. "Tetik Osman'ı arıyordum. Gözüktü mü bugün hiç?"

Kahveci cevap vermek yerine masalarda oturanlara baktı. Daha doğrusu köşe masada diğerlerinin arasında daha bir heyheyli oturan iki kasketliye. Elbette beni dinliyorlardı. Daha yaşlı gibi duranı konuştu.

"Hayırdır beyim, kim arıyor?" dedi.

8. BÖLÜM

Kim arıyor dedim içimden. Kim arıyor?
Daha cevabı bulamadan ikinci soru geldi kasketli eşik bekçisinden.

"Ve de kim dedi buralarda takılır diye?"

Yüzünde dünyanın her türlü halini bilen ve hoşgörüsü engin olanlara yakışan bir gülümseme vardı ama ciddiydi bence. Bacak bacak üstüne atmıştı. Yanına saldığı sol elinde uzun bir tespih vardı. İmamesi kocaman. Püsküllü.

Elimdeki tek ve son derece zayıf kozu masaya attım.

"Sivaslı adında birini tanımıştım," dedim. "O söyledi."

Kasketlinin yüzü buruştu. Ardından, "Sivaslı'nın ebesini eşek kovalasın," dedi. Yanında oturan adam dünyanın en komik esprisini duymuş gibi güldü. Kasketli ona baktı. Kötü baktı yaptığı saygısızlığı cezalandırmak ister gibi. Adam kendini toparladı. Ben salağa yattım.

"Benim işim ne olacak?" dedim. "Bu Sivaslı Tetik Osman'ı bul, o halleder," demişti.

"Bir çıtlat bakalım, belki bizim elimizden bir şeyler gelir," dedi kasketli. "Zorlanırsak sorarız Tetik Osman'a ne yapacağımızı."

Buyur buradan yak Remzi Ünal dedim içimden. Adama uydurma olduğu hissi vermeyecek kadar ciddi, başımı belaya sokmayacak kadar uydurma bir iş bulmam gerekiyordu.

Bulamadım. Biraz daha düşünmeye de vaktim olmadı. Kasketli adam oyununu kısa kesmeye karar verdi.

"Tetik Osman benim," dedi. "Uzatma, konuş."

Tespihi tutan eliyle ceketinin eteğini sıyırdı gözlerimi o noktaya çekecek kadar ağır bir hareketle. Beline, pantolonunun içine sıkıştırdığı demir parçasını gösterdi. Kabzası işlemeliydi tabancanın. Eliyle okşadı.

"Adımızı veren tetik de haşmetlinin üzerindedir," dedi. "Meret parmağımızı özler sürekli. Uzatma."

Bu daha iyi dedim içimden.

“Oturabilir miyim?” dedim. “Otururken daha iyi konuşurum.”

Eliyle buyur işareti yaptı karşısındaki sandalyeye. Ben yerleşirken masadaki öteki kasketli yerinde kımıldadı.

Cebimden sigara paketimi çıkardım.

“Yakar mısınız?” dedim.

Yeniden görmüş geçirmiş, hoşgörüsü engin haline bürünmüştü. Berberinin dokunurken elinin titrediğinden emin olduğum bıyıklarını sıvazladı elini uzatmadan önce.

“Yakalım bir tane,” dedi. “Malum yasak, cezası ağır ama devletimiz buralarda yok bu aralar.”

Gülümsedim. Önce onunkini yaktım. Sonra kendiminkini. Sigara paketimi yanımızda oturan kasketliye önerdim. Başını ufak bir hareketle havaya kaldırarak reddetti.

Tetik Osman olup olmadığını tam olarak bilmediğim Tetik Osman kahveciye seslendi.

“Yap ordan iki sade kahve, oturaklı olsun,” dedi. Bana döndü. “Sade uyar değil mi?”

“Uyar,” dedim sigaramdan ilk nefesi çektikten sonra. Kasketli beni taklit etti. Nefesini salarken konuştu.

“Adını bağışlamadın,” dedi.

Stratejik bir karar verdim. Ortalığı biraz karıştırıp ne olduğuna bakmak gerek diye düşündüm.

“Tetik Osman sizseniz, bana Tetik Osman olduğunu söyleyen adam kimdi?” dedim. “Eğer değilseniz, Tetik Osman olmayan birine Tetik Osman’dan isteyeceğim işi anlatmak salaklık olur değil mi? Adımı vermekten bahis bile etmiyorum.”

“Evet,” dedi. “Pek salak birine benzemiyorsun.”

“O zaman Tetik Osman’ı nerede bulurum, söyleyin de gideyim,” dedim. “Ya da gerçek adı nedir?”

Kahveci elinde iki kahve fincanıyla masaya yaklaştı. Tetik Osman olduğuna daha tam ikna olmadığım adamın önüne bıraktı önce. Sonra bana. Kendiminkine baktım. Gerçekten oturaklıydı.

Kahvelere saygımızı konuşmayarak gösterdik. Sonra ağır hareketlerle birer yudum aldık. Damağımızda bıraktığı tadı kaçırmamak ister gibi erteledik yutkunmamızı. Tetik Osman olduğunu söyleyen adam ağzını şapırdattı yudumunu mideye gönderdikten sonra. Elini dudaklarının üzerinden geçirdi.

“Onu beşi bırak da, adımı kullanan adamı gördün mü onu söyle bakalım bana bir,” dedi.

Sigaramdan bir nefes aldım. Kahve yudumunun üzerine çok iyi geldi. Bu arada düşündüm. Kahvenin hatırına ona uymaya karar verdim.

“Sivaslı uzaktan gösterdi,” dedim. “Birileriyle konuşuyordu. İşi var, akşama kahveye gel, bulursun dedi.”

“Neye benziyordu peki bu adam?”

“Kel. Yuvarlak kafalı. Beyaz bir pardösü giyiyordu. İriyarı,” dedim.

Tanıdık birinden bahsettiğimi bana sezdirecek kadar açıldı gözleri.

“Bu da iyi ayak,” dedi sanki kendi kendine. Aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi konuştu sonra.

“Bir avans da almıştır senden bu Sivaslı,” dedi bana ilk kez küçümser gibi bakarak.

“Verdik bir şeyler,” dedim. Kahvemi soğutmamak için fincana sarıldım.

“Bak, bak, bak,” dedi yine kendi kendine konuşur gibi. “Şerefsize bak!”

“Tanıyor musunuz?” dedim.

Masadaki öteki adam bir kez daha güldü. Çekinerek ama. Karşımdaki kahvesine eğildi.

Yudumlamasını ve sigarasından nefes çekmesini sesimi çıkarmadan izledim. Fırsattan yararlanıp bir yudum da ben aldım.

Karşımdaki kasketli parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı. Bir karar vermeye çalışıyor gibiydi. Yüzüne bakarak bekledim.

“Vay şerefsiz vay,” dedi. “Vay anasından yavşak doğmuş orospu çocuğu...”

Arkası gelecekti mutlaka. Bekledim. Sanırım sağlam bir müttefik kazanacağım diye düşündüm.

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Son yudumuydu bu galiba. Fincanı elinin tersiyle itti önünden. Kaşları çatılmıştı.

“Seni dolandırmışlar hemşerim,” dedi sonra. “Bu önemli değil, asıl beni de dolandırdılar sayılır. Anasını şey ettiklerim.”

“Nasıl yani?” dedim.

“Pezevenkler adımı kullanmış,” dedi. “Tetik Osman adının bir ağırlığı var bu camiada. Hürmetse hürmet, paraysa para. O kadar ucuza kazanmadık biz bu namı.”

Müttefiklik meselesini biraz daha ciddiye almaya karar verdim. Fincanımı ağzıma götürdüm. Son yudumu almadan önce salladım biraz. İçtim. Boş fincanı karşımdaki adamın fincanının yanına sürdüm. Kararımı kesinleştirdim.

Sesime daha bir Remzi Ünal havası vererek konuştum.

“Bunlarla kalsa iyi Tetik Osman,” dedim.

Kahvede bir sessizlik oldu. Galiba hepsi bana bakıyordu.

“Ne diyorsun sen?” dedi Tetik Osman. Gerçek Tetik Osman. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan konuştum.

“Nam ve para geri gelir,” dedim. “Adam öldürmekten içeri tıkarlarsa belki çıkarsın ama zor olur biraz.”

“Ne adam öldürmesi?” dedi Tetik Osman. “Kimi öldürmüşüm?”

“İş biraz karışık,” dedim. “Ben de biraz karıştırdım, kusura kalma. Kızmayacağına söz verirsen anlatırım. Bir de bu sahtekârı nerede bulurum bana söylemen lazım.”

Yanımızdaki adam Tetik Osman’ın ne diyeceğini fena halde merak ederek yüzüne baktı. Tetik Osman önce onun, sonra kahvedeki öteki adamların bakışlarına cevap verdi çatılmış kaşlarıyla.

“Konuş!” dedi sonra sesini yükselterek bana. “Adam gibi konuş yoksa ağzını burnunu kırdırırım senin.

Adamlarının önünde bu kadar sesini yükseltmesini doğal karşıladım artık. Sigaramı masanın ucuna ittiğim boş kahve fincanının içinde içim sızlayarak söndürdüm. Kül tablası yoktu önümüzde, ne yapayım. Sonra yeni ve zorlu bir işe başlıyormuş gibi başımı sağa sola çevirdim, kütürdettim. Aikido çalışmalarını aksatınca boyun esnekliği kayboluyordu insanın.

Tetik Osman avını izleyen yetişkin bir Asya kaplanı gibi izledi beni.

“Doğruya doğru,” dedim konuşmaya yeni bir başlangıç yapıyormuş gibi bir sesle. “Kendine bu Tetik Osman dedirten ayı yavrusunu bulmam gerekliydi. Ona bir işim düştüğü hikâyesi doğru değil.”

Tetik Osman başını salladı.

“Adım Remzi Ünal,” dedim. “Az çok sizinkine benzer bir işim var. Özel dedektifim. Birini arıyordum. İzini bulmak için konuştuğum bir hemşirenin evine bu sizin sahtekârlar geldi. İki adam daha vardı yanlarında. Aradığım kadını onlar da arıyordu. Neyse, uzatmayayım, bu üçünü saf dışı ettiğimde evi dolaştım. Kadının yatak odasında birisi öldürülmüştü. Konuştuğum kadın kargaşada tüydü. Kendine bu Tetik Osman dedirten kel keresteyi bulmam gerek ki, kadının üzerine kim salmış, niye salmış öğreneyim.”

“Kahveyi Sivaslı mı söyledi sana?” dedi Tetik Osman.

“Evet,” dedim. “Başka gidecek yer yoktu, buraya geldim.”

“Bunun benimle ne ilgisi var?” dedi Tetik Osman.

Bu kadarcık şeyi akıl edememesiyle eğlenmiş gibi hafifçe güldüm bıyık altından.

“Ben kele adını sordum. Tetik Osman dedi. O sırada hemşire yanımızdaydı. Duydu adamın söylediği ismi. Polis olanı biteni sorduğunda ne diyecek?”

Tetik Osman kasketinin altından kafasını kaşıdı.

“Belki de o öldürmüştür.”

Mantıklı bir öneride bulunmuş gibi baktım yüzüne.

“Tetik Osman diye biri geldi, o öldürdü dese daha mantıklı olmaz mı kendi açısından?” dedim.

Elini çekti kasketinden.

“Anladım,” dedi. “Anladım. Hiç hoşuma gitmedi.”

“Hoş değil,” dedim.

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Arkamdan kahvenin kapısının açıldığını duydum. Tetik Osman kapıya baktı. Yanımızdaki adam da. Öteki masalarda oturanların hafifçe gerildiğini sezdim.

“Buyur hemşerim,” diye gürledi Tetik Osman omzumun üstünden kapıya doğru.

“Birisine bakmıştım da,” dedi tanıdığım bir ses arkamdan. Dönüp baktım.

İlkokul öğretmenine benzeyen taksici hafif öne eğilmiş, yabancı bir ortamda tanıdığı birisini arayan bakışlarla kapıdaydı. Beni görmedi. Genç kahveciye bakıyordu cevap versin diye.

Sandalyemde iyice döndüm. Beni fark etsin diye elimi kaldırdım.

“Tamamdır,” dedim. “Bitti konuşmamız. Geliyorum.”

“Bu düdük kim?” dedi Tetik Osman.

“Benimle,” dedim. “Taksisiyle geldim. Bekliyordu dışarda.”

“Geç otur hemşerim,” dedi Tetik Osman. “Bir çayımızı iç.”

İttifak anlaşmamızın imzası diye kabul ettim bu davetini. Ama itirazım vardı.

“Sağ ol,” dedim taksicinin yerine konuşarak. “Bir de kız var arabasında. Meraklanır.”

“O da buyursun,” dedi Tetik Osman.

Açık açık gülümsedim.

“Teşekkür ederim davetine ama gelmesin,” dedim. “Buraların havasına alışık değildir, öksürtür onu.”

Tetik Osman gevrek gevrek güldü. Yanımızdaki adam fırsatı kaçırmadı, onu taklit etti.

“Kapıdan girdiğinde senden hiç hoşlanmamıştım ama sevdim seni,” dedi bana. “Bu içine sıçtığımın İstanbul’unun başka taraflarının adamısın ama delikanlısın. Sana yardım edeceğim. Hayatımda bir dedektife hiç yardım etmemiştim. Özel ya da resmi.”

İyi dedim içimden. Elimle taksiciye gitmesini işaret ettim. Yeni müttefikimin söyleyeceklerini duymasa da olurdu.

İlkokul sınıf öğretmenine benzeyen taksici hemen çıkmadı kahveden. Onaylamam için yüzüme baktı. Başımla evetledim. Yüzünde apaçık bir hayal kırıklığı ifadesi, çıktı.

Kapı arkasından kapanınca Tetik Osman kahveciye seslendi.

“Herkesi çayla Yetim!” dedi. “Demli olsun.”

Sonra bana döndü.

“Hele bir özet geç,” dedi. “Bu özel detektif ayakları ne ayaktır? Ne yer ne içersin?”

Sandalyemle iki küçük hareket yapıp masaya daha da yaklaştım.

“Başkalarının yapmak istedikleri ama ellerine ayaklarına bulaştıracakları için yapamadıkları işleri yaparım genelde,” dedim. “Birisini aramak, borçlu adresi bulmak, çoluk çocuğun bir şeye bulaşıp bulaşmadığını araştırmak, şu bu...”

“Boynuzlama, aşna fişne hikâyeleri...” diye tamamladı Tetik Osman. Yüzünde internette ilk pornosuna rastlamış bir ergenin ifadesi vardı.

“O işlere bakmam,” dedim. “Fotoğraf çekmem, ortam dinlemem, anca konuşurum.”

“Yok, çenen iyi maşallah,” dedi.

Buna cevap vermedim. Kahveci Yetim bardakları masaya rahatça koysun diye gövdemi geriye çektim. Önümdeki ince belli bardaktan ilk yudumumu aldım. Yeterince iyiydi.

Tetik Osman bardağını eline aldı, ağzına götürdü. İçmeden konuştu ama.

“Makine taşıyor musun?” dedi.

Başımı salladım. Çay gerçekten iyiydi.

“Hayır,” dedim. “Yasa ufaktan izin veriyor ama ben pek sevmem silahları.”

Tetik Osman ilk yudumunu aldığı bardağı yerine koydu. Aklına müthiş bir fikir gelmiş gibi adamlarının yüzlerini gözden geçirdi. Küçük bir esten sonra konuştu.

“Lan biz de bir özel dedektif olsak mı yüz vurup devletimize?” dedi. “Makineleri nikâhımıza geçirirdik ne güzel.”

Kahvenin içindeki ceketli bıyıklıların hepsi birden gülüştüler. Çay dağıtımını bitiren Yetim bile güldü. İyi yere dükkân açtın Remzi Ünal dedim içimden.

Sonra ciddileşti Tetik Osman.

“Remzi gardaş,” dedi. “Adın Remzi’ydi değil mi, öyle dedin?”

Başımı salladım.

“Remzi gardaş,” diye devam etti ara vermeden. “Dedim, seni sevdim diye... Bu siktiri boktan dünyada sütten çıkmış ak kaşık değiliz ama adam öldürmek, hele hele lüzum eksiğiyle adam öldürmek kelek iştir. İşin üzerimize sıçraması daha da kelek iş. Nasrettin Hoca’nın bir fıkrası var, bilir misin?”

Herhalde bilmezdim.

Tetik Osman çayından bir yudum aldı. Üstüne elinin tersini bıyıklarının üzerinden geçirdi.

“Nasrettin Hoca’ya bir gün kıyameti sormuşlar. İki tür kıyamet vardır demiş. Benim hatun ölürse küçük kıyamet, ben ölürsem büyük kıyamet...”

Kahvedekiler yeniden gevrek gevrek güldüler. Yüzümdeki gülümsemeyle onlara katıldım. Hikâyeyi kaçıncı kez dinlediklerini düşünmek benim işim değildi.

“O hesap,” dedi Tetik Osman. “İşin bana bulaşma ihtimali büyük kıyamet. O anasını eşek kovalayası Ayakçı Burhan’ın adımı o kadına duyurması hiç hoşuma gitmedi. Ortada öyle bir ceset meset yatarken.”

“Adı o mu?” dedim.

“Evet,” dedi Tetik Osman. “Adı batsın. Kendisi buralara takıldı epeyi. Asıl Harem’de ördek kovalardı otobüslere. Zor geldi pezevenge. Aldık yanımıza. Almaz olaydık.”

Çayın lezzetinin peşine düştüm Tetik Osman konuşmasına ara verince. Çay da en az hikâyesi kadar ilgimi çekiyordu.

“Sana da mı kelek yaptı?” dedim.

“Yapmaz mı?” dedi Tetik Osman.

Kahveye bir sessizlik çöktü ansızın. Ocaktan gelen su şırıltısını duyabildik, o derece.

“Ne yaptı diye sorarsan söylemem,” dedi Tetik Osman. “Anında siktir ettim herifi. Bir daha görünmedi buralarda.”

İkinci bir müşteriyi almaya hazır mısın Remzi Ünal dedim içimden. Denedim.

“Düzeltilebilecek bir şeyse yaptığı, yardım edebilirim,” dedim. “İstersen.”

Kahvenin içindeki sessizlik daha da koyulaştı.

Tetik Osman gözlerimin içine baktı. Hoşuna giden bir şey görmüş gibi bakıyordu.

“Eksik olma,” dedi. “Eksik olma. Derdim o değil. Birazını hallettim ben, birazını da zamanı gelince halledeceğim. Ama sana yardımım yardım, söz verdiğim gibi.”

Çaydan bir yudum daha aldım.

Tetik Osman ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı. Teknoloji mağazalarına daha dün düşmüş gibi görünen bir cihazdı. Özenle parmakladı dokunmatik yüzeyini. Her dokunuşunda yirmi yıl önceki video oyunlarında duyulan sesler çıkıyordu.

Sonra yerinden kalktı. Telefonu kulağına götürüp kapıya doğru yürüdü. Telefona ne söylediğini duyamadım. Bardağımdaki son iki parmak çaya giriştim. Sonra bir sigara yaktım.

Yanımdaki adam sessizce çay bardağına bakıyordu. Başka kimse konuşmadı. Kahve ocağından gelen şırıltı aniden kesildi. Arkama dönüp baktım.

Tetik Osman kahvenin köşesinde, sırtını duvara dayamış, camlardan dışarı bakarak konuşuyordu. Boş elindeki tespih taklalar atıyordu o konuşurken. Bir çay daha istesem mi diye düşündüm ama vazgeçtim. Önüme döndüm.

Tetik Osman'ın sesini duydum sonra arkamdan. Konuşarak bana doğru geliyordu. Söylediklerini kaçırmamak için yan döndüm.

“Hıyarın yeri belli,” dedi. “Şimdi yanına Sivri'yi katacağım götürsün diye. Gider bulursun. Artık ne yapacağın senin ferasetine kalmış. Aklının bir köşesine o ceset işini bana bulaşmadan halletmeyi de yaz. Büyük kıyamet kopmadan tepemize. Fırla Sivri!”

Yanımızda deminden beri konuşmadan oturan adam ayağa kalktı. Ceketini çekiştirdi. Bana bakmadı bile.

“Sağ ol ama gerek yok,” dedim. “Tarif et yerini, ben hallederim.”

“Yok, gerek var,” dedi Tetik Osman. Sesine birden kahveye ilk girdiğimdeki ciddi ton gelmişti. “Sivri az konuşur ama iyidir. Sıkmaz canını.”

Bir bildiği var herhalde dedim içimden. İtirazı uzatmadım. Ayağa kalktım.

“Sağ ol Osman Bey,” dedim. “Çaylara da, yardımına da teşekkür ederim.”

Tetik Osman “bey” lafını duyunca gevşedi.

“Eyvallah,” dedi elini kalbinin üzerine götürüp çok hafifçe eğilerek. “Minnet karşılıklıdır. Rasgele...”

Galiba yeni bir müşterin var Remzi Ünal dedim kendi kendime. Ücreti konuşmadın ama ne alacağın belli.

Ocağın mermerine dirseğini dayamış bizi seyreden Yetim'e bir tebrik ve teşekkür işareti çaktım. Hafifçe gülümseyerek cevapladı. Döndüm. Sırtını duvara dönmüş oturan ceketlilerin hepsine birden elimi havaya kaldırarak veda ettim. Yalnızca ikisi başını salladı.

Ben önde, gerçek adı kim bilir ne olan Sivri arkamda, Kasımpaşa'nın yan sokaklarındaki Şarkışla Kıraathanesi'nin her daim kapalı kapısından ağır adımlarla çıktık.

Hava iyice kararmaya yüz tutmuştu. Sivri'yle Ayla Duman'ı tanıştırmak eğlenceli olacak diye düşünerek yürüdüm ilkokul öğretmeni kılıklı sürücümüzün taksisine.

Taksinin içinde bir hayli gergin bir Ayla Duman buldum. Taksi caddeye doğru baktığı için Şarkışla Kıraathanesi'nden çıkışımı görmüş olmalı. Belki de yanımda biriyle geliyor oluşumdan gerilmiş olmalı, ne bileyim.

Ön kapıyı işaret ettim Sivri'ye. Tek kelime etmeden girdi. Taksiciye selam verdi mi bilmiyorum. Arka kapıyı açıp ben de girdim. Ayla Duman neredeyse boynuma sarılacaktı.

"Nerde kaldınız?" dedi güvenliğimden endişelenen kırk yıllık arkadaşım gibi. "Ne çok korktum görüşmeniz uzadıkça."

Arkama yaslandım.

"Her şey yolunda," dedim. "Merak edilecek bir şey yok. Biraz konuştuk."

Sivri varlığını unutturmak istiyormuş gibi sessizdi. Önüne bakıyordu. İleriye, caddeden gelip geçen araçlara. Kımıldamadan.

"Ama çok merak ettim," dedi Ayla Duman. "Sonunda ben rica ettim, eee, arkadaştan bir bakması için. Sağ olsun o da..."

İlkokul öğretmeni kılıklı sürücümüz arkaya döndü.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Arkadaş söyleyecek," dedim.

Taksici Sivri'ye döndü. Sivri eliyle ileriyi gösterdi. Taksici bana baktı. Kafamla onayladım. Hyundai'yi çalıştırdı.

Hareket ettiğimizde Ayla Duman bana döndü.

"Nereye gidiyoruz?" dedi. "Ne olacak şimdi?"

“Begüm Kalyon’u götüren kel kafalının bulunduğu yere,” dedim. “Arkadaşın adı Sivri. Bizi götürecek.”

Sivri galiba sağa dönmesini işaret etmişti caddeye kavuştuğumuzda. Öyle yaptık. Gelişimizde tıkalı olan trafik dönüşümüzde de aynıydı. Ayla Duman Sivri’nin adını hiç yadırgamadı. Kendisini Sivri’ye tanıtmayışımı da.

Şimdi bir meseleyi daha halletmem gerekiyordu.

“Seni bir taksi durağında bırakalım istersen,” dedim. “Belki gittiğimiz yerdeki insanlar kahvedeki kadar anlayışlı çıkmaz.”

Ayla Duman başını salladı.

“Yok,” dedi. “Madem birlikte çıktık, sonunu getirelim. Hem siz yanımda oldukça ne olabilir ki bana? Üstelik bu sefer takside beklemeyeceğim. Dışarda ne olup bittiğini bilmeden beklemek daha kötü.”

Sesimi çıkarmadım. Yol biraz açılmıştı. Taksinin içinde kimse konuşmadan yolu noktalayan üst geçidin altındaki kavşağa geldik. Sivri eliyle sağı gösterdi. İlerledik. Burada da yol açık sayılırdı.

Taksicimiz yukarıya, Tepebaşı’na çıkan yokuşun hizasına gelmeden yavaşladı. Sivri’ye baktı. Sivri’nin hiçbir yeri kımıldamadı. Devam ettik.

Yolun sağındaki dükkânların kiminde çıplak mankenler vardı. Ayakta duran cesetler gibiydiler. Kıpırtısız. Üstelik çok. Kiminin kafası vardı, kiminin yok. Kafası olanlar da kimseye benzemiyorlardı. Türümüzün hayatiyeti uçup gitmiş örnekleri gibi sergiliyorlardı kendilerini. Cinsiyetleri giysiler için yeterli, genel anatomi derslerinde kullanılamayacak kadar belirsizdi.

Ayla Duman da bakıyordu mankenlerle dolu vitrinlere. Hayat üzerine felsefi bir şeyler söyleyecek diye korktum. Söylemedi Allahtan.

İstanbul Bilgi Üniversitesi’nin Dolapdere Kampusu’nun karşısındaki ışıklarda mecburen durduk. Bu sefer sola baktı Ayla Duman. Yine konuşmadı ama. İhtiyar bir kadın korku dolu adımlarla geçti karşıya. Elinde plastik torba çağından öncelerden kalan bir file vardı. Yarısı dolu.

Tam ışık yeşile döndüğünde taksinin içini bir cep telefonu zil sesi doldurdu. Amy Winehouse’ın bir şarkısının melodisiydi bu. Kızınki çalıyor dedim içimden. Ayla Duman çalmaya devam eden telefonu hızla kulağına götürdü cevapla düğmesine basıp.

İster istemez dinledik. Çok şey duymadık ama.

“Evet,” dedi önce. Biraz dinledi. Galiba kulağına çok bastırıyordu, motor sesinin de muhalefetiyle arayan kimsenin sesini duyamadım. “Öyle mi?” dedi sonra. Biraz daha dinledi. “Tamam, geliyorum,” deyip kapadı telefonu.

Bana döndü.

“Çok özür dilerim, kendimi yalanlıyorum ama sizi yalnız bırakmam gerekiyor,” dedi.

Doğrusu biraz sevindim ama çaktırmadım elbette. İlkokul sınıf öğretmeni kılıklı taksici dönüp bana baktı. Sivri hiç istifini bozmadı. Üçüne birden konuştum sanki.

“Daha iyi,” dedim. “Buralarda inme ama. Bir durak bulalım, seni bindiririm.”

Taksici itiraz etti.

“Bu civarda durak yok Remzi Abi,” dedi. “Ben ablaya bir arkadaş bulurum şimdi, güvenilir.”

“Canım, ben binerim, Taksim şuracıkta,” dedi Ayla Duman.

Taksici onu dinlemedi. Sağa geçerek yavaşladı yalnızca. Gözleri sarı araçlardaydı şimdi galiba yayalardan çok. Sonra benim görmediğim bir taksiye korna çaldı. Kendilerinden başka kimsenin anlayamayacağı cinsten bir şifreyle seslenir gibi. Karşılığını aldı galiba, iyice yavaşladı, sağa yanaştı, durdu. İndi Hyundai’den. Motor çalışıyordu.

Peşinden ben de indim. Kapıyı tutup Ayla Duman’ın uzun elbisesinin eteğiyle boğuşarak inmesini bekledim. Taksici biraz gerimizde duran başka bir taksiye doğru yürüdü. Biz de peşinden.

Durdurduğu taksinin yanına gittiğimizde iki meslektaş arasındaki konuşma tamamlanmıştı bile. Anlaşma tamamdı. Yeni taksici, eski taksicinin duyamadığımız sınav sorularından geçmiş, uyarılarını almış, yanımdaki “bayan”ın gideceği yere sağ salim ulaşacağına dair kutsal bildiği ne varsa üzerine yemin etmeye hazır bekliyordu.

“Ne zaman haber alırım sizden?” dedi Ayla Duman binmeden önce.

“Bilmem,” dedim. “Duruma bağlı.”

“Begüm’ü görürseniz mutlaka arasın beni,” dedi.

“Söylerim,” dedim.

“Dikkat edin kendinize siz de,” dedi.

“Ederim,” dedim.

Taksinin kapısını kapadım. Yeni taksici hareket ederken kornasına hafifçe dokundu. Elimle selamladım. Gerideki Hyundai’ye doğru yürümeye başladık.

“Tamam,” dedi taksici. “Abla yerine ulaşır, merak etme Remzi Abi.”

“Eyvallah,” dedim.

Beni bugün epey dolaştıran taksinin yanına geldik. İki kapıdan aynı anda girdik araca. Tam oturduğumda Sivri konuşmayı kesip kulağındaki telefonu aşağı indirdi.

9. BÖLÜM

Bu kadar yakından takip edileceğimi tahmin etmiyordum doğrusu. Her Tetik Osman'ın bir yoğurt yiyişi vardır dedim içimden.
Hyundai'nin sahibi Sivri'ye baktı. Sivri eliyle Taksim'e giden yokuşu işaret etti konuşmadan. Bu kez onay almak için bana bakmadı taksici. Hareket ettik.

Yukarı doğru ilerledik. Kimse konuşmuyordu. Yandan çevreye baktım ben de. Aklımdan bir sigara yakmak geçti, vazgeçtim. Duman yerine temiz bir şeyler çekmek istedim içime. Pencereyi açtım. Dışarısının gürültüsüyle birlikte geldi serin hava. İçime çektim. Oturuyor olmanın verdiği izin kadar bastırdım aşağıya, hara'ma. Sonra yeniden. İstanbul'un göbeğinde oksijen ne kadar kaldıysa doldurdum akciğerimin alt taraflarına doğru. Sekizinciden sonra her zaman aldığım sonucu almaya başladım. Damağım serinledi, aylardan sonra ilk kez sigara içiyormuşçasına hafifçe döndü başım. Gevşediğimi hissettim bir yandan, bir yandan her şeye hazır olduğumu. İyiydi.

Antrenmanları aksatmanın ne kadar aptalca olduğuna bir kez daha karar verdim. Kendi evimden kaçmanın ne kadar aptalca olduğuna. Aramam gereken kadını aramamanın ne kadar aptalca olduğuna.

S harfi şeklindeki virajı dönüp Taksim'e ulanan yokuşun dibine gelinceye kadar aralıksız soluk alıp verdim. Çevreme bir miktar boş vermiştim galiba, taksinin normalden daha sert freniyle kendime geldim. Hayır, kimseye çarpma tehlikesi geçirmemiştik. Galiba Sivri'nin görmediğim bir el hareketi sonucu, yolun sonunda kat kat yükselen otoparkın girişini kaçırmamak için şiddetle kesilmişti hızımız.

Kapının önünde içeri girmek için hareketlenmeden önce bana baktı ilkokul öğretmeni kılıklı taksici. Başımı salladım.

Varmayı umduğum yere pek benzemiyordu fiyat tarifesinin altında 24 saat açık olduğunu haber veren otopark ama buraya kadar geldikten sonra

duralamanın anlamı yoktu.

Taksiler normalde yolcularıyla birlikte otoparkların içine girmezler. Yolcularını otoparkın önünde bırakırlar. Bizimki öyle olmadı.

Gerçek Tetik Osman'ın direktifiyle yanımıza kılavuz olarak aldığımız Sivri'nin işaretiyle otoparkın iner kalkar engelli girişine yöneldik. Düğmeye basıp bilet aldığınız cihazın arkasında çelimsiz bir özel güvenlik görevlisi duruyordu, hayret bile etmedi niyetimize. Taksici açtığı pencereden kolunu uzattı, kısa bir hırıldamadan sonra çıkan bileti aldı, kalkan engelin altından içeri girdi.

Otoparkın içi loştu. Gözlerimi hafifçe kıstım, koltuğumda biraz gerildiğimi hissettim. Yine Sivri'nin işaretiyle üst katlara çıkan dar rampaya yöneldik. Aracın içinde tek ses çıkmadan otoparkın katlarını birbiri ardından altımıza almaya başladık.

Sonra düz gitmesini işaret etti Sivri.

Yan yana sıralanmış, İstanbul'un sosyoekonomik manzarasını sergilemekle meşgul otomobillerin arasından otoparkın daha da ışıksız dip bölümüne doğru ilerledik. Taksici farları yakmayı galiba erkekliğine yediremediği için ilerisini göremiyordum oturduğum yerden. Galiba bir iki insan karaltısı vardı.

Otoparkı sınırlayan duvardaki nem lekeleri bütün bilinçaltınızı kusmanızı sağlayabilecek kadar yoruma açık şekiller oluşturmuştu. Ruhsal hastalıklarımı teşhise yeltenmedim elbette. Dikkatim eliyle dur işareti yapan adama yönelmişti.

Daha önce görmediğim biriydi. Uzun boylu, yapılı. Öteki elinde copa benzer bir sopa vardı.

"Abi?" dedi ilkokul öğretmeni kılıklı taksici sesinde apaçık belli bir endişe titreşimiyle.

"Tamam, dur," dedim.

Taksi adamın yarım metre önünde durdu. Sivri çevik bir hareketle indi ön kapıdan. Arka kapının yanına geldi, eli sopalı adama baktı, sonra açtı kapıyı.

"Sen dön git," dedim taksiciye. "Ben durağa getiririm paranı."

"Abi, kelek bir durum olmasın," dedi. "Parayı sonra düşünürüz."

"Sen git," dedim. "Ben hallederim."

Cevap vermesine izin vermeden indim taksiden.

“Buradan bir yere mi gideceğiz?” dedim Sivri’ye gülümseyerek. Cevap vermedi.

Hyundai taksi sola kıvrıldı sonra, geri geldi sağ yaparak, üçüncü hamlesinde burnunu doğrulttu, arkasında yanmış mazot kokusu bırakarak ilerledi. Aşağı inen rampadan döndü, kayboldu.

İçimin rahatladığını hissettim biraz.

Sivri’ye döndüm bacaklarıma kan gelsin diye yerimde küçük ayak hareketleri yaparak. Eli sopalı adam yanımıza yaklaştı. Sivri yanında durduğumuz Siyah Land Rover’a döndü.

Siyah Land Rover’ın yolcu kapısı açıldı, kel kafalı bir adam indi.

Kıyafetini değiştirmemişti. Yüzünde morluklar vardı yalnızca. Kafasının ardında bir şişlik olup olmadığını göremedim.

“Merhaba,” dedim gülümseyerek. Galiba sahte bir gülümseme oldu ama elimden gelen buydu.

Kel kafalı, pardösülü adam cevap vermedi. Eli sopalı adama baktı. Kafasını salladı.

Muhtemelen vernikli sopanın apansız hareketini tahmin etmem gerekirdi ama edemedim. Galiba bu kadar erken beklemiyordum. Galiba gerçek Tetik Osman’a fazla güvenmiştim.

Sopa tam şakağıma indi. Kulağımın biraz üstüne. Loş otopark beynimin içinde çakan yıldırımlarla aydınlandı. Ses çıktıysa da duymadım.

Önce sağ sonra sol dizimin üstüne çöktüm. Hafifçe elden gitmeye niyetlenen bilincimin izin verdiği kadarıyla ikincisinin geleceğini tahmin ediyordum. Yanılmadım. İkinci darbe arkadan boynuma indi.

Beynime giden kanın kesildiğini hissettim sanki. Önce beynim, sonra geri kalan her şeyim uyuştu. Yana doğru devrilip yatarken son gördüğüm Sivri’nin sırıtan dudaklarının arasında beliren sapsarı dişleri oldu.



Hiçbirini hatırlamıyorum.

Kendimde değilken dünyaları gördüm. Geçmişten, şimdiden, gelecekten. Öldüm, dirildim, yeniden öldüm. Birilerini kovaladım, birileri beni kovaladı. Birileri bana güldü, ben onlara gülemedim. Bir dolu tanıdık insan.

Bir dolu ilk kez gördüğüm. Bir iki boş kahve kupası. Bir iki sigara izmariti. İçinde kimsenin olmadığı bir dojo.

Hiçbirini hatırlamıyorum.

Beynimdeki sis açılmaya başladığında, artık ne kadar açıldıysa, ilk gördüğüm bir ışık oldu. Gözlerimin içine doğrudan giren sarı bir ışık. Işığı görebiliyorsan ölmedin Remzi Ünal dedim kendi kendime. Gözlerimi kırpıştırdım. Işık hâlâ oradaydı.

Sonra karşıya baktım. Bembeyaz bir duvar vardı karşımda. Boş bir duvar. Lekesiz. İnsan kör olduysa her şeyi siyah görür herhalde, o zaman kör de değilim diye düşündüm. Gözlerimi açtım kapadım. Duvar hâlâ yerinde duruyordu.

Başımın arkasında acıyan yeri yoklamak istedim üçüncü olarak. Yapamadım. Tamam, felç oldum dedim kendi kendime. Öteki elimle denedim. Yapamadım. Ayaklarımı oynatmayı denedim. Bak onlar hareket ediyordu. İnsanın kollarının çalışmayıp, başka yerlerinin çalıştığı bir felç durumu olabilir mi diye sordum kendi kendime. Cevabı bilmediğimi gördüm.

Başımı sağa sola çevirmeyi denedim. Canım çok yandı ama başardım. Başardığımı görünce sevindim. Solumda yine boş bir duvar vardı. Sağımda bir pencere, garip bir pencere. Camdan dışarıyı görmem gereken alanda hiçbir şey göremedim. Kafamı toparlamaya çalışarak daha dikkatli baktım. Pencerede cam yoktu. Ne olduğunu çıkaramadığım bir malzemeyle kaplanmıştı.

Sis ağır ağır dağılmaya başladı.

Başımı kımıldatabildiğim bacaklarıma, ayaklarıma doğru eğdim. Ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı. Önce sol, sonra sağ ayağımı oynattım. Dizlerimi bükerek kendime çekmeyi denedim. Önce biri, sonra öteki. İkisi de çalışıyordu.

Kollarımdaki felce teşhis koymaya çalıştım sonra. Başımı sola, aşağıya çevirdim. Çok acıdı yine ama direndim. Giysilerim üzerimdeydi, gözümü dirseğimden elime doğru indirdim. Bir kez daha denedim hareket etmeyi. Kolum kalkmadı ama bileğimde kımıldamasını engelleyen net bir direniş noktası sezdim.

Galiba bağlıydı bileklerim.

Bu içimi rahatlattı. Birisi beni bağladıysa, birisi de çözebilir demekti bu. Felçten çok daha iyiydi. Felcin çaresini doktorlar bulabilirdi ancak, ellerimi çözdürmeyi kendim başarabilirdim.

İyi gidiyorsun Remzi Ünal dedim içimden.

Çevremi daha dikkatli, daha sistemli bir biçimde gözden geçirdim. Çarşafsız bir yatakta yatıyordum kollarım iki yana açık. Yatağın ayakucunda demir bir boru vardı. Üzerindeki boya yer yer kalkmıştı. Küçük bir odaydı içinde yattığım. Mobilya adına sağımda deri bir koltuktan başka bir şey yoktu. Tepemde çıplak bir ampul vardı. Ölmediğimi söyleyen ışık ondan geliyordu.

Yapacak, bakacak başka bir şey bulamadım.

Odaya girilmesine izin veren bir kapı olmalı diye düşündüm. Arkamda bir yerlerdeydi herhalde. Kapının nerede olduğuna kafayı takmadım. Önemli olan birinin o kapıdan içeri girmesini sağlamaktı.

“Hey!” diye bağırdım.

İnsanın çevresinde kimse yokken, yatakta kolları bağlı bağırması aslında komikti. Kendime gülmedim ama. Bir kez daha bağırdım. Birilerinin ayıldığımı duyması gerekiyordu. Öldürmediklerine göre benimle konuşmak istiyorlardı. Konuşmaya başlarsak işin nereye varacağını kimse bilemezdi.

Bir kere daha bağırdım. Sesim daha iyi çıktı bu kez. Duymazlarsa yine bağıracaktım.

Gerek kalmadı. Arkamda olduğu kesinleşen kapının açıldığını duydum. Gelen kimseyi görmem için başımı olabildiğince yana çevirmem gerekiyordu. Yapmadım bunu. Bekledim. Ellerimi ayaklarımı kıpırdatmadım. Öylece bekledim yatağın üstünde. Nasıl olsa girecekti görüş sahama.

Ona bakacağıma karşımdaki boş duvara bakardım daha iyi.

Arkamdaki kimse ağır ağır ilerledi. Tam yatağın yanında durdu. Tepemden baktı.

“Vay, beyefendi uyanmış,” dedi. Gözlerimi duvardan ayırıp baktım Ayakçı Burhan’a. Başka birini de beklemiyordum zaten. Şimdilik.

Sinema yönetmenleri bazı sahnelerde kamerayı neden aşağıdan yukarıya yönlendirirler iyice anladım. Alttan baktığınızda gördüğünüz kimse olduğundan çok daha büyük görünüyordu. Dev gibi. Oysa Ayakçı

Burhan’ın devlikle en ufak bir ilgisi yoktu benim yeni ama dolmaya başlayan defterimde. Yüzündeki morluk daha net görünüyordu.

“Merhaba,” dedim yine de.

Gözleri ellerimin yatağa bağlandığı noktalarda gezindi. Yattığım yerden bir şaka yapamayacağıma emin olunca yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Ayaklarımdan uzak durmaya çalışarak yatağın ucuna doğru ilerledi. Bir de oradan baktı.

Cevap vermedi. Ne söylemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. Elini kafasının çevresinde dolandırdı. Onun yerine ben konuştum.

“Kız nerede?” dedim.

Bir soru sorulacaksa kendisinin sorması gerektiğine inanıyordu galiba. Kaşları çatıldı. İyi dedim içimden. Çok iyi değil ama iyi.

Üstüne gittim.

“Bir zarar vermediniz inşallah,” dedim. “Kızın bir şeyden haberi yok.”

Yatağın ucundan bir adım geriye çekildi Ayakçı Burhan. Pardösüsünün üzerinden belini yokladı. Yok, çekmeyecek dedim içimden. Niyeti o değil. Konuşacak ama nereden başlayacağını bilemiyor.

İlk adımı attım, devamını da getireyim dedim içimden.

“Yaptığım kıyağın karşılığı bu mu?” dedim.

“Ne kıyağı?” dedi Ayakçı Burhan.

“Yatak odasındaki cesetle eliniz ayağınız bağlı bıraksaydım, polisler geldiklerinde çok eğlenirlerdi,” dedim.

Kafasını kaşıdı.

Belki tam zamanıdır diye yeniden sordum.

“Kız nerede?”

Ters tepti bu sefer taktiğim.

“Bir dakika, bir dakika,” dedi benden çok kendine seslenir gibi. “Bu ne heyecan? Sen mi bağlısın şimdi, ben mi?” Dişlerini gösterdi. Yatağın ucuna yaslandı. “Seni ben öttüreceğim esas şimdi. Merak ettiklerim var benim de.”

“Sen değil ayak işlerini yaptığın adam merak ediyordur bazı şeyleri olsa olsa,” dedim son bir hamleyle.

“Ne diyorsun lan sen?” dedi bu kez gözlerinde birden biriken öfkeyle.

Başladım, devam edeyim dedim içimden.

“Clio’yu satıp Range Rover’a geçmedin ya yarım gün içerisinde,” dedim. “İt ite buyurur, it de kuyruğuna.”
Hırsı bütün yüzünü kapladı. Vurduğum yerin morluğu kayboldu gitti suratını birdenbire kaplayan kırmızılığın içinde.
Yatağın kenarından bana doğru yürüdü. Vuracak dedim içimden. Vurmadı. Beni geçip arkamdaki kapıya yöneldi. Açıp içerilerde bir yere doğru bağırdı.
“Deli gel lan buraya,” dedi. “Seninki ayılmış, gel.”
İyi olmadı bu Remzi Ünal dedim içimden. Akıllısı buysa...
“Yahu sakin ol,” dedim yattığım yerden. “Konuşuyorduk şurada.”
“Ben sana gösteririm konuşmayı,” dedi arkamdan.
“Elimin birini çöz, bir sigara ver konuşalım,” dedim.
Bir an sessizlik geldi arkadan.
“Sigara mı?” dedi Ayakçı Burhan daha çok kendi kendine. “İyi akıl bu vallaha. İyi akıl.”
Çeneni tutmayı ne zaman öğreneceksin Remzi Ünal dedim kendi kendime. İçine sıçtığım dünyalar güzeli İstanbul’un neresinde olduğumu bilmeden elim kolum bağlı yattığım yatağın içinde, yüzüme gülecek bir hemşire olmadığından yüzde yüz emin olduğum Deli denen adamın gelmesini bekliyordum.
Bir tek çenem vardı silah olarak ve galiba yanlış yere ateş etmiştim biraz önce.
Ayakçı Burhan arkamdaki kapının önünden ayrıldı ayak seslerinden anladığıma göre. Görüş sahama girdi, bana şöyle bir baktı ve yatağın yanındaki deri koltuğa oturdu.
Sesimi çıkarmadım artık. Ona bakmıyor gibi yaptım.
Gözümün kenarından gördüğüm kadarıyla pardösüsünün cebinden bir sigara paketi çıkardı. İçinden bir dal alıp dudağına yerleştirdi. Bir Zippo çakmağın kapağının açılış sesini duydum. Üç saniye sonra sigaranın kokusu geldi burnuma.
Bak bu yaktı canımı.
Benim içtiğim markadan değildi ama sigara sigaraydı. Yanmış kâğıt ve tütünün kokusu içmeyenlere neden itici gelir merak ettim o anda. Tamam,

içerken aldığın kokunun aynısı değildi ama yine de idare ederdi. Kafamın içinde dolandığını hayal ettim duman parçacıklarının.

Tiryakiliğin acısını bisturi gibi kesti arkamda duyduğum ayak sesleri.

İşe bak, tepemde beliren delikanlının elindeki bisturiyi gördüm ilk. Tavandan akan ışığın yansımalarıyla ayna gibi parlıyordu. Ayaklarımdan boğazıma kadar bir ürperti doludizgin dolaştı gövdemde. Hiç iyi değil bu dedim kendi kendime.

Manhattan Medical Hastanesi'nin önünde önce sigara yoldaşlığı ettiğimiz, sonra başka bir bisturinin karıştığı dalaşmada bendenizden sıkı bir vole yiyen tinerci tepemde kirli yüzünün içinden beliren daha da kirli dişleriyle sırıtıyordu. Elindeki bisturiyi manevi güç aldığı bir tespih gibi çevirip durarak.

Bu seferkinin sapı kırmızıydı. Yeni olduğu belliydi tutamak biçimine sokulmuş kumaş, tel ve hortum parçalarının. Aynı teknoloji, taze malzeme.

Gözlerimiz karşılıklı geldi. Deli'nin ağzındaki sırıtma daha da genişledi.

Bedenimdeki ürpertiyi yenmeye çalıştım. Onu da polise teslim etmediğimi hatırlayıp hatırlamama ihtimalini düşündüm. Hiç de hatırlıyor gibi görünmüyordu.

Sırıtmasını kesip Ayakçı Burhan'a döndü ne yapmasını istediğini sorar gibi.

Ayakçı Burhan kalktı koltuktan. Sigarasından bir nefes aldı yatağın ayağına doğru yönelirken. Deli de gözleriyle onu takip ediyordu. İki dakika önce benimle konuşurken geldiği pozisyonda durdu. Sigarasını yere attı, ayağıyla üstüne bastırdı.

"İplerin kimin elinde olduğunu anladıysan artık biraz konuşalım," dedi bana bakarak. "Ciddi ciddi konuşalım."

Cevap vermedim. Kırmızı saplı bisturi gerçekten yeterince ciddiydi.

"De bakalım şimdi bana," dedi yüzüne vermeye çalıştığı kararlı bir ifadenin arkasından. "Neyin peşindesin?"

Yeterince çalışmamış bir öğrenciye sözlüde sorulan kolay bir soru gibi geldi bu bana. Hemen cevapladım.

"Kızı bulmaya çalışıyorum," dedim. "Begüm Kalyon'u. Kız elinizde. Ona sorsana."

“Sorduk,” dedi Ayakçı Burhan. “Ne seni biliyor ne de neyin peşinde olduğunu. Sıra sende. Öt.”

“Herhangi bir şeyin peşinde değilim,” dedim. “Kızı bulunca işim bitecekti.”

“Senin neyin olur kız?” dedi. “Neden peşindesin?”

“Hiçbir şeyim olmaz,” dedim. “Görmedim bile ben onu. Ortalıktan kaybolunca nişanlısı merak etmiş, bulayım diye bana geldi.”

“Ben de inandım buna...” dedi Ayakçı Burhan. “Ben de inandım...”

“Vallaha öyle,” dedim.

“Kim nişanlısı?” dedi.

“Çalıştığı hastanede bir doktor,” dedim. “Adı Kemal mi ne...”

“Eee...” dedi sanki sormadığı bir soruya cevap vermemi bekleyerek.

“Eee’si bu,” dedim.

Yüzünü tavandaki lambaya çevirerek derin bir soluk verdi. Sonra konuştu. Bana değil.

“Bu hıyar aynı türküyü söylüyor hep,” dedi. “Sıra sende Deli. Yap numaranı.”

Deli, ansızın adını duyunca deminden beri elinde çevirdiği bisturiyi düşürdü. Hemen eğilip aldı yerden. Doğrulduğunda gözlerinde tuhaf bir pırıltı, bana bakıyordu.

“Hemen git dezenfekte et o aleti,” dedi Ayakçı Burhan. Kıs kıs güldü.

Deli Ayakçı Burhan’a baktı. Kararsız kaldı.

“Şaka lan şaka,” dedi Ayakçı Burhan. “Başla ameliyata. Bu hıyar başka türlü konuşmayacak.”

Deli şimdi bıçağı elinde kalem gibi tutuyordu. Küçük küçük daireler çevirerek kendi tarafındaki koluma yaklaştırdı. Dudaklarını son kaşık mamayı istemeyen dört aylık bir bebek gibi kapamıştı. Gözleri kararlıydı.

Boku yedin Remzi Ünal dedim içimden.

Deli bisturinin ucuyla gömleğimi tam dirseğimin iç tarafından deldi. Keskin tarafını deliğe takarak elimin yatağa bağlı olduğu noktaya kadar kurban derisi yüzer gibi kesti kumaşı. Cildime dokundurmamaya dikkat ediyor gibi geldi bana. Hafif umutlandım.

Bisturiyi kolumla gövdemin arasına bıraktı. İki eliyle gömleğin üst tarafını iki yana çekerek yırttı. Kolumun dirsekten aşağısı ortaya çıktı.

Sonra Ayakçı Burhan'a baktı Deli.

Ayakçı Burhan bana döndü.

"Son kez soruyorum," dedi. "Neyin peşindesin?"

Bu soruya yeni bir cevabım yoktu. Yine de biraz uzattım.

"Söyledim," dedim. "Başka bir şeyin peşinde değilim. Kızı bulmam gerekiyordu. Hastaneye gidip sordum. Bilmiyorlardı. Hemşirenin adresini nişanlısı vermişti, ona gittim sordum. Bilmiyordu. Siz geldiniz konuşurken."

Ayakçı Burhan yüzünü buruşturdu.

"Bu kadar mı?" dedi.

"Bu kadar," dedim. "Bırakın bu filmlerdeki ayakları, çekip gideyim, yüzümü bir daha görmezsiniz."

Ayakçı Burhan yatağın yanında, yine elindekini çevirmeye başlayan sigara yoldaşıma seslendi. Yüzü ifadesizdi.

"Devam Deli!" dedi. "Devam o zaman!"

Deli'nin dudakları kımıldadı. Duymadım ama bismillah çekişini okudum dudaklarından. Aletini koluma doğru yaklaştırdı.

Birazdan kolumu kasmamın mı gevşek bırakmamın mı daha iyi olacağına karar verecek kadar tıp bilgim yoktu. Dişlerimi sıktım ama.

Deli çok derine inmemeye özen göstererek kolumun iç tarafını ortasından bileğime kadar ağır ağır çizdi.

"Hassiktir! Manyaklar!" diye bağırdım. Bayağı bağırdım.

Deli doğrulup marifetine baktı. Gözleri parlıyordu. Ayakçı Burhan'ın gözleri kapıya gitti. Kapalıydı anlaşılan, yeniden bana baktı.

Duyduğum acıyı tarif etmemi beklemeyin. Edemem. Öldürücü olmadığını biliyordum yaptığının. Bir zamanlar avucumun içini diktiklerinde hissettiklerime de benzemiyordu. Keskin sözcüğü en iyi tarif edebilir duyduğum acıyı herhalde. Yüzeyde evet, ama keskin. Bir çizik gibi ama daha derin. Gözüm göre göre beklediğim ve muhtemelen devamı geleceğini bildiğim için daha çok.

Kolumun üstünde bir ıslaklık hissettim sonra. Kanımın rengini aşağı yukarı tahmin ettiğim için kafamı çevirip bakmadım.

Deli Ayakçı Burhan'a baktı. Ayakçı Burhan gözlerime.

"Bir şans daha veriyorum sana," dedi.

Verecek yeni bir cevabım yoktu. Onu tatmin edecek ne uydurabilirim diye düşündüm hızla. Bulamadım. Aklıma gelenler üçüncü sınıf bir polisiye hikâyeden alınmışa benziyordu. Dişlerimi sıktım cevap yerine.

“Öt!” dedi Ayakçı Burhan. “Öt yoksa sonu kötü olacak.”

“Söyledim ya,” dedim. “Kafadan uydurayım mı istiyorsun?”

Başıyla devam etmesini işaret etti Deli’ye Ayakçı Burhan. Deli bir kez daha koluma eğilirken durdu. Kapıya doğru baktı. Doğruldu.

İçeri birisi girmişti anlaşılan. Girmesine şaşırdığı birisi. Küçük bir mola ihtimali beni sevindirdi.

Deli operasyon aletini gayriihtiyari yanına çekerek gizledi. Kolumdaki ince kan şeridini ne yapacaksın dedim içimden.

Arkamdan titrek bir kadın sesi geldi. Titrek ve ağır.

“Elektrik parası buraya mı ödeniyor evladım?”

10. BÖLÜM

Bir sessizlik oldu odanın içinde. Ayakçı Burhan ve Deli durumu anlamak için duraladılar. Önce arkamdaki sesin sahibine, sonra birbirlerine, sonra yine arkama baktılar.

Ayakçı Burhan yüzünde beliren gülümsemeyi silmeye çalıştı beceriksizce. Sesine bir yumuşaklık vermeye çalıştı.

“Hayır teyze,” dedi. “Başka bir iş yapıyoruz burada. Hadi sen odana dön.”

Arkamdaki sesin sahibi yanımda belirdi sonra. Ayaklarında terlik olmalıydı, ayak seslerini duymadım. Bana baktı.

Yüzü benim bir ara aylardır aralıksız giydiğim gömleklerden daha kırışıktı. Lekeler ve benlerle doluydu. Başındaki düğümlenmemiş ince beyaz tülbent, daha da beyaz saçlarını gizlemiyordu. Hırkası kahverengiydi. Gözlerinde menşei belirsiz muzip bir bakış vardı.

“İsmail!” dedi bana.

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Halimiz hiç komik değildi ama hafifçe gülümsedim. Deli bir adım geri çekilmişti, bisturiyi tuttuğu eli hâlâ yandaydı. Ayakçı Burhan araya girdi.

“İsmail değil bu teyze,” dedi. “Senin odana dönmen gerek şimdi.”

Yaşlı kadının denileni yapmaya hiç niyeti yoktu.

“Odamda deli bir kadın var,” dedi kendisini acındırmaya çalışan bir tavırla. “Sabah akşam tespih çekiyor. Hu! Hu! Hu!”

“Ben ona söylerim, yapmaz,” dedi Ayakçı Burhan.

“Hu! Hu! Hu!” diye odasındaki kadını taklit etmeye devam etti davetsiz konuğumuz.

Ayakçı Burhan Deli’ye seslendi.

“Şu koridorlara bir bak bakalım,” dedi. “Bunun bir bakıcısı, yakını var mı ortalıkta?”

Deli anında ortadan yok oldu. Ayakçı Burhan kadına doğru yanaştı. Omuzlarından tutarak kapıya doğru iteledi. Nazikçe ama. Kadın ellerinden kurtuldu.

“Parayı nereye yatırıyorum, parayı?” dedi. “Kesilecek elektriğim...”

“Kesilmez teyze,” dedi Ayakçı Burhan. “Kesilmez. Hadi sen odana.”

“Parayı bak nereme sakladım?” dedi kadın. Hırkasının düğmelerini çözmeye girişti. Ayakçı Burhan ellerine yapıştı kadının.

“Dur teyze dur, Allah aşkına!” dedi. Sesinde kontrol edemediği bir gerginlik vardı.

“Bulamasınlar diye,” dedi kadın. “Bulamazlar. Var mı bende paramı kaptıracak göz?”

“Maşallah,” dedi Ayakçı Burhan.

Kadın hırkasının düğmelerini bıraktı. Bana baktı yeniden.

“İsmail değil bu,” dedi.

Ayakçı Burhan verecek cevap bulamadı herhalde. Sesini çıkarmadı.

“Ameliyat mı oldun sen?” dedi bana kadın.

Ne cevap versem ben de bilemedim. Ayakçı Burhan kendisini toplamıştı galiba. Sesini sertleştirdi.

“Hadi ama teyze,” dedi. “Uzattın. Bak kızıyorum.”

Kadının gözlerinde iki üç damla yaş belirdi. Sonra çoğaldı hafiften yaşlar. Sessizce ağlamaya başladı iyice. Omuzları titriyordu.

“Evime gitmek istiyorum ben,” dedi sanki kendi kendine. “Evimi özledim ben. Bırakın evime gideyim.”

“Yok, yok teyze, ağlama,” dedi Ayakçı Burhan sesini yükselttiğine pişman bir tonla. “Söylerim şimdi ben, götürürler seni eve.”

“Götürsünleeerrr...” dedi kadın hıçkırıklarının arasında. “Söyle, götürsünleeerrr... Ama götürmezler kiii...” Ellerini yüzüne kapadı. Omuzları iyice titriyordu şimdi. Galiba burnu da akıyordu.

“Fesuphanallah!” dedi Ayakçı Burhan.

Yaşlı kadının ağlamasını fırsat bildi Ayakçı Burhan. Omuzlarından tutarak kapıya doğru yönlendirdi. Hırpalamadan, özenle. Kadın bu kez direnmedi. Ağlamaya devam ediyordu ama. Konuşmadan. Aklı başına gelmiş gibiydi sanki.

Kollarım bağlı yattığım yerden, duruşumun izin verdiği kadar takip ettim onları başımla. Boynum daha fazla dönmeme izin vermeyince, bıraktım.

Kapı açıldı arkamda. Kadının hıçkırıklarının sesi hafifledi. Kapı kapandı. Ses duyamaz oldum. Döndüm, kendime baktım.

Kolumdan ince uzun bir şerit halinde akan kan çoğalmıştı. Doğru derinlikte kesmişti Deli deriyi. Kan ne şakır şakır akıyor, ne hemen pıhtılaşıyordu. Çizginin çevresinde birikiyor, yeterince çoğalınca yerçekimine yenilip, kolumdan aşağıya, çarşafsız yatağa akıyordu. Kan kaybından ölmezdim.

Acıyordu ama.

Benliğimle ilgili algımın kolumda toplanmasını engellemeye çalıştım. Önce çoktandır kaçırdığım aikido çalışmalarının birine gittim beynimin içinde. Mustafa Hoca gösterdi, biz yaptık. Tuttuk, kıvırdık, altından geçtik Uke'mizin kolunun. Kolunun. Allah kahretsin, insanın bisturi ile boydan boya çizilmiş kolunun üzerine düşmesi güzel olmuyordu. Hoca, çalışma arkadaşları başına toplanıyordu. "Ne oldu? Nasıl oldu? Kim yaptı bunu? İyi misin?"

"İyi misin?" dedi sonra yumuşak bir kadın sesi.

Endişeli ama sakin. Sevecen ama biraz kızgın.

"Yine başını belaya soktun değil mi?"

Gözlerinde şimşekler.

"Baktım, çok derin değil yara, hallederiz."

Koluma değen parmakları yumuşacık.

"Ne zaman bırakacaksın elin it kopuğuyla dalaşmayı?"

Yüzümde dolaşan nefesi.

"İzi kalır belki, iyi, hiç olmazsa unutmazsın."

Saçlarını savuruşundaki zarafet.

"Kımıldama, sarıyorum işte!"

Kolumu rahatlatan bir dokunuş. Sargının pürüzsüz yüzeyinin verdiği rahatlama hissi. Sarmalanmanın güvenli rahatsızlığı. Gözler, dudaklar, peş peşe açılıp kapanan burun delikleri.

İyi geldi. Çok iyi geldi. Ama bitti.

Arkamdaki kapının yeniden açıldığını duydum. Uçup gitti her şey. Tepeden sarkan lambanın ışığı yeniden girdi gözlerime. Tüh dedim kendi

kendime.

Ayakçı Burhan belirdi yanımda önce. Yatağın ayakucuna doğru yürüdü. Ardından Deli. Elinde aletiyle elbette. Döndürmeye devam ediyordu.

“Manyak moruk!” dedi kendi kendine Ayakçı Burhan. Bana baktı. Sonra koluma.

Ben de ona baktım.

“Düşündün mü biraz?” dedi.

Cevap vermedim.

“Bir çizik daha atarsa Deli, düşünür müsün?” dedi.

Yine cevap vermedim. Vereceğim yeni bir cevap yoktu.

“Günah benden gitti,” dedi Ayakçı Burhan.

Pardösüsünün cebinden cep telefonunu çıkardı. Gözlerinden uzak tutarak tuşlara dokundu. Sonra kulağına götürdü.

“Benim,” dedi anlaşılan karşı taraf cevap verince. Sonra gözleri bende konuştu.

“Alamadık bir şey bu özel dedektif bozmasından,” dedi. “Devam edebiliriz ama umudum yok.”

Biraz dinledi karşıda konuşanı.

“Evet, çok inatçı,” dedi. Biraz daha dinledi.

“Belki de gerçekten bizim peşimizde değil.”

Kaşları çatıldı sonra.

“Emin misiniz?” dedi.

Kaşları çatık dinledi cep telefonunun minicik hoparlöründen gelen sesleri.

“Şey olmasın?” dedi.

Yattığım yerden dinliyordum inatçı dedektif bozması ben değilmişim gibi. Artık bana bakmıyordu Ayakçı Burhan telefonla konuşurken.

“Peki,” dedi. “Hallederiz. Deli yapar. Haber veririm.”

Telefonu kapadı. Cebine yerleştirdi. Başımın üstünden arkamdaki kapıya doğru konuştu.

“Seninle işimiz bitti,” dedi. Bana.

Ne dedi dedim kendi kendime.

Hatırladım.

Telefonu kapadı, cebine yerleştirdi, başımın üstünden arkamdaki kapıya doğru konuştu. “Seninle işimiz bitti.”

Evet, “Seninle işimiz bitti,” dedi.

Bu lafın beni bırakacakları anlamına geldiğini bir an bile düşünmedim. O kadar şuursuz değilim.

Beni şaşırtan Ayakçı Burhan’ın bunu söylerken yüzünün ifadesiydi. Bana değil, kendi kendine söylemişti sanki. Ne anlama geldiğini bilip bilmezden gelen, kararın kendisinden çok, yerine getirince yapılması gerekenleri dert eden bir tavırla söylemişti. Konuşurken yüzünde insani olan tek şey bana değil, arkamdaki kapıya konuşmasıydı.

Eh, buraya kadarmış Remzi Ünal dedim kendi kendime. Bir gün olacaktı.

Nasıl olacağını bir tek gün bile düşünmemiştim. Mesleği bırakmam için Yıldız Turanlı’nın, evet, adını söyledim işte, en ağır baskıyı yapmaya çalıştığı günlerde bile. Genç bir teğmen olarak içinde oturduğum jet motorlu boruların, sırtımda iki yüz yolcunun nefesini hissettiğim alüminyum kompoziti efervesan kutularının kokpitinde, en umutsuz anlarda bile. Yapman gerekeni yapardın, levyeleri biraz kaldırırdın, biraz indirirdin. Düğmelere basardın. Prosedürleri hatırlardın. Uygulardın. O kadar. Sonrasını düşünmezdin.

Kötüsü gelirse, ardında bıraktıklarının nasıl bir tören düzenleyeceklerini aşağı yukarı bilirdin. Başkaları için düzenlenmiş törenlere sen de katılmıştın. Tören biter, insanlar işlerine güçlerine dağılırdı. Göğüslerine iğnelenmiş siyah çerçeveli fotoğrafları daha masalarına oturmadan çıkarırlardı.

Sonraları, Yıldız Turanlı’nın nefret ettiği mesleğinde, bak yine ağzına aldın kızın adını, tuhaf insanların ardında koşuştururken de düşünmemiştin nasıl olacağını. Önünde sonunda İstanbul bir yerden ateş edecekti sana. Birkaç kez ateş etmiş ama tutturamamıştı. Bir gün tutturacaktı. Tutturduğu gün emekli olacaktın. Sonsuza kadar.

“Seninle işimiz bitti,” dedi Ayakçı Burhan.

Deli elindeki bisturiyi çevirmeyi bıraktı. Yüzünde tek milimetrekare oynamıyordu. Gözleri patronundaydı.

“Bir kere daha düşün istersen,” dedi Ayakçı Burhan. Hâlâ yüzüme bakmıyordu. “Patron ciddi.”

Neyin peşinde olduğumu bilsem ve söylesem, yine de hiçbir şeyin değişmeyeceğinin farkındaydım. Laf ağızdan çıkmıştı bir kere. Hüküm kurulmuştu. Söyleyeceğim herhangi bir şey, küçücük bir zaman dilimi kazandırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Küçücük bir zaman dilimi belki işime yarayabilir diye düşündüm. Can çıkmadan umut tükenmezdi. İnandırıcı bir senaryo için beynimi zorlamaya çalıştım. Aklıma bir şey gelmedi. Allah kahretsin gelmedi. Gözlerim tavandan sarkan ampulde, sustum.

Demek ki böyle olacakmış dedim kendi kendime. Kollarım bağlı, gözümde ışıklar.

Ayakçı Burhan Deli'ye baktı. Başını salladı.

"Kan olacak ortalık," dedi Deli. "Zor temizlenir."

Ayakçı Burhan Deli'nin konuşması dünyanın en şaşırtıcı olayı gibi baktı adamına. Düşündü. Hak verdi galiba.

"Ellerini kullan," dedi.

Deli bisturiyi deri koltuğun üzerine bıraktı. İki elini mevlidin sonunda dua eder gibi kaldırdı. Sonra çevirdi ellerini. Yine baktı.

"Hiç böyle..." dedi. Lafını bitiremedi. Sözünü kesti Ayakçı Burhan.

"Uzatma Deli! Sıçarım bacağına!"

Deli yatağa yanaştı. O da yüzüme bakmıyordu. Gözlerine tarif edemeyeceğim bir değişim yerleşti. Demek ki böyle de olurmuş diye aklından geçirdiğini sezdim yalnızca. Dudakları kımıldadı. Galiba Allah'ın adıyla başlamaya ihtiyacı vardı.

Bunları kimseye anlatamayacağım diye düşündüm. Gözlerimi kapadım. Görmek istediğim son şey beynimin içindeydi. Dayan, biraz sonra bitecek Remzi Ünal dedim kendi kendime. Elleri boğazıma değdiğinde haykıracak bir küfür hazırladım.

Hazırladığım küfrün ağzımdan çıkmasına izin vermedi Deli.

Gözlerim kapalı, parmaklarını boğazımda hissettim. Sıktı. Alabildiğine sıktı. Gözlerim ben istemeden açıldı.

Dudakları gerilmiş, gözleri sabitleşmişti Deli'nin. İki kaşının arasından aşağıya doğru inmeye başlayan bir ter damlası gördüm. Alnıma bakıyordu. Kurşuna dizilen insanların neden gözlerinin bağlandığını daha iyi anladım.

Sonra biraz daha sıktı. Öğreniyordu. Öksürmek istedim, öksüremedim. Nefes alamıyordum. Bacaklarım ben istemeden faydasızca debelendi. İşlemin ne zaman biteceği sorusunu aklımdan geçirdim. Çaresizliğimdi bu.

Sonra neler olduğunu tam olarak bilemiyorum.

Arkamdaki kapının çatırdayarak sonuna kadar açıldığını görmedim.

Deli'nin gırtlağımdaki ellerini gevşetmeden kapı tarafına bakışını görmedim.

Ayakçı Burhan'ın açılan kapıya tepkisini görmedim.

Bir an, çok kısa bir an sonra başımın üstünden Deli'nin suratına doğru şimşek gibi çakan beyzbol sopasını görmedim. Burnuyla gözünün arasına inince çıkan sesi duymadım. Darbenin etkisiyle geriye doğru savruluşunu görmedim.

Nefes borumdaki barajın açıldığını hissettim yalnızca. İçeri hayat girdiğini. Ellerimi boğazıma götürmeyi denedim. Başaramadım elbette. Gözlerim açılmıştı ama.

Ayak seslerinden odaya birden çok insanın girdiğini anladım. Kargaşa vardı ama kısa sürdü. Ben öksürükle karışık nefesler alırken önümde iki kişinin sırtını gördüm belli belirsiz. Yere doğru hafifçe eğilmiş kollarını indirip kaldırıyorlardı. Ayakçı Burhan olmalıydı ilgilendikleri. Kulaklarıma kalın kadife perdelerin arkasından geliyor gibi bastırılmış sesler çarpıyordu.

Sonra soluğum normale döndü. Gözlüğünü yeni takmış yüksek miyoplu birisinin gözleri gibi keskinleşti gözlerim. Kulaklarım gelen sesleri birbirinden ayırmaya başladı.

Kafamın marşına basılmıştı.

Yırttın lan galiba Remzi Ünal dedim kendi kendime.

Yatağın ayakucunun arkasında, kolları inip kalkan sırtın sahibi durdu. Maksat hasıl olmuştu herhalde. Dikildi. Derin bir nefes aldığını hafifçe yükselen omuzlarından anladım. Sonra döndü.

Bana baktı. Gülümsedi.

"İyi misin Remzi Abi?" dedi dünyanın en iyi ilkokul sınıf öğretmenine benzeyen taksi şoförü. Yüzü hâlâ gergindi ama gülümsüyordu.

Odada ayakta duran iki kişi daha vardı. Elinde beyzbol sopası olan en gençleriydi. Yakasız kırmızı bir sweat-shirt giymişti. Kafasında alınlığında Çarşı yazan bir şapka vardı. Bildiniz, beyzbol şapkası.

Öteki mahallenin muhtar adayı olsa oy vereceğiniz birisiydi. Montunun fermuarı boynuna kadar çekilmişti. Üç gün üst üste tıraş olmasa beyaz sakalları belirecek yaştaydı. Elinde bir levye tutuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. Gevşedim.

“Taksimetrenin yazdığını almadan yolcu salar mıyız biz?” dedi taksici.

“Teşekkür ederim,” dedim yeniden. “Şu kollarımı çözün Allah aşkına.”

Diğerlerinden yaşlı taksici cebinden bir Victorinox çıkardı. Çakı ucunu açtı, önce kendi tarafındaki kolumun bağını kesti. Sonra üstümden uzanıp ötekini.

Bileklerimi sırayla ovuşturdum. Bacaklarımı kenara alıp yatağa oturdum. Hafifçe döndü başım. Elimle kafamı yokladım. Şişti sopayı yediğim nokta, ama inerdi. Sonra Deli’nin operasyonuna maruz kalan kolumu inceledim.

Artık kanamıyordu. Zorlarsam acırdı belki, belki yeniden kanardı. Umurumda olmadı.

“Orospu çocukları!” dedi taksici benimle birlikte koluma bakarken.

Deli bilinçsiz, ayaklarımın dibinde yatıyordu. Burnuyla gözlerinin arası içine çökmüş gibiydi biraz. Kıpkırmızı. İçimden tekmelemek geldi, yapmadım.

“Nerden çıktınız oğlum, Hızır gibi,” dedim. “Öteki ne durumda?”

Beyzbol sopalı genç cevap verdi soruma. Yüzünde öldürdüğü ayıyla fotoğraf çektiren avcı ifadesi vardı.

“Yaşayacak,” dedi. “Merak etmeyin.”

Gömleğimin kesik kolu ayaklarımın üzerinde dikilince sallandı yanımda. Dönüp yatağa baktım. Kurumuş kan lekesiyle işi bilen birisi fal bakabilirdi.

“Nereden çıktınız gerçekten?” dedim.

İlkokul öğretmeni yüzlü taksici önce bana, sonra arkadaşlarına baktı. Keyifliydi.

“Otoparkta durumun kelek olduğu aşikârdı,” dedi. “Dışarda sotaya yattım bekledim. Land Rover çıkınca peşine düştüm. Telefonla arkadaşları ayarladım. Sağ olsunlar ikiletmediler.”

Suratlarında gülümsemeyle dinleyen iki taksiciye gülümsedim. Ciddi ciddi baş salladılar.

“Sonra buraya geldik peşinizden. Seni kargatulumba indirdiler arabadan. Çok daha, ne bileyim, kelek bir şey olmasın diye içeriye girdik. Herifler

sevimsizdi.”

“Başka kimse yok muydu?” dedim.

“Kapıda koruma kılıklı biri vardı. Onlardan daha sevimsiz. Üçümüzü görünce tüydü. Koridorda bir kadına rastladık. Bu odayı o gösterdi.”

“Yaşlı bir kadın mı?” dedim.

“Yok,” dedi. “Gençten biri. Hemşire gibi ama üniforması yoktu.”

“Koruma kaçtı öyle mi?” dedim.

“Evet.”

“O zaman fazla sallanmayalım burada,” dedim.

Duvarın dibinde yatan Ayakçı Burhan’a doğru ilerledim. Gözleri yarı aralıktı. Beni görünce kısıldı. Elimi pardösüsünün cebine attım. Oraya koyduğunu gördüğüm cep telefonunu aldım. Doğrulmadan önce yüzüne bir iki saniye baktım. Gözlerini kaçırdı benden. Yüzüne bir hoşça kal fiskesi attım avucumun içiyle.

“Neredeyiz?” dedim.

“Nasıl nerede?” dedi taksici.

“Semt neresi?” dedi. “Sağımı solumu göremedim buraya getirirlerken beni.”

“Haa...” dedi. “Balmumcu’dayız. Ortaköy’den çıkan o caddenin üstünde...”

Levyeli taksiciliğini konuşturdu.

“Bestekâr Şevki Bey...” dedi.

Cep telefonunun en üstteki düğmesine dokundum. Ekranı aydınlandı. Tamam dedim kendi kendime. Cebime attım.

“Çıkalım,” dedim.

Beyzbol sopasını omzunda tüfek gibi tutan genç taksici hareketlendi. Kapıyı temkinli bir hareketle on beş santim araladı. Kafasını uzattı. İki yana baktı. Sonra ardına kadar açtı kapıyı, çıktı. Onu izledik.

Kişiliksiz, kısa bir koridordaydık. Duvarlar boya istiyordu. İki yanda çıktığımızdan başka iki kapalı kapı daha vardı. Beni İsmail sanan yaşlı kadından öğrenebileceğim bir şey yoktu. Diğerleri boş olmalıydı, gürültüye birileri gelirdi yoksa. Koridorun sonundaki merdivenden aşağı indik. Küçük bir salona geldik. Ellerim bağlı yattığım odadakiyle takım üçlü bir kanepe

ve bir koltuktan başka bir şey yoktu salonda. Aynı boş duvarlar. Evin çıkış kapısı hemen karşımızdaydı.

Evi iyice bir kolaçan etmeden çıkıp gitmekle hata edip etmediğimi düşündüm kısa bir an. Kaçan adamın haber verdiği başkalarının gelmesi ihtimali ağır bastı. Yukarıdakilerle bir daha konuşmak istemediğime bir kez daha karar verdim. Belalarını başkasından bulurlardı. Buna emindim.

Kapıdan çıktık.

Akşam iyice bastırmıştı. Sokak lambaları yanmasa kendimizi azgelişmiş bir Ege kasabasında sanabilirdik. Caddenin iki yanına peş peşe park edilmiş otomobiller İstanbul'da olduğumuzu hatırlatıyordu. Tam evin önünde sarı Hyundai üzerindeki tozdan epeydir yerinden kımıldamadığını belli eden altmışlı yıllardan kalma bir Chevrolet'nin önünde duruyordu. Dörtlü flaşörleri beni selamlıyor gibi yanıp sönüyordu.

"Bizimkiler biraz aşağıya bıraktılar," dedi ilkokul öğretmeni kılıklı taksici.

"Üçünüze de borcum büyük," dedim taksiye binerken. "En çok da sana. Bu arada, senin adınla soyadın neydi birader?"

"Adım Mahir," dedi hayatımı kurtaran taksici. "Mahir Salman. Sormadan söyleyeyim, hayır, İlyas Salman'ın akrabası değilim."

Yanında oturuyordum.

"Nerelisin Mahir?" dedim.

"Kadıköy çocuğuyum," dedi. "Anamdan babamdan İstanbullu. Askerlik dışında hiç çıkmadım."

"Çoluk çocuk?"

"Yok," dedi. "Bir Köroğlu, bir Ayvaz."

Sohbeti kısa kesmek istiyormuş gibi Hyundai'yi çalıştırdı. Birinci vitese taktı. Aracını hareket ettirmeden önce taksimetreye basmadı. Yeni ve iyi bir arkadaşlığın başlangıcı olacak dedim içimden.

İkinci vitese geçtiğinde sordu.

"Nereye abi?"

"Taksim'e," dedim. "Biraz dinleneyim."

Hyundai'nin farları hafif yokuş yukarı, iki yanı seyrek ağaçlar ve aralarında boşluk bulmak olanaksız araçlarla dolu yolu iyi aydınlatıyordu. Motorun sesi güven vericiydi. Canım sigara istemeyecek kadar yorgun

hissettim kendimi. Başımı arkaya yasladım. Derin nefes alıp vermek bile gelmedi içimden. Arkada otursam şimdi kıvrılırdım herhalde dedim kendi kendime.

“İstersen arkaya geç uzan Remzi Abi,” dedi Mahir Salman. “Gelince uyandırırım. Yol zaten nanemolladır bu saatte.”

Kendi kendime silkindim oturduğum yerde.

“Yok, iyiyim,” dedim. “Bir sigara ver.”



Mecidiyeköy’e geldiğimizde kendime gelmiştim biraz. Kolum sızlıyordu ama geçerdi. Sağa çekmesini söyledim.

Yolcu bekleyen başka bir taksinin arkasında durdu Hyundai. Mahir Salman yüzüme baktı.

“Bir ricam var,” dedim. “Böyle yırtık kolla gezmeyeyim. Şuradan bir yerden üstüme bir şey al. Ne bulursan. En büyük beden. Bir de şu telefona şarj cihazı...”

Cebimden önce cüzdanımı, sonra öteki cebimden telefonu çıkardım. Ben para peşindeyken Mahir Salman telefonun girişini inceledi. Cüzdanımdan tedavüldeki en büyük para birimini taşıyan bir banknot çıkardım. Mor Yunus Emre’yi uzattım.

“Telefon bende kalsın abi,” dedi. “Bakarsın tutturamam.”

“Dikkat et kapanmasın,” dedim.

Başını sallayarak dörtlü flaşör düğmesine uzandı. Sonra indi aracından. Koşuşturan kalabalığın içinde kayboldu. Gelen geçeni seyretmeye koyuldum hafif geriye kaykılıp.

İnsanlar hızlı hızlı yürüyordu. Aceleleri vardı, birbirlerini omuzluyorlardı. Duran trafikte her boşluğun arasından kıvrak hamlelerle sıyrılıp kendilerini karşı tarafa atıyorlardı. Galiba evlerine gidiyorlardı.

Benim evim yoktu. Vardı ama yoktu. Tek başına yaşamak için büyük bir evdi. Tek başına yaşamak için kiralamamıştım. Olmamıştı ama. Yarıda kalmıştı. O günden beri gitmemiştim. Kirasını ödemiştim ama gitmemiştim. Koliler bırakıldığı gibi duruyordu. Bağlanmamış telefonu elbette bir kere bile çalmamıştı.

Galiba bir şeyler yapmalıydım. Galiba beynimde mıh gibi çakılı o telefon numarasını aramalıydım. Galiba özür dilemeliydim. Hayat kısaydı. İnsanın boynuna küt parmaklar dolanıyordu. Her zaman ilkokul sınıf öğretmenine benzeyen bir taksici Mahir Salman çıkıp gelmezdi. Sıkı bir telefon edip, sıkı bir cevap almaya ihtiyacım vardı. Yıldız Turanlı'ya ihtiyacım vardı.

Mahir Salman elinde siyah bir poşetle çıkıp geldi kalabalığın içinden. Taksinin kapısının kapanma sesiyle koltuğumda doğruldum. Poşeti bana uzattı.

"Telefon içinde abi," dedi.

Poşeti ayaklarımın dibine yerleştirdim. Aldığı giysi neyse onu hareket ettiğimizde giyecektim. Aleti telefonun kıçına otelde yerleştirecektim. Kimlere telefon edeceğimi ve karşı taraf açtığında neler söyleyeceğimi biraz daha düşünmeliydim.

"Gidelim," dedim.

Mor Yunus Emre'den kalanların ne olacağı konusunda tek kelime bile etmedik. Dediğim gibi, iyi bir arkadaşlığın başlangıcıydı bu.



Taksim'de üzerimde koyu mavi bir sweatshirt'le indim. Mahir Salman'la öpüşerek ayrıldık. Onu arayıp gelişmeleri bildireceğime söz verdim. Arkadaşlarına bir kez daha teşekkürlerimi gönderdim. Kolumda belli belirsiz bir sızıyla otele doğru yürüdüm. Yok, bayağı belirgindi sızı.

Ayakçı Burhan'ın cep telefonuyla şarj cihazını elimde tutuyordum. Siyah poşete kolu kesik gömleğimi tıkıştırmıştım. Yolumun üstündeki ilk çöp tenekesine terk ettim onu.

Akşamın bu saatlerinde Taksim'de dolanan kalabalığa gözüm takılmayacak kadar yorgundum. Biraz yatmaya ihtiyacım vardı. Duşa ihtiyacım vardı. Bir şeyler yemeye ihtiyacım vardı. Kendime geldikten sonra keyifli bir sigaraya ihtiyacım vardı.

Begüm Kalyon'un nerede olduğunu, başına ne geldiğini bilmeye ihtiyacım vardı. Sivri otoparkta beni Ayakçı Burhan'a teslim ettikten sonra Şarkışla Kıraathanesi'ne geri dönmüştü muhtemelen. Yüzünde ne anlama geldiği pek belli olmayan bir gülümsemeyle. Tetik Osman'la konuşmaya da ihtiyacım vardı.

Otelin önündeki sokak kalabalıktı. İstiklal Caddesi’nin bir alt sokağını kimlerin dolduracağını düşünüyorsanız hepsi ortalıktaydı. Onlara bakmadım. Otelin kırık camlı demir kapısından kendimi içeri attım.

Emre Yeğenoğlu yerindeydi. Caddeyi kesen sokaklarda bir açılıp bir kapanan rock barların en yenisinde basgitarcı kılıklı birisiyle konuşuyordu. Oğlanın omzundan aşağı dökülen saçları sahte gibi duruyordu. Emre Yeğenoğlu beni görünce kocaman gülümsedi.

“Vay Remzi Abi,” dedi. “Erken döndün ama buluşma iyi geçmiş anlaşılan.”

Eliyle kendi üstündeki alacalı gömleğe dokundu hafifçe. Uzun saçlı oğlan espriyi anladığını göstermek için seslice güldü.

“Evet, çok eğlendim,” dedim yanlarından geçerken. Merdivene doğru yürüdüm. Sonra geriye döndüm.

“Arayan var mı?” dedim.

“Hayır.”

“Bana bir Adana söyler misin o zaman?” dedim. “Bir buçuk yani.”

“Bira? Rakı?” diye sordu telefona uzanırken.

“Şalgam suyu,” dedim. “Acılı.”

“Okeydir abim,” dedi.

Otelin içi sessizdi. Odam bıraktığım gibi duruyordu. Ayakçı Burhan’ın telefonunu şarja taktım ilkin. Ekranı aydınlanarak teşekkür etti bana. Sonra üzerimdekileri çıkardım hızla. Suyun altına girdim.

Kolum şiddetle itiraz etti ama ben memnundum. Kuruyan kanlar basınçlı ıslak iğnelerin altında çözüldü, ardından yeniden belirdi kolumun kırmızı çizgisi. Önemli değildi, pıhtılaşırdı yeniden. Önce sıcak, sonra soğuk su üstümdeki yorgunluğu alır gibi oldu. Çıkınca koluma dokunmadan kurulandım.

Bir kahveye ağır ihtiyaç duyduğumu hissettim giyindikten sonra. Emre Yeğenoğlu’na telefonla sipariş edebilirdim ama vazgeçtim. Odama gelene kadar soğuyordu meret. Evime dönmeye kesin karar vererek bir sigara yaktım.

Yatağın üzerine oturarak sigaramı içtim. Nedense keyifli gelmedi. Açlıktandır dedim kendi kendime. Pencereden dışarı giden dumanları seyrettim.

Ayakçı Burhan’ın telefonu sanki göz kırpıyordu bana. Sigaramı söndürüp telefonu elime aldım. Yeni bir modeldi. Bir sürü becerisi vardı. Son arayanlar bahsini buldum mönünün içinde biraz dolaşarak, onayladım.

532’li bir numara belirdi ekranda. Telefon “ara” komutunu sergileyip bir şeyler yapmamı bekledi.

Önce tereddüt ettim, Adana’yı yedikten sonra mı arasam diye. Sonra Emre Yeğenoğlu’nun concierge’liğine fazla güvenmenin hatalı olacağını düşündüm. Zaman kaybetmenin de.

“Ara,” dedim Ayakçı Burhan’ın telefonuna.

Telefonun içindeki birtakım devreler harekete geçti. Gözle görülmeyen sinyaller odamın penceresinden çıktı, çevredeki damlardan birinde konuşlanmış daha büyük bir elektronik cihaza ulaştı. Sonra uzaya çıktı galiba. Tepemizdeki bir uydunun kanatlarından anında geri yansıyıp, başka bir baz istasyonu aracılığıyla Ayakçı Burhan’ın beni öldürme emrini aldığı patronun telefonuna ulaştığında, elimdeki cihazı kulağıma götürdüm.

Aradığım numaranın bağlı olduğu telefonun çalmasını açık pencereden gelen sokak sesleriyle birlikte dinledim. Bu sabahtan çok gerilere gitti aklım. Başkalarının değil kendimin bile peşine düşmediğim, sıkılınca yattığım, yatmaktan sıkılınca yemek yediğim, sakallarımın uzamasından başka hiçbir şeyi izlemediğim günlere.

Kimse benden bir şey beklemiyordu o zamanlar. Emre Yeğenoğlu’na haftalık otel kirasını vermem yetiyordu. Ben de veriyordum. Kafasına göre espri yapıyordu, gülmüyordum. Kebapçılarla, büfecilerle, kahvecilerle, umumi tuvalet girişlerinde oturanlarla iyi geçiniyordum.

Kimse bisturiyle üstüme gelmiyordu. Kimse kafama sopa indirmiyordu. Kollarıma çizik atmıyordu. Gırtlağıma sarılmıyordu.

Telefon birkaç kere daha çaldı karşı tarafta.

Kebap ve ezmenin gelmesine daha var dedim içimden.

Sonra açıldı telefon. Ses vermesini bekledim. Karşı taraftaki de bekledi.

Sonra, “Alo!” dedi tanıdığım bir ses.

Şaşırmadım desem şaşırdım. Şaşırdım desem şaşırmadım. Hep böyle olurdu. İnsanlar yüzlerinin hep yarısını gösterirlerdi bana. İşlerine gelen yarısını.

Mesleği bırakırsam bunun için bırakacaktım. Kime bulaşırsam böyle oluyordu. Herkesin bir yalanı vardı. Bazılarının daha büyük, bazılarının daha küçük. Bazılarının zararsız, bazılarının yıkıcı. Sonunda bir yerde, bir zaman, çıkıyordu ortaya gerçeğin çarpıtılmış gerçekle değiştokuşu. Ne yaparlarsa yapsınlar, çıkıyordu.

Üstelik ben de yalan söylüyordum. İşime geldiği için. İşimi yapmamı kolaylaştırdığı için. Yalanım ortaya çıktığında pişkin pişkin gülümsüyordum. Karşımdaki benden daha kötü durumda oluyordu çünkü. Kendi ahlaksızlığından benim ahlaksızlığıma kızmaya zaman bulamıyordu. Hep beraber yalan söylemekten bıktığımda işi bırakacaktım. Yıldız Turanlı istediği için değil.

Otel odamın kapısı çaldı ben telefon kulağımda dünya ahalisiyle kavga ederken.

“Gir,” demedim.

Kalktım. Telefon kulağımda kapıya ilerledim. Küçücük odamda izin verdi bunu yapmama şarj cihazının kordonu. Kapıyı açtım.

Dört dükkân ilerideki kebapçının çırağı, tam daire parlak tepsisini omuz hizasında tutarak dikiliyordu. Elimle içeri girmesini işaret ettim.

“Alo,” dedi telefonun ucundaki tanıdığım ses yeniden.

Cevap vermedim. Kapatmayacağını biliyordum. Kapatırsa yeniden arardım.

Saçlarını sabah yirmi dakika uğraşarak dikleştirmiş kebapçı çırağı her gelişinde yaptığı gibi yatağın üzerine bıraktı tepsisini. Sonra dikildi. Duşun altına girmeden önce çıkardığım cüzdanımı komodinden aldım. Tek elimle kurcaladım. Uygun bir banknot çıkardım. Uzattığı eline verdim öteki elim telefonu kulağımda tutarken.

Konuşmaması gerektiğini anlamıştı. Parayı alıp göğsüne götürdü. Hafif eğildi.

Elimle teşekkür ettim. Odamın kapısını arkasından hafifçe kapadı çıktıktan sonra.

Telefondaki ses yeniden, “Alo!” dedi. Gizlemeye çalışmadığı bir kızgınlık vardı sesinde.

Yatağın üzerinde duran tepsiye baktım. Bir buçuk Adana tabağının üzerinde kapak olmasına karşın ağzım hafiften sulandı. Acılı şalgam suyu

şişesi tabağın yanında yan yatıyordu.

Tamamdır dedim içimden. Zamanı geldi. Derin bir nefes aldım.

“Merhaba,” dedim kulağımdaki telefona. “Kusura bakma, beklettim.”

Sesimi tanıyamadı ilk anda karşımdaki. Bu sefer bekleme sırası bendeydi. Bir öksürük duydum.

“Kim konuşuyor?” dedi öteki taraftaki adam sonra otoriter olmaya çalışan bir sesle.

Sıra bendeydi. Dünyanın bütün gerçek çarpıtıcılarına konuşur gibi konuştum.

“Doktor Kemal Arsan, merhaba,” dedim.

11. BÖLÜM

Tanıdı sesimi bu kez. Evet tanıdı. Gözlerinin büyüdüğünü görür gibi oldum.

Bir kez daha sessizliğe büründük karşılıklı. Kapatır dedim içimden. Kapatmaz dedim sonra. Ben kazandım.

“Remzi Ünal!” dedi Kemal Arsan dört saniye sonra. “Remzi Ünal!”

“Evet,” dedim herhangi bir espri yapma ihtiyacı duymadan.

“Bana çok kızmış olmalısın telefonu açınca,” dedi. “Biraz da şaşırmış.” Kendisini toparlamayı başarmıştı anlaşılan.

“Şaşırmayı çoktan bıraktım,” dedim. “Neden bulaştırdın beni bu işe, onu merak ediyorum.”

“İki koldan aramak daha iyi olur diye düşündüm,” dedi. “Hem sen olmasaydın bu kadar kolay olmazdı Begüm’ü bulmak.”

Cevap vermedim. Galiba kendime küfretmekle meşguldüm.

“Ne olacak şimdi Remzi Ünal?” dedi adıma belli belirsiz bir vurgu yaparak.

Annesiyle ilgili bir cevap vermek geçti içimden. Kendimi tuttum.

“Kızı bırak,” dedim.

“Zor elime geçirdim, neden bırakayım?” dedi Kemal Arsan. Doktor Kemal Arsan.

Begüm Kalyon’u bırakması için sağlam bir neden düşünmeye çalıştım. Kolaydı, buldum.

“Bırakırsan Balmumcu’daki evi kimseye söylemem,” dedim. “Dümenini devam ettirirsin.”

“Begüm öterse?” dedi.

“Kız zaten çok korkmuş,” dedim. “Korkmasa kaçmazdı. Çoktan polise falan giderdi. Ben konuşurum. Başka bir yerde iş bulur. Çıkar gider hayatından. Dümeninden.”

Kemal Arsan düşündü. Ben aklıma kötü ihtimalleri getirmemeye çalıştım. Bu çabama rağmen gelenleri de uzaklaştırdım beynimden. Kolay olmadı ama başardım.

Kısa sürdü düşünmesi.

“Anlaştık,” dedi Kemal Arsan. “Kızı bırakacağım. Sen de gördüklerinin hepsini unutacaksın.”

Madde bir dedim içimden. İyi gidiyorduk. Yatağın üzerindeki tepsiye baktım.

“Gördüklerimin arasında bir de ceset var,” dedim. “Hadi yaptığın ek işi unutalım, onu ne yapacağız?”

“Hilmi!” dedi. “İyi çocuktu, severdim.”

Cevap vermedim. Konuşsun diye bekledim. Konuştu.

“Yemin ederim onun ölümüyle bir ilgim yok,” dedi. “İster inan ister inanma.”

İnanıp inanmamak şu anda önemli değildi benim için. Bunu söylemesi önemliydi.

“Peki, sence kim yaptı?” dedim.

“Nerden bileyim ben Allah aşkına!” diye bağırdı. Üstünden bir yük kalkmış gibiydi. “Dedektif olan sensin. Sen bul.”

“Soruyorum işte,” dedim.

“Yanlış adama sordun.”

Pekâlâ dedim içimden. Madde iki.

Yataktaki tepsiye bir daha baktım. Yanlış duymadıysam midem guruldadı. Üstelik biz konuştukça soğuyordu içindekiler.

“Gelelim son maddeye o zaman,” dedim.

“Ne son maddesi?”

Açıkladım.

“Seninle anlaştık,” dedim. “Kızı bırakacaksın. Balmumcu dümenini kimse duymayacak. Tamam. Ancak bir de kişisel durum var aramızda. Adamına beni öldürmesini söylediğini de mi unutmalıyım sence?”

Cevap vermek için bekler sandım. Yanıldım. Anında cevap verdi.

“Remzi Ünal!” dedi. “Doktorum ben. Tamam, pislik bir doktorum ama birisini öldürtecek kadar aşağılık değilim.”

“Kulaklarımla duydum,” dedim.

“Ne duyduğunu bilmiyorum,” dedi Doktor Kemal Arsan. “Ben o salak Burhan’a seni biraz daha sıkıştırmasını söyledim yalnızca. Öldür demedim.”

Buna inanıp inanmamayı sonraya bıraktım.

“Peki,” dedim. “Begüm Kalyon’u bıraktığında bana telefon etmesini söyle.”

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapadım. Yatağın üstüne attım. Tepsinin tam yanına.

Sıra ona gelmişti şimdi. Kafamın basmadığı bir iki şey vardı ama onları sonra düşünürdüm.



Bir buçuk Adana ve acılı şalgam suyunu gövdeye indirinceye kadar hiç ama hiçbir şey düşünmedim.

Pidesi soğumaya yüz tutmuş, yağları pıhtılaşmaya başlamıştı ve tadında zerre kadar Çukurova yoktu ama iyi geldi. Boğazımdaki kalıntılarını şalgam suyuyla temizledim. Üstüne bir sigara yaktım. Kahve konusunda fikrim değişmedi.

İki nefes çektim çekmedim gözüm yastığıma kaydı. Yemeğin artıklarını topladım, tepsiyi gözümün ve burnumun uzağına, duvarın dibine koydum. Sigarayı söndürdüm, üzerimi çıkarmadan yattım.

Telefon daha bugün olanları kafamda sınıflandırmayı bitirmeden çaldı. Yapmam gerekenlere gelememiştim henüz.

İçinde yaşadığım ana döndüm birden. Fırladım. Otelin, evinize asla sokmayacağınız kalitedeki telefonunun ahizesini kaldırdım.

“Ben Begüm,” dedi telefondaki ses.

“Neredesiniz?” dedim.

“Remzi Ünal? Remzi Ünal’la mı görüşüyorum?”

Yorgundu sesi. Ürkek biraz da. Ona hak verdim içimden.

“Evet,” dedim. “Şükür kavuşturana. Neredesiniz şimdi?”

“Taksim’de,” dedi. “Heykelin oradayım.”

Doktor Kemal Arsan’ın hanesine bir olumlu puan yazdım içimden. Sözünü tutmuştu.

“Hemen geliyorum,” dedim. “Ayrılmayın oradan lütfen.”

“Tamam,” dedi Begüm Kalyon.

Ahizeyi yerine bırakıp hızla hazırlandım. Mahir Salman’ın aldığı mavi sweat-shirt’ün yerine kalınca krem rengi bir gömlek buldum dolabımda. Siyah tişörtümün üstüne geçirdim ceket yerine. Çoraplarımı tazeledim.

Masanın üstündekileri cebime tıkıştırdım. Ayakçı Burhan’ın telefonu hariç. Fırladım.

Emre Yeğenoğlu’nun önünden herhangi bir espriye maruz kalmamak için ısınma turunda Formula 1 pilotu gibi geçtim. Sokağa karıştım.

Tempolu ama beni terletmeyecek bir hızda yürüdüm. Bir iki kişiyle omuzlaştık galiba. Seslerini çıkarmadılar, sesimi çıkarmadım.

Duvarın dibindeki polisler hareketsizdi demir barikatlarının arkasında. Heykelin çevresinde birbirlerini bekleyenler vardı.

Beni bekleyeni hemen gördüm.

Begüm Kalyon atkuyruğunu korumuştu yalnızca. Üstünde bacaklarına yapışan bir blucin, eteği kalçalarını tam örtmeyen bir gömlek vardı. Boynuna kırışık bir atkı sarmıştı. Omzunda öğrenci işi gibi duran bir çanta sallanıyordu. Elini ağzına götürmüştü. Galiba tırnaklarını yiyordu.

İyice yaklaşana kadar beni görmedi.

“Merhaba,” dedim üç adım uzaktan.

Beni görünce elini ağzından çekti. Yüzü gevşedi biraz galiba. Bana doğru bir adım attı.

“Geçmiş olsun,” dedim. “İyi misiniz?”

Dudağını büzdü.

“İyi sayılırım galiba,” dedi. “Korktum çok ama.”

“Tamam,” dedim. “Bitti. Şimdi bir yere gidip konuşalım biraz.”

Başını salladı. Nereye gideceklerini buluştuğu erkeğe bırakan yeniyetme bir kız hali vardı bunu yaparken.

Koluna girdim. Metronun girişindeki ışıklara doğru sürükledim baskılı olmayan küçük bir yönlendirmeyle. Bana uydu.

Işıklara kadar konuşmadan geldik. Kalabalıkla birlikte bekledik. Ağzımdan soğan kokusu yayılmıyordur umarım diye düşündüm.

Işıklardan elim kolunda geçtik. Karşıdan gelenler iki yanımıza ayrıldılar bizi öyle görünce. Karşı tarafa ayak basınca kolunu bıraktım.

Yan yana bir kez daha geçtik caddeyi. Araçların arasından sıyrılmakta tam bir İstanbul kızı gibi ustaydı.

The Marmara Oteli'nin önünde bir turist otobüsü vardı. Neredeyse ikinci emeklilik yaşında kadınlar ve erkekler bekleşiyordu bavullarının yanında. Aralarından sıyrılıp Kitchenette'nin terasının önünden geçtik. Gözüme boş bir masa kestirdim.

"Sigara içiyor musun?" dedim kapıdan geçerken.

"Evet," dedi. Sevindim. Kahveyi sevse de sevmese de olurdu. İçeri girdik. Terasa yönelmesini sağladım. Gözüme kestirdiğim masa hâlâ boştu. Öncülüğümle oturduk. Bizi gözleriyle takip eden garsona gülücük atmayı ihmal etmedim elbette. Sigaramı çıkarıp masaya koydum.

Turist otobüsü hâlâ önümüzdeydi ama giderdi elbette. Ardından bir süre sonra göremeyeceğimiz Taksim Meydanı manzarasına bakabilirdik. Bugün yarın inşaatına başlanacak yeni projeyle neye benzeyeceğini düşünmek bile istemedim.

Garson tepemizdeydi. Büyük bir aşkla kahve söyledim. Begüm Kalyon'a baktım. Kafasını salladı. Garson çekildi.

Sigara yakmayı kahvenin gelişine erteledim. Begüm Kalyon aynı düşüncede değildi.

"Bir tane alabilir miyim?" dedi elini uzatırken.

Sigarasını yaktım. Ardından kararımı değiştirdim. Ben de yaktım. Galiba bitiyordu paket.

Konuya girmek için de beni beklemedi Begüm Kalyon.

"Kötü bir deneyimdi," dedi.

"Tahmin ederim," dedim.

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim ama."

"Neden?"

"Siz devreye girmeseniz beni bırakmayacaklardı galiba. Taksiden indiren adam öyle söyledi," dedi Begüm Kalyon.

"Nereye götürmüşlerdi?" dedim.

"Bilmiyorum," dedi. "Starbucks'tan çıkınca yan sokakta bir arabaya götürdü o kel kafalı adam beni. Arabanın arka koltuğunda iki büklüm yatırdılar. Göremedim nereye gittiğimizi."

"İnerken?"

“Gözlerimi kapamamı söylediler. Korkumdan kapadım. Birkaç merdiven çıktık. Girdiğimiz yer ofis gibi bir yerdi. Sevimsiz.”

Filmlerde gördüğüm dedektiflerin önemli bir soru öncesinde yaptıkları gibi sigaramdan bir nefes çektim, dumanı burun deliklerimden Taksim’e saldım. Kahve ihtiyacım devam ediyordu, çaktırmadım.

“Başa dönelim biraz,” dedim. “Starbucks’ın kapısında kel kafalı ne söyledi de birlikte gitmeyi kabul ettin?”

Begüm Kalyon sandalyesinde geriye yaslandı. Hatırlamasına yardım edecekmiş gibi sigarasından bir nefes çekti. Gözlerini kıstı. Sonra gevşedi yüzü.

“Kemal’in beni affettiğini, sadece bir iki soru sormak istediğini söyledi. Ondan sonra benimle işi bitecekmiş. Doğrusu işime geldi. Birlikte sizi bekleyip sonra gitmemizi söyledim ilkin. Kabul etmedi. Aceleleri varmış.”

Garson kahvelerimizle geldi. Susup bekledik. Kahvenin yanında birer de küçük kurabiye vardı. Kahve bayramını sigaramdan bir nefesle kutladım. Garson sırtını döner dönmez bir yudum içtim. Sıcaktı, koyuydu, yağları donmuş Adana’nın üzerine iyi geldi.

Sonra bir yudum daha çektim. Begüm Kalyon gülümseyerek yüzüme baktı.

“Çok seviyorsunuz kahveyi,” dedi.

“Kahve beni seviyor,” dedim.

Gülümsemesi biraz daha genişledi. Kendi kahvesini özenle dudaklarına götürdü. Küçücük bir yudum aldı.

“Güzelmiş,” dedi gözlerinde pırıltılarla.

Buna cevap vermedim. Sormam gereken soruları düzenleyip sıraya sokuyordum kafamın içinden. Vereceği cevapların hiçbiri doğru olmasa da bir şeyler öğrenecektim.

Taksim manzaramızı kapatan turist otobüsü homurtularla uzaklaştı. İlerdeki parka kadar görebiliyorduk şimdi kıvıl kıvıl kaynayan meydanı. Öteki soruları erteledim kafamda.

“Eziyet ettiler mi?” dedim. “Terbiyesizlik falan?”

Gözlerindeki pırıltı söndü gitti. Omzumun üzerinden baktı arkama doğru. Sigarasını söndürdü.

“Hayır,” dedi. “Öyle bir şey olmadı. Çok ısrarlıydı ama o adam. Devamlı aynı şeyi sordu. Üst üste, üst üste...”

Maruz kaldığı sorudaki sorumluluğumu anlıyormuş gibi kafamı salladım. Aslında hiçbir sorumluluğum olmaması gerekiyordu, biliyordum. İnsan zaten bildiği şeyi neden sorardı ki? Sormazdı. Sorarsa başka ve çok önemli bir nedeni var demekti.

Bakalım, anlayacaktık. Belki de en baştan başlamakta daha çok yarar vardı.

“Şunu bir baştan anlatsana,” dedim.

“Neyi?” dedi Begüm Kalyon.

Sekizinci dereceden cebir problemlerini çözemezdim belki ama ikiyle ikiyi toplayabileceğimi bilsin istedim. Daha rahat konuşurdu.

“Şu ek işinden bahset,” dedim. Kahveme yumuldum sonra. Kötü kebabın tüm izleri silindi gırtlağımdan.

Önce bana dikkatle baktı Begüm Kalyon. Gözlerinde benimle neden konuşmak zorunda olduğunu sorgulayan bir ifade vardı. Sonra gözlerini kaçırdı. Bana döndüğünde kararını vermiş gibiydi. Konuşacaktı.

Bir kez daha uzaklara baktı kararının üstüne. Söyleyeceklerini toparlaması için izin verdim ona. Gözleri caddenin yanına konuşlanmış simitçiden kaldırımda yürüyen siyah çarşaflı kadına, ondan caddedeki bilbort kılıklı taksiye, taksi görme alanından çıkınca metro istasyonunun girişindeki kalabalığa yöneldi bu kez. Ben bir nefes daha çektim sigaramdan, kahvemin bittiğini gördüm. Küçük bir hamle yaptım.

“Anlattıklarını kimse duymayacak,” dedim.

Bu garantimin işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Tabaktaki kurabiyeye bakarak konuştu. Sanki beni duymamıştı.

“Salaklığımı baştan anlatayım istiyorsunuz,” dedi cümlesinin sonuna doğru sesini iyice azaltarak.

Cevap vermedim. Bakışlarını yakalamaya çalışarak sustum.

Derin bir nefes verdi Begüm Kalyon. Dudağını büzdü sonra. Nereden başlayacağını belirlemeye çalışıyor gibiydi.

Kararını verince bir yudum da o aldı kahvesinden. Fincanı tabağa bırakır bırakmaz konuştu. Kararlı bir sesle.

“Her şey yolundaydı Manhattan Medical’de,” dedi. “Param azdı bir tek. İşimi seviyordum, insanlar düzgündü. Yoruluyordum ama işin doğası böyleydi. Arkadaşlarım vardı.”

Son cümlesinde yakalayabildim gözlerini. Teşvik edici bir gülümseme gönderdim.

“Galiba parasızlıktan şikâyet ettiğim bir gün beni duydu Kemal. İki gün sonra çok para kazanabileceğim bir işten söz etti. Dediğiniz gibi ek bir işten. Tek şartı vardı, gizli tutmak.”

İyi gidiyor dedim içimden. Sorum olacaksa sonra sorardım.

“Bazı kimseler kendilerinin ve yakınlarının hastanelere başvurduğunun bilinmesini istemiyor dedi bana. Aile içi yaralanmalar, küçük trafik kazaları falan. Bunun için ilave para ödemeye razılar. Aynı işi yapıyoruz dedi.”

“Sadece hastanedeki polise bildirmiyoruz,” dedim Kemal Arsan’ın ağzından.

“Aynen.”

“Sonra?” dedim.

“Çok yasal bir iş olmadığı belliydi. Korktuğumu söyledim. Arkamız sağlam dedi. Üstelik sözünü ettiği para gerçekten iyiydi. Kabul ettim.”

“Balmumcu’ya gidip gelmeye başladın,” dedim.

Balmumcu’daki evi nereden bildiğimi sormak aklına bile gelmedi galiba. Kendi macerasını çok tanımadığı birisine anlatmaya ihtiyacı vardı anladığım kadarıyla.

“Evet,” dedi Begüm Kalyon. “Kimseye söylemedim. Sinem başhemşire arada bir yok oluşumu idare ediyordu. Ona yakışıklı bir doktorla aramızda birtakım şeyler olduğunu söylemiştim.”

Kesmemesini sağlamak için ilgiyle dinlediğimi gösteren bir baş hareketi yaptım.

“Kastalar, öyle diyorduk onlara, başka bir kızla aramızda, kaçak hastalar yani, sürekli geliyordu. Kocasından dayak yemiş kadınlar, trafik kazalarında ağzı burnu dağılmış garibanlar...”

“İhtiyarlar...” dedim. “Zengin ihtiyarlar...”

“Evet,” dedi heyecanla Begüm Kalyon. “Öyle pek düzgün bir kliniğe falan benzemiyordu ev ama işte, kasta sahipleri razıydı. Biz iki dirhem bir çekirdek, işe gerçekmiş havası veriyorduk daha çok.”

“Sonra kaçtın,” dedim. “Neden?”

Begüm Kalyon yeniden uzaklara daldı. Arkamdaki geniş kaldırımda el ele arkadaşlarını bekleyen iki sevgiliye muhtemelen. Hep orada olurlardı.

“Geçen hafta bir çocuk geldi,” dedi.

Gözleri bulutlandı. Eli kendisinden bağımsız hareket eder gibi sigara paketine uzandı. Dudağına götürürken titrediğini gördüm. Çakmağımı yetiştirdim. Yaktım. Bekledim.

İlk nefesini saldıktan sonra konuştu. Dumanlar yüzünün iki yanından daha uzaklaşmadan.

“Feci durumdaydı çocuk,” dedi. “Kötü muamele, kötü muamele ne, işkence görmüş açıkçası. Sigara yanıkları kollarında. Su toplamış. Bacaklarına sert bir şeyle vurmuşlar. Maşa gibi bir şeyle. İki çizgi böyle yan yana. Feci.”

“Kaç yaşında?” dedim.

“Sekiz yaşında bir oğlan,” dedi. “Nasıl güzel, nasıl güzel bir de. Ağlayarak ilgilendim.”

“Doktora ihtiyacı yok muydu?”

“İşte, Kemal orada. Doktor. Yaptı bir şeyler.”

Sigarasından bir nefes daha çekti. Burun deliklerinden saldı.

“Nasıl acı çekiyor çocuk, nasıl...” dedi. “Bir de kadın var yanında...”

“Annesi?” dedim.

“Ne bileyim?” dedi Begüm Kalyon. “Tam üvey anne tipi ama. Bir ton makyaj. Abuk sabuk bir kıyafet. Ağzında sakız.”

Sinirli sinirli güldü.

“Vallahi şakır şakır sakız çiğniyordu kenarda dikilip,” dedi gülmesini denetlemeye çalışarak. “Kitapta yazsa bu kadar olmaz dersiniz.”

Aklımın bir köşesine yazdım bunu. Söyleyecek birini bulurdum.

“Babası?” dedim.

“Adam ortada yok. Kemal’in telefonunu vermiş kadına, işi bitmiş anlaşılan. Benim ellerim ayağım titriyor sinirden. Bir de konuşuyor kadın boş boş...”

Bir şey sormak için araya girmeme gerek yoktu. Anlatıyordu işte Begüm Kalyon.

“İnsanlar kötü bir şey yaptıklarında mutlaka konuşmak istiyorlar. Bunu öğrendim acil nöbetlerimde yıllardır. Doğru ya da yalan. Kadın oraya gelmesinin kimseye hesap vermemek için olduğunu biliyordu pekâlâ ama işte... çenesi durmadı yine de. Sanki aynı lafları yüz kere tekrarlarsa gerçek olacak gibi.”

Bunu da kendim için not aldım demin aklıma yazdığımın hemen yanına.

“Sonra çekip gittiler,” dedi Begüm Kalyon nefesini salarak. “Ve kendi kendime ne yapıyorum ben dedim.”

Başımı salladım. Bir kahve daha ne güzel olurdu diye geçirdim içimden. Garsona bakmaya cesaret edemedim ama. Begüm Kalyon konuşuyordu.

“Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum ben? Çocuk bana o soruyu sordurdu. Cevap veremedim doğrusu.”

Gözüm gözlerinde bekledim.

“Sonra kaçtım,” dedi Begüm Kalyon arkasına yaslanarak. “Kaçtım!”

Pekâlâ dedim içimden. Çocuk iyi yanını ortaya çıkardı. Dayanamadın, kaçtın. Devam et, anlat.

“İşin tadının kaçtığını, bırakacağımı söylerim Kemal’e diye düşündüm önce. Sonra cesaret edemedim konuşmaya. Beni ikna ederdi kalmam için. Kesin ederdi. Sonra işin başka bir boyutu aklıma geldi. Pisliğe bulaşmıştım, öyle kolay çıkmana izin vermezler bu işlerde. Kendilerini korumak için falan.”

Yanlış değil dedim içimden. Begüm Kalyon devam etti.

“Sonra paniğe kapıldım. Düşünerek işin içinden çıkamayacaktım. Kalamazdım da artık. Kaçtım ben de.”

“Nereye?” dedim.

Hemen cevap vermedi. Yaptığı hatalara bir yenisini eklemek istemiyormuş gibi önündeki kahve fincanına bakarak düşündü. Ona hak verdim. Burada kesmesine izin veremezdim ama. Bu gibi durumlarda yaptığım iki şey vardı. Sesime, yaşımı aşan boyutlarda güven verici bir ton ekleyip anlattıklarının aramızda kalacağını garanti etmek ilkiydi. Bu mermiyi kullanmıştım biraz önce. İkinciyi denedim hiç düşünmeden.

“Galiba biliyorum kimin yanına kaçtığını,” dedim.

Bilmediğiniz şeyleri biliyormuş gibi görünmek bizim mesleğin en esaslı numaralarından biridir.

Diyelim, sorunuza soruyla cevap veren, yineleyince uygun bir şey bulmak için zaman kazanmaya çalışan, sizi başından atabileceği birisini görünce sevinen, kısa sarı saçlı bir resepsiyon görevlisini hatırlarsınız. Göğüs cebinde adı da yazıyordur, not etmişsinizdir, gereğinde kullanırsınız.

Belki doğrudur belki değil bildiğinizi iddia ettiniz şey ama o an için güç kazandırır. Sorguladığınız kimseyi rahatlatır. Küçük de olsa bir sırrın açığa çıktığını bilmesi, o mesele üzerinde konuşmasını kolaylaştırır muhatabınızın. İyi numaradır. İşe yaradı.

Begüm Kalyon nereden bildiğimi sorgulamadı hiç. Gözlerini kahve fincanından ayırmadı. Sigarasını dudağına götürdü yalnızca.

“Sultan iyi kızdır,” dedi dumanı salarken. “Hiç itiraz et-medi.”

“Verdiğin telefon Sultan Karakum’un telefonu muydu?” dedim bin kere kullandığım o eski dümenin hâlâ çalışıyor olmasına içten içe sevinirken.

“Hayır,” dedi Begüm Kalyon. “Annesi ölmeden önce yanına taşındığında o numarayı da naklettirmişlerdi. Hiç kullanmazdı. Telesekreterli bir telefon taktım.”

“Hem hastanede olan biteni de aktarmıştır sana Sultan,” dedim. “Hani soran eden var mı seni falan.”

Buna cevap vermeye fırsatı olmadı. Garson tepemizde belirip boş kahve fincanlarımıza uzandı. Bir kahve daha söyledim. Begüm Kalyon istemedi.

“Sultan dışında kimseyle konuşmadım üç dört gün boyunca,” dedi garson gittikten sonra. “Düne kadar hastanede soranlar da arkadaşlardı falan. İsmet Bey işte. Görevi gereği. Kemal’i saymıyorum.”

Yavaş yavaş beni daha çok ilgilendiren konulara geliyorduk. Avuçlarımın kaşındığını hissettim. Parayla ilgisi yoktu bunun.

“Firdevs Işın’la da mı konuşmadın?” dedim.

Yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı arkadaşının adını duyunca. O gülümseme gölgelendi sonra. Gerçekten dedim içimden, gerçekten beni daha çok ilgilendiren konulara geliyoruz.

“Firdevs de iyi kızdır,” dedi. “Başını belaya soktum durduk yerde.”

“Nerede şimdi?” dedim.

“Bilmiyorum,” dedi Begüm Kalyon. “Evinden çıktıktan sonra Beşiktaş’ta ayrıldık. Ortalıktan kaybolma sırası bana geldi dedi. Bunu söylerken bile gülüyordu.”

Biraz dişimi göstermenin zamanı geldi galiba diye düşündüm. Sağ kolumu masanın üzerine yerleştirdim. Ucundan on santim kadar sıvazladım gömleğimi. Bileğimin üstünden yukarılara doğru uzanan bisturi çizgisini gösterdim. Kan yoktu ama taze olduğu belliydi.

"Bunu iki saat önce yaptı seni kaçıranlar," dedim. "Tekerlerine çomak sokacak bir şey bilip bilmediğimi öğrenmek için. Bilmiyordum, söyleyemedim."

"Baktırdınız mı ona?" dedi dedi baştan aşağı hemşire kesilerek. "Mikrop kapmasın."

Konudan ayrılmanın iyi olmayacağını düşündüm. Gırtlağıma sarılan parmakları kendime sakladım.

"O yüzden benden bir şey saklamamalısın," dedim.

Kolumdaki yarayı göstermek işe yaradı galiba.

"Yani hâlâ tehlikede miyim?" dedi Begüm Kalyon.

"Ellerine geçtin. Bir şey yapmadılar," dedim. "Bıraktılar. Şu an tehlikede olduğunu sanmıyorum. Ama işler değişebilir."

Begüm Kalyon yeniden uzaklara baktı. Arkamda ne gördüğü şu an umurumda değildi.

Eli dolu bize doğru gelen garsonu görünce geriye doğru yaslandım. Begüm Kalyon bana döndü, ağzını açtı, garsonu hissedince sustu.

Garsonun fincanı masaya bırakışını ve kül tablasını değiştirmesini sessizce izledik. Başımla teşekkür ettim adama.

"Diğerleri de tehlikede o zaman," dedi Begüm Kalyon.

"Belki," dedim.

İçindeki sıvıda bu kadar sevilecek ne bulduğumu anlamak ister gibi baktı fincanıma.

"Sahi," dedi. "Düşününce... Beni neden bıraktılar öyle? Size teşekkür etmemi söylemişti beni getiren adam."

Fincandan bir yudum aldım. Sevdiğim ne varsa buldum o sıcak sıvı gırtlağımdan inerken.

"Şeytanla küçük bir pazarlık ettim," dedim.

Soru dolu gözlerle baktı yüzüme. Bir yudum kahve daha çektim.

"Bir söz verdim," dedim. "Eğer kılına dokunmadan bırakırlarsa, yaptıkları işi bütünüyle unutacağımı, kimselere tek kelime etmeyeceğimi

söyledim.”

“Benim de susacağımı varsaydınız haliyle,” dedi Begüm Kalyon.

“Haliyle,” dedim.

“Yaptıkları yanlarına kalacak yani,” dedi. “Devam edecekler pisliklerine.”

“Bir zaman sonra belalarını bulurlar,” dedim. “Bir yerden patlar o iş.”

“Ben o çocuğu görünce boşuna mı perişan oldum?” dedi Begüm Kalyon. “Daha önce gördüklerimi saymıyorum. Belki ödetirim bir şekilde diye düşünmüştüm. Bütünüyle unutmak doğru gelmiyor bana.”

“Adalet diye bir şey yok bu dünyada,” dedim. “Tanrısal adalet ya da karma varsa da görmedim ben.”

“Ne kadar hafife alıyorsunuz böyle önemli kavramları,” dedi.

“Bazılarını alırım, bazılarını almam,” dedim. Bir yudum kahve daha çektim. Sigarayı boş verdim.

“Firdevs Işın’ın yatak odasındaki ceset hakkında tek bir soru bile sormamış olmam göstermiyor mu bu tavrımı?” dedim gözlerinin içine bakarak.

12. BÖLÜM

Taksim Cumhuriyet Anıtı'nın kaidesinde ses bombası patlamadı...
Duvarın dibinde bekleşen polisler, aniden oluşan bir protesto kalabalığını dağıtmak için cop ve gaz bombalarıyla girişmediler...

Sıraselviler yönünden gelen bir otomobil, kırmızı ışığı dinlemeyip, Tarlabaşı yönünden gelen başka bir otomobille çarpışmadı...

Karşıdan bizim tarafa geçmeye çalışan bir yayaya da çarpmadı tam gözümüzün önünde...

Sadece bir soru sordum, hatırlatma mahiyetinde. Sormadığım bir soru hakkında.

Begüm Kalyon bağırdı cevap yerine.

"Hilmi!" diye bağırdı. "Ah Hilmi!" Sesi istediğinden yüksek çıktı galiba. Biraz da tiz. Kitchenette'nin terasında Taksim koşuşturmasına bakıp sakin sakin oturanlar irkildi. Her yönden bize baktılar. İki masa öteden üç adam duruma müdahale etmek ister gibi hafifçe kalktılar masalarından. Benimle göz göze gelince yerlerine oturdular. Begüm Kalyon ellerini yüzüne kapadı. Hayır, ağlamıyordu.

Bir garson masamıza koştu. Deminden beri kahve getiren garson değildi bu. Daha kıdemli biriydi galiba. Benden nefret ediyordu.

"Problem mi var hanımefendi?" dedi yüzünü göremediği Begüm Kalyon'a.

Garsona gülümsedim.

"Kötü bir haber aldı," dedim. "Biraz su getirir misiniz?"

Beni herkesin ortasında bağıracak kadar çaresiz bir kızla yalnız bırakıp bırakmamaya karar verememiş gibi duraladı. Begüm Kalyon başını salladı. Kıdemli garson bir kez daha baktı bana, masadan uzaklaştı. Kaşları çatık bizi izleyenler önlerine döndüler. Kahvelerine, pastalarına, çaylarına ya da artık ne yiyip içiyorlarsa...

Begüm Kalyon ellerini indirdi. Yüzünde gerginlikle utanç arasında bir ifade vardı.

“Özür dilerim,” dedi.

“Önemli değil,” dedim.

“Siz birden öyle...” dedi. “Gözümün önüne geldi birden. Kendimi tutamadım.”

“Önemli değil,” dedim yeniden.

Önümüzden trafik olağan haliyle akıyordu.

Kıdemli garson elinde kendinden bardak ambalajlı bir su ve bir bardakla tepemize dikildi.

“İyi misiniz?” diye sordu Begüm Kalyon’a ellerindekini önüne bıraktıktan sonra. Bana hiç bakmadı.

“İyiyim, teşekkür ederim,” dedi Begüm Kalyon. “Özür dilerim, ortalığı karıştırdım.”

Kıdemli garson cevap vermedi. Yüzünde yarı profesyonel bir gülümsemeyle ayrıldı masamızdan. Giderken başını sallıyordu galiba.

Begüm Kalyon suyun ambalajını açtı. Bardağa doldurdu. Yarısını içti. Bardağı masaya bırakıp bana baktı.

Bir kez daha bağıramazdı. Soruma geri döndüm.

“Ne oldu o yatak odasında?” dedim.

Sanki çok uzun bir polis sorgusunun sonunda cinayetini itiraf edecekmiş gibi omuzları çöktü.

“Bilmiyorum,” dedi. “İster inanın ister inanmayın, bilmiyorum.”

Eh, bu da bir cevaptı. Başlamıştık, sonu gelirdi belki. Biraz baştan almakta yarar gördüm.

“Ben geldiğimde salonda oturuyordun,” dedim. “O sırada haberin yok muydu içerdeki durumdan?”

Birden dikildi sandalyesinde. Kendine gelmiş gibiydi.

“Hayır, hayır,” dedi. “Yeni gelmiştim zaten ben de. Firdevs de yeni gelmişti. Daha bir iki laf edemeden siz geldiniz.”

Galiba biraz mesafe almaya başlayacaktık. Önündeki yarı dolu bardağı işaret ettim.

“Şunu bitir ve baştan anlat,” dedim. “Sakin sakin.”

Bardağı yeniden aldı. Dudağına götürdü. Sonuna kadar içti. İndirdikten sonra kahvelerle gelen peçeteyle dudağını sildi. Elini sigara paketime uzattı. Bir tane çıkarıp dudağına yerleştirdi. Bekledi. Sigarasını yaktım. Bir tane de ben yerleştirdim ağzımın kenarına. Yakmadım.

İşe yarar bir bilgi edininca kutlayacaktım. Begüm Kalyon sigarasından bir nefes daha çekti.

“Kaçtım dedim ya...” dedi. “Sultan’ın evine... Hiçbir şey olmadı. Sıkıldım ama korkmuştum, kafam karışıktı. Burnumu çıkarmadım dışarı.”

O sıralarda ben yiyip içip uyuyordum otel odasında diye geçirdim içimden. Yanmamış sigara ağzımda, devam etmesine izin verdim.

“Bu sabah telefon etti Sultan. Biri seni arıyor hastanede diye. Tarif etti. Tanıdık birine benzemiyordu... Benzemiyordunuz yani.”

Remzi Ünal geri döndü ve insanların hayatını değiştirmeye başladı dedim içimden. Allah kahretsin, yerimden kımıldayınca böyle oluyordu.

“Panikledim. İyice panikledim. Kemal’in pis işine dahil olan herkesi tanımıyordum, peşime birini taktı diye düşündüm.”

Doğru düşünmüşsün dedim içimden. Bir nefes sigaranın ardından konuşmaya devam etti.

“Sonra telefon bir daha çaldı. Telesekreter taktığım kırmızı hat. Korkumdan, ne bileyim ne yapacağımı bilemediğimden açmadım. Notunuzu dinledim ama. Sesiniz güven veriyor gibiydi. Kafam daha çok karıştı yine de. Belki bir çıkış noktası olabilirdi ama emin değildim.”

Dudağımdaki sigara kendisini yakmam için baskıya başladı sanki. Umursamaya çalıştım.

“Birkaç kez dinledim notu. Ne yapmam gerektiğine karar vermek için. Veremedim. Kendi kendime koyduğum kuralı bozdum, Firdevs’i aradım. Bana bir akıl versin diye.”

“Evde miydi?” dedim.

“Dışardaydı,” dedi. “Bir hastasının bir şeyinin peşinde. Hatırlamıyorum. Bana gel dedi. Telefonda olmaz, uzun uzun konuşuruz dedi. Dışarı çıkmak istemedim ama ısrar etti. Evde kapalı kalmışsın, doğru düşünemezsin bu sıkıntılı durumda dedi. Biraz da işime geldi galiba dışarı çıkmak, tamam dedim.”

“Bir yerde mi buluştunuz?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Begüm Kalyon sigarasından bir nefes daha çekerek. “Ters bir yerdeymiş. Ben doğrudan eve gittim. Anahtarım vardı. Yani hep bende dururdu anahtarın bir kopyası. Günün birinde şey olursa diye...”

Zihnimde Begüm Kalyon’un uçuk pembe BTB kaplı apartmanın kareli demir kapısından girişini canlandırdım. Karanlık sahanlığı, soğan kokusunu. Devam etti.

“Eve girip beklemeye başladım.”

“Yatak odasına girdin mi?” dedim.

“Hayır,” dedi Begüm Kalyon. “Öyle oturdum. Canım sıkkındı. Dedim ya, kafam karışıktı. Gelse şu kız diye oturdum. Geldi sonra.”

“Ne kadar sonra?” dedim.

“Ne bileyim, herhalde yarım saat, kırk beş dakika falan. Çok sevindim gelince...”

Araya girdim. Blucin kumaşından çakma üniformayı hatırlıyordum ama yine de sordum.

“Eve girince girmedi yatak odasına, değil mi?” dedim. “Üstünü filan değiştirmek için?”

“Girmedi,” dedi Begüm Kalyon. İçinde su olsa içecekti gibi baktı boş bardağına.

“Bir şey ister misin?” dedim bakışını fark edince.

“Hayır, hayır!” dedi. “İyiyim ben. İyiyim.”

Devam etmesi için bekledim. Derin bir nefes saldı içinden. Sigarasını söndürdü. Kaçak bir bakış attı arkamdaki bir yere.

Momentumu kaçırmamak için konuştum.

“Biraz rahatlamışsındır konuşunca,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Fırsatımız olmadı pek. Daha lafa tam olarak girmeden kapı çalındı, siz geldiniz.”

Inı nı nınnnn diye bir sahne giriş melodisi çaldı beynimde. Zatı şahaneleri, müthiş dedektif Remzi Ünal geldi.

“Sesiniz biraz tanıdık geldi ama hasta anne falan laflarını duyunca konduramadım. İçim sıkıldı,” dedi Begüm Kalyon. “Birden çok alakasız geldi yani. Kalkmak istedim. Keşke kalkmasaydım.”

“Önce mutfağa gittin,” dedim.

“Evet,” dedi. “Orada yapacak bir şey bulamayınca yatak odasına girdim. Belki biraz uzanırım adam gidinceye kadar diye...”

Kutlama törenini peşinen yaptım. Sigaramı yaktım. İşe yarar bilgi gelse de, gelmese de. Aldığım nikotin, içten içe duyduğum kasılma hissini hafifletmedi. Genç bir kadın birazdan yakın arkadaşlarından birinin ölü bedenini nasıl bulduğunu anlatacaktı bana.

Bu tür sahneleri atlatmak zor olurdu. Polisiye romanların en fos yanıydı bu sahneler. İnsanlar sanki kedileri ölmüş gibi konuşamazlardı kaybettikleri yakınlarının arkasından. Bağırırlar, çağırırlardı. Ağızlarından anlaşılmaz sözcükler fırlardı. Kökenini kendilerinin bile bilmediği ağıtlardan parçalanıp gelmiş sözcükler değil belki ama vurgular, gizli ritimler, belli belirsiz melodiler.

Ne yapacağınızı da bilemezdiniz bu durumlarda.

En iyisi susmaktı.

Susarak acının büyüklüğünü anladığınızı gösterebilirdiniz. Hiçbir zavallı cümlenin ifade edemeyeceği kadar.

Sonra acı hafiflerdi. Gitmezdi ama hafiflerdi. Dünya işleri silinen gözyaşlarının bıraktığı boşluktan süzülüp gelir, önce utangaç, sonra çatır çatır ortalığı silip süpürürdü.

Neyse ki bu sahnenin provasını yapmıştık Begüm Kalyon’la biraz önce. Birkaç ters bakış ve bir bardak suyla atlatmış gibiydik.

Birazdan yeni bir krizle karşılaşacaktık ama muhtemelen. Bıraktım Begüm Kalyon kaldığı yerden anlatarak girsin o kaçınılmaz çetrefilli alana.

Kaldığı yerden devam etmedi. Edemedi. Dudakları titredi.

“Girdim...” dedi. Sustu. Bekledim. “Keşke girmeseydim,” dedi masanın keskin köşesine bakarak.

Ağlama dedim içimden. Bu kez bizi Kitchenette’den atılanlar defterine yazarlar kesin.

Ağlamadı.

Gözleri hâlâ masanın bitiş noktasında konuştu. Sözcüklerin arasına boşluklar koyarak. Sesinde küçük bir pürüzlenme vardı yalnızca.

“Hilmi yatıyordu orada,” dedi. “Sırtüstü. Tavana bakarak.”

Devam et dedim içimden. İyi gidiyorsun.

“Önce fark etmedim. Yatıyor dedim ilk an. Bir şey düşünüyor. Bir tuhaflık vardı oysa. Neredeyse seslenecektim. Bir şaka falan yapacaktım.”

Çok ağır hareketlerle sigaramı dudağıma götürdüm.

“Sonra uyandım. Bir sürü ölmüş hasta görmeme rağmen geç uyandım. Kanı sonra gördüm. Öldüğü belliydi ama yine de nabzına baktım.”

Dumanı neredeyse ağır çekimdeymiş gibi saldım burnumdan. Taksim’e karıştı.

Çetrefilli alan ya da değil. Sormam gerekiyordu, sordum.

“Başka bir şeye dokundun mu?” dedim.

Gözlerini bana kaldırdı. Hafif nemliydiler.

“Dokunmadım,” dedi. “Dokunmuşumdur belki,” dedi sonra. “Ne bileyim, hatırlamıyorum. Dondum kaldım, bir tek onu hatırlıyorum. Galiba çöktüm yere.”

“Zor biliyorum ama iyice bir düşün,” dedim. “Odada gözüne bir tuhaflık çarptı mı? Orada olmaması gereken bir şey? Ya da olması gereken ama olmayan?”

Gözleri hâlâ yüzümde kafasını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Hayır. Daha doğrusu hatırlamıyorum. Tek hatırladığım oturduğum yerden yatak örtüsünün karelerini incelediğim. Renklerini, boyutlarını... O açıdan Hilmi görünmüyordu.”

“Dışardaki gürültüleri duydun mu?”

Başını salladı yine. Konuşmadı bu kez. Gözleri hâlâ yüzümdeydi. Söylemediğim bir şeyi söylememi ister gibi.

“Firdevs içeri girene kadar öyle oturdun mu aşağıda?” dedim.

Başını bu sefer olumlu anlamda salladı. Yine konuşmadı.

“Firdevs içeri girince ne yaptı?” dedim.

Yutkundu. Bakışları çeneme indi, sonra yeniden gözlerime kilitlendi.

“Neden soruyorsunuz bunları ince ince?” dedi sonra.

“Ne olup bittiğini anlamak için,” dedim. “Gerçi pek fazla ilerleyemedik ama sormazsam kendime kızarım.”

“Doğru söyleyin bana,” dedi bakışlarını keskinleştirerek. “Hilmi’yi benim öldürdüğüme karar verirseniz ne yaparsınız?”

Güzel soru dedim içimden. Daha güzelini ben sorayım diye düşündüm.

“Diyelim Hilmi Akalın’ı Firdevs’in öldürdüğünü ortaya çıkardım,” dedim. “Ne yapmamı isterdin?”

Yüzüne mahcup bir ifade geldi Begüm Kalyon’un. Çalışmadığı yerden sorulmuş bir liseli gibi. Yine de çeşitli cevapların kafasının içinde resmi geçit yaptığını görür gibi oldum. Sonuncuda yüzü aydınlandı.

“Galiba hiçbir şey yapmamanızı,” dedi.

“Çoğunlukla ben de öyle düşünürüm,” dedim.

“Allah Allah?” dedi. “Şaşırtıcı.”

“Neden şaşırtıcı olsun?”

“Ne bileyim,” dedi. “Mesleğinizi düşününce hani.”

Sigaramın dumanını bu kez gösterişle çektim içime.

“Mesleğime ne olmuş?” dedim. “Aslanlar gibi polisi savcısı var memleketin. Onlar bulsun, onlar cezalandırsın.”

“Sahiden bırakır mıydınız?” dedi. “Katili ben olsam Hilmi’nin.”

Dumanları daha da gösterişle saldım Taksim’in tavanına.

“Umarım değilsindir,” dedim.

“Değilim tabii ki,” dedi. Farazi sorusunda belli belirsiz hissettiğim kadınsı edayı anında geri almıştı. “Anlattım size. Hem niye...”

“Niyesini bilemem şimdilik,” dedim. “Şöyle düşünebilirim ama. Anlattıklarında varsayacağım küçük bir yalana bağlı olabilir senin yaptığın. Eve girdiğinde Hilmi Akalın oradaydı. Yatak odasına gittiniz. Vurdun orada. Çıktın salona oturdun.”

“Kimse duymadı mı?” dedi.

“Yatak odasında televizyon var,” dedim. “Konuşmaya başlamadan önce açtın sesini.”

“Demek ki önceden tasarladım öldürmeyi?” dedi Begüm Kalyon.

Eh, bu kadar akıl bende de vardı.

“Tek kurşunla iş bittiğine göre öyle olmalı,” dedim. “Öfke anında olsa birkaç kurşun izi daha olurdu. Duvarlar temizdi.”

“Hilmi’yi orada bulacağımı nereden biliyordum?”

“Firdevs’le nasıl ayarladıysan öyle,” dedim. “Telefon diye bir şey var hayatta.”

“Ee, salak mıyım ben?” dedi. “Adam öldüreyim, üstüne birisini çağırayım şahit olsun diye marifetime.”

Bak bu iyiydi. Ama daha iyisi vardı insan bir kez düşününce.

“Eğer suçu Firdevs’in üstüne atmaya kararlıysan hiç de salakça değil,” dedim. “Hatırlarsan benim eve gelmem programda yoktu.”

Begüm Kalyon bu kez pes etmiş gibi ellerini iki yana doğru kaldırdı gülümseyerek.

“Hakikaten böyle düşünmüyorsunuz değil mi?” dedi. “Şakası bile korkunç.”

“Hiçbir şey düşünmüyorum,” dedim.

“Firdevs için de mi...” dedi. “Hiçbir şey düşünmüyorsunuz?”

“Aynı durum onun için de geçerli,” dedim. “Seninle konuşurken evdeydi. Hilmi’yi vurdu. Senin üstüne yıkmak için bekledi.”

Begüm Kalyon ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Yüzüme baktı. Deminki gibi değil ama. Galiba rahatlamıştı.

“Ne olacak şimdi?” dedi. “Nasıl karar vereceksiniz?”

Sigaramı söndürdüm.

“Demin söyledim,” dedim. “Polisin işi bu, benim değil. Aslında onlar için çok kolay doğru söyleyip söylemediğinizi bulmak. Bir kere ikinizi içeri alıp biraz üstünüze gitseler çok sürmez çözülmeniz. Sonra telefonlarınızdan ne zaman nerede olduğunuzu bulmak onlar için çocuk oyuncağı. Ben sorsam bana söylemez telefon şirketleri.”

“Doğru ya,” dedi Begüm Kalyon. Yüzünde sanki küçük bir hayal kırıklığı işareti vardı.

Ellerimi iki yana doğru açtım. Başımı hafifçe yana eğdim.

“Kalkalım mı artık?” dedi Begüm Kalyon.

“Kalkalım,” dedim.

Kalkmak yönünde hiçbir harekette bulunmadı.

“Gerçekten ne düşünüyorsunuz?” dedi hafif öne doğru eğilerek. “Gerçekten!”

“Herhalde üçüncü bir kişi yaptı o işi,” dedim sigara paketimi cebime atarak. “İkinizin de bu kadar, eh, sen söyledin, salak olduğunuzu düşünmüyorum.”

Hesabı istememe iki garson da çok sevindi galiba. Kurumsal hayal kırıklıklarının bedelini, alışkanlıklarımın ötesinde bir bahşiş miktarıyla

ödedim. Belli olmazdı, yanımda kafası karışık başka bir kızla ya da niyeti bozuk bir delikanlıyla tekrar gelebilirdim.

Dışarı çıktık. Ben önde, kafası karışık kız arkada.

The Marmara Oteli'nin döner kapısının önünde, İstanbul'un hangi tarihi köşesine gitmesi gerektiğine karar veremeyen bir İtalyan turist gibi kararsız, bekledi Begüm Kalyon.

Gidecek bir yeri olmayanların tedirginliğiyle daha çok.

Önümüzde yavaşlarken selektör yapıp niyetimizi yoklayan taksi işimi kolaylaştırdı.

"Ortalıkta pek görünmesen iyi olacak galiba," dedim. Binmeye niyetimizin olmadığını taksinin şoförüne bir baş hareketiyle gösterdim.

Begüm Kalyon hızlanan Fiat Albea'nın arkasına sonradan eklenmiş şımarık mor ışıkları takip etti gözüyle. Sonra caddenin kenarındaki boş Coca-Cola tenekesine bakarak konuştu.

"Eve gidemem," dedi. "Firdevs'e gidemem. Sultan'a gidemem."

"Sana birkaç gün kalmak için bir önerim olabilir," dedim.

Kocaman bir soru işaretine dönen yüzüyle bana baktı.

"Bir arkadaşım," dedim. "Psikologdur. İyi kadındır."

Karar vermek için beklemedi.

"Sevinirim," dedi.

Kocaman bir alçak ve küçücük bir korkaksın sen Remzi Ünal dedim içimden. Bu numaraları lisedeyken yapar genç âşıklar. Yine de kararımdan vazgeçmedim.

"Telefonunu verir misin?" dedim.

Çok doğru değildi onun telefonundan aramak, biliyorum. Yine de kendimi haklı çıkarmaya çalıştım içimden. Sorarlarsa, Begüm Kalyon yaşadığı gergin günün sonunda, psikolog Yıldız Turanlı'yla konuşmaya karar vermiş olabilirdi. Konuşmanın içeriğinin kaydedileceğine ihtimal vermiyordum. Sonrasına bir kulp bulurdum artık. Sormazlarsa zaten mesele yoktu.

Begüm Kalyon öğrenci işi çantasını kurcaladı. Telefonunu bulup bana uzattı.

Aklımdan hiç çıkmayan yüzlerce telefon numarasının başında günlerdir yanıp sönen numarayı tuşladım, akşamın karanlığında arkamdan gelen otel

ışıklarının yardımıyla.
Mesleki deformasyondu galiba, üçten fazla çalmasına izin vermezdi Yıldız Turanlı telefonunun. Bu kez ikincide açıldı.
“Yıldız Turanlı, buyrun,” dedi feci halde duymayı özlediğim ses.
“Merhaba,” dedim.
“Remzi Ünal,” dedi Yıldız Turanlı. “Bak sen, Remzi Ünal akşam akşam.”
“Nasılsın?” dedim telefona Begüm Kalyon’dan iki adım uzaklaşarak.
“İyiyim,” dedi. “Gayet iyiyim. Sen nasılsın?”
“İyi değildim ama yavaş yavaş iyileşiyorum,” dedim.
“Görüşmeyeli çok oldu,” dedi. “İstanbul’da mıydın?”
“Evet,” dedim. İstanbul beni bırakmazsa benim onu hiç bırakmayacağına ilişkin parlak bir söz patlatmanın tam zamanıydı ama yapmadım bunu.
“Evet,” dedim. “Buralardaydım.”
“Ve akşamın bir saatinde beni aramaya karar verdin,” dedi Yıldız Turanlı. “Akşamların bu akşamında. Başın belada mı?”
“Hayır ama...” dedim. “Bir tanıdığımın başı belada.”
“Genç bir kadındır mutlaka,” dedi.
“Evet,” dedim. “Nereden bildin?”
“Bir kadını aramak için...” dedi. “Başka bir kadının başının belaya girmesini bekleyecek kadar salak olduğunu bildiğim için.”
Sesinin yanı sıra başka yönlerini de özlediğini kabul et Remzi Ünal dedim içimden.
“Bu başı derde girmiş kadına...” dedim. “Başını derde soktuğu için sonra teşekkür ederim. Şimdilik birkaç gün sende kalabilir mi?”
“Bana getirmek için sen de geleceksen, kabul,” dedi.
“Teşekkür ederim,” dedim kapatmadan önce. The Marmara’nın önünde bana bakarak bekleyen Begüm Kalyon’a döndüm. Cep telefonunu uzattım.
“Gidiyoruz,” dedim.
Bu gece nerede yatacağını bilmeyen birisinin merakından çok, arkadaşının gönül maceralarını yakından takip etmeye azimli bir üniversite öğrencisinin hinoğluhin bakışıyla baktı bana.
“Çok özel bir arkadaşınız olmalı,” dedi. “Yüzünüzdeki ifade değişti birdenbire.”

Cevap vermedim. Gözüm bize doğru gelen taksilerde, çok şeffaf oldun sen bugünlerde Remzi Ünal dedim içimden. Begüm Kalyon telefonunu çantasına yerleştirdi.

Önümüzde duran taksiye binsin diye arka kapıyı açtım.

“Ulus’a gidiyoruz,” dedim şoföre içeri yerleşince. Ulus’un nerede olduğunu sormadı Allahtan.

13. BÖLÜM

Yol boyu konuşmadık. Şoför abuk sabuk şarkılar dinletmedi. Sohbete girişmedi.

Ahmet Adnan Saygun Caddesi'ni dik kesen sokağın ortalarındaki Emek Apartmanı'nın önünde indik. Taksiciye parasını ödeyip yolladım. Kaderine razı Begüm Kalyon yanımda dikildi.

Apartmanın sahibi açgözlü müteahhitlerin baştan çıkarıcı önerilerine hâlâ direniyordu, belliydi bu. Ön cepheyi boyatma önerilerine de. Türkiye'nin bütün televizyon ve video markalarına hizmet veren "Garantili Servis" çağın gereklerine direnememişti ama. Yerini alan GSM operatörü bayiinin vitrin düzenlemesi, apartmanın altmışlı yılların son dönemine ait görünümüyle taban tabana zıttı. Sokağın az ilerisindeki gazete kulübesi yerinde duruyordu bak. Bir tek alınlığında yazılı gazetenin adı değişmişti.

Demir giriş kapısının yanındaki dört zil butonuna baktım. Yıldız Turanlı'nın kartvizitinden kesip yapıştırdığı adı ve "Klinik Psikolog" unvanını taşıyan kart parçası yerinde duruyordu. Yanındaki zile bastım. Eski, güzel günlerde geldiğim zaman bastığım şifreli aralıklarla. Kapının otomatiği öttü. Kapıyı itip içeri girdim. Kız beni takip etti. Küçük sahanlığın duvarındaki düğmeyi kolaylıkla bulup, önümüzü aydınlattım. Merdivenlere saldırdık.

Üçüncü kata kadar duraksamadan çıktık. Merdiven otomatiğinin sabırsızlanan timer'ına çalışma imkânı vermeden bir kez daha bastım alıştığım gibi. Son merdivenleri çıktık ve "Go Home Idiot" yazan paspasın arkasındaki çelik kapının önünde durduk.

Heyecanlı mıyım diye sordum kendi kendime.

Daha cevap vermeye vakit bulamadan kapı açıldı.

Yıldız Turanlı hâlâ güzeldi.

Gözlerindeki pırıltı onu terk etmemişti. İki yandan omzunu aşan saçları hâlâ parlaktı. Üstünde daha önce görmediğim, uzun ve kıvrımlarını gizleyen

bollukta bir elbise vardı. Kumaşı minik mavi çiçekler süslüyordu.

“Çabuk geldiniz,” dedi yüzünde benden çok Begüm Kalyon’a yönelik bir gülümsemeyle. Kapının önünden çekildi sonra.

İçeri girdik.

Küçük antre bıraktığım gibiydi. Aynanın önündeki portmanto işlevli sandığın üstü boştu. Duvardaki notalar hâlâ aynı enstrümantal müzik parçasını çalıyordu sessizce.

“Hoş geldiniz,” diyerek elini Begüm Kalyon’a uzattı Yıldız Turanlı.

Konuşmadan önce öksürdüm. Hafifçe ama.

“Yıldız Turanlı,” dedim Begüm Kalyon’a yönelerek. “Yıldız dünyanın en akıllı kadınlarından biridir.”

Yıldız Turanlı bana baktı. Kaşlarını şakacıktan çattı.

“Bazı erkekler konusunda öyleyimdir,” dedi.

Âdeti değildi bu tip alan belirleme çıkışları. İçten içe sevindim bu sözlerine ama. Renk vermedim, tanıştırma faslına devam ettim.

“Begüm Kalyon,” dedim. “Begüm telefonda bahsettiğim genç hanım.”

Yıldız Turanlı Begüm Kalyon’u omzundan tutup içeri, salona doğru sürükledi.

“Size sonra teşekkür edeceğim,” dedi. “Önce bir oturup soluklanın.”

Sonra bana döndü.

“Seni özledim,” dedi misafir kızın duyamayacağı kadar alçak bir sesle. Cevap vermedim, kızın peşinden yürüdüm.

Yıldız Turanlı’nın misafirlerini oturma odasıyım diye kandıran kütüphane odası temel karakterini koruyordu. AnaBritannica takımı kaldırılmıştı yalnızca, öteki kitaplar çoğalmıştı. Yeni kitaplık dayayacak yer olmadığı için, diğerlerinin üzerinde yan duran kitapların sayısı artmıştı. İki pencerenin arasındaki bilgisayar köşesi de yerinde duruyordu.

Ortalıktaki egemen sigara kokusu da yok olmamıştı. En çok buna sevindim.

“Otursanıza,” dedi Yıldız Turanlı yine benden çok Begüm Kalyon’a. Zoraki konuğu odanın ortasında karşılıklı duran deri kanepeye oturdu. Okuma lambasının altında, poponuzu koyduğunuz bölümü aşağı doğru çökmüş olanın tam karşısına.

“Kahve?” dedi önce bana, sonra misafirine.

Başımı salladım.

“Ben almayayım, teşekkür ederim,” dedi Begüm Kalyon. “İki tane içtim, çok bile bana.”

“Remzi Ünal’la yatan, kahveyle kalkar,” dedi Yıldız Turanlı. “Ben de içeceğim.”

Kapıdan çekildi. Hâlâ ayaktaydım. Bilgisayarın solundaki pencereye yürüdüm. Dışarı baktım. Dışarı bakmak için hiçbir gerekçem yoktu. Daha çok içime bakıyordum galiba.

Begüm Kalyon sessizliği bozmak için bir şey söylemek niyetindeydi galiba. Sanırım bulamadı. Karşısındaki kütüphaneye dikti gözlerini. Sigara yakmayı kahveden sonrasına erteledim.

Yıldız Turanlı iki elinde kocaman iki kahve kupasıyla içeri girdi. Birini elime tutuşturdu. Parmaklarımız birbirine değdi. İyi geldi bu his. Bana gülümsedi.

Okuma lambasının altındaki yerine oturdu. Ben karşısına, Begüm Kalyon’un yanına oturdum. Yüzünü rahatça görebileyim diye. Özlemiştim, dedim ya.

“Kim anlatacak?” dedi Yıldız Turanlı.



Yarım saat sonra Ulus’u boydan boya ikiye bölen Ahmet Adnan Saygun Caddesi’nin kıyısında, Akmerkez yönüne doğru yürüyordum. Benden başka kimse yoktu kaldırımda. Ahali otomobillerindeydi daha çok.

Evde bıraktığım iki kadınla anlaşmıştık. Begüm Kalyon evden bir yere ayrılmayacaktı. Yıldız Turanlı onu yalnız bırakmayacaktı. Artık bol bol kitap okur, sıkıldıkça dedikodu yaparlardı.

Begüm Kalyon’un cep telefonunu ben almıştım. Fiyakalı bir telefondu. Kızın söylediğine göre şarjı daha üç dört gün giderdi, telaş etmemeliydim. Her ihtimale karşı pin kodunu da söylemişti.

Akşam turlamasına çıkmış birine göre çok daha tempolu adımlarla yürürken, durumu değerlendirmeye çalıştım.

Aslına bakarsanız işim bitmişti bir bakıma. Kızı bulmuştum. Müşterimle anlaşmıştım. Paramı almadığım gerçeği dışında beni rahatsız eden bir

durum olmamalıydı. Paramı alamadığım başka işlerim de olmuştu, umduğumdan fazlasını aldığım başka işlere sayardım, olur biterdi.

Tetik Osman'ın attığı kazığın hesabını sormak aklımdan bile geçmiyordu. Yediğim kazıklara bir yenisi eklenmişti, o kadar. Kolumdaki çizginin cezasını Mahir Salman ve taksici arkadaşlarının verdiğini kabul ediyordum. Ben şimdi ne yapsam o ya da Deli, daha iyi insanlar olmayacaklardı.

Ayla Duman'ın yolu açık olsundu. Firdevs Işın hastalarının birindeydi muhtemelen. Canı isteyince ortaya çıkardı. Doktor İsmet Günaldı ve Sultan Karakum beni hiç ilgilendirmiyordu.

Akmerkez'in ışıklarına doğru yürüdüm.

Peki, neden hâlâ sanki diyaframımın üzerinde kaldırım taşı büyüklüğünde bir ur varmış gibi hissediyordum kendimi? Keyifli olmam gerekiyordu, değildim. Eve gidebilirdim. Tek bir gece kaldıktan sonra ayağımı atmadığım evde üç beş koli açıp, barışma şerefine kendi kahvemi kendim yapabilirdim. Kendi banyomda duş yapıp, kendi yatağımda uyuyabilirdim. Lafın Türkçesi, hayal bile kurabilirdim uykuya geçmeden önce. Yarın erkenden kalkıp, otomobilimin kalbinde enerji, ayaklarında derman olup olmadığına bakabilirdim.

İyi de, neden istemiyordum bunları yapmak?

Hilmi Akalın'ın kıpırtısız tavana bakan gözleri mi rahatsız ediyordu beni?

Yattığı yerden fısıldıyor muydu bana, bağırıyor muydu?

Hiçbir şey yapmamayı seçtiğim için bu dünyadan başkasının eliyle göçüp giden bir kızı mı hatırlatıyordu bana?

Bir şeyler yapmaya karar verirsem, ne yapacaktım?

Hangi kapıyı çalacaktım, kiminle konuşacaktım, hangi bilginin peşine düşmek için bin takla atacaktım?

Giderek adımlarımın hızlandığını fark ettim Papermoon'un önüne geldiğimde.

İstanbul'un en küstah otomobilleri, İstanbul'un en arsız otoparkçılarının yardımıyla gidip geliyorlardı kapıya en yakın noktada kendilerine yer bulabilmek için.

Caddeden kaldırıma sığındım. Başka bir hayatın sergilendiği vitrin parçalarının, dev fotoğrafların önünden yürüdüm.

Akmerkez'in ön cephesine geldiğimde bir karar vermem gerekiyordu. Tam köşeyi döndüğümde, cebimdeki cep telefonu, kararı benim yerime verdi.

Önce kiminki çalıyor diye düşündüm. Begüm Kalyon'un telefonunun bende olduğunu sonra hatırladım. Telefonu yanıma almakla zaten bir karar vermiş olduğumu fark edince kendime gülümsedim ödül yerine.

Telefonu çıkarıp ekranına baktım.

Tanıdığım birisi arıyordu. Konuşma düğmesine bastım kulağıma götürmeden önce.

"Neredesin kız?" dedi daha önceden duyduğum bir ses. Sarı, kısa saçları gözümün önüne geldi.

"Merhaba," dedim açık seçik bir telaffuzla.

Karşıdan ses gelmedi.

"Merhaba," dedim yeniden. "Remzi Ünal ben. Begüm Hanım'ın telefonu bende."

"Mer... merhaba," dedi Sultan Karakum. "Begüm iyi mi?"

"İyi," dedim.

"Nerede kendisi?"

"Bir arkadaşımın evinde. Ortalık duruluncaya kadar orada kalacak. Güvende."

Telefondan yine ses gelmedi hemen.

"Siz bugün gelen beysiniz, değil mi?" dedi Sultan Karakum. "Begüm'ü soran."

"Buldum gördüğünüz gibi," dedim.

"Keyfi yerinde miydi?" dedi. "İyi mi o?"

"Bu durumda ne kadar olabilirse o kadar," dedim.

"Ama daha da kaçacak keyfi şimdi," dedi. "Haber verebilir misiniz?"

"Neden?"

"Arıyorlar onu," dedi Sultan Karakum. "Polisler."

Haberi sindirmek için ben de birkaç saniye ara verdim konuşmaya. Olacağı vardı, olmuştu. Polislerin aradığı birisini evinde misafir etmek suçtu ama. Yıldız Turanlı'nın evinden alıp götürecek bir başkası gelmedi aklıma. Otele de götüremezdim.

"Orada mısınız?" dedi Sultan Karakum.

“Evet,” dedim. “Düşünüyordum. Ne zaman oldu bu?”

“Biraz önce,” dedi. “Ben çıkmıştım. Nöbetteki arkadaşım aradı demin. Hastaneye gelmişler.”

“Başkasıyla konuşmuşlar mı?” dedim.

“Bilmiyorum,” dedi Sultan Karakum. “Yukarıya çıkmışlar ama orada ne yaptıklarını söylemedi. Biraz sonra arar sorarım.”

Kendi kendime, kim olduğunu bilmediğim birisini taklit ettim beynimin içinden. “Memur Bey, Remzi Ünal diye birisi de arıyordu onu bu sabah, hayırdır?”

Yok dedim sonra, çekap için gittiğimde adımı vermemiştim. Remzi Ünal sonra çıktı ortaya. Ayla Duman ve İsmet Günaldı’yla Starbucks’ta müşerref oldum.

Telefondaki kız bir kez daha yokladı beni.

“Alooo, orada mısınız?”

“Evet, evet,” dedim. “Begüm Kalyon güvenli bir yerde dediğim gibi. Polisle isterse konuşur ama bana kalırsa bazı şeyleri ayarladıktan sonra konuşsa iyi olur.”

“Bu ayarlanacak şeyler neyle ilgili?” dedi Sultan Karakum.

“Mesela sorarlarsa dört gün nerede kaldığını söylemek zorunda kalabilir,” dedim.

“Haa...” dedi sarı, kısa saçları gözümün önündeki kız. Devam etmedi ardından.

İyi yerden ateş ettim diye düşündüm. Fırsatı değerlendirmeye karar verdim.

“Sizinle yüz yüze konuşsak faydalı olabilir,” dedim

“Beni de mi ayarlayacaksınız?” dedi Sultan Karakum. Sesinin tınısında küçük bir değişiklik olmuştu.

“Başka şeyleri ayarlamak için,” dedim. “Ne kadar çok şey bilirsem o kadar iyi olur. Neredesiniz?”

“Dışarda,” dedi. “Niye?”

“Yakında bir yerdeyseniz...” dedim.

Bir an sessizlik oldu telefonda.

“Siz neredesiniz?” dedi.

“Akmerkez’in önündeyim,” dedim.

“Tamam,” dedi Sultan Karakum. “Yirmi dakika oyalanabilirseniz oradayım. Büyük kapının önünde bekleyin beni.”

“Anlaştık,” dedim.

“Görüşmek üzere,” dedi Sultan Karakum. Telefonları kapadık.

Saate baktım. Akmerkez kapanmamış olsa da eli kulağındaydı. Ortalığı toparlayıp eve gitme telaşındaki insanların keyfini kaçırmak istemedim. Caddeye paralel yürüdüm. Birinci döner kapıdan girenler yoktu elbette, çıkanlar vardı. Yürümeye devam ettim. Yanımdan bir iki kişi geçti. Ellerinde poşetler vardı.

Alınlığındaki kocaman harflerle nereye geldiğimizi ilan eden döner kapının önüne geldim. İnsanlar çıkıyorlardı. Bana bakmadılar. Massimo Dutti mağazasının önündeki abartılı boyuttaki çiçek saksısına yaslandım. Menekşeler sahte gibi duruyordu. İki dakika bekledim, sonra yaktım sigaramı.

İşte böyle Remzi Ünal dedim kendi kendime. Sen hiçbir şey yapmama hayalleri kursan bile, hayat seni rahat bırakmıyor.

Bir şeyleri ayarlaman gerekiyor. Birileriyle konuşman. Yalanlarını ayıklaman. Eşelediğin kırık dökük gerçeklerin peşinden yeniden başkalarıyla konuşman. Birilerini beklemen. Pazarlık etmen. Yeniden bir şeyleri ayarlaman.

Nereye kadar?

Ne bileyim nereye kadar dedim kendi kendime. İş dönüp dolaşıp Yıldız Turanlı’yla bir türlü anlaşamadığımız noktaya geliyordu. Bu ne kadar yıkanırsa yıkansın cenabetliğini üzerinden atamayan İstanbul’un caddelerinde, sokaklarında nereye kadar dolaşacaktım daha dün yüzlerini bile görmediğim insanların peşinde? Aralarından bir ikisi için, kendim için endişelenmeye, dayak yemeye, sağımın solumun çizilmesine, epeydir yıkanmamış parmakların gırtlağıma dolanmasına ne kadar tahammül edecektim?

Elime ne geçiyordu?

Para? Tartışılır. Ün? Uzak duruyordum. Adalet duygusu? Sıfır. Minnettarlık? Gözyaşıyla karışık bir iki öpücük belki. O da yanağımdan.

Sigaramdan bir nefes çekip savurdum gecenin karanlığına.

Boş ver Remzi Ünal dedim sonra, takma kafana. İyisin böyle. İstanbul'u seviyorsun, sokaklarını arşınlamayı seviyorsun, kokmayan çiçeklerin önünde sigaranı tüttürüp, tanımadığın insanları seyrederek, kim bilir sana ne palavralar sıkacak kısa sarı saçlı kızları beklemeyi seviyorsun.

Devam et Remzi Ünal. Sakın vazgeçme.

Sigaramı içerken Akmerkez'den çıkan insanları seyretmeye devam ettim. Evlerine gidiyorlardı. Ben kısa sarı saçlı bir kızı bekliyordum. Benden başka kimseyi bekleyen yoktu kapıda. Sigaramı ayağımın dibine attım.

Aç kalmış kedi miyavlaması gibi bir korna sesi duydum sonra. Önümdeki yanaşma şeridinde duran beyaz bir Citroen AX'ten geliyordu miyavlama. Üstüme alınmadım. Yolcu koltuğunda kafasına korsan bandanası şeklinde bir bez bağlanmış bir köpek oturuyordu çünkü. Burnunun üstünde beyaz bir leke vardı.

Citroen AX bir kez daha miyavladı. Üstüne köpek bana bakarak havladı. Sesi otomobilinkinden daha cılızdı.

Kiminle ilgileniyor diye çevreme baktım çaktırmadan. Görünürlerde korsan kılığına girmiş bir köpeği sevgiyle karşılayacak kimse yoktu.

Sarı bir kafa uzandı köpeğin kafasının yanından sonra. Bana bakıyordu.

"Çok bekletmedik ya!" dedi Sultan Karakum. "Gelsenize."

Tanıdığımı ve sıkılacak kadar çok beklemediğimi gösteren bir ifadeyle AX'e doğru yürüdüm. Sarı kafa geri çekildi. Köpek bana bakmaya devam etti. Kapıya el attım.

Açılmadı.

Bir daha denedim. Beni içeri almaya niyeti yoktu sağ arka kapının.

"Öbür kapıya," dedi Sultan Karakum. "Açılmaz o."

AX'in arkasından dolandım. Sağ arka stop lambası kırıktı. Yerinden oynamış tamponu aşağı doğru eğikti hafifçe. Yeni kapı izin verdi girmeme.

"Merhaba," dedim arka koltuğa sığabilmek için bacaklarımı hafif sağa doğru kaydırdıktan sonra.

"Merhaba," dedi Sultan Karakum. Köpek otomobile alındığıma göre düşman olmadığıma karar vermişti herhalde. Havlamadı.

"Tanıştırayım," dedi Sultan Karakum. "Gölgem. Adı Gölge yani. Bu saatte yalnız bırakmak istemedi beni."

Başımı salladım anlamış gibi.

“Soyadı var mı?” dedim.

Sultan Karakum köpeğine bakıp gülümsedi. Ciddileşti sonra.

“Tanıştığınız herkesin soyadını sorar mısınız?” dedi.

“Evet,” dedim. “Bir tür mesleki deformasyon galiba.”

“Soyadı yok,” dedi. “Ana babasını tanımadım hiç. Galiba kendisi de tanımadı. Sokak köpeğidir.”

Sultan Karakum AX’i hareketlendirdi. Egzoz borusunun hafif hasarlı olduğunu gösteren bağırtılar yükseldi motordan.

Sultan Karakum sesini duyurmak için hafif yükselterek konuştu.

“Meslekten söz edince...” dedi. “Begüm’le bu kadar yakından ilgilenmenizin mesleki bir nedeni var diye düşünmeye başladım.”

“Haklısın,” dedi. “Özel dedektifim ben.”

Gölge anlıyormuş gibi havladı. Sultan Karakum vites değiştirdi. Egzoz inledi.

“Yani...”

“Begüm Kalyon’u özleyen biri tuttu beni,” dedim.

“Kim olduğunu sorsam?”

“Cevap vermem,” dedim.

Sultan Karakum dudaklarını dişledi galiba yandan gördüğüm kadarıyla. Gerekçemi anlamış gibi başını yana eğdi.

“Nasıl seçtiniz o mesleği?” dedi.

“Ben seçmedim, o beni seçti,” dedim.

“Nasıl yani?”

Yaslanabildiğim kadar geriye yaslandım Citroen AX’in yayları gevşemiş arka koltuğunda. Şapkam olsa işaretparmağımla geriye doğru iterdim.

“Çocukluğumda çok Mayk Hammer okudum,” dedim.

Cevap vermedi. Citroen AX Etiler Lisesi’nin önünden ilerledi. Simitçi her zamanki yerinde yoktu. Sağa dönüp yeni açılan yoldan Akmerkez’in arkasındaki yola girdik. Cevabıma kızıp kızmadığını anlamadım.

“Ortaköy’de hep gittiğim bir yer var,” dedi Sultan Karakum. “Orada rahatça konuşuruz diye düşünmüştüm. İtirazınız yoksa elbette.”

“Ne itirazım olacak?” dedim.

“Tamam o zaman,” dedi. AX biraz hızlandı. Gaz verince yükselen egzoz sesini bir kez daha duyduk.

Otoparkın hizasındaki trafik ışıklarında kırmızıya uyduk. Sultan Karakum parmaklarıyla direksiyon simidinde trampet çaldı.

Parmakları durdu aniden. Yüzü ışıklara dönük konuştu.

“Şimdi ne olacak?” dedi. Sesinde gerçek bir merak vardı.

Neyi ne kadar bildiğini bilmiyordum. Cevap vermedim. Ayağımın dibindeki boş bira kutularına basmak istemiyormuşum gibi yaptım. Sağa sola tepikledim hafifçe eğilerek. Birbirlerine çarpıp tıngırdadılar hafifçe.

“Begüm’e diyorum...” dedi Sultan Karakum gözlerini kırmızı ışıktan ayırmadan. “Ne olacak, ne yapacak kız şimdi polisler onu ararken?”

Doğruldum. Yeniden trampet soloya başlamıştı parmakları.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Ne demek bilmiyorsunuz?” dedi. “Bir arkadaşımın evinde demiştiniz.”

Yerimde kıpırdamadan cevap verdim aynı ses tonuyla.

“Doğru,” dedim. “Şimdilik güvende sayılır.”

Yeşil yandı. Arkamızdan ukala bir korna sesi geldi. Citroen AX’ini hareketlendirdi Sultan Karakum. Egzoz bir kez daha bağırdı arkadan gelen uyarıya cevap olarak.

“Eee?” dedi Sultan Karakum ikinci vitese takarken.

“Vallaha ben olsam...” dedim. “Durduk yerde polise gitmezdim beni arıyormuşsunuz diye. Otursun oturduğu yerde.”

“Sonra?” dedi. “Nereye kadar?”

“Artık saklanmasının gerekli olmadığını anlayana kadar,” dedim.

“Bir şeyler ayarlamaktan söz etmiştiniz?”

Ön camdan demin yürüdüğüm yola bakarak konuştum. Arkadaşının ne kadar yakında olduğunu bilse uğramak ister miydi diye düşündüm.

“Ayarlayabilirsem,” dedim.

“Benim başım da derde girer mi?” dedi Sultan Karakum. “Ayarlayamazsanız sözün gelişi?”

Bak, bu telefon konuşmasındandı. Ateş ettiğim noktadan. Araziyi biraz daha keşfe ihtiyacım vardı kendi kendime yürü komutu vermeden.

“Sigara içebilir miyim?” dedim ayağımın altındaki bira tenekelerinden cesaret alarak. Bira içen sigara da içerdi.

“İçin,” dedi Sultan Karakum sorusunu cevaplamamı beklediğini hissettiren bir ses tonuyla.

Cebimde sigara aradım popomu sağa sola kaydırarak. Massimo Dutti'nin önündeki devasa saksıda buruşturulmuş halde durduğunu biliyordum uzun, yumuşak paketin ama yine de aradım. Bulamadım elbette.

"Bir sigaranız var mı?" dedim ikisine birden.

"Çantamda var," dedi Sultan Karakum. "Yanınızda."

Sağıma döndüm. Yayları gevşemiş koltuğun dışardan açılmayan kapıyla birleştiği yerde siyah bir çanta vardı. Mat siyah. Buruşuk deri. Kocaman, kemer tokasına benzeyen bir demir parçası içindekilere bekçilik ediyordu. Elime aldım çantayı.

Kucağıma yerleştirip tokayı açtım. Epeydir genç bir kadın çantası kurcalamamıştım, Yıldız Turanlı'nınki dahil. Epeyce kalabalıktı. İlk bakışta herhangi bir sigara paketi görünmüyordu. Caddede ilerledikçe birbiri ardından parlayan ve sönen sokak lambası ışıklarından azami yararlanmak için gözlerimi kısarak kurcaladım içindekileri.

Tamam, kalın bir cüzdan vardı, kemik bir güneş gözlüğü, ucunda Hello Kitty bebeği sallanan bir anahtarlık, ucunda büyüklü küçüklü dört anahtar, kabının içinde, galiba, bir cep telefonu, deodoran silindiri, tanımadığım adlar taşıyan iki ilaç kutusu, kâğıt mendil, Murathan Mungan'ın son kitabı, minicik bir ayna, içinde makyaj malzemeleri olduğu belli bir kutu, minicik bir tabanca, yok, o tabanca şeklinde bir çakmaktı, katlı bir giysi parçası, belki başka şeyler...

Hayır, sigara paketi yoktu.

Kafamı kaldırıp yola baktım. Caddeye adını veren bestecinin heykelinin önünden geçiyorduk. Işıklarda şansımız yaver gitmiş dedim içimden. Ya da Sultan Karakum üst üste kırmızı ihlalleri yapmıştı. Yapsındı, ne kadar önce baş başa kalsak o kadar iyiydi.

"Bulamadım," dedim.

"İyi bakın," dedi Sultan Karakum AX'ini bağırttırırken. "Davidoff. Kutusu siyah. Karışmıştır araya."

Bir daha baktım. Sigara fikri insanın aklına takıldıktan sonra bulamamak, isteği daha da güçlendiriyordu. Çantanın içindekileri o köşeden bu köşeye aktardım.

Sonunda!

Siyah Davidoff, daha önce saklandığı yer neresiyse, oradan çıktı. Kız haklı, dedim içimden. İyi bakmalı. İçinde bulunduğu doğa parçasına rengini uyduran bukalemunlar binlerce yıldır kafayı iyi çalıştırıyorlardı.

Paketi elime aldım. Çantayı yanıma bıraktım. Tokasını kilitlemeden. Tabanca çakmakla değil, kendi çakmağımla yaktım. İlk nefesimi saldım.

“Sıkı tiryakisiniz galiba,” dedi Sultan Karakum.

“Yok,” dedim. “İstersem bırakırım.”

Bu sigara benimkinden farklıydı. Sertliği eş düzeydeydi galiba ama tadı ve kokusu kendi gibiydi. Sultan Karakum sigara üzerine kendi kendime felsefe yapmamı engelledi.

“Başım derde girer mi sizce gerçekten?” dedi.

Artık direnemezdim.

“Cinayet soruşturmasına karışmış birini evinde saklamak suç bildiğim kadarıyla,” dedim.

“Ne cinayeti?” diye bağırdı Sultan Karakum.

Citroen AX sağa sola savruldu keskin bir fren sesiyle birlikte.

14. BÖLÜM

Ters G gücüyle öne doğru itildim durmaya çalışan otomobilin içinde. Önümdeki koltuğa tutunarak dengemi korumaya çalıştım. Galiba karşıdan gelen bir otomobile vurmaktan son anda kurtulduk. Panik içinde bir korna sesinden anladım bunu. Yanımda duran çanta koltuktan düştü. İçindekilerin bazıları saçıldı AX’in döşemesine.

Gölge havladı benim yerime. Üst üste iki kere.

Sultan Karakum otomobilini durdurmayı başardı. Citroen AX stop etti. Ön panelde bir sürü ışık yandı.

Başını direksiyonun göbeğine yaslayarak birkaç saniye durdu Sultan Karakum. Sonra aynı pozisyonda konuştu. Sesi yüksekti ama.

“Ne cinayeti?” dedi. “Kim kimi öldürmüş? Ne cinayeti?”

“Biraz sağ tarafa çekin,” dedim. “Yolun ortasındayız.”

Sultan Karakum bir rüyadan uyanmış gibi baktı önündeki ışıklara. Elini kontak anahtarına götürdü. Ben dönüp arkamıza baktım.

“Sakin,” dedim. “Gelen yok.”

Citroen AX’in motoru hırıldadı. İlk kez bir otomobil kaldıran acemi sürücünün ağırlığıyla yavaşça hareket ettirdi Sultan Karakum otomobilini. Üç metre kadar gidip yolun sağındaki çöp konteynerini park yeri arayanlardan koruyan kırmızı çizgili çubukların önünde durduk. Bu kez stop ettirmeden kapattı motoru. İki kolunu yanından sarkıtıp kalakaldı.

“İyi misin?” dedim ona doğru eğilerek. Sonra sigaramın ateşini düşürüp bir yeri yakmaya başladım mı, onu kontrol ettim.

“İyiyim, iyiyim,” dedi Sultan Karakum. “Özür dilerim. Birden...”

Elimde sağlam kalmış Davidoff’tan nefret ettim. Sultan Karakum’un tarafındaki açık pencereden attım.

“Su varsa arabada bir yudum iç,” dedim arkama yaslanırken. “İyi gelir.”

Önerim kızı hareketlendirmedi. Yoktu demek ki. Arkasına doğru döndü. Yüzü allak bullaktı.

“Tamam, iyiyim ben,” dedi. “Şimdi anlatın.”

“Bir yere otursaydık,” dedim.

Sultan Karakum’un yüzünde kadınların ikna edilmeye niyetleri olmadığında takındıkları türden bir ifade belirdi. Sesinde de vardı aynı ifade.

“Şimdi,” dedi. “Şimdi anlatın.”

Keşke sigarayı atmasaydım dedim içimden.

“Tanıyor musunuz bilmem,” dedi. “Begüm Hanım’ın arkadaşı bir hemşire var. Firdevs Işın. Onun evinde birisi öldürüldü. Tabancayla. Benim bilgime göre ikisi de öldürülen adamla birlikte evdeydiler bir ara.”

“Kim! Kim! Kim!” dedi Sultan Karakum. “Delirtmeyin insanı!”

“Onu tanıyorsunuzdur,” dedim. “Sizin hastaneden bir doktor. Hilmi Akalın...”

Sultan Karakum’um yüzü değişmedi. Hilmi Akalın’ın adını ilk kez duyuyormuş gibi bir hali vardı. Belki de haberin şokundandır diye düşündüm. Neredeyse yalnızca dudakları oynayarak konuştu.

“Begüm ne diyor?” dedi.

“Dediğine göre Firdevs Işın’la onun evinde buluşmak için konuşmuşlar. Anahtarı ile girmiş, beklemiş. Sonra Firdevs Hanım gelmiş. Cesedi görmemişler, yatak odasındaydı.”

Hilmi Akalın’ın yatak odasında olması öldürülmesinden daha önemliymiş gibi kısıldı gözleri. Bir şey soracak gibi oldu, vazgeçti.

“Sonra?” dedi.

“Sonra Firdevs Işın’la konuşmak için ben geldim eve. Salondaydı Begüm Hanım. O sıra tanımıyordum kendisini. Bizi yalnız bırakmak için içeri gitti. O zaman görmüş.”

Gölge ciddi şeyler konuştuğumuzu anlamış gibiydi, sessizce önüne bakıyordu.

“Sonra?” dedi yeniden Sultan Karakum.

“Sonra Begüm Hanım’ı arayan başkaları geldi,” dedim. “Biraz itişip kakıştık. O arada ikisi evden çıktılar.”

Sultan Karakum bütün bunların ne anlama geldiğini hesaplıyormuş gibi sustu. Kısacık saçlarını sıvazladı.

“Anlamıyorum, anlamıyorum...” dedi.

Cevap vermedim. Anladıklarımı anlamıştı, anlamadığı başka bir şeydi bence. Benim de anlamadığım türden şeyler.

“Benim de size soracaklarım var,” dedim. “Bu yüzden bir yere oturalım istemiştim. Yine de isterseniz...”

Sözümü kesti.

“Bir dakika, bir dakika,” dedi. “Begüm’e inanıyor musunuz bütün bu anlattıkları hakkında?”

“Bilmem,” dedim.

“Bu inanmama ihtimaliniz olduğunu gösteriyor,” dedi Sultan Karakum. “Yanılıyor muyum?”

Ellerimi çaresizce iki yana açarak bir bakıma haklı olduğunu kabul ettim.

“O zaman neden koruyorsunuz onu? Güvenli bir yer falan?”

Doğru sorulmuş bir soruydu bu. Hadi cevap ver Remzi Ünal dedim içimden. En basit cevabı seçtim.

“Gidecek yeri yoktu,” dedim. “Sokağın ortasında bırakamazdım onu.”

“Bana gelebilirdi,” dedi.

“Sizin de başınızı belaya sokmak istemedi,” dedim.

Sultan Karakum omzumun üstünden arkama baktı. Akmerkez yönünden gelen araçlar değildi ama baktığı galiba. Aklının içinde bir yerlere bakıyordu.

“Ah Begüm ah...” dedi kasılmış dudaklarının arasından.

Sonra Citroen AX’in kapısını açtı, dışarı çıktı. Arkasından ittiği kapı gürültüyle kapandı. Başımı sola çevirip onu izledim. Geldiğimiz yöne doğru yürüdü hızla. Park etmiş üç otomobil kadar ilerde durdu, bize doğru iki adım attı, sonra yeniden döndü gittiği yöne.

Bacaklarında kırmızı bir tayt vardı. Kadın süper kahraman kıyafetlerinde olduğu kadar gösteriyordu kalçalarının kıvrımını. Ayaklarındaki kısa, yine kırmızı çizmeler bu izlenimi pekiştiriyordu. Taytın üstüne koyu renk, dar bir triko giymişti. Boynundan neye benzediğini yerimden çıkaramadığım daire şeklinde bir kolye sallanıyordu.

Deve gibi bir Çin malı pikabın önünde, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Siyah rengiyle akşamın karanlığında görkemliden çok ürkütücü görünen aracın önünde küçücük duruyordu. Kendi kendine konuşuyordu belki.

Yanına gitsem mi diye düşündüm bir an. Sonra vazgeçtim.

Benim yerime Gölge atladı yolcu tarafının açık penceresinden. Hiç ses çıkarmadan. Patileri, göğsü ve kuyruğundaki beyazlıkları gördüm atlarken. Kulakları düşüktü. Dörtnala koştu Sultan Karakum'a doğru. Kız onu karşılamak için çömeldi. Kucaklaştılar. Sırtının tüylerini, kafasını okşadı sahibi. Köpek onu yaladı mı görmedim.

Evet, bir sigara iyi gelebilirdi.

Bize doğru ilerlediler. Citroen AX'le bana. Kız yere bakıyordu gelirken. Gölge'nin gözleri çöp konteynerini eşeleyen kedi var mı diye dört dönüyordu kısa bacaklarıyla yürürken.

AX'in önünde ayrıldılar. Sultan Karakum sürücü koltuğu tarafına, Gölge yolcu kapısına yöneldi. Neredeyse aynı anda girdiler aracın içine. Kız dirseklerini direksiyon simidine yerleştirdi. "Özür dilerim bir kez daha," dedi bana doğru dönmeden.

"Önemi yok," dedim. "Olur bunlar. İyi misin şimdi?"

"İyiyim, iyiyim," dedi. "Oradan bir sigara verir misiniz?"

Sağ tarafıma eğildim. Çantanın döşemeye saçılmış içeriğinin arasında sigarayı aradım gözlerimle. Saklanmamıştı bu sefer. Eğilip aldım. İçinden bir dal çıkarıp öne uzattım. Ardından tabanca şeklinde çakmağı.

Sultan Karakum sigarasını yaktı. Derin bir nefes çekti içine.

"Belki de bana yardım edebilirsiniz," dedi dumanları Ulus'un karanlık gökyüzüne salarken.

Gözün aydın Remzi Ünal dedim içimden. Bir müşterin daha oluyor galiba. İyiydi bu. Her müşterimin sakladığı şeyler olurdu hayatta. Bana, yapmamı istedikleri işleri tarif ederken açıklamak zorunda oldukları şeyler. Bazıları işime yarardı. Manhattan Medical Hastanesi'nin sarı saçlı hasta başvuru görevlisi bakalım ne istiyordu?

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" dedim. AX'in arka koltuğunun tam ortasında oturuyordum şimdi. Sırtım arkalığa değmeden. Oturuş açım yüzünü daha iyi görmeme izin veriyordu.

"Daha önce birkaç şey sormam lazım," dedi Sultan Karakum.

"Elbette," dedim.

"Yaptığınız işi nasıl ücretlendiriyorsunuz?" dedi. "Bir tarifesi falan mı var?"

“Yok,” dedim. “Genellikle işi duyduktan sonra söylerim ücretimi. Müşteri de kabul eder.”

“Ama ben ne kadar ödeyeceğimi önceden bilmek istiyorum,” dedi kız. “Param belki yetmez.”

“Bir dene,” dedim. “Demin söylediğim kural genellikle çalışır.”

“Peki, gizlilik?” dedi Sultan Karakum.

“Bana söyledikleriniz, benim işi yaparken öğrendiklerim benimle kalır,” dedim. Donuk bir sesle sıraladım. “Yazılı rapor vermem. Ses kaydı yapmam. Fotoğraf çekmem. Devletin resmi görevlileriyle ilişkiye girmem.”

“Sıkı prensipler,” dedi.

Ben biraz geriye çekildim. Kararını bekledim.

“Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete,” dedi daha çok kendi kendine gibi.

Sesimi çıkarmadım. Elini kontak anahtarına attı. Galiba hafifçe pufladı motoru çalıştırmadan. Citroen AX çatlak egzoz borusuyla gürledi. Sol sinyali çalıştırdı, ağır ağır hareketlendik.

Ben arkama yaslandım. Benden ne isteyebileceğini değil, benim ondan neler öğrenebileceğimi düşünmeye çalıştım. Bir sigara içsem olurdu ama Davidoff değil. Aşağıda bir yerde bulurdum. Önden gelen duman kokusuyla idare etmeye çalıştım.

AX, Ahmet Adnan Saygun Caddesi’nde kornaya ihtiyacı olmadan ilerliyordu. İçerde koyu bir sessizlik vardı şimdi. Yalnızca ben düşünmüyordum.

Ulus Parkı’nın önünde girip çıkan otomobiller yüzünden biraz yavaşladık. Yokuşu fren gıcırtılarıyla indik. TRT İstanbul’un önünden hızla geçtik. Aşağıda, kavşaktaki otobüs durağının önündeki ışıklarda biraz bekledik. Portakal Yokuşu’nu inerken İstanbul’un en güzel manzarasını sessizlik içinde seyrettik. Dönemeçlerde biraz çizgiyi kaçırdı Sultan Karakum. O kadar olurdu, kafası karışıktı belli ki.

Ortaköy’e indiğimizde trafik tıkandı.

“Bu gece yine şenlik var,” dedi Sultan Karakum. Gölge sesini çıkarmadı. Öyle olsun dedim içimden.



Yarım saat sonra, Ortaköy'ün deniz yakasında, dört kişinin yan yana geçmekte zorlanacağı sokakların birindeki binanın üçüncü katındaki barda, alçak ve sokaktan daha dar bir masada oturuyorduk. Masadan çok daha küçük hasır taburelerin üstünde. Sultan Karakum ve ben.

Gölge sıklıkla geldiği, gürültüsüne alıştığı mekânın merdivenlerini neşeyle çıkmış, içeri girer girmez kimseye sormadan, köşede duran davul, ses çoğaltıcı ve hoparlörlerin arkasında kaybolmuştu. Hazırlık yapan müzisyenlerin birinin kafasında da Gölge'nin korsan bandanasından vardı.

Ortalık loştu, mekân daha tam dolmamıştı. Bundan şimdilik memnun görünen iki çift vardı bizden uzak, daha da karanlık köşelerde. Masamızdaki iki karış boyundaki saman kâğıdına basılmış Amerikan servislerin üzerinde, tek renkli az bulunur küçük puntolu fontlarla, Zenith adlı grubun haftada üç gece çalacağını okuyabiliyordunuz, gözleriniz askere gitmenizi engelleyecek kadar bozuk değilse. Aynı kâğıttan aşağıda, dar merdivene geçit veren kapının yanında da asılmıştı. Barın adı Do Diyez'di. Kâğıtta ucuz biranın hayatın anlamını çözmekte katkısı üzerine bir vecize vardı ek olarak.

Havada asıl gösteri başlamadan önce, müşterilerin ikili ilişkilerini düzenlemelerine izin verecek kadar düşük volümlü melodiler geziyordu. Karayip Adaları dolaylarından. Masamıza ayrılan yere sığabilmek için uzatamadığım bacaklarım hafiften ağrımaya başlamıştı.

"Seni dinliyorum," dedim.

"Bir şey içmez miydiniz?" dedi. "Hani biraz ev sahibi sayılırım burada ben."

"Bir kahve iyi olurdu," dedim.

Sultan Karakum kolunu kaldırarak çevresine baktı. Arkamda göremediğim birisinin dikkatini çektiğinden emin olduktan sonra, eliyle birtakım işaretler yaptı. Kahve anlamına geldiğini sandığım bilek bükmeli el işaretini iki kere tekrarladı. Büyük bira işaretini ben bile anladım.

Bana döndü haberleşmeyi bitirince.

"Sizden istediğim küçük bir şey," dedi.

Küçük işlerin köşeyi dönünce nasıl büyük belalara dönüştüğünü iyi bilirdim. Bunu da ona söylemedim. Başımı sallamakla yetindim.

"Evimden bir şey alıp getirmelisiniz bana," dedi.

“Ne zaman?” dedim.

“Bu gece,” dedi.

“Bu hırsızlığa girmez herhalde,” dedim hırsızlığın vicdanımı rahatsız etme ihtimali bulunmadığını sezdiren bir ses tonuyla.

Gülümsedi.

“Girmez,” dedi.

“Arabalarında kırmızı mavi ışıklar yanan amcalar yüzünden mi?” dedim. “Kendi evine kendin gitmiyorsun.”

“Evet,” dedi Sultan Karakum.

“Nerede kalacaksın?” dedim.

Sultan Karakum bu kez daha fazla gülümsedi.

“Bulurum bir yer,” dedi. “Başınıza bir misafir daha çıkarmaya niyetim yok. Zoraki.”

Lafın Begüm Kalyon’a dönmesini istemedim.

“Anahtarı vereceksen gerçekten zor sayılmaz,” dedim.

“Vereceğim,” dedi.

Do Diyez’in kahvesinden zaten fazla umudum yoktu. Avucumu açarak Sultan Karakum’a uzattım. Ayağa kalkıp bacaklarımı rahatlatmayı düşünüyordum bir yandan.

“Ne getireceğim ve nereye?” dedim.

“Önce fiyatını söylemeniz lazım,” dedi. “Öyle anlaşmıştık.”

Haklıydı. Bir fiyat düşünmeye çalıştım. Dünyevi rakamlara boş verdim.

“Bilgi,” dedim. “Fiyatı bilgi.”

“Nasıl yani?” dedi. Elime değil, yüzüme bakıyordu.

“İşi yapınca soracağım bütün sorulara cevap vereceksin,” dedim.

“Bu çok yüksek bir fiyat,” dedi Sultan Karakum. “Bu kadarını ödemek zor.”

Küçük bir espri yapmanın zararı olmayacağını düşündüm. Bir barda oturuyorduk şunun şurasında. Canlı müzik biraz sonra başlayacaktı.

“Bedel ödemek için gelmedik mi bu hayata?” dedim.

Sultan Karakum gülümsedi. Ne diyeceğini toparlamak ister gibi gözlerini Do Diyez’in sıvasız tuğla desenli duvar kâğıtlarında gezdirdi.

“Hayatı özetlediniz sanki,” dedi.

“Arada saçmalarım böyle,” dedim gözlerine bakarak.

Masamıza koyu bir suskunluk geldi oturdu. Bir maçın son uzatma dakikasında verilmiş bir penaltıyı radyodan dinliyorduk sanki. Çalan müziğin volümü artmış gibi oldu.

Gömleği dirseğe kadar sıvanmış bir kol bir kahve fincanı ve bir bira bardağı bıraktı ustaca masaya. Biranın üzerinde iki parmak köpük vardı.

“Tam zamanında,” dedi Sultan Karakum. Birasını kaldırdı gözlerinin hizasına, selama benzeyen küçük bir hareket yaptı, neredeyse yarısını boşalttı gırtlağından aşağıya.

“İyi geldi,” dedi.

Kuşkuyla karşıladığım kahveme baktım. Kokusu hiç de fena değildi. Bir şans tanımaya karar verdim. Küçük bir yudum aldım. Şaşırttı beni. Evde bir zamanlar kendi yaptığım kahveye benziyordu. Kahvemi daha büyük bir yudumla ödüllendirdim.

“Tamam,” dedi Sultan Karakum.

Fincanımı tabağına bıraktım. Gözlerine baktım bir kez daha.

“Anlaştık,” dedi. “İstediğimi yapın, soracağınız her soruya doğru cevap vereceğim.”

Boş avucumu yukarı tutarak yeniden uzattım elimi Sultan Karakum’a.

Bu kez duraksamadı. Alçak hasır taburenin üzerinde iki büklüm eğilip, masanın tam altına yerleştirdiği siyah, buruşuk deri çantasına uzandı. Çekti, kucağına aldı. Ortaköy Kültür Merkezi’nin arkasındaki otoparka emanet ettiğimiz Citroen AX’ten çıkarken döşemeye dağılmış ıvır zıvırı içine koyduktan sonra kilitlediğim tokasını açtı.

Kafasını neredeyse çantanın içine sokarak bir süre araştırdı. Her şeyin yeri, hem de iki kere değiştiği için doğal karşıladım bunu. Yeniden doğrulduğunda elinde dört anahtarı birden taşıyan Hello Kitty anahtarlığı vardı.

Sallayarak açık bekleyen avucumun içine bıraktı Hello Kitty’yi.

“En baştaki dış kapı,” dedi. “İkinci, evin kapısı.”

Avucumu kapadım.

“Adres?” dedim.

“Uzak değil,” dedi. “Dereboyu’nda. Işıkları geçince biraz ilerde Toyota Plaza var. Kocaman, sarı bir bina. Kaçırmazsınız. Ondan sonra sağdan ilk sokak. Köşedeki lastikçi dükkânının yanından. Çıkmaz sokaktır.

Merdivenlerle biter. Merdivenlerin ortalarında, solda bir bina. Kıpçak Apartmanı. Nereden geldiyse? En üstteki daire.”

Başımı salladım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

“Sipariş?” dedim.

Sultan Karakum gözlerini kıstı. İsteyeceği şeyin yerini hatırlamaya çalışıyor gibi.

“Yatak odasında, yatağın yanında bir komodin var,” dedi. “Çekmecenin altındaki kapağı açın. Bir şeyler var. Altlarda bir yerde bir kutu var. Kahverengi bir kutu. Kurdeleyle bağlanmış. Onu istiyorum.”

“Birinden bir hediye mi?” dedim.

Yüzünden bir bulut geçti Do Diyez’in alacakaranlığında. Ne iz bıraktığını saptayamadım.

“Buna cevap vermesem?” dedi.

“Tamam,” dedim. Kahvemden bir yudum daha aldım yol için. Alçak taburemden kalkmaya çalıştım. İlk denememde başaramadım. İkincide bacaklarımın uyuşukluğunu yendim. Taburesinde bana bakabilmek için kafasını kaldırdı Sultan Karakum.

“Burada olacaksın?” dedim.

Kafasını sallayıp birasından bir yudum daha çekti cevap yerine. Daha küçük bir yudum.

“Görüşürüz,” dedim kıza. Aşağı inen merdivenlere doğru yürüdüm.

Aşağı indiğimde küçük bir İstanbul sürprizi bekliyordu beni.

Yaz yağmuru... Kış yağmuru... Bahar yağmuru... Güz yağmuru...

Hiçbirini sevmezdim ama yağardı işte. Küçük damlalarla, büyük damlalarla, rüzgâr ya da gök gürlemesi eşliğinde yağardı. Bu kez contası eskimiş musluk damlaları büyüklüğünde, dik açıyla ve gürültüsüz yağıyordu. Dar Ortaköy sokaklarında eğlence avındayken hazırlıksız yakalanmış kızlar oğlanlar koşuşturuyordu. Omuzlarda ıslaklıklar yeni yeni oluşuyordu. Bir saçak altı bulup sigara içerek ortalığı seyretmenin keyfini yaşayanlar vardı.

Ben yürüdüm.

Bir taksi durdurmayı aklımdan geçirmedim. Söylenirdi mutlaka. Her taksi şoförü Mahir Salman değildi. Mahir Salman olmayanlarla uğraşmak istemiyordum.

Ortaköy Hamamı'na karşı, aralıksız düdük çalarak araçları hızlandırmaya yardım ettiğini uman trafik polisinin yanından Muallim Naci Caddesi'ni geçtim. Daha uzun beyaz yağmurluğunu giymemişti. Hazır yemek kokularını yarmaya çalışarak ilerledim.

Yağmur benim de omuzlarıma ıslak lekeler işlemeye başlamıştı. Kafamı hafif öne eğerek ilerlemekten başka çarem yoktu. Bir büfeden yeni bir sigara paketi alıp, yürürken içmekten vazgeçtim.

Böyle olurdu işte, bir sonraki waypoint yakın olurdu ama atmosfer koşullarını da dikkate almak zorundaydınız uçuş planlarken. Yakıt ağırlığı, yük miktarı, pistin denizden yüksekliği, hava basıncı, rüzgâr yönü ve sizin dışınızdaki trafikle birlikte. Birinden birini yanlış hesaplarsanız başınız belaya girerdi.

Dereboyu Caddesi'nin iç taraflarına ilerledikçe kaldırımdaki kalabalık azaldı. Yağmur azalmadı ama. Yere düşen damlalar, artık oluşmaya başlamış birikintilerde birisi dağılmadan yenisi başlayan yuvarlaklar çiziyordu.

Kırmızı ışıkta araçlar durdu sileceklerini çalıştırarak, ben durmadım. Islak asfaltta çoğalarak yansıyan stop lambalarının keskin kırmızılarına hayran kalarak yürüdüm. Büfelerden yayılan döner, kokoreç, midye tava kokularının yerini nemli asfalt kokusu almıştı.

Toyota Plaza'nın çirkin sarı duvarlarını görene kadar hızımı kesmeden ilerledim. Sonra yavaşladım. Hedef havalimanının ILS alanına girmiştik. Şimdi yolculara yerlerine oturma talimatı vermenin zamanıydı.

Lastikçinin caddenin kenarını işgal etmek için yerleştirdiği lastikler toplanmıştı ama gündüz en az dört araçlık yerin ona ait olduğunu küstahça belirten tabelaları taşıyan yuvarlak plaj şemsiyesi tabanları duruyordu.

Sola, tam karşımdaki tabelanın gösterdiği gibi Cudiefendi Çıkmazı'na girdim. Cudiefendi'nin kim olduğunu sonra düşünürdüm.

Merdivenlere kadar ağır adımlarla yürüdüm. Ortalıkta kimseler yoktu. İkinci katların pencerelerinin çoğunun perdesi çekiliydi. Şimdi geç biten bir mesaiden evine dönen bir mimarlık bürosu çalışanıydım. Anahtarım cebimde, beni evime sokmak için heyecanlanıyordu. Hangi perde aralanıp beni gözetlese, üç apartman aşağıda oturuyordum.

Kıpçak Apartmanı iki yanındaki apartmanlar arasında sıkışmış gibi duran dar bir yapıydı. Çıkmaz sokağı devam ettiren geniş merdivenlere göre biraz aşağıda kaldığı için yerden bitme izlenimi veriyordu. İki kanatlı giriş kapısının camları sağlamdı.

Yağmurun tacizinden bir an önce kurtulmaya çalışan bir aile babası gibi hiç duraksamadan kapıya yaklaştım. Hello Kitty anahtarlığı zaten elimde hazırdı. En dıştaki anahtarı, alçak kilide dizlerimi bükerek yerleştirdim. Elimin altında içeri girmeme izin veren gevşekliği hissettim. Kapıyı itip içeri girdim.

Bu meslekte en zorlandığım anlardan bazılarını, yabancı bir apartmana girdiğimde yaşadığımı söyleyebilirim. Özellikle dairelerin sayısının sekiz ondan az olduğu apartmanlarda. Hele Ortaköy'ün arka tarafları gibi bölgelerde.

Koridor ya da merdivenlerde biriyle karşılaşırsanız yüzünüze bakarlar. Baştan ayağa inceleyebilirler. "Kimi aramıştınız?" diye de sorabilirler. Zihinlerinde komşularının anlattığı bin bir hırsızlık hikâyesi vardır. Kaşları çatık, yüzleri gergindir size bakarken.

Özel dedektif tanrılarına şükür, fazla ileri gitmezler. Verdiğiniz makul cevaba inanma eğilimleri yüksektir. Dudaklarını belli belirsiz büzerler ama ellerindeki torbaları, bebek çantalarını, tekerlekli pazar arabalarını yüklenip devam ederler. Erkekseler seni tespit ettim bakışları yerleştirirler gözlerine en çok. Gerçekten hırsızsanız ertesi gün, "Ben görmüştüm ama konduramadım, düzgün bir adama benziyordu," derler komşularıyla konuşurken.

Korktuğum hırsızlıktan daha ciddi suçlarda, örneğin siz oralardayken birisi birisini öldürdüğünde polise konuşmalarıdır. Ya da polis sandıkları herkese... Ortalıktaysalar, acar polis muhabirlerine. Kaşınızı, gözünüzü bir güzel anlatırlar. Bulaştığınız ama bulaştığınızın bilinmesini istemediğiniz işlere kafanızın en tepesindeki saç kıllarına kadar bulaşırsınız.

Girdiğim kapının ardı karanlıktı. Yabancı apartmanlara bunca zamandır giriş çıkışlarımın tecrübesiyle koridorun ışık otomatiğini buldum, dokundum.

Bak, asansörler iyidir, birisiyle karşılaşma olasılığınızı aza indirirler. Hemen girdim içine. Kapıyı kapadım. En üstteki düğmeye bastım.

Asansör mırıltıyla yükselmeye başladı. İçi temizdi. Güvenlik kamerası yoktu. Aynasında kendime baktım. Yağmurdan geldiğimi belli eden ıslak saçlarım ve giysilerim dışında façam yok gibiydi.

Durdu asansör. Kapıyı ittim. Aşağıda bastığım merdiven otomatiği hâlâ enerji gönderiyordu adımımı attığım koridorun kişiliksiz lambasına. Tek bir daire kapısı vardı. Hâlâ elimdeki Hello Kitty anahtarlığıyla yanaştım kapıya.

Üç saniye sonra içerideydim.

Kapıyı ardımdan kapadıktan sonra gözlerimi ortamın karanlığına alıştırmak için üç saniye daha bekledim. Şuralarda bir yerde olmalıydı elektrik düğmesi, elimi duvara sürterek buldum. Yaktım.

Doğrudan bir salonun içindeydim.

Açık mutfak soldaki duvara yaslamıştı sırtını. L harfi şeklinde örgütlenmiş dolap ve çekmecelerin oluşturduğu alanın önüne dört kişilik bir yemek masası yerleştirilmişti. Üstündeki kocaman vazonun içinde adını bilmediğim çiçekler vardı.

Salonun öteki eşyaları, perdeleri hafif aralık iki pencerenin ortasına yerleştirilmiş LCD televizyonu taşıyan sehpa, tam karşısında neredeyse dört kişilik divan, bir de boş kalan tek duvarı bütünüyle kaplayan kütüphaneydi. Yerde dört ayrı kilim vardı.

Sultan Karakum'un siparişini içeren komodinin durduğu yatak odasına giden kapı, raflarında kitap kadar süslü ıvır zıvırların durduğu kütüphanenin bitimindeydi. Raflardaki çerçevelenmiş fotoğraflara sonra bakarım dedim kendi kendime.

Genel haliyle sanki yarım saat sonra özenle karşılanması gereken misafirler gelecekmiş gibi derli topluydu salon. Sağda solda yerini şaşırmış hiçbir nesne yoktu. Begüm Kalyon'un sonradan devreye soktuğunu söylediği telesekreterli telefon bile yerini yadırgamamış gibi duruyordu kütüphanenin en alt rafının üzerinde. Mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Onunla ilgilenmeyi de sonraya bıraktım.

Yatak odasının kapısını yine tatsız bir manzarayla karşılaşmamayı umarak açtım.

15. BÖLÜM

Korktuğum başıma gelmedi.

Sultan Karakum'un, İstanbul'da okuyan kızını kontrole gelmiş Eskişehirli baba edasıyla girdiğim yatak odasında ceset meset yoktu.

Ne vardı?

Yalnız yaşayan, herhalde pek de yüksek olmayan maaşıyla, her metropol gibi acımasız olan bir metropolde idare etmeye çalışan genç bir hastane çalışanının yatak odasında ne varsa o vardı. Sırtımı ardımdan kapadığım kapıya dayayıp göz gezdirdim yine de.

Gözünüze ilk çarpan şey yataktı. Başlık parçasına kıskaçlı bir okuma lambası iliştirilmişti. Son okunan kitap, yanındaki tek çekmeceli komodinin üstündeki saçma sapan kişisel gelişim kitabıydı. Adını belirtmeye gerek yok.

Yatağa paralel tavana kadar yükselen üç kapaklı elbise dolabının bir kapağı yukardan aşağı aynayla kaplıydı. Yatağın öteki tarafında, perdeleri kapalı pencereden artakalan duvara bir makyaj masası yerleştirilmişti. Üzerinde sayamayacağım kadar insan içine çıkma malzemesi vardı. Önündeki küçük pufa oturup yüzünüzü gözünüzü boyuyordunuz. Yerde duvardan duvara kısa tüylü, krem rengi bir halı vardı.

Bitti.

Oda, habersiz giren birisinin on üzerinden dokuz vereceği kadar tertipliydi. Bir notunu yatağın başucundaki duvarda hafif eğri duran çerçeveli Picasso reprodüksiyonundan kırdım doğrusu. Yatağın örtüsü koğuş çavuşundan aferin alacak kadar gergindi.

"First things first," dedim içimden. Komodine doğru yürüdüm. Önünde diz çöküp dolabın kapağını açtım.

Kapağa içerden yaslanan bir tansiyon aleti düştü önüme. Pompalı, stetoskopu olan cinsinden. Hortumları düğüm olmuştu. Onu kenara koydum. Arkada, dik duran beş kalın ciltli albüm vardı. Pul

koleksiyoncularının albümlerine benziyorlardı. Albümlerin altında Sultan Karakum'un karşılığında bütün sorularıma cevap vereceğini söz verdiği siparişi duruyordu.

Kahverengi, kadife bir kumaşla kaplanmış bir kutuydu. Mücevher kutularından biraz büyük, içi oyulmuş tabanca kutularından biraz küçüktü. Kenarında minicik iki kapama mandalı vardı. Kilit yoktu.

Elimi uzatıp albümlerin altından dikkatlice çektim kutuyu.

Kilit aslında kadife kutunun üzerine bir artı oluşturacak şekilde sarılmış ve fiyonklu bir düğüm atılmış sarı kurdeleydi.

Kahverengi kutuyu çevirdim. Arkasında dikkate değer bir şey görmedim. Doğruldum. Kutuyu yatağın üzerine koyup komodinin çekmecesine elimi attım.

İçindekilere gözüm değmeden bir telefon çaldı.

Son zamanlarda pek televizyon izlemediğim için çıkaramadığım bir melodi yükseldi odanın içinde. Bir susturucu hafif maskeliyormuş gibi sanki. Odada görmediğim bir cep telefonu var mı diye çevreme baktım. Burada değilse salondaydı. İkinci çalışında biraz yükseldi telefonun sesi. Çekmeceyi kapayıp kutuyu elime aldım salona gitmeden. Salon bıraktığım gibiydi. Melodi bir kez daha duyuldu, daha yüksek. Ortalıkta bir telefon görmediğim gibi, melodinin kaynağına yaklaştığımı ya da uzaklaştığımı gösteren bir değişiklik olmadı kulağıma gelen seslerde.

Dördüncü seferinde telefonun nerede çaldığını anladım mecburen.

Daha önce cebimde hiç cep telefonu çalmamıştı. Çalan cep telefonunun cebimde olduğunu, Sultan Karakum'un yatak odasından salonuna geçtiğimde benimle birlikte yer değiştiren melodiden anladım.

Beceriksizlik duygusuyla karışık bir telaşla cebimden çıkardım telefonu. Ekranında "Scotty" yazıyordu.

Telefon bendeyse cevaplamalıydım. Eski zaman telefonlarının ahizesinin ikonunu taşıyan tuşa bastım. Sesimi çıkarmadım.

"Neredesin kız?" diye neredeyse bağırdı karşıdan gelen tanıdığım ses. "Hani işini halledince buluşacaktık?"

"Arkadaşınız adına özür dilerim Firdevs Hanım," dedim. "Telefonu bende."

Adını söylememde sakınca yoktu. Zaten biliyorlardı dinliyorlarsa.

“Kim? Kim? Alo! Kiminle konuşuyorum!” dedi.

“Kanserli annesine hemşire arayan adam,” dedim. “Evinizde konuşmuştuk.”

“Ne?” dedi. Hatırladı sonra.

“Ah!” dedi. “Tamam.”

“Misafirleriniz gelince konuşmamız aniden kesilmişti,” dedim salonun penceresine doğru bir iki adım atarak. “Tamamlayamadık.”

Ne yapmaya çalıştığımı anladı sanıyorum.

“Evet,” dedi. “Anneniz nasıl?”

Elimle perdeyi araladım.

“Durumu daha iyiye gitmiyor,” dedim. “Yardıma ihtiyacı her zamankinden çok.”

“Geçmiş olsun,” dedi Firdevs Işın. “Size de teşekkür etmeye fırsat bulamadım. İlginize ve yardımınıza çok teşekkür ederim.”

“Önemli değil,” dedim. “Bir daha oturup konuşsak.”

Firdevs Işın iki saniye kadar düşündü.

“Vallahi,” dedi ikircikli bir sesle. “Benim de başım kalabalık bu aralar. Fırsat bulursam.”

Dışarıdaki üst katlardaki evlerin mahrem görüntüsü pencerelerdeki tül perdelere emanetti. Televizyonlarda sürekli değişen görüntüler gördüm. İnsanlar oturuyordu galiba.

“Arkadaşınız da çok sevinirdi,” dedim.

“Nasıl o?”

“İyi,” dedim. “Ben bir arkadaşımla tanıştırdım onu, pek iyi kaynaştılar. Galiba uzun süren bir ahbaplıkları olacak.”

“Güvenilir biri mi arkadaşınız?” dedi.

Pencereyi bırakıp kütüphanenin yanına yürüdüm. Romanlar çoğunluktaydı, aşk romanları.

“Çok,” dedim. “Halden anlayan birisidir. Öyle insanı zor durumda bırakacak sorular sormaz ama insanlar onunla konuşmayı sever.”

“Anladım,” dedi.

“Ne diyorsunuz, görüşebilir miyiz?” dedim.

“Emin değilim,” dedi Firdevs Işın.

“Arkadaşınız bana da epey şey anlattı,” dedim.

“Öyle mi?”

Kitaplıkta romanların yanı sıra başka kişisel gelişim kitapları vardı çok sayıda. Bir de iki düzine sudoku kitabı. Sudokuların çözüldüğü sayfaların aralık duruşundan belliydi.

“Siz bana yardım edebilirseniz, ben de size yardım edebilirim belki,” dedim. “Görüşsek iyi olacaktı.”

“Ciddi misiniz?” dedi Firdevs Işın.

“Ciddiyim,” dedim. Derdimi daha açık anlatacak bir cümle kurabilmek için kafamı çalıştırdım. Daha açık ama oldukça kapalı. Buldum galiba.

“Annem son nefesini verirken sizin gibi birisinin yanında olmasını çok isterim,” dedim. “Önemli bir şey bu onun için. Tahmin ediyorum sizin için de.”

Doğru noktaya dokunduğumu hissettim Firdevs Işın’ın sesini üç saniye sonra yeniden duyduğumda.

“Haklısınız,” dedi. “Benim için de önemli. Tamam, konuşalım.”

“Ne zaman?” dedim. “Bir an önce olsa iyi olur, kadının zamanı kısıtlı.”

“Bu gece mi mesela?”

“Bu gece,” dedim. “Şöyle iyi bir yer söyleyin, gözlerden uzak.”

Firdevs Işın bir kez daha düşündü. Sonra ışıltılı bir sesle konuştu.

“Arkadaşımla hep gittiğimiz bir yer var,” dedi. “Şimdi adı aklıma gelmiyor. Sorun o söylesin. Yarım saat sonra.”

Telefonu kapamadan önce bu işte karşılaştığım her genç kadın çok akıllı diye geçirdim içimden. Begüm Kalyon’un telefonunu cebime yerleştirdim. Saatime baktım. Hızlı hareket etmeliydim.

Karşılığında doğru cevaplar alacağımı umduğum kurdeleli kutuyu yağmurdan koruyabilmek için açık mutfağa yürüdüm önce. Her Türk kadınının biriktirdiği plastik torbaları üçüncü dolap kapağının ardında buldum. Kümenin içinden orta boy birisini seçtim, kutuyu içine koydum, torbayı deliklerinden bileğime geçirdim.

Kütüphanenin en alt rafında yanıp sönen ışığı birisinin ilgisini çeksin diye bekleyen telesekreterli telefonun önünde diz çöktüm sonra. Not aldıklarını bana söylemesini sağlayacak düğmeye bastım.

Dört yeni mesajı aktarmaya hazır olduğunu söyledi bana telefon. Konuşan, makinenin çipine üretildiği tarihlerde yerleştirilen dublaj sanatçısı

kızın sesiydi. Tuşa bir kez daha bastım tavsiyesine uyarak. Hadi bakalım dedim içimden.

Ayla Duman'ın sesi dünyanın en iyi haberini verecekmiş gibi cıvıldadı Sultan Karakum'un salonunun ortasında.

"*Begüm, ben Ayla,*" dedi makinenin hoparlöründen. Tane tane konuşuyordu. *"Sinem'den aldım bu numarayı. Telaş edecek bir şey yok, telaşlanma. Yalnızca merak ettim ne âlemdesin diye. Beni ara aşkım bir tanem."* Aramadı galiba dedim içimden.

Telefonun kızı bir sonraki mesajı dinlemek istiyorsam ne yapmam gerektiğini söyledi. Ona uydum.

Sonra kendimi dinledim.

"Begüm Kalyon'sanız dinleyin," dediğimi duydum. Sesim kayıtlı sesini dinleyen herkese olduğu gibi yabancı geldi kulağıma. Telaffuzumu beğendim ama. *"Adım Remzi Ünal. Doktor Kemal Arsan'ın bir arkadaşıyım. Sizi çok merak ediyor. Lütfen şu numaraya telefon edin."* Ardından İstiklal Caddesi'nin iki alt sokağındaki adını vermeye utandığım otelin numarasını tane tane sıralarken kendi sesime gülümsedim. Devamını dinledim. *"Orası bir oteldir. Emre'ye vereceğiniz mesaj bana ulaşır."* Arkadan söyleyeceklerimi de biliyordum. *"Ortaya çıkmamanızın duygusal nedenleri yoksa size yardım edebilirim. Ciddiyim."*

O son kelimeye neden ihtiyaç duyduğumu hatırlamıyorum. Ama mesaj çalışmıştı. Ayla Duman'ınkinin aksine şeyleri harekete geçirmişti. Bu iyi miydi, kötü müydü bilmiyorum. Doktor Hilmi Akalın'ın bir başkasının yatağında göğsü inip çıkmadan tavana bakmasına yol açtıysa iyi değildi elbette. Bir kez daha çuvallamıştı başkasının hayatına karışmama ilkem.

Kolumdaki saatin duymadığım tik takları felsefeyi uzatmamı engelledi. Bir sonraki mesajı dinleyebilmem için gerekli tuşa bastım.

Bu kez konuşan Türk Telekom'un kızıydı. Muhatabını kızdırmamak için seçilmiş sözcükler ve ses tonuyla hattın borcunun olduğunu, ödenmezse tatsız gelişmeler olacağını haber veriyordu. Lafın sonunu dinlemeden bir kez daha bastım artık öğrendiğim düğmeye.

Son mesajdan hiç ama hiçbir şey öğrenemedim.

Arayan mesaj bırakmamasının daha doğru olacağına karar vermişti anlaşılan. Ardı ardına tutarsız dijital gürültüler duydum. Kendi yüzüme

bakabilsem hayal kırıklığımın izlerini görürdüm herhalde. Gürültüler bitince makinenin kızı heyecansız bir biçimde mesajların sona erdiğini, silmek istiyorsam ne yapmam gerektiğini söyledi bana. Söylediklerini yapmadım.

Bileğimde siparişimi yerleştirdiğim plastik torba ayağa kalktım. Saatime bir kez daha baktım. Sağlık sektöründen iki kızla birden randevum vardı. Gecikmemeliydim. Bakalım neler öğrenemeyecektim.

Çıkmadan önce salona toplu bir bakış attım. Köşe bucak arasam işime yarar bir şey bulabilir miyim diye düşündüm. Her zaman çıkardı bir şeyler. Herkesin gizli saklısı olurdu. Apaçık ortada duran şeylerden işe yarar bağlantılar kurulurdu.

Belki de kurulmazdı. Bilemezdiniz. Sultan Karakum'un evinden aklımda sorularla çıktım. Kapıya kulağımı dayayıp, koridordan ses geliyor mu diye kontrol ederek elbette.

Merdiven otomatiğini yaktım. Asansör bıraktığım gibi duruyordu. Girip hareket ettirdim. Aynaya bir kez daha baktım.

Aşağıda Kıpçak Apartmanı'nın çıkış kapısına, gecenin bir vaktinde kötü haber almış bir aile babasının hızlı adımlarıyla yürüdüm. Arkamdan kapadım. Yağmur devam ediyordu.

Çıkmaz sokağın merdivenlerinden bu kez sahte olmayan bir hızla indim. Caddeye doğru yürüdüm. Yerler bu kez yüzlerce küçük göl parçalarıyla dolmuştu Cudiefendi Çıkmazı'nda. Bileğimdeki plastik torbayı iki tur kıvırıp yetiştireceğim siparişin ıslanmamasını sağladım.

Caddeye vardığımda yukarıdan gelen taksi var mı diye bir göz attım. Yoktu. Hızlı adımlarla sahil yönüne doğru ilerledim.

Ortalıktan el ayak iyice kesilmişti. Kafamı öne eğerek yürüdüm. Kuruyan omuzlarım yeniden ıslanmaya başlamıştı. Taksi yoktu, çare yoktu. Yürümeye devam ettim.

Do Diyez'in kapısının önüne geldiğimde iliklerine kadar ıslanmış olmaktan yalnızca on beş dakika uzaktaydım. Merdivenleri sulu ayak izleri bırakarak çıktım. Kapıda kimse yoktu, yoksa muhtemelen almazdı beni.

İçerisi şimdi çok daha loştu, çok daha gürültülü. Zenith Ortaköy semalarında gezmeye başlamıştı. Berbat ettikleri bir Tarkan şarkısını, ritme uygun topluca öne arkaya hareket ederek çalıyorlardı. Bıraktığımdan daha

kalabalıktı Do Diyez. Dip dibe alçak masaların ortasında, zorlukla elde edilmiş bir bilardo masası boyutlarındaki boşlukta, üç kız bir erkek dans ediyorlardı kendilerine göre. Biraz arkasından itilerek piste çıkarılmış oğlan, kendini aşmaya çalışıyordu. İki bira sonrasında başarabilirdi belki bunu.

Gözlerimle Sultan Karakum'u aradım. Dans edenleri görebilmek için yönünü değiştirmişti oturduğu yerde. Kısa sarı saçlarından tanıdım. Sıkışık nizam oturanları ıslatmamak için normalden daha dikkatli vücut çalımlarıyla insanların arasından ilerlemeye çalıştım. Çok da umurlarında değildi aslına bakarsanız. Ya birbirleriyle ya da pisttekilerle ilgileniyorlardı.

Üç pardon, iki geçebilir miyim ve beş sen de nereden çıktın bakışından sonra Sultan Karakum'a erişebildim. Siyah çantasını üzerine yerleştirdiği hasır tabureden kaldırıp yere bıraktığımda fark etti beni.

"Aaa, geldiniz," dedi. "Hızlısınız."

"Daha hızlı olmalıyım," dedim otururken.

"Islanmışsınız," dedi.

"Kururum," dedim.

Sultan Karakum basgitarıyla belinden bükülüp doğrulan oğlana baktı bir süre.

"Evim yerinde duruyor mu?" dedi.

Bileğimdeki torbayı çıkarıp uzattım.

"Duruyor," dedim. "Begüm Kalyon divanda mı yatıyor sende kalırken?"

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Bir şey demedi ama. Plastik torbayı açıp içindekini doğru şeyi getirip getirmediğimi kontrol eder gibi inceledi.

"Çantamı verir misiniz lütfen?" dedi tümüyle değişen bir tavırla.

Çantayı uzattım ona. Parmaklarını parmaklarıma değdirmemeye çalışarak aldı. Islanan yerlerimden değildi elim oysa. Kurdeleli kutuyu çıkarıp çantasının içine koydu. Kemer tokasına benzeyen tokayı kilitledi.

"Neden sordunuz?" dedi sonra kafasını kaldırıp.

"Evde ikinci bir kişinin misafirliğine ilişkin herhangi bir şey göremedim," dedim.

Çantasını kendi ayakucuna bıraktı Sultan Karakum.

"Begüm titiz kızdır," dedi. "Bana yük olmamak için çöp bırakmaz ortalıkta."

Elimi saçlarımın üzerinden geçirdim. Kurumuşlardı biraz. Saatime baktım. Tek soruluk vaktim vardı herhalde.

“O zaman kutunun içinde ne var onu söyleyin,” dedim.

Gülümsedi Sultan Karakum. Kocaman gülümsedi.

“Şahane bir tek taş yüzük var,” dedi.

Zenith parçayı perişan etmeyi bitirdi. Cılız alkışlar geldi sonra. Daha çok ortada eğlenmeye çalışan dörtlüden. Üç kız birbirine sarıldı. Ayrılırken, eteği daha kısa olan kız sendeler gibi oldu. Grubun tek erkeği beline sarılarak yardım etmeye niyetlendi. Kız bir kahkaha attı, oğlanın elini itti.

Oluşan sessizlikte daha alçak bir sesle sordum.

“Kime?” dedim. “Kim verdi?”

Sultan Karakum sorduğum her soruya, bilerek yalnızca tek cevap verdiğini anlamamı sağlayacak bir tavırla cevapladı.

“Begüm’e,” dedi.

“Kim verdi?” dedim bir kez daha, oyununa katılarak.

“Kimin verdiğini bilmiyorum.”

“Kutu nasıl oldu da senin başucundaki komodine girdi?” dedim.

“Ben koydum.”

“Neden?” dedim. “Başkasının tek taşı.”

“El koymak için değil,” dedi.

“Neden?” dedim yeniden.

Zenith yeni bir parçaya başladı. Ben hiç duymamıştım ama bu kez oturanlar da coşkuyla alkışladı. Ortadaki dörtlü yeniden ellerini kollarını sallamaya, bellerini bükmeye başladılar tempoya uyarak. Pist olarak geçinen boşluğa iki çift daha çıktı. Dörtlü gruptaki oğlan, elini iten kıza daha da yaklaştı. Kız tepki vermedi.

Sultan Karakum bana doğru biraz eğildi.

“Begüm’ün çantasında gördüm dün akşam,” dedi. “Çok ısrar ettim, kimin verdiğini söylemedi. Üstüne gidince surat astı. Ben de o uyuyunca gıcıklık olsun diye çantasından aldım. Bulamayınca kimin verdiğini itiraf etmezse yüzüğü alamayacağını söyleyerek sinir edecektim onu. Sabah ben o uyurken çıktım. Şimdi durumlar değişince geriye vermem gerektiğini düşündüm.”

“Daha önce verilmediğinden emin misin yüzüğün?” dedim.

Biraz daha eğildi bana doğru. Yüzü deminkinden ciddileşmişti şimdi.

“Vallaha kaç gündür bende kalıyor,” dedi. “Daha önce verilse sözünü ederdi herhalde. Neden sordunuz?”

“Sen evde yokken dün gündüz saatlerinde birisi ziyaret etti onu demek ki,” dedim.

“Bende kaldığını kimse bilmiyordu ki,” dedi Sultan Ka-rakum.

“Birisi öğrenmiş demek ki,” dedim.

“Bunun ne önemi var?”

“Bilmem,” dedim. Saatime baktım. “Şu cep telefonunu kullanabilir miyim?”

“Sorular bitti mi?” dedi çantasına doğru uzanırken.

“Zamanım bitti,” dedim.

Cep telefonunu bana uzattı.

“Borcumu ödedim mi?” dedi verirken.

Aklımdan hiç çıkmayan numarayı tuşlarken yüzüne bakmadan cevap verdim.

“Bir taksit daha kaldı,” dedim. “Zannederim yarın hastaneye geleceğim. Kalanları o zaman tahsil ederim.” Telefonun ara tuşuna bastım. Kulağıma götürdüm.

Kurala uygun olarak ikinci kez çalmadan önce açıldı telefon karşı tarafta. Önce ben konuştum.

“Benim,” dedim sesimi hafif yükselterek.

“Arkadan müzik sesi geliyor, keyfin yerinde galiba,” dedi Yıldız Turanlı.

Cevap vermeden önce cep telefonu sahiplerinin işi gerçekten zor dedim kendi kendime.

“Nasılsın?” dedim telefona. Sesini aynı günde üçüncü kez duyacak olmak galiba beni biraz heyecanlandırdı.

“İyiyim,” dedi Yıldız Turanlı. “Başka bir derdin var da ondan aradın aslında, numara yapma.”

Başladık dedim içimden, yine başladık. Olsun diye itiraz ettim kendime. Beklenmedik analizlerini bile özlemişim.

“Nasılsınız?” dedim. “Canını sıkmıyor ya?”

“İyiyiz,” dedi. “Sizden iyi olmayalım. Ne yapıyorsan yaptın, kutluyorsun anladığım kadarıyla.”

“İyice ıslandım.”

“Beter ol,” dedi sesine bir kıl gülücük ekleyerek. “Buralarda yağdı deli gibi.”

“Okuduğun kitap yakınlarda mı?” dedim Do Diyez’in şiddeti artan toplu eğlence ayininin gürültüsüne karşın bağırmadan.

“Ne?” dedi. “Duymadım.”

“Sana verdiğim kitap yakınlarda mı?” diye tekrarladım sesimi biraz yükselterek.

“Evet,” dedi. “O kadar yağdı ki, pencerelerden içeri sızacak sandım.”

Aferin dedim içimden. Kimseden geri kalır yanı yoktu uyanıklık alanında.

“İlerledin mi biraz?” dedim.

Cevap vermeden önce biraz düşündü Yıldız Turanlı. Begüm Kalyon’a çaktırmadan baktığını görür gibi oldum.

“Yazın tamir ettirmediğime iyice pişman oldum bir ara,” dedi ses tonunu değiştirmeden ama “pişman” sözüne özel bir vurguyla. “Tanıdığın bir uzman varsa yağmurun olmadığı bir gün getir, konuşalım.”

“Tamam,” dedim. “Onunla konuşabilir miyim lütfen.”

“Bir dakika,” dedi Yıldız Turanlı. Sultan Karakum’a baktım. Gözleri pistte zıplayanların üzerindeydi. Önüne dolu bir bira bardağı bırakmıştı birisi. Gitmek zorunda olduğuma üzüldüm. Onunla aynı yöne bakabilmek için sırtımı döndüm. Başımı biraz öne eğdim. Kulağım telefonda bekledim.

“Merhaba,” dedi çalan parçadan dört mezür sonra Begüm Kalyon.

“Merhaba,” dedim.

“Bir şey mi oldu?” dedi. ”Arkadan çok gürültü geliyor, biraz yüksek sesle konuşur musunuz?”

Sesimi yükseltemezdim fazla. Daha tane tane konuşmaya gayret ettim ağzım omuzlarımın siperi arasında.

“Her şey yolunda,” dedim. “Bir şey soracaktım. Arkadaşınla hep gittiğiniz bir yer varmış, neresi orası?”

“Firdevs’le mi?” dedi umduğum gibi.

“Evet,” dedim.

“Firdevs’le konuştunuz mu?” diye bağırdı. “İyi mi o?”

“İyi, iyi,” dedim. “Çok büyük bir sıkıntı yok anladığım kadarıyla. Biraz sonra buluşacağız. Sizin o yerde.”

“Numarası ezberimde yok, benimkinden mesaj olarak atsanız da ben de konuşsam onunla,” dedi.

“Bunu yapmayalım,” dedim. “Doğru olmaz. Sonra bol bol konuşursunuz.”

Sustu. Konuyu tartışıp tartışmamayı tartıyordu kafasında herhalde. Uysal bir sesle konuştu sonra.

“Vallaha en çok Beşiktaş’ta, Bahçeşehir Üniversitesi’nin yanındaki sokakta buluşurduk,” dedi. “Ya bira içmeye, ya kahve.”

Saatime baktım.

“Kapanmamış mıdır bu saatte oralar?” dedim.

“Birahaneler açıktır,” dedi. “Daha erken. Öğrenciler falan...”

Sultan Karakum’a baktım. Gözleri hâlâ pistteydi. Birasının bardaktaki seviyesi biraz inmişti. Verimli bir konuşma yapabilirdim onunla biraz daha kalabilsem. Sessizce içimi çektim.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Görüşürüz.”

“Selam söyleyin Firdevs’e,” dedi Begüm Kalyon.

Konuşmayı kesme düğmesine bastım. Döndüm. Telefonu Sultan Karakum’a uzattım. Gözleri hâlâ pistteydi. Bir rüyadan uyanmış gibi baktı bana. Telefonunu aldı. Elinde tuttu ama.

Ayağa kalktığımda Do Diyez’in müzik fabrikası bir kez daha durdurdu makineleri. Yükselen alkış seslerinden anladığım kadarıyla şarkılar ve biralar arttıkça daha çok seviyorlardı grubu müşteriler. Sultan Karakum alkışlara katılmayıp, yüzüme baktı.

“Nereye?” dedi. “Yeni geldiniz.”

“Gitmem lazım,” dedim.

Sultan Karakum bira bardağından bir yudum aldı. Ardından bir yudum daha.

“Gitmeseydiniz,” dedi. “Gece hâlâ genç.”

Kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkıyordu. Gitmek zorunda olduğuma bir kez daha üzüldüm. Çarem yoktu ama. Firdevs Işın bekliyordu.

“Gece hâlâ genç olduğu için gitmem gerek,” dedim ondan çok kendi kendime sanki.

“Yarın mı görüşeceğiz o zaman?”

“Sanırım,” dedim.

Do Diyez yeniden ve bu kez tanıdığım bir parçayla havalandı. İnsanlar oturma alanlarında kollarını havaya kaldırarak salladılar. Bazıları birbirine çarptı. Sultan Karakum bana olan ilgisini yitirmiş gibi, omuzlarını oynatarak çevresine bakıyordu. Ben gidince kollarını da kaldıracaktı galiba. Muhtemelen bir yudum biradan sonra.

Gelişimden daha kolay çıktım küçük masaların arasından. Oynayan bedenler tek harekette yol veriyordu. Çarptıklarımdan gülücüklerle özür diledim.

Merdivenlerden inerken saatime baktım yeniden. Yok, çok gecikmeyecektim.

Kapıdan çıktığımda yağmur karşılamadı beni. Gökyüzüne baktım. Koyu gri bulutlar yerlerindeydi hâlâ. Belki bir yerlerden rüzgâr gelir, ötelere giderlerdi. Belli olmazdı, İstanbul’daydık.

Caddeye kadar hızlı hızlı yürüdüm. Önüme çıkan bir büfeden sigara aldım. Karşıya geçtim, önümde yavaşlayan ilk taksiye işaret ettim.

“Beşiktaş,” dediğimi duyunca homurdandı taksici. Hiç dert etmedim. Koltuğa yaslanıp sormadan bir sigara yaktım. Beni görünce bir sigara da taksici yaktı. Ben de ona bir şey söylemedim. Beşiktaş’a kadar sık rastlanan bir sigara kardeşliği içinde geldik yoğunlaşan trafiğin içinde dura kalka. Pencerem açıktı.

Beşiktaş’taki özel yetkili ağır ceza mahkemesinin hizasında bir yerde indim. Karşıya geçtim. Tabelasında Bu Cafe yazan büfenin merdivenlerin başında iki yana koyduğu dondurma ve su soğutucularının arasından geçtim. Sağdaki masalarda kimse yoktu.

Merdivenler bitince sağa döndüm. İlerledim. Bahçeşehir Üniversitesi’nin güvenlikçileri aralarında şakalaşarak sigara içiyorlardı. Bana bakmadılar. Yürüdüm dar sokakta. Sonra bu kez sola döndüm.

Bak, burası neşeliydi.

Biraz önce sökün eden yağmur sokağın cirosunu azaltmamış gibiydi. İki yandaki tentelerin altındaki masalar üniversiteli kılıklı gençlerle doluydu. Yavaşladım. Masasında tek başına oturan bir kız arıyordum. Bir kez daha. Bu kez bulamazsam küfredecektim.

Ağzımı bozmama gerek kalmadı. Firdevs Işın, açlığa aniden maruz kalmış bir üniversitelinin her türlü abur cubur ihtiyacını karşılamayı vaat eden bir kafenin camına dışardan bitişik iki kişilik masalardan birinde oturuyordu. Yüzü benim geldiğim tarafa çevriliydi.

Tempolu adımlarla ona doğru yürüdüm. Önünde büyükçe bir fincanda çay vardı. Gündüz üzerinde gördüğüm blucin kumaşından elbise vardı. Saçlarını iki yanına salmıştı bu kez. Fincanı yeterince dolu olduğuna göre fazla bekletmemiştim.

Kendisine dört adım kadar yaklaşınca gördü beni. Yüzünde ne bir rahatlama ne bir kasılma sezdim. Ben yaklaşıncaya kadar gözleriyle izledi beni yalnızca.

“Sizin başınızda kim olsun isterdiniz son nefesinizi verirken?” dedi karşısına oturduğumda.

16. BÖLÜM

“Aklımda biri var,” dedim.

“Benim yanımda epey yaşlı insan öldü,” dedi Firdevs Işın önündeki çay fincanını çevirerek. “Hepsinin de ilk seçeneği ben değildim kuşkusuz. Bana mecburen razı oldular. Aklınızdaki insan gerçekten son nefesinizde yanınızda olursa, çok şanslısınız demektir.”

Bana bakmıyorken yüzünü inceledim. Yorgun, bıkkın, çokça da umutsuz görünüyordu. Kendi kendine ağlamış bile olabilirdi.

“Bu felsefi bakış açısının nedeni ne?” dedim. “Gündüz ikiyle ikinin beş edebileceğini de hemen gören, pratik birisi gibi gelmiştiniz bana.”

Yüzüme baktı bunu söylediğimde. Kendisini gerçekten tanımayı başarıp başarmadığımı anlamaya çalışıyordu sanıyorum. Yüzüme beklenmedik bir evlenme teklifi yapıyormuş gibi bir ifade verdim. Başardım galiba, Firdevs Işın’ın gözleri konuşma isteğiyle parladı.

“Evden kaçtıktan sonra hissettiklerimi siz de hissetseydiniz küçük bir Aristo olurdunuz,” dedi.

Aristoteles’i severdim bak. İki bin üç yüz otuz beş yıl önceden söyledikleriyle, mesleğimde çaktırmadan yardım ettiğini düşünürdüm bana. Şu anki yardımını saymıyorum.

“Ne oldu?” dedim bütün ciddiyetimle.

“Bütün gün nereye gideceğimi bilemeden sürttüm sokaklarda,” dedi. Dikkati yine fincanındaydı. “Eve dönemezdim, ne bileyim, polise gidemezdim. İstanbul’da akrabam yok. Gözüm kapalı sığınabileceğim bir arkadaşım yok. Eski hastalarımın yakınları kapıyı açmazlar. Açsalar da ne diyeceğim? Sizin hastanız elimde ölmüştü, şimdi benim evimde de bir ölü var mı...”

Onu anladığımı belli eden bir baş sallamasından başka bir şey gelmedi aklıma.

“Begüm’le de öyle ayrıldıktan sonra...” dedi, sustu hemen.

Belki isteyerek, belki istemeyerek verdiği pası değerlen-dirdim.

“Nasıl ayrıldınız?”

“Bayağı ayrıldık,” dedi Firdevs Işın. “Ben başı belada iki arkadaş olarak bundan sonra ne yapacağımızı birlikte düşünürüz sanıyordum. Sinemadan çıkıp evimize gidiyormuş gibi ayrıldık. Sen yoluna, ben yoluma gibi sanki.”

Aylar öncesinde duyduğum bir cümleyi hatırlar gibi hatırladım saatler önce duyduklarımı.

“Belki ‘şimdi kaybolma sırası bende’ gibi bir şeyler söylemişsinizdir,” dedim.

Firdevs Işın inanamıyor gibi baktı yüzüme. Söylediklerini nasıl bilebildiğimin şokunu gördüm gözlerinde. Sonra yumuşadı ifadesi.

“Ah! Elbette,” dedi. “Begüm’le konuştunuz tabii.”

Başımı salladım.

“Öyle bir şey söylemiş olabilirim,” dedi. “Biraz lafın gelişi söylemişimdir. Sinirlerim bozulmuştu, güldüm de. Ama ben ondan başka bir şey beklerdim.”

Aç üniversitelilere tost, poğaça, hamburger, çöp şiş, ayran, kola, Fanta vaat eden büfecinin tepemizde dikildiğini kızın cümlesinin ortasında fark ettim. Bir şey söylemesine izin vermeden Firdevs Işın’ın önündeki fincanı işaret ettim. Adam önemlice bir konuşmanın ortasına daldığını anladı sanki, bir şey söylemeden uzaklaştı.

Devam etsin diye kızın yüzüne baktım.

“İşine geldi sanki öyle söylemem,” dedi. “Oysa birlikte olmaya ihtiyacım çok açıktı. Konuşmaya. Bir çıkar yol aramaya. Olmadı, çekti gitti.”

“Belki onun da sinirleri bozulmuştu,” dedim. “Ne yapması gerektiğini tam olarak bilemedi.”

Başını salladı Firdevs Işın bu olasılığı daha önce hiç aklına getirmemiş gibi.

“Olabilir,” dedi. “Belki de haklısınız. Onun yerinde ben olsaydım belki benim de kafam karışırdı. Belki daha çok...”

Nihayet işe yarar bir şeyler öğrenebileceğimi hissettim. Bekledim konuşsun diye. Bazen kıvama gelirdi muhatabınız, ara sorular sormadan anlatırdı.

Sanki karşısında ben yokmuşum gibi çay fincanını çevirmeye devam etti Firdevs Işın. Yokmuşum gibi davrandım. İçindeki gelgitlerin hışırtısını duyuyordum sanki. Biraz daha sabır dedim içimden, dökülecek... Omuzlarımdan aşağı inen hafif nem olmasa, belki daha iyi hissederdim kendimi.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Yeni paketimden bir sigara daha çıkarıp yaktım. Belki gerekir diye paketi masaya bıraktım.

Firdevs Işın gittiği yerden döndü. Buna benim varlığımı fark etmesinden çok, sigara paketini fark etmesi sebep oldu sanırım. Fincandaki elleri pakete gitti, önünü arkasını çevirdi ne yaptığını tam olarak bilmiyor gibi. Başparmağıyla paketin kapağını açtı, kapadı. Sonra bana baktı.

“Epeydir içmiyordum bu lanet şeyi,” dedi.

Dikkatini yeniden evinde yarım kalan görüşmemize çekmek için kendi laflarını yeniden koydum masaya. Fazla melankoli zaman kaybettirirdi.

“Akciğerler bizim ama efkâr da bizim,” dedim.

Küçük de olsa bir canlanma gördüm yüzünde.

“Yok, yok, içmeyeyim,” dedi. “Ne kadar çok kanser hastası gördüm bilemezsiniz...”

Yol yine dolambaçlanmaya başlama eğilimi gösteriyordu. Buna izin vermek istemedim.

“Begüm Kalyon’un kafa karışıklığını anlamak kolay,” dedim. “Nihayetinde tanıdığı birinin cesedini görüyor yatağınızın üstünde.”

Ceset lafını bilerek kullanmıştım. İşe yaradı. Firdevs Işın kurcaladığı sigara paketini bıraktı, ellerini yumup çenesinin altına yerleştirdi. Gözlerime bakan gözlerinde belli belirsiz bir pırıltı vardı.

“Hilmi yalnızca tanıdığı biri olsa iyiydi,” dedi.

Raya giriyoruz galiba diye sevindim içimden.

“Daha ötesi miydi onun için?” dedim.

“Maalesef...” dedi.

“Neden maalesef?” dedim hiç ara vermeden.

Çenesinin altına yerleştirdiği yumruklarının rahat konuşmasına izin vermediğini fark edince ellerini çekti, sırtını düzeltti, göğsünü dikleştirdi. Güzel dedim içimden. İkinci vitesteyiz.

“Belki de evleneceklerdi ikisi,” dedi.

Ayla Duman’ın söylediklerini hatırladım Mahir Salman’ın taksisinin içinde.

“İyi gizlemişler durumu,” dedim.

Firdevs Işın ne söylemek istediğimi anlamamış gibi bir soru ifadesi yerleştirdi yüzüne. Sonra kendi kendine açıkladı durumu galiba, yüzündeki değişimden anladığım kadarıyla.

“Begüm belki hastanede durumu açık etmeyi istememiştir ama,” dedi. “Benden gizlemedi hiç, epey dertleştik bu konuda.”

Devam Remzi Ünal dedim içimden.

“Derdi neydi?” dedim.

Bu kez sigara paketine çok net alıcı gözlerle baktı. Hangi konuda kendisiyle mücadele ediyordu anlamadım, akciğerleri ihanet etmek mi, Begüm Kalyon’a ihanet etmek mi?

Ben kazandım.

“Hilmi’ye çok kırılmıştı, yok, kırılmıştı değil, çok kızmıştı yaptığı şeyden dolayı.”

Şimdi soru sormanın gereği yoktu. Anlatacaktı. Susarak gözlerine baktım.

“Evlenme kararından bile vazgeçebilecek kadar kızmıştı,” dedi Firdevs Işın daha çok kendi kendine konuşuyor gibi.

“Ne yaptı zavallı adam?” dedim.

Yeniden ışıldayan gözleriyle cevapladı bakışımı.

“O zaman Hilmi’ye zavallı adam demek aklımızdan bile geçmiyordu.” dedi. “Hainlik olarak geliyordu bize daha çok. Hain evlat Ökkeş!”

Zavallı adamı kaldırdım.

“Ne yaptı?” dedim.

Firdevs Işın dayanamadı. Sigara paketini tam bir kararlılıkla eline aldı. İçinden bir dal çıkardı. Dudaklarına yerleştirdi. Yakmam için kafasını dikleştirerek bana doğru eğildi.

Çakmağım sigarasının bir karış ötesinde, çakmadan bir adım daha atmasını bekledim.

Anladı. Konuştu. Dinledim.

“Neriman Teyze Hilmi’nin annesiydi,” dedi.

Dehşet bir açıklama yaptığını düşünen insanların yüzünde ne varsa, işte aynısından vardı şimdi yüzünde.

“Neriman Teyze kim?” dedim. Sigaram sol elimde kendi kendine tütüyordu, sağ elimde çakmak vardı. Çakmaya hazır.

“Neriman Teyze işte,” dedi Firdevs Işın gözlerini cehaletimden daha kocaman açarak. “Neriman Teyze! Bilmiyor musunuz?”

Dur bakalım dedim içimden. Nerelere geldik? Yeni, gezilmedik yerlere geldik. Neriman Teyze’yi bilmiyordum ama demek ki biliyordum. Bilmeliydim galiba. Bilecektim.

Elimdeki çakmak yerine bir şimşek çaktı beynimde. Bayağı gürültülü bir şimşek. Kolumdaki bisturi çiziği yeniden sızladı sanki. Sanki yüzü yaşlılık benleriyle dolu, tülbendini bağlamayı beceremeyen, kafasının içinde elektrik faturasıyla gezen kadın bağırdı kulağımın dibinde: “Götürsünleeerr... Götürsünleeerrr...” Dudağımın ince bir çizgi haline dönüşmediğini umarak konuştum.

“Balmumcu...” dedim.

Çakmağımı Firdevs Işın’ın bana doğru uzattığı sigaraya iyice yaklaştırarak çalıştırdım. İlk nefesi içine çekerken gözleri kısıldı.

“Evet, Balmumcu,” dedi Firdevs Işın ağzından saldığı dumanların arasından. “Sonu Balmumcu oldu.”

Bazen ikiyle ikiyi toplayınca beş olabileceğini ben bile anlayabilirdim demek ki. İkinci şimşeğin şiddeti düşüktü. Arkasından yağmur getirecekti ama mutlaka. İlk damlayı ben yağdırdım.

“Neriman Teyze’ye sen bakıyordun daha önce,” dedim. “Sen” dediğimi laf ağzımdan çıktıktan sonra fark ettim. Geri dönmedim.

Firdevs Işın buna memnun olmuş gibi gülümsedi.

“Evet,” dedi yalnızca.

Devam ettim.

“Kadına, eee, kötü baktığın için götürmüş olamazlar Bal-mumcu’ya,” dedim. “Başka bir neden olmalı.”

Firdevs Işın başını salladı sigarasından bir nefes daha çekerken. Hiç de öyle uzun süre ara vermiş gibi görünmüyordu kendini zehirlemeye.

“Olsa olsa mal mülkün devir meselesi olur,” dedim. “Kadının yaşını düşündükçe. İşin içinde mutlaka para var.”

Firdevs Işın başını bir kez daha salladı. Nereye kadar gidebileceğimi merak eder gibiydi. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Ben de bir Remzi Ünal'dım şunun şurasında.

"Bunun için kızdı Hilmi Akalın'a Begüm," dedim. "Balmum-cu'nun işlevi malum. Aklı başında diye rapor alacaktı."

Firdevs Işın başını yeniden salladı. Bu kez olumsuz anlamda ama. Yüzünde sözlüde saçmalayan öğrencisini hoş gören bir ifade vardı. Büfecinin önüme koyduğu fincana bakar gibi yapıp görmezden gelebildim.

Adam gidince konuştu Firdevs Işın.

"Bu işleri daha iyi bilirsiniz sanırdım," dedi. "Neriman Teyze'nin o halinde Patagonya'dan doktor getirseniz akli melekeleri yerinde raporu alamazsınız. Hem devletten de heyet raporu gerekiyor."

Kolları bağlı yattığım yerden şahit olduklarım doğruluyordu söylediklerini. İyi değildi bu ama. Hiç iyi değildi. Hep böyle hissetmem kendimi bu gibi durumlarda, ama bu kez içimden yükselen öğürtüyü bastırmak için sigaranın yetmeyeceğini düşündüm. Adamın önüme koyduğu çaydan kocaman bir yudum aldım. Yetim'in çayının yanına yaklaşamazdı. Üstüne üst üste iki nefes çektim sigaramdan.

Firdevs Işın anladı aklımdan iyi şeyler geçmediğini. Öğrencisine ikinci bir şans veren öğretmen edasıyla konuştu.

"İkiyle iki her zaman dört eder," dedi. "Şimdi anladınız mı Begüm'ün gerçekten neden yıkıldığını?"

Tam karşımızdaki bar kılıklı yerde oturmadığımız için küfrettim içimden. Çayımdan bir yudum daha aldım ama mecburen.

"Anladım," dedim.

Keşke anlamasaydım. İnsanoğlunun işlerine akıl sır ermiyordu. Çoktan bırakmıştım onları anlamaya çabalamayı. Haklıydım demek ki. Anladıkça ortaya iyi bir şey çıkmıyordu.

Firdevs Işın bir tür aydınlanma yaşayan bitirme tezi öğrencisini keyfini çıkararak izleyen danışman yardımcı doçent gibi memnun bakıyordu bana.

Çayımdan bir yudum daha aldım.

"Kadıncağız iyi sıyırtmış paçayı," dedim onu hayal kırıklığına uğratmamak için.

“Birisi öldü, birisi yaşadı,” dedi Firdevs Işın. “Buna yaşamak denilebilirse artık.”

Biraz daha düşünmem gerekiyordu. Çıkacak sonuç belliydi aşağı yukarı ama iyi ifade etmek için doğru sözcükleri bulmalıydım. Bir yudum çay daha içtim.

“Hilmi Akalın’ı öldüren sizin Neriman Teyze’yi kurtarmak istiyordu kafasına göre. Başardı da,” dedim.

“Peki ama kim?” dedi Firdevs Işın.

“Bildiklerimizden başlayalım,” dedim. “En akıllıca yöntemdir. Elde var bir. Begüm Kalyon.”

Firdevs Işın kaşlarını yukarı kaldırdı.

“İkinci iş olarak çalıştığı korsan kliniğe akli dengesi bozuk bir kadın getirildi,” dedim. “Kadının evleneceği adamın annesi olduğunu fark etti bir şekilde.”

Firdevs Işın oyunuma katıldı. Her cümlemden sonra kafasını salladı beni takip ettiğini göstermek için.

“Nasıl fark etti?” diye sordum. Sonra kendim cevap verdim kendi soruma. Firdevs Işın bu kez belirgin bir beklentiyle baktı. Yüzündeki soru işaretleri en kalın YGS hazırlık kitabındakilerden çoktu.

“En yakın arkadaşıyla laflarken, ihtiyar kadının, arkadaşının bir süre önce ilgilendiği bir kadınla aynı kişi olduğunu fark ettiler.”

Firdevs Işın başını söylediklerimi onaylayarak salladı. Devam ettim.

“Kadının davranışlarından, tekrar tekrar söylediklerinden, giderek yüzünden, ne bileyim, giyiminden filan çıkardılar bunu.”

Bir onay daha aldım Firdevs Işın’dan.

“Arkadaşı elbette daha önce ilgilendiği kadını kendisine emanet eden adamın adını biliyordu. Oğlu olduğunu biliyordu. Doktor olduğunu biliyordu. Ortaya çıktı ki...”

Bir onay hareketi daha geldi Firdevs Işın’dan.

“Begüm Kalyon bu durumun yarattığı şokla kaçtı,” diye devam ettim. “Bir arkadaşında saklandı. Buraya kadarı aşağı yukarı doğru diyebiliriz. Bundan sonrası spekülasyon. Sonra yeniden bir araya geldiler adamla. Arkadaşının evinde. Yüzleştiler. Tartıştılar.”

Filtresine kadar kısalan sigaramdan bir nefes daha aldım. Yarı tütün, yarı yanmış kâğıt kokusu geldi ağzıma. Masada kül tablası yoktu, yere attım. Üzerine basmak için nereye düştüğüne bakmadım bile. Kendi kendine sönerdi.

Firdevs Işın bekliyordu. Devam ettim.

“Rapor mapor derken, iş, adamın gerçek niyetine geldi dayandı. Begüm Kalyon seni ihbar ederim falan gibi şeyler söyledi. Adam işin boka saracağını görünce niyeti iyice bozdu. Yanında tabancası vardı. Kızı da harcayabilirdi.”

“O sırada evin sahibi kim bilir nerelerde dolaşıyordu?” dedi Firdevs Işın kendi kendine ama bana da duyurarak.

Bu söylediğine takılmadım. Sırası gelecekti.

“Biraz itiş kakış yaşandı.” Yatak odasının görünümünü hatırladım. “Yaşanmamış da olabilir. Sonuçta Begüm Kalyon yerine Hilmi Akalın yedi kurşunu.”

Firdevs Işın iki elini yana açtı.

“O zaman kim suçlayabilir ki kızı?” dedi. “Galiba nefsi müdafaanın tipik bir örneği.”

“Tipik bir spekülasyon,” dedim. “Bütünüyle palavra olabilir. O yüzden şimdi başka birisini ele alacağız.”

“Kimi?” dedi Firdevs Işın. Gözleri gerçek bir hayretle açılmıştı.

“Firdevs Işın adında birisini,” dedim. “Kızın arkadaşı. Evin sahibi. Elde var iki.”

“Yok artık!” dedi Firdevs Işın.

“Neden?” dedim. “Elimizde başka kim var?”

Arkamdaki masalardan birinde alkışlar koptu. Yüreklendirici çığlıklar eşliğinde. Alkışlar ritmik el çırpmalara dönüştü, çığlıklar apaçık bir çağrıya: “Öp! Öp! Öp!”

Firdevs Işın hafif yana eğilip, omuzlarımın üstünden arkamdakilere baktı. Yüzü gülüyordu. Gözleriyle izledi. Aniden doruğa çıkan alkış ve bağrışmalarla birlikte ellerini çırptı oturduğu yerden.

Arkama dönmedim. Durgunluğum dikkatini çeksin diye bekledim. Arkamdaki coşkun gürültü dinmeye başlayınca Firdevs Işın bana döndü.

“Ciddisiniz siz,” dedi.

Başımı başka ne çarem var der gibi yana eğdim.

“Bir dakika, bir dakika,” dedi Firdevs Işın. Sesinde ürkeklikten çok kararlılık vardı. “Ben bu işin neresindeyim ki?”

“Tam göbeğinde,” dedim. “Hilmi Akalın’ın göğsüne kurşun senin evinde yerleştirildi.”

“Ben o sırada evde değildim,” dedi.

“Söylediklerine bakılırsa Begüm Kalyon de evde değildi,” dedim. “Ona inanmıyoruz da sana neden inanıyoruz?”

Fırsatı kaçırmadı Firdevs Işın.

“İkimize de inanın,” dedi.

Bir sigara daha yaksam mı diye düşündüm. Hayır, zamanı değildi.

“Bana üçüncü birisini verin, o zaman inanayım,” dedim.

“Ne?” dedi Firdevs Işın. “Ne üçüncü kişisi?”

Masaya doğru hafifçe eğilerek izah etmeye çalıştım.

“Hilmi Akalın’ın annesiyle ilgili hoş olmayan niyetleri olduğunu kabul ediyoruz,” dedim. “Yoksa bakımını senden alıp iyi niyetlere hizmet etmeyen o korsan kliniğe yerleştirmezdi. Uykusunda ölüp gitmesini sağlasınlar gibi bir niyeti olup olmadığını tam olarak bilmiyoruz ama mümkün. Buraya kadar tamam mı?”

“Tamam,” dedi Firdevs Işın.

“Begüm Kalyon’un bunu fark edince kızmasının nedenini de anlayabiliyoruz.”

“Begüm iyi kızdır,” dedi Firdevs Işın onaylayıcı bir ses tonuyla.

“Tamam,” dedim. “Neriman Teyze’yi korumak istemek için, iyilikten başka, kimin güçlü bir gerekçesi olabilir?”

Firdevs Işın dudağını büktü.

“Mesela öteki çocuğunun,” dedim.

“Ne?” dedi yeniden Firdevs Işın.

“Bir çocuk annesini önünden kaldırmak istiyorsa, diğeri onu korumaya çalışabilir.”

Firdevs Işın’ın yüzünün renginin değiştiğini altında oturduğumuz tentenin iki metre uzağındaki yatay floresan çubuğun kirli ışığında bile fark ettim.

“Üçüncü kişi...” dedi. “Üçüncü kişi... Hilmi’nin bir kardeşi var yani.”

“Evet,” dedim.
“Kim?” dedi.
“Sen söyle,” dedim.
“Ben nereden bileyim,” dedi Firdevs Işın. “Akalın soyadlı hiç tanıdığım yok.”
Arkamdaki gruptan yine çığlıklar yükseldi. Bu kez abartılmış hayret nidaları çoğunluktaydı. Yine dönüp bakmadım.
“Kardeşler illa aynı soyadını taşırlar diye bir kural yok,” dedim. “Babaları farklı olabilir.”
Firdevs Işın da bakmadı arkamdaki şamataya.
“O zaman ben dahil herkes olabilir,” dedi. “Ama ben değilim. İstiyorsanız nüfusumu göstereyim. Annemin adı Sakine.”
“Gerek yok,” dedim elimi kaldırarak. “Sana inanıyorum.”
“Nasıl saptayacaksınız Hilmi’nin kardeşini peki?” dedi.
“Bu işe karışan herkesin annesinin adını bulabileceğim bir yer biliyorum,” dedim. “Yarın gidip oraya bakacağım.”
“Hastaneye...” dedi Firdevs Işın. “Kayıtlara bakmanıza izin vermezler ki.”
“Bir yolunu bulurum,” dedim. “Ama önce önemli başka bir iş yapmam gerekiyor. Üstelik yardıma da ihtiyacım var. Özellikle senin yardımına.”
Firdevs Işın terminal dönemdeki kanser hastası anneme bakma teklifimi yinelemişim gibi şaşkınlıkla açtı ağzını. Bir şey söyleyecekti vazgeçti. Açıklamamı bekledi.
“Neriman Teyze’nizi oradan alacağım,” dedim. “Yanımda olursan kadıncağız daha güvende hissedebilir kendini.”
“Gecenin bu saatinde mi?”
“Daha iyi,” dedim. “Akşam rehaveti çökmüştür şimdi, eğer nöbette birileri varsa.”
Eski hastasını kurtarma fikri hoşuna gitmeye başlamıştı galiba. Gözlerinde heyecan pırıltıları gördüm.
“Ben yerini tam bilmiyorum ama,” dedi.
“Önemli değil, ben biliyorum,” dedim.
Saçlarını kulağının arkasına iteledi. Doğru bir soru sordu cevap olarak.
“Nereye götüreceğiz oradan çıkarmayı başarırsak?”

Ayağa kalktım. Üniversite öğrencilerini gece gündüz doyurma görevini üstlenmiş büfeciyle göz göze gelmek için etrafıma baktım. Tek başına oturmuş bir oğlanın yalnızlığına destek oluyordu ayakta ellerini kollarını sallayarak konuşup. Firdevs Işın gözleri bende sorusunun cevabını bekledi.

Ona cevap vermedim. Kolumu kaldırıp salladım. Büfeci kendisini kaptırmıştı. Konuştuğu oğlan neden sonra fark etti beni. Adamın lafını kesti beni göstererek. Galiba yardımıma sevinmişti. Büfeci sallanarak bize doğru ilerledi. Firdevs Işın yanındaki sandalyeden çantasını toparladı sorusuna cevap almaktan umudunu keserek.

Büfeci yaklaşırken cüzdanımı çıkardım. Adamın söyleyebileceği rakamı ikiye katlayan bir banknot çıkardım.

"Eyvallah beyim," dedi parayı eline sıkıştırınca. "Yine bekleriz."

Firdevs Işın da ayaklanmıştı. Adama kafasıyla selam verdi. Büfeci sessizce aldı selamını.

Sahil yönüne yürüdüm. Bu taraf daha ışıklıydı. Daha kalabalık, daha şenlikliydi. Ortalığı iyice aydınlatan bir sokak lambasının altında durdum.

"Telefonunu verir misin?" dedim Firdevs Işın'a.

Çantasına sarıldı. Otuz saniye sonra telefon elimdeydi. Açık pembe bir kılıfı vardı.

Taksimde öpüşerek ayrılırken Mahir Salman'ın sarı Hyundai'sinin kapısında kocaman rakamlarla yazılı olduğunu gördüğüm numarayı parmakladım ekranda. Birinden biri oradadır herhalde dedim içimden.

Taksi durağının telefonu bekletmeden açıldı. Arkadan karışık erkek sesleri geliyordu.

"Profilo Taksi, buyurun," dedi tok bir erkek sesi.

"İyi akşamlar beyler," dedim. "Mahir orada mı, Mahir Salman?"

"Bir dakika," dedi telefonu açan adam. Yanındaydı galiba, bağırmadı. Üç saniye sonra sesini duydum Mahir Salman'ın.

"Aloo?"

"Mahir, ben Remzi Ünal," dedim. "Hani bugün..."

Sözümü kesti Mahir Salman. Heyecanla konuşuyordu.

"Vay, Remzi Abi'm," dedi. "Ben de seni anlatıyordum buradakilere. Ne oldu, ne bitti... Kurtlar Vadisi gibi maşallah. İnanmadı ama kerizler."

"Yine yardımına ihtiyacım var," dedim. "İki arkadaşına da..."

“Emret abim,” dedi Mahir Salman. “Nedir?”

“Beni aldığın yere bir daha gitmemiz gerekiyor,” dedim.

“Gideriz abi,” dedi Mahir Salman. “Getiririm benim kerizlerden, gözleriyle görürler. Ne zaman?”

“Şimdi,” dedim.

“Tamamdır Remzi Abi,” dedi Mahir Salman. “Sinema çıkışını kaçırırız ama sana feda olsun. Nereden alalım seni?”

“Beşiktaş’tayım,” dedim. “Kadıköy İskelesi’nin önünden alırsın bizi. Tek araba gelin.”

Sesinde hafif bir hınzırlık belirdi Mahir Salman’ın.

“Gündüzki abla mı yanındaki?” dedi.

“Hayır,” dedim. “Bu başka.”

“Helalsin Remzi Abi,” dedi. “Çıkıyoruz şimdi. Görüşürüz.”

Telefonunu Firdevs Işın’a uzattım. Çantasına yerleştirdi. Elimle iskelenin yönünü gösterdim. Yan yana yürümeye başladık.

Neriman Hanım’ı Balmumcu’daki çakma klinikten çıkarmayı başarmasına başarırdık da, oradan nereye götüreceğimiz konusunda hâlâ bir fikrim yoktu. Dur bakalım dedim içimden, her şey sırasıyla.

17. BÖLÜM

Barbaros Hayrettin Paşa İskelesi'nin önünde, çok değil, bir sigara içimi bekledik. İnenler dalgalar halinde indiler, binecekler damla damla birikti bekleme salonunda. Firdevs Işın sakindi, ağzını açmadan geleni gideni seyretti. Ben kafamın içinde kaleyi fethetme planları yapmaya çalıştım.

Çok önceleri, beni patronlarına götürmek için aynı noktadan kendisini zor taşıyan bir Kartal'la alan İstanbul efendisi adamı hatırladım sonra. Hayatı aynı gün sona ermişti. Kötü dedim içimden. Yolları benimle kesiştiği için öldürülen insanların sayısı toplayamayacağım kadar çoğalıyordu.

Önümden kimileri koşarak, kimileri ağır adımlarla turnikelere doğru ilerleyen insanların hiçbiri, Kadıköy'de indiklerinde, taksiye, minibüse, metrobüse atlayıp birisini öldürmeye koşacak kimselere benzemiyorlardı. Normal, senin benim gibi insanlardı işte.

Gazetelerin üçüncü sayfasında hangisinin fotoğrafını görecektik peki?

Yarınki gazetelerde neler yazacağını merak ettim. Bir doktorun öldürülmesi, acil servis koridorunda değil, evleneceği kadının arkadaşının yatak odasında öldürülmesi iyi haberdi. Ağız sulandıran bir haberdi. İyi haber değildi aslında. Hiç iyi haber değildi. Evleneceği kadın Yıldız Turanlı'nın evinde, arkadaşı kadın benim yanımdaydı.

Şimdi şurada bir polis minibüsü dursa dedim içimden. Kapıları sertçe kapayan sert bakışlı adamlar Firdevs Işın'ın etrafını çevirseler. Kimlik sorsalar. Şubeye çağırsalar. Firdevs Işın kaçamak bakışlarla bana baksa. Beni tanıdığını polislere belli etmeden ama yardım istediğini bağıran bakışlarla.

Ne yapardın Remzi Ünal dedim kendi kendime. Tamam, bir Galileo Galilei değilsin ama sen de bir Remzi Ünal'sın şunun şurasında. Yanı başındaki kadının yardım çağrısına mı cevap verirdin yoksa sözgelimi, asıl

yardımı ancak dışarda kalarak sağlayabilirim diyerek iki adım geriye mi çekilirdin çaktırmadan?

Cevabımı hazırlayamadan, önümüzde duran taksinin kornasına küçük bir dokunuşla çıkan sesi duydum.

Bu seferki Fiat Doblo'ydu. Heybetli duruyordu. İçinden bize bakan üç adam heybetini artırıyordu sanki. Direksiyondakini daha önce görmemiştim. Kaldırımdan inince Mahir Salman'ı yolcu koltuğunda gördüm. Bana el sallıyordu.

"Geldiler," dedim Firdevs Işın'a. Hareketlendi. Taksinin önünden yürüyüp arka kapıyı açtım, içeri girdim. Sol pencerenin önü doluydu, oturan adamı da tanımıyordum. Yanına yerleştim. Firdevs Işın peşimden içeri girip kapıyı kapadı.

"Selam Remzi Abi," dedi ilkokul sınıf öğretmeni kılıklı taksi şoförü yeni arkadaşım Mahir Salman. "Beyler Hakan'la Murat. Emrindeyiz."

"Teşekkür ederim beyler," dedim. "Emir ne demek."

Firdevs Işın'ı tanıştırmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Sorarlarsa blucin kumaşından bir elbise giymiş bir kadın da binmişti taksiye benimle birlikte, o kadar.

Fiat Doblo hareketlendi.

"Balmumcu'ya?" dedi Mahir Salman.

"Balmumcu'ya," dedim kafamı sallayarak.

"Balmumcu'ya," dedi Mahir Salman direksiyondaki adama. Hakan mı Murat mı olduğunu çıkaramamıştım.

Yayalara dikkat ederek ilerledi içimden Hakan olduğuna karar verdiğim adam. Deniz Müzesi inşaatının önünden sağa döndük. Firdevs Işın'a baktım. Barbaros Hayrettin heykelinin önündeki alanda kaykaylarının üstünde numara çekmeye çalışan delikanlılara bakıyordu. Dokunmadım.

Barbaros Bulvarı'na çıkmamıza hemen izin vermeyen kırmızı ışığın önünde durduk. Yanımdaki adamın dizi yerinde durmuyordu. Küçük hareketlerle biteviye inip kalkıyordu. Elimi uzatıp durdurmamak için kendimi zor tuttum.

Barbaros Bulvarı'nda trafik açıktı. Kırmızı ışıklarda durduk yalnızca. Fiat Doblo'nun içinde sessizlik hâkimdi. Kimse sigara içmedi.

Jandarma Bölge Komutanlığı'nın önündeki ışıklardan sağa döndük. Şakir Kesebir Caddesi'nin iki yanı yeşil ıssızlığının içinden ilerledik. Doblo'nun motorunun hırıltısı gecenin bir vakti sinemadan dönen bir arkadaş grubunun tek kelime etmeden filmin sonunu düşündükleri anlardaki gibi sakinleştiriciydi.

Sol yanımdaki adam dizlerini titretmekten vazgeçmişti. Firdevs Işın parmaklarına bakıyordu şimdi. Ben ortada, yolu aydınlatan farların hareketli ışığını takip ederek, biraz sonra önüne geleceğimiz evin planını gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Kolumdaki çizik acımıyordu.

Sürücümüz vites değiştirdikten sonra sağ elini uzatıp radyoyu açtı. Uhrevi sesli bir adam, içinde takva, ahiret, amel sözleri geçen bir şeyler anlatıyordu. Heyecanlıydı.

"Kapat şunu," dedi Mahir Salman.

Sürücümüz Mahir Salman'a baktı. Tekrar radyoya uzanıp kapadı.

Yeniden içine düştüğümüz sessizlikte Ayakçı Burhan ve Deli'nin dayanıklılığımı kendi ölçülerine göre test ettikleri villa bozuntusu bahçeli evin elli metre kadar yakınına geldik. Bestekâr Şevki Bey Sokağı, numarasını bilmiyordum.

"Yavaş!" dedi Mahir Salman. Dönüp bana baktı.

"Biraz ilerleyelim," dedim.

Fiat Doblo'nun hızı adres arayan taksici hızına indi. Hepimiz sağa bakıyorduk şimdi. Bahçeli evin hizasına gelince Firdevs Işın'ın başının kenarından durumu gözden geçirmeye çalıştım. Firdevs Işın rahat görebilmem için koltuğunda geriye yaslandı.

Bahçedeki ağaçların arasından görebildiğim kadarıyla evin yalnızca salonuna denk düşen iki penceresinde ışık vardı. Dış kapının tepesinde misafirlere yol göstermesi için yerleştirilmiş lamba bile kapalıydı. Kapının önünde kimseler yoktu. Ön cephede ne hırsızları caydırmak için sinirli sinirli göz kırpan alarm ışığı ne de kamera gördüm.

"İlerde, sağda duralım," dedim.

Kimse konuşmadı. Doblo ağır ağır ilerledi. Peş peşe, tampon temas aralığında yerleşmiş otomobillerin arasında boş bir yer bulmak zor görünüyordu. On metre ilerde, üzerine kamuflaj brandası yerleştirilmiş

heybetli bir aracı gözüme kestirdim. Elimi sürücünün omzuna dokundurdum hizasına gelince.

“Burada dur,” dedim.

Doblo’nun hırıltısı kesildi. Firdevs Işın’a işaret ettim. Kapıyı açıp indi. Peşinden kaldırıma ayak bastım. Kapıyı çarpmadan kapadım.

Mahir Salman ve arkadaşları beni taklit ettiler. Doblo’nun flaşörleri yanıyordu. Brandalı araçla önünde duran Renault Clio’nun arasındaki boşluktan yan yan geçerek kaldırımda toplandık.

“Nasıl yapacağız Remzi Abi?” dedi Mahir Salman.

“Geceleri kapının çalmasına alışkındırlar,” dedim. Çakma kliniğe müracaat edeceklerin muhtemelen önceden Kemal Arsan’ı arayacaklarını, onun da evdekilere haber vereceğini tahmin ediyordum ama bunu taksicilerden oluşan destek kuvvetime söylemeye niyetim yoktu.

“Dolu musun abi?” dedi adının Hakan mı Murat mı olduğunu hâlâ çıkaramadığım sürücümüz.

“Hayır,” dedim. Korkunç bir ihtimalin telaşıyla sordum. “Siz de de yok bir şey, değil mi?”

Üçü de başlarını salladılar. Rahatladım. Giysilerinin sağında solunda tuhaf kabarıklıklar da yoktu gerçekten.

Firdevs Işın’ın dirseğinden hafifçe tutup çakma kliniğe doğru yürümeye başladım. Taksiciler arkamdan geldiler. Ayaklarını normalden hafif vuruyorlardı yere.

Kapıya doğru yükselen merdivenlerde durdum. Arkama baktım. Elimle yavaşça yaklaşmalarını işaret ettim. Hızla ve ses çıkarmadan çıktılar merdivenlerden. İki yana sotalanmalarını işaret ettim.

Sonra karnından bıçaklanmış birisinin şiddetiyle bastım kapının yanındaki metal levhanın ortasındaki zile. İçimden altı sayana kadar parmağımı çekmedim.

Bestekâr Şevki Bey Sokağı’ndaki çakma kliniğin içinden ne insan sesi geldi ne ayak tıkırtısı.

Arkamdakilere baktım. Firdevs Işın kendi evinin kapısının önündeymiş gibi sakindi. Mahir Salman’ın yüzünde mahiyetini anlamadığım bir gülümseme vardı. Diğer ikisinin yüzleri enikonu gergindi, birisinin alnında iki damla ter gördüm gecenin bu serinliğinde.

Zile bir kez daha bastım. Yine hemen çekmedim elimi.

Hep beraber bekledik.

Parmağımı küçük bir ara için çektim. İçimden küfrettim. Sonra yeniden bastım.

Duyduğum ilk ayak sesi hafifti, adımlar çoğaldıkça güçlendi. Derin bir nefes aldım, aşağılara, hara'ma doğru ittim içime giren havayı. Omuzlarımı düşürdüm. Firdevs Işın'ı kolundan hafifçe tutarak kapının gözetleme deliğinin hizasına getirdim.

Kapının arkasında kilidin yuvasında döndüğünü işittim. Firdevs Işın kafasını dikmiş, deliğe bakıyordu. Yüzünde gülümseme yoktu.

Kapı ağır ağır açıldı.

Ondan sonrası pek hızlı oldu, ben bile şaşırdım.

Kapıyı on beş santim kadar açanı tanıyordum. Taksim'deki otoparkta bizi elinde sopayla karşılayan adamdı. Yüzünde salak bir gevşeklik hali görmeme yetti kapıdaki küçük aralık. Gözleri Firdevs Işın'ın yüzünde duraladı bir iki an. Bu süreyi arkasında birisinin daha olup olmadığını anlamak için kullandım. Yalnızdı. Firdevs Işın ellerini saçına götürdü. Adamın bakışları ile beraber.

Elimi demir kapının yüzeyinden kaydırarak ittim. İçeri, biraz da adamın üstüne doğru açıldı kapı. Ardından iki adım attım. Adamın kendisini korumak için hafifçe kaldırdığı sağ kolunu sol elimle bileğinden tuttum. Bu kez sopası yoktu elinde. Yarım adım daha atıp sağ elimle dirseğini yakaladım. Kollarım kitapta yazdığı gibi dimdikti. Sağ ayağım sabit, adamın koluyla birlikte sola, dışarıya doğru döndüm. Hafif aşağı bastırarak. Adam zorladığım yöne doğru sendeledi. Baskıma direnmek için yere paralel hale getirdiği kafası demir kapının çerçevesine çarptı. Ağzından tek ses çıkmadı. Şaşkınlıktan herhalde. Kollarım açık, bir yarım adım daha atıp bastırınca yüzükoyun yere kapaklandı.

Firdevs Işın eliyle ağzını kapamış, iki adım gerilemişti. Bıraktığı boşluktan arkama baktım. Mahir Salman'a başımla işaret ettim. Yanıma sıçradı. Dizini yerde yatan adamın sırtına dayadı. Bir eliyle sol kolunu, öteki eliyle kafasını bastırdı. Ben içeri sıçradım doğrulup.

Tepedeki çıplak ampulün isteksizce aydınlattığı salona hızla göz attım. Üç kişilik kanepe ve tekli koltuk boştu. Kanepenin sağ başında katlanıp

yastık haline getirilmiş kahverengi bir battaniye, yerde ağzına kadar dolu bir kül tablası, sigara ve iki boş bira şişesi vardı. Yukarıya doğru çıkan merdiven karanlıktı.

Kapanan demir kapının sesiyle döndüm.

Takviye ekibim kapıyı açtığına herhalde pişman olan adamı içeri çekmişti. Hakan'la Murat, ikişerden dört diz, bastırıyorlardı sırtına. Kapının hemen önündeydiler. Mahir Salman yukarı sıyrılmış montunu aşağı çekiştirdi. Firdevs Işın kapının hemen yanındaki duvara yaslanmıştı.

Elimle Hakan'la Murat'a yerinizden kıpırdamayın, aynen devam işareti yaptım. Kafalarını salladılar. Mahir Salman'la Firdevs Işın'ın bana doğru ilerlemelerini istedim bir baş hareketimle. Yukarı benimle gelmeliydiler.

Merdivenin ilk basamağına adımımı attığımda dondum.

Yukarılardan birisinin bastığı düğme merdiveni aydınlatmıştı baştan aşağıya. Elimle arkamdakilere benimle aynı şeyi yapmalarını işaret ettim. Basamakların başında kimse görünmüyordu ama.

Kötüsü gelirse avantajlı durumda değildim. Çaresiz bek-ledim.

Merdivenin üst tarafından tanıdığım bir ayak tıkırtısı geldi. Bu sesi yolu şöyle ya da böyle hastaneye düşmüş her insan evladı tanır. Beyaz, üstünde sayısız minicik deliklerle, sabo tıkırtısı... İki adım.

O iki adım beni rahatlattı.

Ardından “Kim var orada?” diye seslenmesin diye yukarıya doğru hareketlendim. Basamakları ikişer ikişer atlayarak merdivenin tepesine ulaştım. Evet, oradaydı.

Ayaklarında beyaz sabo olan genç kadının üzerinde lacivert bir eşofman vardı. Saçları, başının biraz önce yastıkta sağa sola döndüğünü gösterecek biçimde dağınıktı. Yüzünde elbette, korkuya benzeyen bir ifade dolaşıyordu.

İşaretparmağımı dudağıma götürdüm. Öteki elimle arkamdan aşağıdakilere gelin işareti yaptım. Firdevs Işın'ın varlığı kadını rahatlatacaktı mutlaka.

Öyle de oldu. Firdevs Işın'ı merdivenlerde görünce yüzü iki derece rahatladı. Fırsatı kaçırmadım.

“Kaç hasta var odalarda?” dedim kimseyi uyandırmaya niyetim olmadığını gösteren fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

Gözü hâlâ Firdevs Işın'da yanıtladı.

"İ... iki," dedi. "Siz kimsiniz?"

"Sağlık Bakanlığı'ndan," dedim kelimeleri ağzımın içinde yuvarlayarak. "Sağa bak," dedim diye yemin etsem başım ağrımazdı.

Erken bitme ihtimaliyle karşı karşıya olan kariyerine üzülür gibi elini ağzına götürdü. Yüzünde acıklı bir ifade belirdi.

"Kolaylık gösterirsen sana bir şey olmaz," dedim.

Başını şiddetle sallayarak onayladı. Firdevs Işın ve Mahir Salman yanı başımıza gelmişlerdi. Mahir Salman'ın herhangi bir Sağlık Bakanlığı görevlisine benzeyip benzemediği üzerinde durmadım. Devletin personel politikası epeyce değişmişti son zamanlarda.

"Görelim," dedim.

Lacivert eşofmanlı kadın hiç düşünmeden döndü. Üst kat koridorunun hemen yanındaki ilk kapıya yöneldi. Kapıyı sanki içeriye girmeye korkuyormuş gibi tıklattı. Cevabını almadan açtı kapıyı.

İçinde zorlu saatler geçirdiğim odaya hiç benzemiyordu bu oda. Bir tür süit gibi düzenlenmişti. Yatak teferruatlı hastane yataklarındandı. Ayakucunda adını bilmediğim o yüksek hastane sehpalarından vardı. Galiba yakın zamanda boyanmıştı. Dalgalı, uçuk mavi bir boyayla. Tekli koltuk yerine kolaylıkla yatağa dönüştüğünü tahmin ettiğim İskandinav tipi bir üçlü kanepe duruyordu duvara bitişik. Üstünde çıplak ayağı terlikli bir adam oturuyordu.

Yatağın içindeki adam, odanın en önemli atraksiyonu olan duvara tespit edilmiş televizyonu seyrediyordu galiba. Dördümüz birden girdiğimizde kafası bize döndü.

Bıyıklı, esmer suratlı, benden epeyi yaşlı bir adamdı. Beline kadar çektiği çarşaf dolanmış kahverengi battaniye beyaz atletini görmemize izin veriyordu. Atletin içinden siyah ve beyaz karışık kıllar fışkırıyordu.

Mahir Salman akıllılık etti. Ben işaret vermeden kanepede oturan adamın yanına erişti. Eliyle omzuna bastırarak ayağa kalkmamasını salık verdi. Adam yerinden kıpırdamadı.

Yataktaki atletli belirgin bir Çorumlu vurgusuyla sordu.

"Nedir?"

"Yok bir şey dayı," dedim. "Sen keyfine bak. İyi misin?"

Adam kaşlarını çattı. Bana değil ama, daha çok kendine.

"İyi olmasam ne olacak?" dedi. "Tıktılar buraya, bekliyoruz salsınlar diye. Büsbütün unuttular beni burada siktirik bir bıçak yarasıyla."

"Geçmiş olsun dayı," dedim. "Hadi sağlıcakla. Sabah doktor gelirse, müdür uğradı dersin. Daha bir bakar sana."

"Allah ömrünü artırsın," dedi atletli adam. Elini böğrüne götürdü.

Girdiğimiz hızla çıktık odadan. Sıra öteki kapıdaydı. Zorlamaya geldiğimiz esas kapıda.

Hangi kapıya gireceğimizi göstermesi için, çakma kliniğin, diploması olup olmadığını bilmediğim hemşiresine baktım. Kafasının küçük hareketleriyle peşimden gelin dedi bize. Bana bisturiyle numaralar gösterdiklerini sandığım odayı atladı, tam karşısındaki kapıya yanaştı. Bu kez tıklatmadan açtı. Firdevs Işın ve Mahir Salman hemen arkamdaydı.

Bu odanın penceresi açıktı ve açık olmasının gayet berbat bir nedeni vardı.

Firdevs Işın üzerine çekilmiş beyaz çarşafın belirlediği insan bedenini görünce çığlığı bastı.

"Neriman Teyze! Aaah! Neriman Teyze!"

Sabolu kadın şaşkınlıkla Firdevs Işın'a baktı. Mahir Salman yutkundu. Dudaklarının belli belirsiz kıpırdadığını gördüm.

Odada yatağın yanında duran metal sandalyeden başka bir şey yoktu. Belli belirsiz bir tatsız koku dışında. Yapacak başka bir şey olmadığı açıktı, çarşafın altındaki bedenin baş kısmına doğru ilerledim. Firdevs Işın ağzını ve burnunu iki eliyle kapamış, kıpırdamadan beni izledi.

Yatağın üzerine hafifçe eğilerek çarşafı iki yerinden tuttum. Altında hareketsiz yatanı incitme ihtimalim varmış gibi dikkatlice kaldırmaya başladım. Elimin hafifçe titrediğini algılayınca canım sıkıldı. Hareketimi hızlandırdım.

Kendi kendime küfrettim çarşafın altındaki baş bütünüyle ortaya çıkınca.

Daha önce görmediğim otuzlu yaşlarında bir adamdı merhum. Gözleri kapatılmıştı. Ağzı aralıktı. Hafifçe gerilmiş dudaklarının arasından dişleri görünüyordu. Gülüyor gibiydi ama gülmüyordu.

"Neriman Teyze nerede?" diye bağırdı Firdevs Işın. "İhtiyar kadın nerede? Alzheimer'lı kadın..."

Kılavuzumuza baktım. Nefesimi saldığımı fark ettim sonra. Cevap vermesi için gözlerimle teşvik etmeye çalıştım.

“Ba... başka kimse yoktu ben... ben nöbeti aldığımda,” diyebildi ancak.

“Ne zaman aldın nöbeti?” dedim.

Sabolu kadın sorumun cevabını bulabilmek için bir iki saniye düşündü. Kafası karışmış gibiydi.

“Üç saat önce,” dedi. “Ben geldiğimde yalnızca bu ikisi vardı. Vallahi billahi yoktu başka hasta.”

Firdevs Işın’la birbirimize baktık. Neriman Hanım’ın çarşafın altında olmadığına sevindiğimizi gösterdik birbirimize gözlerimizle. Problem bitmemişti ama.

“Bu kim?” dedim çarşafı yatakta kıpırtısız yatan adamın başına örterken.

Sabolu kadın bildiği yerden soru gelince rahatça cevapladı.

“Celalettin Bey,” dedi. “Galiba İzmirli. İntihar etmiş sanıyorum. Epey uğraştık ama kurtaramadık. Yanında bir kadın vardı, adını bilmiyorum. Doktorla rapor mapor bir şeyler konuştular, gitti. Dönecek mi bilmem.”

Merhumun başında yapacak bir şey kalmamıştı. Kapıya doğru yürüdüm. Mahir Salman bitirdiği duanın ardından iki eliyle yüzünü sıvazladı. Döndüm içimden gelen ani bir istekle. Yatağın üzerindeki insan siluetine son kez baktım. Hoşça kal dedim adama içimden. Her kimsen, nasıl biriysen hoşça kal Celalettin Bey.

Kapının dışında asırlardan beri içine düştüğüm en dayanılmaz sigara ihtiyacıyla elimi cebime attım. Sonra vazgeçtim.

“Başka kimsenin olmadığına emin misin?” dedim sabolu kadına.

Kafasını salladı.

Bisturiyle dans ettiğim odaya bakma fikri gelip geçti içimden, oralı olmadım. Kolum sızlamıyordu epeydir.

Aşağı inen merdivene doğru yürüdüm. Firdevs Işın’la Mahir Salman peşimden geldiler. Çakma kliniğin nöbetçi hemşiresi kararsız kaldı galiba bir an. Dört saniye sonra sabosunun tıkırtılarını duydum arkamdan.

Hakan’la Murat’ın üstüne oturdukları adamdan ele gelir bir şeyler öğrenirdik belki.

Merdivenin başına geldiğimde geriye döndüm. Peşimdeki grubun en arkasındaki sabolu kadına buyurdum.

“Sen yukarda kal.”

Aşağıda, kapının önünde kimselerin olmadığını gördüğümde telaşlanmadım. Hakan’la Murat, derdest ettikleri adamla salondaydılar. Adam üç kişilik kanepenin kenarında oturuyordu. Taksicilerin biri yanında, öteki çaprazındaki tekli koltuktaydı. Adamın suratı asık, yere bakıyordu.

Yaklaşınca koltukta oturan taksici yerini bana vermek için kalkıyor gibi yaptı. Elimle durdurdum onu. Bir de hangisinin hangisi olduğunu bilebilseydim.

Tutsağımıza sordum. Sertçe sordum.

“Adın ne senin?”

Gözlerini yerden kaldırmadan cevap verdi.

“İskender.”

“Nerelisin İskender?” dedim. “Soyadın ne?”

Bu kez kaldırdı gözlerini yüzüme. Soyadını neden bilmek istediğimi merak eder gibiydi. Gözlerine kararlılıkla baktım.

“İskender Topal,” dedi. İlk sorumu unuttu.

“İskender Topal, nerelisin?” dedim.

“Kayseri ama kulak asma, iyice İstanbullu olduk yirmi senedir,” dedi aceleyle. Ağzının içinden konuşmuştu.

Gözüm yerdeki kül tablası ve sigaraya takıldı. Benimkindendi sigara. İşime geldi. Yanında oturan taksiciye kaymasını işaret ettim. Boşattığı yere oturdum.

“Sigara senin galiba,” dedim.

İskender Topal başını salladı.

“Canın çektiyse yak bir tane hemşerim,” dedim. “Bir tane de bana ver.”

İskender Topal hareket etmeden önce koltukta dimdik oturan Fiat Doblo’nun sürücüsüne izin ister gibi baktı. Adını oturtamadığım adamdan dikkatli bakışlardan başka tepki almadı. Kanepenin aşağısına eğildi, sigara, çakmak ve kül tablasını aldı. Kül tablasını kanepenin kolçağına koydu. Bir dal kendisine, bir dal bana çıkardı paketten. Benimkini bana uzattı. Elleri hafifçe titriyordu.

Sigarayı dudaklarıma yerleştirip yakması için kafamı uzattım.

İçime çektiğim duman iyi geldi. Arkama yaslandım.

“Burhan’ın adamı mısın sen?” dedim ilk nefesimi salarken.

İskender Topal sigarasını yakmaya çalışırken kafasını hızlı hızlı salladı. Başardı yakmayı ama geriye yaslanmadı. Dirsekleri dizinde çekti ilk nefesini.

“Kendisi nerede şimdi?” dedim.

Ayakçı Burhan’ı tanıdığıma şaşırmış gibi baktı kafasını çevirip. İşin orasını kurcalamadı ama.

“Telefonla çağırdı beni buraya,” dedi. “Bilmiyorum nere-dedir.”

“Ne dedi?” dedim.

İlk kez hafifçe gülümsedi İskender Topal.

“Gece nöbeti senin, dikkatli ol, vukuat olursa canına okurum dedi.”

Sigaramdan bir nefes daha çektim. İki destekçim dikkatle İskender Topal’a bakıyordu. Firdevs Işın’la Mahir Salman duvara yaslanmış, bizi izliyorlardı. Bir tepeden sarkan yüksek voltlu lambamız eksikti.

“Şimdi ne olacak?” dedim.

Ne demek istediğimi anlamamış gibi baktı yüzüme İskender Topal.

“Bundan iyi vukuat mı olur?” dedim çakma kliniğin salonundaki herkesi elimle işaret ederek.

İskender Topal dudağını büktü.

“Bilmem...” dedi deminkinden alçak bir sesle.

“Sorularıma adam gibi cevap verirsen sana yardım ederim,” dedim.

Bir kez daha baktı yüzüme. Doğru söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ona yardım ettim.

“Bak İskender,” dedim omzumu omzuna hafifçe dokundurarak. “Kafama indirdiğin sopayı unuttum say. Derdim başka benim. Polis molis de değilim. Yaptığın ettiğin vız gelir, tırıs gider. Konuş aslanlar gibi, sonra şu kapıdan çek git. Nereye istersen oraya git. Kılımı kıpırdatmam.”

İskender Topal daha fazla düşünmedi. Dumanını salarken konuştu.

“Sor ne soracaksan baba,” dedi yüzü hiç gülmeden.

Firdevs Işın dayandığı duvardan ayrılıp birkaç adım yaklaştı bize galiba sorularımı duymak için. Mahir Salman istifini bozmadı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ciddi bir suratla bizi izliyordu. Komutanın önünde erlerinden hoşnut bir çavuş gibi.

“Neriman Hanım nerede?” dedim.

“Kim?” dedi İskender Topal. “Kim?” Gerçekten şaşırmış görünüyordu yüzüme bakarken.

“Yukarda yatan yaşlı teyze,” dedim. “Aklı bir gidip bir geliyordu.”

Kendini tutamadı İskender Topal. Aklına komik bir şey gelmiş gibi güldü. Sonra birden ciddileşti. Sigarasından bir nefes aldı. Birikmiş külü kanepenin kolçağındaki kül tablasına silkeledi.

“Haa...” dedi. “Adı Neriman mıymış?”

“Evet,” dedim. “Nerede?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Götürdüler.”

Yüzüne küçük bir gülümseme yerleşmişti. Aklımdan belediyeye ait olmayan, görünümünü tarif edemeyeceğim bir cenaze arabası geçti. Çakma kliniğin çakma cenaze arabası. Beyaz eşya bayii kamyonetinden bozma. Kaşlarımın çatıldığını hissettim. Engel olmaya çalışmadım.

“Hayatta mıydı giderken?” dedim hızla cevap almayı bekleyen bir sesle.

“Evet,” dedi İskender Topal. Cevabından sonra tekrar baktı yüzüme neden böyle bir şeyi sorduğumu anlamamış gibi.

“Kim götürdü?” dedim aynı kararlı ses tonuyla.

“Kızı!” dedi İskender Topal.

Firdevs Işın’la göz göze geldik. Dudağının kenarını ısırıyordu. Bıraksam İskender Topal’dan bütün cevapları aynı anda almak için pataklayabilirmiş gibi duruyordu.

Sigaramdan yarım bir nefes çektim. İskender Topal’ın üzerinden uzanıp kül tablasına silktim dumanı salarken. Geriye çekildiğimde alma ihtimalim olan cevap beni bile heyecanlandırdı. Çaktırmadım ama.

“Kızının adı neydi?” dedim.

“Ne bileyim ben?” dedi İskender Topal yüzünde aynı gizli gülümsemeyle.

Hayal kırıklığımı da saklamaya çalıştım, elimdeki sigaradan, bir önceki nefesten kalan alacağımı tahsil ederken.

“Tarif et kızını,” dedim.

İskender Topal bu kez açık açık gülümsedi. Gözlerini salonun karşı duvarına dikip konuştu.

“Güzel bir bayandı,” dedi. “Çok güzel. Hele gözleri.”

Hilmi Akalın’ın kardeşinin görüntüsü kafamın içinde ağır ağır belirmeye başladı eski usul fotoğraf kartı banyosunda belirir gibi. Siyah beyazdı ama fotoğraf, bileklerine kadar inen çiçekli elbisenin renklerini göremiyordunuz.

“Ne vardı üstünde?” dedim.

“Ne?” dedi İskender Topal anlık bir gündüz düşünden uyanmış gibi.

“Ne giyiyordu?” dedim.

Bir an düşündü. Yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Sonra topladı kendini.

“Çiçekli bir elbise vardı,” dedi. “Uzun. Böyle yere kadar...”

Bingo ve de bir daha bingo dedim içimden. Firdevs Işın’a baktım. Yüzünde sakin bir ifade, bizi dinliyordu. Dudağını ısırmayı kesmişti.

“Yalnız mıydı kadın?” dedim.

İskender Topal başını salladı yalnızca. Yeniden gündüz düşünün içinde kaybolmuş gibiydi.

“Öylece alıp götürdü mü?” dedim. “Siz her hastamı götüreceğim diyeni bırakır mısınız?”

İskender Topal uyandı.

“Burhan Abi önceden telefon etmişti,” dedi. “Kızı moruğu almaya gelecek, salın diye.”

“Kimsin diye sormaz mısınız siz kapıya dayanana?” dedim. “Ya başka birisiyle gelen...”

“Yok artık,” dedi İskender Topal. “Elin yaşlı kadınını, ya da ne bileyim, hastasını kim alsın? Kızı dendi, kızı geldi aldı. Banka genel müdürlüğünün güvenlik görevlisi miyim ben?”

Başımı salladım ona hak verir gibi. Bir kez daha üzerinden uzanıp sigaramı söndürdüm. Odanın içinde gözlerimi gezdirdim soracak başka soru arar gibi. Tam sekiz göz bana bakıyordu.

Boşuna yorulmayalım diye bir soru daha sordum.

“Bunun gibi başka çakma klinik var mı?” dedim.

18. BÖLÜM

İskender Topal bizimle değilmiş, sorumu duymamış gibi sigarasını içiyordu önüne doğru eğilmiş. Ayla Duman'ın yaktığı ilk erkek değilsin dedim içimden. Savur efkârını.

Firdevs Işın dayanamadı, atıldı.

"Buna benzer başka yeri var mı buranın sahibinin?" dedi. "Neriman Teyze'yi götürebileceği..."

İskender Topal sen de nereden çıktın der gibi baktı kafasını kaldırıp. Daldığı hülyaları boş verip cevap vermeye değer mi diye düşünüyordu galiba.

"Anlaşmamızı unutma Kayserili..." dedim.

"Ben öyle bir yer duymadım."

Sigarasından bir nefes daha çekti. Kalan miktarın uzunluğuna baktı. Külünü silkti kolçağın üstündeki kül tablasına.

Başka ne sorabilirim diye düşünüyordum.

"Biz gidince ne yapacaksın?" dedim.

Sorum İskender Topal'ı gerçek dünyaya çekti galiba. Bana baktı. Gözlerindeki bulut kayboldu, dudakları gerildi. Sigarasının son santimini de bitirdi. Parmağı ateşe dokunmuş gibi sıçradı. Sigara yere düştü elinden. İşaretparmağını ağzına aldı. Öteki eliyle dikkatle aldı sigarayı yerden. Kül tablasına bıraktı. Söndürmek için bastırmadan.

"Ananı, avradını..." dedi ağzının içinden. Duymazlığa geldim.

"Beni dinle," dedim. "Sözüm söz. Ortalıktan kaybolabilirsin rahatlıkla. Ayakçı Burhan abinden korkmana gerek yok. Bu iş sona erince, onun da çanına ot tıkanmış olacak büyük bir ihtimalle. Var mı kafayı gömeceğin bir yer birkaç zaman? Uzakta olsa iyi olur."

"Silivri'de bir teyzem var," dedi. "Bir uğrasan diyordu ne zamandır. Kızına askıntı olan bir herif mi ne varmış."

"Tamam," dedim. "Atla git Silivri'ye. Adamı da çok hırpalama."

Kendine güvenini yeniden kazanmış ergen bir oğlan gibi gülümsedi İskender Topal. Doğruldu. Gözlerinde küçük bir ışık gördüm.

“Essahtan mı?” dedi çoktandır İstanbul ağzıyla konuşma gayretini bitmiş sigarasıyla birlikte kül tablasına atmış gibi. “Burası n’olacak?”

“Takma kafana,” dedim.

Ayağa kalktı. Onunla birlikte çaprazımızdaki koltukta oturan taksici de fırladı. Bana baktı onay için. Kafamı salladım.

İskender Topal kapıya doğru iki adım attı. Sonra aniden döndü. Bana doğru ilerledi. Eğilip elimi öpmeye niyetlendi.

“Git işine oğlum Kayserili...” dedim oturduğum yerden elimi çekmeye çalışırken. İçimden gülüyordum.

“Otoparktaki şaka için de bağışla abi,” dedi elimle mücadele ederken.

“Tamam, tamam,” dedim. “Hadi çek git. Uzatma.”

Elimi bıraktı. Geri döndü. Başı yere eğik yürümesini arkasından seyrettik. Kapıyı ardına bakmadan açtı, çıktı gitti. Kapı kendi kendine kapandı sanki arkasından.

“Ne olacak şimdi?” dedi Firdevs Işın. Mahir Salman da aynı soruyu soracakmış gibi bakıyordu.

“Burayı kapatacağız,” dedim.

Firdevs Işın güçlü bir rakibin ortadan kalkıyor oluşuna sevinmiş gibi gülümsedi. Mahir Salman’a seslendim.

“Şu yukardaki kadını bir çağırır mısın?” dedim.

Sağ tarafımda oturan taksici fırladı onun yerine. Merdivenlere saldırdı. Mahir Salman memnun güldü. İlkokul sınıf öğretmeni hali yerini mahallenin ağır abisi pozlarına bırakmıştı sanki.

Sabolu kadınla taksici aşağıya inene kadar kimse konuşmadı. İkisi merdivenlerden oturduğum kanepeye gelene kadar gözlerimiz üzerlerindeydi. Kadının daha çok. Yüzündeki endişeyi apaçık görebiliyorduk. Önümde ellerini bağlamış durdu. Taksici Mahir Salman’ın yanında omzunu duvara yasladı.

“Biz gidiyoruz,” dedim ayağa kalkarak. “Sana da aynı şeyi yapmanı söyleyecektim.”

Tereddüt içinde iki yanına baktı sabolu kadın.

“İki kere düşünme,” dedim. “Burası kapandı. Peşinden kimse gelmeyecek. Git kendine doğru dürüst bir iş bul.”

“Yukardakiler ne olacak?” dedi.

“Ölene Allah rahmet eylesin,” dedim. “Yaşayanlar başlarının çaresine bakarlar.”

Çakma kliniğin, çakma olup olmadığını bilmediğim hemşiresi ikna olmuşa benzemiyordu. Belki görev aşkından, belki para... Gece ilerliyordu, yorulmaya başlamıştım.

Kapıya doğru bir adım attım. Döndüm sonra. Gerçek bir Sağlık Bakanlığı görevlisi suratsızlığıyla konuştum.

“Sen bilirsin,” dedim. “Burada yapılan şey ciddi bir suç. Birazdan polisler akın edecek. Adının bir yerde kayıtlı olduğunu sanmıyorum. Aklın varsa çekip gidersin, kendine doğru dürüst bir iş bulursun. Bırak yukarıdaki Çorumlu cevaplasın soruları.”

Sabolu kadın bir kez daha düşündü galiba. Konuşmadan döndü. Merdivenlere doğru yürüdü. Onunla daha fazla ilgilenmemeye karar verdim.

“Biz de gidiyoruz,” dedim ortaya.

“Neriman Teyze ne olacak?” dedi Firdevs Işın.

“Ona bu gece iyi bakıldığından eminim,” dedim kapıya doğru yürümeye başlarken.

Firdevs Işın peşimden geldi.

“Ya Begüm?”

“Ona da iyi bakılıyor,” dedim.

Benden hızlı yürüyüp önüme geçti Firdevs Işın. Kapının bir adım önündeydik. Kapı koluna uzanan elimi tuttu.

“Ya ben ne olacağım?” dedi.

Başka çarem yoktu.

“Sana da iyi bakılacak,” dedim.

Taksici tayfası peşimden hareketlenmişti. Ben kapıyı açarken Mahir Salman sordu.

“Bitti mi bu gecenin mesaisi?” dedi.

“Evet,” dedim çakma klinikten dışarı ilk adımımı atarken.

“Bir başka yeri de bassaydık,” dedi dönüp Hakan’la Murat’a bakarken. O ikisi gülüştüler.

Fiat Doblo’yu park ettiğimiz yöne doğru yürüdük. Flaşörleri yanıp sönüyor, yanına bıraktığımız kamuflaj brandalı araç heybetini bir gösterip bir kayboluyordu.

Taksinin içine girdik. Aynı düzende. Motor çalıştı.

“Şimdi nereye?” dedi Mahir Salman.

“Taksim,” dedim.

Fiat Doblo hareketlendi. Biraz ilerden geri döndük. Bestekâr Şevki Bey Sokağı’nın 182 numaralı binasının önünden geçerken hepimiz o tarafa baktık. Salonun ışığı hâlâ yanıyordu. Kapının önünde elinde kocaman bir çanta, bir kadın silueti vardı.

Sürücümüz vites değiştirip Doblo’yu hızlandırırken konuştu.

“Bu saatte nah bulur taksi!”

Kimse gülmedi. Ben saatime baktım.

Taksim Meydanı’na gelinceye kadar kimse konuşmadı. Benim kadar olmasa da, yorulmuşlardı galiba onlar da.



Taksim’de indik. Firdevs Işın geceleyeceği mahalleyi beğenmemiş gibi bakıyordu etrafına. Fiat Doblo’nun ön yolcu koltuğuna eğilip, cüzdanımdan çıkardığım üç en yüksek Türk lirası banknotunu Mahir Salman’ın pencereden dışarı uzanmış avucuna sıkıştırdım.

“Teşekkür ederim beyler,” dedim aracın içine doğru. Karışık mırıldanmalarla cevap verdiler. Durağa dönüp nöbette kim varsa anlatmak için acele ediyorlardı.

“Her zaman!” dedi Mahir Salman.

“Şuradaki umumi telefonlardan 155’i arayın,” dedim. “Adresi verin, bir ceset var üst katta deyin. Fazla konuşmadan.”

“Tamamdır,” dedi maceranın biraz daha devam edeceğine sevinmiş gibi.

“Ararım sizi ben,” dedim penceresinden çekilirken.

Firdevs Işın yanımda, otel yönüne doğru yürüdük. İstiklal Caddesi’nden ama. Kıza Cadde-i Kebir’in paralel sokaklarında bu saatlerde olan biteni

göstermeye niyetim yoktu. Adını söylemeye içimin elvermediği otelim yeteri kadar moral bozucu olacaktı.

Gece maceralarını aramaya çıkmış insanların arasından yürüdük. Her taraf ışık, kısa etekli kızlar ve yanlarında kısa etekli kız yoksa, o kızlara bakan oğlanlarla doluydu. Sarhoşlar daha dökülmemişti ortalığa.

İmam Adnan Sokağı'ndan aşağıya kıvrıldık. Kaktüs Kahvesi boş gibiydi. Sokağa masa atma yasağına fazla dayanamazlar dedim içimden. Ben de başka bir yer bulurdum sabah kahvelerimi içmek için. Belli olmaz, kendi evimde içerdim. Umut bu ya, iki neskafe birden yapmam gerekirdi belki. Olabilirdi.

Otelime ulaşan sokakta ilerledik. Firdevs Işın gözleri daha çok yerde yürüyordu tam yanımda. Aklıma söyleyecek önemli ya da anlamlı bir şey gelmedi. Yorgunluğumu hissediyordum her adımda. İyi bir uyumalıydım. Yarın çok işim olacaktı. Galiba.

Otelin camı kırık demir kapısına yirmi metre kala gördüm civciv sarısı saçlı kadını. Yeterince polis ve belediye baskınına uğradığı için kapanan kafenin, fevkalade bir graffiti çalışılmış kepenginin önünde duruyordu. Munch'un Çığlık tablosu. Gündüz giydiklerini değiştirmemişti. Arkasındaki köprü manzarasının mavisi, pembe taytını daha görünür kılıyordu. Çantasını süsleyen boncuklar sokağın ışıklarında parlıyordu ufaktan. Sigara içiyordu.

Göz göze geldik tam hizasında. Hatırladı elbette.

“Vay amca,” dedi aynı anda sakız çiğniyormuş gibi dalgalı bir sesle.

Yaşı on yedinin üzerinde olanlar bana amca diye seslendiklerinde tedirgin olurum.

Gözlerimi kaçırdım.

Cesaretlendi.

“Bakıyorum mal yeni,” dedi. “Ağlamaya başlarsa bir ıslık çal, buradayım.”

Cevap vermedim. Remzi Ünal'ın da çaresiz olduğu anlar vardır. Firdevs Işın'ın omzuna koydum elimi, biraz hızlı yürümesi için cesaretlendirdim. Hafif gergindi galiba elimin altında.

Camı kırık demir kapıdan içeri girdik. Firdevs Işın'ın adımları yavaşladı. Onu arkamda bırakıp resepsiyon tezgâhına ilerledim.

Emre Yeğenoğlu bana değil, Firdevs Işın'a bakıyordu. Yüzüne edepsizce bir sırtarma yayılmıştı. Gözlerimi görünce toparlandı.

"Arkadaşa bir oda lazım," dedim. "Gürültüsüz olsun."

Firdevs Işın'a bu kez Hilton'un check-in görevlisi bakışlarıyla baktı. Hayran olunacak ani bir değişimle.

"Hoş geldiniz hanımefendi," dedi.

Firdevs Işın cevap vermedi. Arkamda olduğu için gülümseyip gülümsemediğini görmedim.

"Hanımefendiye en üst kattan bir oda vereceğim," dedi Emre Yeğenoğlu önündeki kocaman kayıt defterini gözden geçiriyormuş gibi yaparak. "Hem üst katta, hem arkaya bakar. Sessizdir."

"Temiz mi yeterince?" dedim.

"Hemen yollarım kat görevlisini, eksik varsa..."

Firdevs Işın lafa karıştı.

"Gerekmez," dedi. "Hemen yatacağım. Çok yorgunum."

"Hanımefendi, merak etmeyin, rahat edeceksiniz," dedi. Arkasındaki anahtar tablosunun üst taraflarından bir anahtar aldı. Tezgâhın üzerine koydu.

Anahtarı alırken sordum.

"Arayan var mı?"

Emre Yeğenoğlu gözlerini tezgâhın altında, göremediğim bölgelerde gezdirdi. Alnını kırıştırdı hatırlamak istiyor gibi.

"Maalesef yok Remzi Bey," dedi.

Ona cevap vermeden döndüm. Başımla Firdevs Işın'a gideceğimiz yönü gösterdim. Yanımda bu kez tereddütsüz adımlarla yürüdü.

Odasına kadar çıktım onunla. Merdivenlerde konuşmadık hiç. Allahtan tuhaf bir müşteriyle de karşılaşmadık. Kapıların ardından tuhaf sesler gelmedi.

Odasının önünde anahtarını teslim ettim.

"İyi geceler," dedim. "Ben 12 numarada kalıyorum. Canını sıkan bir şey olursa ara. Kaç olursa olsun."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Sabah kalkınca hemen haber ver," dedim.

"Veririm," dedi.

“İyi geceler,” dedim, döndüm. Koridorda yürürken kapının açıldığını duydum. Merdivene kadar bir çığlık gelmezse ardımdan, durum iyi sayılır dedim içimden. Kapandığını duydum yalnızca.

Kendi katıma kadar yarın neler olacağını düşünmekle zaman geçirdim. Dayan Remzi Ünal dedim içimden. Sonu yaklaşıyor galiba. Otel odalarının, tek başınalığın, insanların hayatını değiştirme zorunluluklarının, kol ameliyatlarının, gırtlak masajlarının sonu yaklaşıyor.

Şimdilik...

Odama girdiğimde Sultan Karakum’un cep telefonunu şarja bağladım unutmadan. Ayakçı Burhan’ın telefonunu elime aldım, tarttım şöyle bir. Bana söyleyeceklerini söylemişti. İki cep telefonu fazla geldi birden. Çöp kutusuna doğru bir hook atışla gönderdim cihazı. Teneke kutu tıngırdadı. Odamı temizleyen kimse güle güle kullansındı. Sonra kendimi sırtüstü bıraktım yatağın üzerine.

Yorulmuştum gerçekten.

Sabah bu yataktan kalktığımda başka bir adamdım. Kendime ve dünyaya küsmüş, hayatla aramdaki en güçlü bağın, Adana kebap, ezme ve rakıya dönüştüğü bir adamdım. Üstüne sigara ve kahve. O kadar.

Nişanlısını arayan bir adama denk gelmiştim. Adam bana denk gelmişti aslında. Zayıf tarafımdan vurmuştu. En zayıf tarafımdan. Tamam demiştim, tamam. Kendime hayrım dokunmuyorsa, gariban bir doktora hayrım dokunsun bari. Uzun boylu, sarı saçlı, gözlüklü bir doktora. Mavi gözlü. Sabahları nerede kahve içtiğimi bilecek kadar kurcalamıştı beni. Ona İstanbul’un en iyi özel dedektifi olduğumu söyleyenler kadar, en salak özel dedektifi olduğumu söyleyenler de vardı. Onlarla da konuşmuştu anlaşılan.

Sonra iş boka sarmıştı. Her zaman olduğu gibi.

Ortalığa dökülüp bir iki soru sorduğumda birileri telaşlanmıştı. Her birinin kendilerine göre anlaşılır, makul nedenleri vardı telaşlananların.

Yerimden olağanüstü bir üşengeçlikle kımıldayıp bir sigara sağladım kendime. Açık pencereden dışarı süzülmesi hoşuma gidiyordu dumanların. Dışarıdan karşılık olarak gelen kimini anladığım, kimini anlamadığım sesler hoşuma gidiyordu.

Birisini öldürmek anlaşılırdı belki, makul değildi ama.

Birisi fazla telaşlanmıştı.

Gerektiğinden çok daha fazla.

Silah dediğin, hele ufak tefek bir tabancaysa, sıradan bir aletti. Çekiç gibi, tornavida gibi. Çekiçle çiviyi, tornavidayla vidayı korkutamazdın ama tabanca kimi zaman yalnızca korkutmak için kullanılabilirdi. Bazen de patlardı. Sen istemeden patlardı sanki.

Patlayınca küçük bir yatak odasındaysan, sana doğru gelen mermiden kurtulmak imkânsız olurdu çoğunlukla. Başıma gelmişti, biliyordum. Yatak odasında değil, salonda patlamıştı. Kurşun dediğin hem gürültülü hem çok hızlıydı. Hayatının gözünün önünden film şeridi gibi geçmesine bile zamanın olmazdı. Kulağının patlama sesini algıladığı an çok geç olurdu. Yüreğin o anda durmadıysa, beynin biraz sonra algılardı acıyı. Benim yüreğim durmamıştı, şanslıydım.

Hilmi Akalın o kadar şanslı değildi. Tabancanın niye patladığını bile anlamamıştır bahse girerim. Sorsan çok şaşırdım derdi muhtemelen. Soramazdın ama. Sonsuza kadar susmuştu. Şimdi geriye kalanlar konuşuyordu.

Canım sıkıldı. İşin bu noktasında hep canım sıkılırdı.

Ölen birisinin arkasından konuşanlar arasında en çok korktuğum polisti. Diğerlerini susturmak mümkündü, polisi susturmak zordu. Başkaları başarabilirdi belki bunu, benim elimde öyle bir güç yoktu.

Anlat bakalım dediklerinde kimler ne anlatabilecekti?

Adam kimin evinde öldürülmüştü? Firdevs Işın’ın. Firdevs Işın neredeydi? Yukarda. Adını söylemeye hicap duyduğum bir otelin en üst katında, arkaya bakan bir odasında. Sonuç: Polis sıfır, Remzi Ünal bir.

Bu adamın karısı, kız arkadaşı, nişanlısı, sevgilisi var mıydı? Vardı. Kim? Begüm Kalyon. Begüm Kalyon neredeydi? Ulus’ta bir evde, ev sahibinin asabını bozmakla meşgul. Sonuç: Polis sıfır, Remzi Ünal iki.

Patlayan tabanca neredeydi? Ne bileyim? Yatak odasında değildi. Sonuç: Aut. Polis sıfır, Remzi Ünal iki.

Evde kimin parmak izleri vardı? Remzi Ünal’ın yoktu. Ofsayt. Skor hâlâ polis sıfır, Remzi Ünal iki.

Hilmi Akalın’ın hayata veda etmesinden kimin çıkarı vardı?

Uzun ve keskin bir düdük. Oyuncular soyunma odasına, seyirciler tuvalete. Devre arası...

Yarın yine oynamaya başlayacaktık.



Ölü bir at gibi uyudum. Firdevs Işın'ın telefonu beni uyandırana dek.

Rüya falan görmedim. Hilmi Akalın'ı kimin öldürdüğünü gözlerimin önüne tabak gibi serecek bir ani aydınlanma yaşamadım uykumda. Birisinin söylediği, o an önemine uyanamadığım bir lafın işaret ettiği gizli gerçeği ortaya çıkaracak bağlantıyı bir anda kuracak bir fişek çakmadı beynimde. Kaçırdığım bir ipucu ayrıntısına peş peşe üç zoom-in hamlesiyle yakınlaşmadım. Öyle şeyler kitaplarda, filmlerde olur.

Basbayağı derin derin uyudum. Birkaç kez sağdan sola dönmüşümdür belki.

Telefon tepemde zırlayınca ikiletmedim.

“Günaydın,” dedi Firdevs Işın. “Erken kaldırmadım ya?”

Saatime baktım. Erkendi ama o kadar erken değildi.

“Hayır,” dedim.

“Ben uyandım,” dedi küçük bir çocuk edasıyla.

“Ben de,” dedim. “Bana on beş dakika izin ver, aşağıda buluşalım.”

“Tamam,” dedi Firdevs Işın.

Yataktan kalktım. Üzerimdeki her şeyi yere bırakıp banyoya girdim. Hataydı bu elbette, sıcak suyun gelmesi için beklemek, dayanılacak ısıyı bulabilmek için uğraşmak gerekiyordu. Üç dakikamı harcayarak başardım.

Başarımı suyun altında kımıldamadan durarak kutladım. Tepemden akan damlalar dünden kalan eziklerimi, vuruklarımı usta bir kaportacı gibi küçük darbelerle dokunarak tedavi etti. Sonra sabuna giriştim. Bedenim temizlendi, ruhum beklendiği gibi, arınmadı.

Banyonun kapısını açtım, içerde biriken buharı saldım. Aynayı elimle sildim.

Epeyi bir zamandır küs olduğumuz beş bıçaklı, kayganlaştırıcılı, sapı pürtüklü tıraş makinemle Ayhan Işık bıyıklı berberin yüzümde bıraktığı son izleri ortadan kaldırdım. Aynada yüzüme baktım.

Eskiden hatırladığım bir Remzi Ünal'ın yüzünü gösterdi bana ayna. Bir iki çizgi fazla belki. Gözlerim aynıydı hâlâ, çenem aynıydı. Ardından diş fırçamla da barışıp, açtığımız arayı kapatacak kadar çalıştırdım.

Giyindim sonra. Sigarayı erteledim.

Begüm Kalyon'un enerjiye doymuş cep telefonunu kuyruğundan kurtarıp cebime attım. Paketimin yanına. Saatime baktım. Vakitti. Artık çıkabilirdim.

Koridorda yürürken Firdevs Işın benden sonra gelecek aşağıya diye iddiaya girdim kendimle. Kazandım.

Emre Yeğenoğlu tezgâhının arkasında gazetesini okuyordu. Üzerinde dünkü giysileri vardı. Yaklaştım bir şey söylemeden. Spor sayfasında Şükrü Saracoğlu Stadyumu'nda olup bitenleri alnı kırışmış inceliyordu. Hangi takımı tuttuğunu bilmiyordum bak.

Tezgâha uzanıp gazeteyi çektim önünden. Kendi yönüme çevirdim. Üçüncü sayfayı açtım.

"Vay, Remzi Abi, günaydın," dedi.

Cevap vermedim. Üçüncü sayfa cinayetleri arasında benimkini arıyordum.

"Gece heyecanlı geçti mi bari?" dedi.

"Edepsizlik etme," dedim yüzüne bakmadan. Aradığım haberi bulmuştum. Hilmi Akalın'ın vesikalık bir fotoğrafının altında. Doktor da olsan vesikalık fotoğraflarda orta birden terk gibi gözüküyordun.

"Ne bileyim, yani..." dedi Emre Yeğenoğlu. "Sende bu numaralar yoktu bize geldiğinden beri. Randevular, otele kız getirmeler..."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Yukarıda aynada gördüğümden çok farklı bakmışım ki, sustu aniden. Gözlerini tezgâhın altında görmediğim ıvır zıvırlarının üzerinde gezdirdi.

"Çok konuşuyorsun," dedim.

"Sustum, sustum, pardon," dedi.

Gözüm Hilmi Akalın haberinin satırlarında, sesime olağan bir şeyden bahsediyor tonu vererek konuştum.

"Şimdi değil, zamanında susacaktın," dedim.

Emre Yeğenoğlu'nun yüzü mesajları not aldığı küçük kâğıtların rengine döndü birden. Gazetedeki Hilmi Akalın cinayeti haberine bakıyordum, görmekten çok hissettim bunu.

"Ne, ne, ne diyorsun abi?" dedi. "Remzi Abi?"

Haberi bıraktım. Otelin gece nöbetçisi, gündüz nöbetçisi, *concierge*, muhabbet tellalı, uyuşturucu dağıtımcısı, icabında polis ve son vakasında resepsiyona dayanan sert adamlar muhbiri Emre Yeğenoğlu'nun yüzüne baktım. Gerçekten beyaza kesmişti yüzü.

"O kel herife ya da kendisi tenezzül etmediyse adamlarına, kızla nerede buluşacağımı söylemeyecektin. Hayal kırıklığına uğrattın beni," dedim.

"Yok, yok Remzi Abi," dedi inandırıcılıktan yoksun bir sesle. "Ne kel adamı, ne söylemesi? Nereden çıkarıyorsun bunları Allah aşkına?"

Dedim ya, eskiden hatırladığım Remzi Ünal'ın yüzü bakıyordu aynada. Bari tam olsun diye düşündüm. Küçük ama temiz bir açıklama sabah sabah. Firdevs Işın aşağıya inmemişken.

"Bana not bırakan herifi hatırlıyorsun..." dedim.

Yutkundu, başıyla onayladı.

"Notunu alınca telefon ettim ona yukardan. Merak ettiği şeyi söylemedim ama. Daha da meraklandı. Ne yaptı dersin?"

Emre Yeğenoğlu cevap vermedi. Bir kere daha yutkundu yalnızca. Alnında bir ter damlası gördüm.

"Elinde bir telefon numarası varsa, neresi olduğunu bulmak kolay," dedim. "Adamlarını gönderdi. Benim yerime seni buldular burada. Biraz yemledilerse seni, nerede ne zaman buluşacağımızı üfürdün kulaklarına."

Sustum. Gözlerimi gazeteye indirdim.

Haberin içine girmeme izin vermedi Emre Yeğenoğlu. İtiraf edince rahatlayanların ikiyüzlü tavrı vardı sesinde.

"Korktum abi," dedi. "Çok korktum vallaha, para mara yok..."

Devam edecekti, susturdum onu.

"Önemli değil," dedim gözlerimi satırlardan ayırmadan. "Bana biraz borçlandın yalnızca."

"Emret Remzi Abi," dedi. "Emret, ne istersen... Kulun kölen olayım."

"Şu senin janjanlıya söyle, başka yerde dikilsin," dedim. "Güzelim resmin önünü kapamasın."

Bir şeyler geveledi ardı ardına ama tam olarak duyamadım. Firdevs Işın gelmeden haberi okumayı bitirmeliydim.

Çok bir şey de yoktu zaten.

Haberin belirttiğine göre özel bir hastanede doktor olarak görev yapan Hilmi Akalın, Şişli'de bir evde tabancayla vurulmuş olarak bulunmuştu. Cinayeti servis için kapıya gelen apartman görevlisi haber vermişti. Zile cevap alamayan kapıcı, kapının aralık olduğunu görünce içeri girmiş, cesedi bulunca polise haber vermişti. Evde oturan ve adının F.A. olduğu bildirilen kadının aranmasına devam ediliyordu. Komşuları herhangi bir ses duymadıklarını, F.A.'nın kendi halinde bir hemşire olduğunu söylemişlerdi.

Kendi halindeki hemşirenin sesini duydum arkamda, tam haberi bitirdiğimde.

"Günaydın."

Gazeteyi kapatıp arkama döndüm. Firdevs Işın aynı kıyafetle ikinci bir güne başlayan kadınların yüzündeki hafif mahcubiyet izleriyle merdivenin son basamağını inmiş, bize doğru geliyordu. Dinlendiği belli oluyordu yüzünden.

"Günaydın," dedim. "Nasıl geçti gece?"

"İyi," dedi saçını parmaklarının arasından geçirerek. "Sabaha karşı biraz gürültü oldu ama uyudum."

"Gecenizin iyi geçtiğine sevindim hanımefendi," dedi Emre Yeğenoğlu. Kendini hızla toparlamış gibiydi.

Firdevs Işın ona cevap vermedi. Ne yapıyoruz şimdi sorusuyla yüzüme baktı. Sigara ve kahve için kıvrandığımı hissettim.

"Çıkalım," dedim.

"Size iyi günler dilerim," dedi Emre Yeğenoğlu. Yüzünde alışık olduğum o yalaka ifade yoktu.

Başlayalım dedim içimden camları kırık demir kapıyı itelerken.

Otelden çıkınca ilk olarak gökyüzüne baktım.

Dünkü yağmuru hatırlatan tek bulut yoktu. Bahar, yaz, ne derseniz deyin, aydınlık bir mevsimin ışığı vardı sokakta. Tuhaf, otelden her çıktığımda burnuma çarpan sidik kokusu bile yoktu ortalıkta. Firdevs Işın'ın şansı dedim içimden.

Yukarıya, İstiklal Caddesi'ne doğru yürüdük İmam Adnan Sokağı'nın içinden. Kaktüs Kahvesi'nde sabah sabah yiyecek ne vardır diye mönü kartını gözümüm önüne getirmeye çalıştım. Dün yediğim bir buçuk Adana'nın yerinde yeller esiyordu.

“Açsındır?” dedim Firdevs Işın’a.
Başını kuvvetlice sallamakla yetindi.
Dışarıda masalar olmadan tadı kaçmış gibi duran sokağın ağzından çıt çıkmıyordu. Gece duvar diplerinde hiç işleri yokmuş gibi dikilen erketeciler, ördekçiler, otopark kılkuyrukları ortalarda yoktu. Yağmurun izleri yerdeki kare mermerlerin oynaklığına izin veren küçük boşluklardaydı yalnızca.
Kaktüs Kahvesi’nin açık kapısından içeri girdik. Kimseler yoktu. Havaya salacağım duman konusunda stratejik bir yer seçmek için karar vermeye çalışırken, uzun boylu, atkuyruklu saçlı garson tuvaletlere giden merdivenin başında belirdi. Canı sıkkın görünüyordu.
“İstediğiniz yere oturun, sigara serbest bugün,” dedi.
“Hayırdır?” dedim.
“Bugün kapatıyoruz,” dedi. “Son gün şerefine...”
Firdevs Işın kapının karşısındaki duvara sırtını vermiş uzun sedire doğru ilerlerken konuştu.
“Çok üzüldüm... Gerçekten.”
Ben bir şey söylemedim. Bir sürü şeyi başlatan yerler de biterdi. Başlattığı şeyler gibi. Başka yerlerde, yeni şeyler başlatırdınız.
“Artık Cihangir’e bekleriz,” dedi garson.
“Yiyecek bir şeyler var mı bari?” dedim.
“Buluruz,” dedi atkuyruklu garson.
“Önce kahve,” dedim. Firdevs Işın’a baktım. Kafasıyla onayladı.
“Orası kolay,” dedi uzun boylu garson.

19. BÖLÜM

Başka bir sürü şeyin yanında, Manhattan Medical Hastanesi insanlarıyla ilişkimi de başlatan Kaktüs Kahvesi’ne elveda kahvaltısını bitirdikten sonra yeni bir kahveyle sigaramı yaktım. Yasak öncesindeki günler hatırlanamayacak kadar eskide kalmış gibiydi. Omzumu silktim bütün yasaklara.

Başladıysak bitirelim dedim içimden.

Sigaramı masamıza şeref vermiş kül tablasının çukuruna yerleştirdim. Eski günlerdeki gibi ince bir duman saldı tavana doğru. Begüm Kalyon’un cep telefonunu cebimden çıkardım. Yıldız Turanlı’nın dünyalar yüzüme kapansa unutmayacağım cep telefonu numarasını tuşladım. Beni dinleyecek Firdevs Işın’dan başka birileri de varsa, umurumda değildi artık.

Yıldız Turanlı üçe kadar saymama gerek kalmadan açtı.

“Buyrun...” dedi özlemeye değer sesiyle.

“Hastanızım...” dedim telefona sesimi alçaltarak.

“Kimseye ‘hastam’ demediğimi biliyor olmalısınız o zaman,” dedi cıvıltıyla. Tanımıştı.

“Görüşmemiz lazım,” dedim.

“Dün görüştük ya,” dedi.

“Dün görüşmemizin gerekçesiyle birlikte, yeniden görüşmeliyiz,” dedim.

“Anladım,” dedi Yıldız Turanlı. “Nerede görüşmek istersiniz?”

“Nerede görüşebiliriz ki?” dedim. “Siz söylerdiniz bana hep, sorunlar nerede çıktıysa, oraya odaklanmalıyız.”

Bir an sessizlik oldu karşı tarafta. Sonra yeniden konuştu Yıldız Turanlı.

“Anladım,” dedi. “Görüşelim öyleyse. Ne zaman?”

Bu sefer ben düşündüm.

“İki saat izin verin bana,” dedim. “Kendimi toparlayayım bir, dünyanın karşısına çıkmadan.”

“Dünyanın karşısına bensiz çıkamıyor musunuz?” dedi Yıldız Turanlı.

“Siz olmadan dünyanın tadı mı var?” dedim.

Bu son söylediğimi ben bile beğendim. Umarım Yıldız Turanlı da beğenmiştir. Cevap vermeden kapadı.

Begüm Kalyon’un cep telefonunun işi bitmemişti. İki yana doğru açılmış bir deftere benzeyen tuşa tedirginlikle bastım. Telefon hangi harfle başlayan kaydı bulmak istediğimi sordu bana. Tuş takımında dolaştırdım gözlerimi. “4” numaralı tuşta karar kıldım.

Telefon hemen kafayı çalıştırdı.

“Hilmi.”

Yok, Hilmi bana cevap veremezdi. Parmakları oynamıyor, kulağı duymuyordu. Onun yerine cinayet masasından birisi cevap verirdi muhtemelen. Cinayet masasından birine söyleyecek bir şeyim yoktu. Nasıl olsa bir başkasını söyleteceklerdi onlar. Önünde sonunda. Belki onlara biraz yardım ederdim. Uzaktan. Sonraki işti o.

“Hastane”, alfabetik sıralamada “Hilmi” sözcüğünden önce geldiğine göre başka bir harfte aramalıydım. “M” muhtemelen. Durakladım. Bir önceki ekrana geri dönmek için hangi tuşa basacağımı kestirmeye çalıştım.

Firdevs Işın müdahale etti.

“2 numaralı tuşa uzun basarsanız hastaneyi arar,” dedi elimdeki telefona gözleriyle erişmek için kafasını uzatırken. Bu hikâyedeki kızların çok akıllı olduğuna yeniden iman ettim.

Gülümsedim ve başımı salladım ona doğru. Dediğini yaptım.

Karşı taraftaki telefon iki kere çaldıktan sonra açıldı. Bant güzeli bir kız sesi önce İngilizce mi Türkçe mi konuşmayı tercih edeceğimi sordu. Hiçbir tuşa basmadığımı görünce Türkçe konuşmak istediğimi anladı. Yeniden soluklanarak orasının Manhattan Medical olduğunu, daha kaliteli hizmet için konuşmalarımızın kaydedileceğini, aradığım dahili numarayı biliyorsam derhal tuşlamamı, bilmiyorsam biraz beklememi öğütledi. Beklemeye alışıktım, bekledim.

İki kere daha çaldı uzaklarda bir yerdeki telefon. Tanımadığım bir kız sesi konuştu.

“Manhattan Medical Hastanesi resepsiyon, buyurun.”

“Sultan Hanım yanınızda mı?” dedim.

Kızın sesinin bütün resmi havası kayboldu bir anda.

“Bir dakika,” dedi aceleyle.

Yeniden bir zil çaldı. Hemen açıldı telefon.

“Buyurun, ben Sultan,” dedi Sultan Karakum. Sesinde akşamdan kalmışlık yoktu.

“Nasıl geçti dün akşam?” dedim.

Sesimi hemen tanıdı. Adımı kullanmayacak diye bahse girdim içimden.

“Aaa, merhaba,” dedi. “İyiydi. Sizden ne var ne yok?”

Bahsi kazandın Remzi Ünal dedim içimden.

“Her şey yolunda,” dedim. “Doktor Kemal Arsan hastanede mi, biliyor musun?”

Karşımda oturan Firdevs Işın’ın yüzü gerildi. Ona göz kırparak sakin olmasını işaret ettim. Pek rahatlamadı.

“Hastanede,” dedi Sultan Karakum kulağıma. “Bağlayayım mı?”

“Hayır,” dedim. “Ayla Hanım?”

“Burada,” dedi. “Bugün hastalar biraz yoğun, elinde telefon koşturup duruyor.”

“Keyfi yerinde mi?”

Bu sorum Firdevs Işın’ı gülümsetti. Ona başımı sallayarak katıldım.

“Ne bileyim, herhalde,” dedi Sultan Karakum. “Konuşmak ister misiniz?”

“Hayır, hayır,” dedim. “Birazdan geldiğimde konuşacağım. Senden de bir ricam olacak, mümkünse.”

“Dinliyorum,” dedi Sultan Karakum. Galiba tuhaf bir şey isteyeceğimi sezdi, sesine ani bir tedirginlik oturdu.

“Bir yere gideceklerini sanmıyorum ama çıkmaya niyetlenirlerse bir şey uydurup orada tutabilir misin?” dedim. “Ayrıca sen de bir süreliğine yerine bakacak birini bulursan iyi olur.”

“Hallederim herhalde,” dedi. “Ne oluyor, toplantı mı var?”

“Toplantı var,” dedim.

Sesinde cıvıltıyla konuştu bu kez.

“Bu dedektifin herkesi bir araya getirip sonunda katili açıkladığı toplantılardan biri mi olacak?”

Kendi kendime gülümsedim. O toplantılardan hiç yaptım mı diye kendi kendime düşündüm. Arada bir elimizde ne var diye toplu düşünmek

eğlenceli oluyordu. Benimkiler kitaplardakine benzemiyordu hiç ama. Sonuncusunu devasa bir minibüste yapmıştık. Bir cenaze töreninden hemen sonra. Söylediklerime kızanlar minibüsten inmişlerdi. Onları durduran bir Başmüfettiş Japp yoktu. İnenler vicdanlarına binip gidiyorlardı. Kalan birisinin vicdanına ben yüklenmiştim.

“O toplantılarda dedektif katilin kim olduğunu bilir,” dedim. “Benim en ufak bir fikrim yok.”

Sultan Karakum güldü telefonun öteki ucunda.

“Öyle olsun,” dedi. “Benim şimdi kapatmam lazım. Deliler gibi yanıp sönüyor burada santralin ışıkları. Bana soracağınız başka bir şey var mı?”

Düşündüm. Varsa da sonra sorabilirdim.

“Yok,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Görüşürüz o zaman,” dedi Sultan Karakum.

Telefonun konuşmayı kesme tuşuna bastığımı gören Firdevs Işın atıldı.

“Şu polisiye romanlardaki son toplantıdan mı bahsediyoruz?” dedi. “Hani...”

Sözünü kestim.

“Onlar yazarın ego tatmininden başka bir şey değilmiş,” dedim. “Bu işleri iyi bilen bir arkadaşım söylemişti. Gerçek hayatta karşılıkları yokmuş.”

“Neyse ne...” dedi Firdevs Işın. “Hastanede herkesi toplamıyor musunuz?”

Başımı salladım yalnızca.

“Ben de gelecek miyim?”

“Elbette,” dedim.

Firdevs Işın Kaktüs Kahvesi’nin bir süre sonra hiç açılmayacak kapısının ardından gelip geçenlere baktı. Sonra barın arkasında bir şeyler yapan uzun boylu garsona.

“Siz hep böyle kuşkulanır mısınız herkesten?” dedi.

“İnsanlar kuşkulanır aslında kendilerinden,” dedim. “Kuşkuyu bertaraf etmek için de yalan söylerler.”

“Herkes mi?” dedi.

“Hemen hemen herkes,” dedim. Gelecek soruyu bekledim.

“Ben yalan söyledim mi size hiç?” dedi Firdevs Işın.

“Elbette,” dedim. Hep sorarlardı.

“Ne?” dedi.

Gözlerinin içine baktım ciddi bir şey söyleyeceğimi anlasın diye.

“Evinde bir tabanca olduğunu söylemedin,” dedim. “Tam da Hilmi Akalın’ın göğsündeki deliklere uygun kurşunlar atan küçük bir tabanca.”

Böyle şeyler söylediğimde karşımdakiler içtiklerini püskürtürdü, çığlık atardı, ağlamaya başlardı, yüzümü tokatlardı. Firdevs Işın bunların hiçbirini yapmadı. Gözleri bile büyümedi. Uzun boylu garsona da rezil olmadık diye sevindim.

“Nereden anladınız?” dedi yalnızca.

Deminden beri tavana doğru incecik bir duman salarak eriyen sigarama baktım. İçilecek hali kalmamıştı. Acısına son verdim kül tablasına bastırarak.

“Doğru mu?” dedim.

“Doğru,” dedi.

Elimi yeni bir sigara için paketime attım.

“Nereden icap etti tabanca sahibi olmak?” dedim. Paketten bir dal çıkardım, dudağıma iliştirdim, yaktım.

Firdevs Işın pakete hızlı bir göz attı. Sonra vazgeçti.

“Hastalarımdan biri hediye etti,” dedi. “Öleceğini biliyordu. Bana bir şey vermek istedi giderayak.”

“Markası?” dedim.

“Bilmiyorum,” dedi Firdevs Işın. “Adamı kırmamak için almıştım. Kurcalamadım çok. Dediğiniz gibi küçük bir tabancaydı.”

“Evde nerede duruyordu?” dedim.

“Yatak odasında,” dedi. “Çekmecenin birinde. Ivır zıvırın altında.”

“Çıplak mı duruyordu?” dedim.

“Ne?” dedi Firdevs Işın.

“Kutusu filan var mıydı?” dedim. “Bir şeye sarılı mıydı?”

“Hayır,” dedi. “Öyle duruyordu. Çıplak mı deniyor?”

“Kimler biliyordu çekmecede bir silah olduğunu?” dedim en önemli soruyu en sona saklamış birinin tavrıyla.

Sorunun önemini kavramış gibi konuştu Firdevs Işın. Hafif kekeleyerek.

“Begüm’le elimize alıp incelemiştik bir gece,” dedi. Sonra derin bir iç çekerek konuştu. “Kızın başını belaya sokar bu iyice, değil mi?” dedi.

“Daha çok senin başını belaya sokar,” dedim.

“Doğru ya,” dedi Firdevs Işın. “Ev benim, tabanca benim...”

Başımı salladım. Bu yalın gerçeği bu kadar kolayca kabullenmesine şaşırmadım değil.

“Fellik fellik beni arıyorlardır şimdi,”

“Seni zaten arıyorlar,” dedim. “Dua et de tabancanın mermisi Hilmi’den çıkanla uyuşmasın.”

Firdevs Işın bir kez daha baktı arkamdan geçip gidenlere.

“Uyuşursa...” dedi. “Ya ben, ya Begüm.”

Sigaramdan bir nefes daha çektim. Soracağım şey için ihtiyacım vardı.

“Sen mi, Begüm mü?” dedim.

“Ben mi, Begüm mü?” dedi Firdevs Işın sanki cevabını bilmiyormuş gibi. “Zor durum.”

“Evet,” dedim.

Masadaki sigarama hızlı bir göz daha attı Firdevs Işın. Elimle paketi ona doğru ittirdim. Almak için hareketlenmedi ama.

“Herkesi bir araya toplamanızın nedenini anladım şimdi,” dedi. “Bilmediklerinizi soracaksınız.”

Başımı salladım.

“Birbirine düşüreceksiniz gerekirse insanları. Şimdi yaptığınız gibi.”

Haklıydı. Başımı bir kez daha salladım.

“Demek ki bilmediğiniz çok şey var,” dedi. “Sahiden, kitaplardaki dedektiflere benzemiyormuşsunuz.”

Son kez salladım başımı.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi.

“Ayrılacağız,” dedim. “Benim yapmam gereken bir iki şey var. Hastanede buluşuruz.” Saatime baktım. “Bir buçuk saat sonra.”

“Ne yapacağım ben bir buçuk saat?” dedi. “Burada mı oturayım?”

“Yoo,” dedim. “Caddede bir sürü resim galerisi var. Arananlar için en sağlam vakit geçirme yeri oralardır.”

Firdevs Işın gülümsedi. Tuvaletlere doğru inen merdivenlerin başında duran gazete ve dergi yığınına baktı.

“Tamam,” dedi. “Şunların içinden kendime iyi bir sığınak seçeyim bari.”

Ayağa kalktım.

“Paketi bırakayım mı?”

Firdevs Işın sigarama bir kez daha alıcı gözle baktı. Başını gerekmez anlamında salladı.

“Beni burada bırakıp gidiyorsunuz,” dedi. “Ortadan kaybolmayacağımı nereden biliyorsunuz?”

Masadan paketimi alırken sesime ciddi bir ifade vererek konuştum.

“Bilmiyorum,” dedim. “Nereden bileyim?”

Cevap vermesini beklemeden döndüm. Paketimi cebime yerleştirirken bar tezgâhına doğru yürüdüm. Uzun boylu garson itiştirdiği kadehleri bırakıp bana yoğunlaştı.

“Borcumuz ne kadar?” dedim.

“Yok,” dedi uzun boylu garson. “Devamlı müşterilerimize bugün hesaplar bizden.”

“Ne kadar iyi,” dedim.

“O kadar da iyi değil,” dedi. “Bir daha görüşemeyeceğiz burada.”

Tezgâha doğru yaslandım filmlerdeki özel dedektifler gibi.

“Bir daha görüşemeyeceksek özellikle teşekkür etmek isterim,” dedim.

“Ne için?” dedi.

“İstanbul’un en yaman özel dedektifi olduğumu söylediğin için,” dedim. “Şu dünkü sarı saçlı doktora. Gerçi çok doğru değil ama...”

“Kimlere neler söylediğimi bilseniz bunca yıl, şaşarsınız,” dedi.

“Lafı kendi mi açtı?” dedim.

“Evet,” dedi. “Nişanlısı kaybolmuş güya, ama ben inanmadım.”

“Neden?” dedim.

“Doktorlar hemşirelere âşık olmazlar,” dedi. “Başka doktorlara âşık olurlar.”

“Bak bunu söylediğin iyi oldu,” dedim. “Eyvallah!”

Kapıya doğru ilerledim. Firdevs Işın’a baktım çıkmadan. Önüne bir dergi almış inceliyordu. Bir iç çektim.

Kaktüs Kahvesi’nden çıktım. Son kez. Belki yolum düşerdi Cihangir’dekine. Belki düşmezdi. Kafam yerde, İstiklal Caddesi’ne doğru yürüdüm.

Cadde daha yükünü almamıştı. Gececiler hâlâ uyuyordu. Öğrenciler derslerde sıkılmaya başlamamışlardı. Bak, birkaç turist vardı ortalıkta. Birkaç anketçi.

Anketçiler yüzümdeki ifadeyi değerlendirip, değerli görüşlerimi dünyanın gidişatını açıklayacak bilgi çuvalının içine dahil etme yolunda hiçbir girişimde bulunmadılar.

Caddeye gölgesini düşüren binaların tarafından, meydana doğru ilerledim. Tilkinin yuvasına kararlılıkla yürüyen bir horoz adımlarıyla. Gözlerim bir yerde, bir ilerdeydi.

Meydandaki zincir hamburgercinin önünde bekleşenler vardı. Aralarından sıyrıldım. Elinde yumuşak dondurma külahı olan bir ikisinin kışkırtmasına kapılmadım.

Mini Cooper'larında, Nissan Juke'larında oturan polislerin yanından karşıya geçtim. Sıkılıyor gibiydiler. Taksim Square Hotel'in arkasında kimselerin oturmadığı camekânının önünde dikildim. Sıraselviler yönüne baktım gelen boş bir taksi için.

Otuz saniye geçmeden önümde durdu bir tanesi. Şurada bir sigara tellendirsem diye düşünmeme bile zaman tanımadan.

Arka koltuğa atladım. Dini bütün sakallı şoför dikiz aynasından bana baktı. Ben de ona.

"Teneke Mahallesi," dedim.

"Orası da nerede?" dedi gözlerini aynadan ayırmadan.

"Fulya'yı biliyor musun?" dedim. "Beşiktaş'ın içlerine doğru hani."

Cevap vermeden sarı döküntüsünü hareketlendirdi. Sol sinyal de vermeden elbette.



Ayakçı Burhan'ın tabancasını attığım çöp konteynerinin karşısında indim sakallı şoförün taksisinden. Yol boyunca hiç konuşmamıştık. Onun bana, benim ona ihtiyacım yoktu. Benim biraz düşünmeye ihtiyacım vardı.

Çok hafif yokuşta ilerledim. Otoparkın çevresinde sotaya yatmış polis aracı olmayacağını tahmin ediyordum, haklı çıktım. Yukarıya, Nişantaşı'nın hareketliliğine doğru daralarak giden sokakta yürüdüm. Sıradan bir İstanbul sokağının, sıradan bir saatini yaşıyordu sokak.

Firdevs Işın’ın uçuk pembe BTB kaplı apartmanının camları kırık demir kapısının önünde hiç vakit kaybetmedim. Elimi demirlerin arasından uzatarak kilidi açtım. İçeri girdim.

Artık yerini bildiğim elektrik düğmesine dokundum. Yerde yatan arka tekerleği eksik bisiklet duruyordu. Alışveriş sepeti götürülmüştü. Asansör dünden bu yana bakım görmemişti elbette, merdivenlere yöneldim.

Kavrulmuş soğan kokusu da yerli yerindeydi. İlk kattaki kapıların önündeki ayakkabılar da. Koridoru süsleyen tebeşir çizgisinin altına bir ikincisi eklenmişti.

Bir kat daha çıktım. Merdiven otomatiğinin de yerini biliyordum, ışığın sönmesine izin vermedim. Üzerine kocaman bir üzüm salkımı yapıştırılmış kapıya uzaktan baktım. Mühür falan yoktu.

Firdevs Işın’ın dairesinin karşısındaki kapıya yüzümü verdim. Burada bir ev sahibi oturuyor olmalıydı, apartmana hiç uymayan süslü bir çelik kapısı vardı. Kapının üzerindeki oymalarla kocaman bir Viking kalkanı inşa edebilirdiniz. İçeride Hüseyin Karakullukçu’nun yaşadığını bildiren pirinç levhadan da hediyelik bir kahve cezvesi.

Kahve cezvesinin tam ortasındaki düğmeye bastım. İçerden suyu yeni verilmiş kanarya sesleri geldi. Cik ciklerin bitmesine yakın kösele tabanlı terliklerin ritmik sesini duydum. Bayan Karakullukçu geliyor dedim içimden.

Kapı evde yalnız İstanbullu bir ev kadınının sıradan ürkekliğine uygun olarak dört parmak kadar açıldı. Kapının aralığından sarkan zincirin üstünden bir çift göz ve bir tutam saç gördüm yalnızca. Kuşku dolu gözler, daha tarak görmemiş saçlar. Gözlerimi aralıktan aşağıya indirsem buruşuk bir sabahlık görecektim galiba. Herhangi bir yanlış anlamaya yol açmasın diye indirmedim.

Bayan Karakullukçu’dan ses gelmedi.

“Günaydın,” dedim sesimi en güven verici tınlamasına ayarlamaya çalışarak. Başaramadım galiba.

“Bir şey satıyorsan almıyorum,” dedi kadın.

“Bir şey satmıyorum,” dedim. Kadın ikinci cümleme izin vermedi.

“Anket mi?”

“Hayır,” dedim. “Gazeteden geliyorum. Vaktiniz varsa birkaç soru soracaktım. Fotoğrafçı arkadaş da birazdan gelecek.”

Fotoğrafçı lafı çalıştı. Zincir izin verse biraz daha aralanırdı kapı, eminim. Kadının eli saçlarının üstünden geçti şöyle bir. Sesi yumuşadı.

“Mevzu nedir?” dedi.

İkinci kapıyı da açtın Remzi Ünal dedim içimden. Devam. Dikkatle devam.

“Karşı komşunuzdaki müessif hadise,” dedim.

“Ne hadise?” dedi kadın merakla. “Ne hadise?”

“Karşı komşunuzdaki üzücü hadise,” diye çevirdim kendi sözlerimi. “Onunla ilgili bir iki soru soracaktım vaktiniz varsa.”

“Nerden geliyorum dedin?” dedi kadın.

“Gazeteden,” dedim. “Fotoğrafçı da birazdan gelecek,” diye ekledim. Kuşkulu ev kadınlarının sorgulama yöntemi de polisinkiyle aynıydı, açık vermemek gerekirdi.

“E, sor bari,” dedi. “Hangi gazete?”

“İçeri girsek de rahat rahat konuşsak,” dedim.

“İçeri biraz dağınık, kusura bakma,” dedi kadın. “Buradan sor ne soracaksan. Fotoğrafçı gelince kapının önüne çıkarım.”

Peki dedim içimden.

“Karşınızda oturan kadını tanır mıydınız?” dedim. “Şu hemşire kadını...”

Kapının dört karış aralığının arkasında ayak değiştirdi Firdevs Işın’ın karşı komşusu.

“Şöyle böyle,” dedi. “Uzaktan. Sessiz, sakin kızdı. Gidip gelmezdim pek. Malum işi gücü var.”

“Çok geleni gideni olur muydu?” dedim.

“Yoo, öyle fazla değil,” dedi söylediğinin tam aksini düşündüğünü belli eden bir sesle.

“Canım yine de birileri gelip gidiyordur,” dedim. “Ne de olsa genç bir kadın.”

“Yaniii...” dedi son heceyi uzatarak. “Öyle de olsa ben bilemem tabii, kapıyı gözetlemiyorum ya.”

“Elbette gözetlemiyorsunuz,” dedim. “Ama insan duyar böyle şeyleri.”

Cevap vermedi. Arayı soğutmadan devam ettim.

“Dün bir şey duydunuz mu?” dedim. “Patırtı gürültü falan.”

“Polisler de sordular,” dedi kadın. “Duymadım. Tabanca sesini sordular. Ben öteki tarafta, mutfaktaydım. Duymadım bir şey. Vallaha duymadım.”

Bu kez ben ayak değiştirdim. İçimden gelen ses diye bir şeye inanmam ama içimden bir ses kadının söyleyeceği bir şey olduğunu bağırıyordu bana. Belki de başka bir taktik denemek gerekiyordu. Yeniden ayak değiştirerek bir şeyler düşünmeye çalıştım. Hemen bulamazsam kadının kapıyı kapayacağını hissediyordum. Fotoğrafçı falan hikâye.

Yardım hiç ummadığım yerden geldi. Yandaki kapı açıldı. Sese döndüm. Adile Naşit boyu ve kilosunda bir kadın bakıyordu bana kuşkulu kuşkulu. Üzerinde kahverengi, dikine ince çizgili bir elbise vardı. Saçlarını gevşek bir başörtüsü yarım yamalak gizliyordu. Ayağındaki terlik pelüş kaplıydı.

“Komşu, komşu, sen misin? Kim bu?” dedi.

Kapının arkasındaki kadın zinciri açmak için şıkırdatırken konuştu.

“Yok bir şey Hanife Abla,” dedi. “Gazeteciymiş bu.”

“Hıı,” dedi Hanife Abla beni baştan aşağı süzerek. “Dünkü gibi bir şey olmasın dediydim sesleri duyunca.”

Dur bir dakika, dur bir dakika, dur bir dakika dedim kendi kendime. Kapısını çaldığım kadın gövdesinin yarısıyla dışarıdaydı şimdi. Geride bıraktığı ayağıyla kapının çarpmasını engelliyordu. Evet, sabahlığı ütüsüzdü. En alt düğmesine kadar ilikliydi.

“Dün ne oldu ki?” dedim ona dönüp.

“Bu gazeteci milletiyle konuşurken her dediğine dikkat edeceksin Hanife Abla,” dedi komşusuna. “Bak nasıl atladı lafın üstüne.”

“Kız, ne varmış ki?” dedi Hanife Abla. “Olmuş bitmiş bir şey. Üstünden yirmi dört saat geçmiş. Dönüp şimdi yeniden sorguya mı çekecekler seni?”

“Çekmezler değil mi abla?” dedi Karakullukçu Hanım.

Orada olduğumu hatırlatma gereği duydum.

“Gördüğünüz bir şey varsa, adı bizde gizli bir şahit diye veririz gazetede,” dedim. “Kimse size gelip soru soramaz.”

“O zaman fotoğrafım da çıkamaz ama gazetede,” dedi ütüsüz sabahlıklı kadın. Yüzü düşmüştü.

Bak, bunu düşünememiştim. Başka bir şey düşündüm ama.

“Ne gördüğünüzü anlatırsanız sizi bizim grubun televizyonunun sabah programına çıkartırım,” dedim. “En önde oturturum hem.”

“Bak bu daha iyi,” dedi Hanife Abla. “Gazeteye çıkmaktan çok daha iyi.”

“Sizi de elbette Hanife Hanım,” dedim ona dönerek. Karakullukçu’nun yüzü asıldı. Tüh, dedim içimden.

“Yok, yok, ben istemem,” dedi Hanife Abla. “Bu yaşta ne işim varmış televizyonlarda. Oturur seyrederim komşuları toplayıp.”

Bayan Karakullukçu elini sabah taramaya fırsat bulamadığı saçlarının üzerinden geçirdi. Sabahlığını çekiştirdi.

“Niye öyle diyorsun abla?” dedi. “Ne varmış yaşında? Ne kaknemler çıkıyor ekrana...”

Bu tartışmanın burada bitmesi gerekiyordu. Sesime ciddi meselelerin takipçisi bir muhabir havası verdim.

“Neydi bana anlatacağınız?” dedim.

Bayan Karakullukçu bana döndü.

“Dün...” dedi. Söyleyeceklerini önce zihninde düzenliyormuş gibi duraksadı.

“Evet,” dedim. “Dinliyorum.”

“Önemli mi değil mi bilmiyorum,” dedi. “Aslında önemli. Kapıyı adam açtı çünkü.”

“Hemşire hanımın kapısını?” dedim.

“Evet,” dedi. “Dışardan konuşmalar duydum. Yüksek sesle bayağı. Bağırmalar falan. Hiç öyle sesler gelmezdi karşıdan. Merak ettim. Delikten baktım...”

Hanife Abla da ilk kez duyuyormuş gibi dinliyordu merakla.

“O adamla bir kadın konuşuyordu kapıda. Elleri kolları oynuyordu.”

“Ne dediklerini duydunuz mu?” dedim.

“Tam duyamadım,” dedi Karakullukçu. “Bizim kapı biraz kalın, bizim bey sağ olsun. Olmuşken en iyisi olsun diye... Neyse, ‘Ne işin var burada?’ falan gibi bir şeyler söyledi adam. Kadın da annesinden falan bahsediyordu. Tam anlamadım.”

“Kadını gördünüz mü?” dedim.

“Sırtından.”

“Saçları sarı mıydı?” dedim kendimi tutamadan.

Çok tuhaf bir şey söylemişim gibi baktı yüzüme sabah televizyon programlarının en yeni yıldızı olmaya aday şahidim.

“Yok,” dedi. “İyi göremedim ama sarı değildi. Daha çok koyu kestane gibi...”

“Kıyafeti?” diye sordum umutla.

“Fark etmedim,” dedi şahidim bir an düşünerek. “Altın kolyesi vardı boynunda. Bir tek onu gördüm.”

Hanife Abla kendi kendine gülümsedi.

“Sonra?” dedim.

“Sonra içeri girdi kadın,” dedi Karakullukçu.

“Kapıyı açanın ‘o adam’ olduğunu derken...” dedim.

“Gazetede var resmi,” dedi. “Öldürülen adam işte. Kapıyı o açtı. Zaten sabah görünce ilk iş Hanife Abla’ya koştum.”

Hanife Abla’sı kafasını salladı onaylayarak ikimiz birden ona bakınca. Ben Karakullukçu’ya döndüm.

“Kadının çıktığını gördünüz mü sonra?” dedim. “Ne zaman çıktı?”

Dudaklarını büzdü Karakullukçu. Başını yeterince üzülen insanlar gibi salladı.

“Peki ya tabanca?” dedim. “Tabanca sesi duydunuz mu?”

Aynı üzgün baş sallama hareketinden bir tane daha gördüm.

“Duvarlar çok kalın,” dedi Hanife Abla. “Polislere de söyledim. Eski bina tabii.”

“Benimki de öyle diyor hep,” dedi önadını bilmediğim Karakullukçu Hanım.

Merdivenin ışığı söndü. Atılıp düğmeye dokundum. Birbirimizi görmeye devam ettik.

“Bu otomatiğin ayarı da çok kısa,” dedi Hanife Abla.

“Ben de hep söylüyorum benimkine,” dedi. “Neymiş, yönetici beyzademiz tasarruf düşkünüymüş. Sen önce...”

Artık bir sigara içme zamanım geldi diye düşündüm içimden. Derhal erteledim ama. Kadının sözünü kestim.

“O adamı ya da kadını daha önce görmüş müydünüz?” dedim.

İkisi birden başlarını salladılar bu sefer. Karakullukçu sözünü kestiğime kızmış görünmüyordu. Devam ettim.

“Sonra, polisler gelene kadar kayda değer bir şey olmadı, öyle mi?” dedim.

Karakullukçu televizyon programına katılma şansını sağlama almak için bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünmüş gibi atıldı.

“Sedat Efendi geldiğinde sesler duydum yeniden,” dedi. “Yöneticiyle konuşuyorlardı. Açtım baktım.”

“Sedat’ın yüzü kül gibiydi,” dedi Hanife Abla.

“Doktor mu çağırsak, polis mi diye konuştular biraz kapının önünde,” dedi Karakullukçu. “Yönetici beyimiz emin olmak için girdi bir kere daha baktı. Ölmüş dedi. Polis çağırdılar.”

Bilsem iyi olurdu.

“Bana anlattıklarınızı polise anlattınız mı?” dedim. “Kapı önünde adamla kadının tartışmalarını falan...”

Karakullukçu’yla Hanife Abla birbirlerine baktılar. Karakullukçu Hanım’ın yüzünde beliren sinirli gülümseme cevabı söyledi bana. Sormadım saydım kendimi.

“Komşu hanımlarla konuşmuşsunuzdur,” dedim. “Başka bir şey gören, duyan olmuş mu hiç?”

İkisi de yeniden başlarını salladılar,

“Kimsenin umurunda değil,” dedi Hanife Abla. “Komşuda birisi öldürülmüş, kıyamet kopuyor, kapıyı açıp da ne oldu diyen olmadı hiç. Zaman kötü.”

“İnsanlar duyarsız,” dedi Karakullukçu. “İnsan polise, ne bileyim gazetecilere yardımcı olmak için çırpınır, sonra da dedikoducu deyip çıkarlar size. Zaman kötü Hanife Abla’nın dediği gibi...”

“Kötü, kötü...” dedi Hanife Abla.

“Çok teşekkür ederim,” dedim. “İkinize de.”

“Estağfurullah,” dedi Hanife Abla.

“Estağfurullah,” dedi Karakullukçu.

“Ben müsaadenizi rica edeyim,” dedim. “Telefonunuzu alabilir miyim?”

Karakullukçu hafif gerildi.

“Ne, ne telefonu?” dedi. “Telefon ne olacak?”

“Televizyon için,” dedim. “Yapımcıya vereyim de arasın sizi diye.”

“Haa, tamam,” dedi Karakullukçu. “Telefon...”

Kendi telefonunu hatırlamak için duraksadı. Begüm Kalyon’un telefonunu çıkardım bu arada. Kaydediyor gibi yaptım.

Tane tane bir cep numarası yazdırdı bana Karakullukçu. Bitince yüzüme baktı aferin bekliyormuş gibi.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Adınız neydi?”

Elini saçlarından geçirdi bir kez daha. Sabahlığını ütülemedi bu sefer.

“Ümran,” dedi. “Ümran Karakullukçu.”

“Tamam,” dedim telefonu yerine yerleştirirken. “Yapımcı temasa geçer sizinle.”

“Beklerim,” dedi boynunu kıvırarak.

Hafifçe bükülerek ikisine de selam verdim. Ellerini sıksam mı sıkmasam mı bilemedim açıkçası. Gerçek gazeteciler sıkmazdı herhalde. İşleri acele olurdu.

Döndüm, merdivenlere sardırdım aşağıya doğru.

Yeni bir bebeğin oldu Remzi Ünal dedim kendi kendime. Kocaman, saçları sarı olmayan, merhum Hilmi Akalın’la kapı önlerinde tartışan yetişkin bir bebek.

Bebekler ilgi isterdi. Kesinlikle de hak ederlerdi ilgiyi.

20. BÖLÜM

Birisinin, Hilmi Akalın'ın gömlek cebinin hemen yanına bir kurşun yerleştirdiği apartmanın merdivenlerinden normal bir tempoyla indim. Ne kaçarcasına aceleyle, ne bir sonraki hamlesini bilmeyenlerin kendiliğinden ayak sürümesiyle. Sigara yakmak için bile durmadım kavrulmuş soğan kokan koridorda. Merdiven otomatiğine yürürken dokundum.

Camları kırık demir kapıdan çıkmadan önce, yerde yatan bisikletin ön tekerleğine bir tekme attım. Hafif, hal hatır soran bir tekme. Ön tekerlek gönülsüz gönülsüz döndü. Gerilimi artıran bir rulet tekerleği gibiydi. Kimin kazandığına bakmadan dışarı çıktım.

Teneke Mahallesi'ni Nişantaşı'na bağlayan dar sokağın eğimi, insanı aşağıya doğru yürümeye teşvik ediyordu. Öyle yaptım. Kaldırımın genişlediği bir noktada durup sigaramı yaktım yalnızca.

Aynı ırmakta iki kere yıkanamazdınız belki ama aynı sokaktan iki kere geçebilirdiniz. Bu işten sıyrıldığınızda bir daha geçmeyeceğiniz sokaklardan. Geçmeyeceğiniz sokakların sayısı arttıkça İstanbul daralırdı. Sıkışırdınız. Sonra yeniden başlardınız. Gideceğiniz başka bir şehir yoksa.

Gidebileceğim başka bir şehir yoktu. Zamanında çok şehir gezmiştim. En çok havaalanıyla kalacağım otelin arasındaki sokaklarda. O zaman tekerlekli yolcu çantaları daha icat edilmemişti. Ellerim boş kalsın diye omzuma asardım çantamı.

Başka şehirlere geçici olarak gidenlerin, kaldırımlara yalnızca düşman olabileceğini o zaman öğrendim. Gideceğin yere götürür, göreceğin şeyi gösterir, yiyeceğin şeyi yedirirdi kaldırımlar. Sonra kusardı seni. İstemezdi. Kuyruğunu kıstırır, başka bir şehrin sana düşman başka kaldırımlarına giderdin.

İstanbul'un sokaklarıyla barışıktım.

Bir sokağın paçalarıma bulaştırdığı çamurları, başka bir sokağın yağmuru temizlerdi. Bir sokakta acıkırsam, öteki sokak doyururdu beni. Bir sokakta sigara paketimi buruştururursam, öteki sokakta bir çöp tenekesi karşılardı beni. Bir sokakta üstüme ateş ederse İstanbul, öbür sokakta yardımıma koşardı.

Kaldırımlarıyla dost olabildiysem bir şehrin, başka şehirlerde ne işim vardı?

İşaretparmağımın ikinci boğumu kâğıda yapışınca, sigaramın ateşi felsefeyi bırak dedi bana. Canımı yakarak söyledi.

Elimi çırparak sigaradan kurtulmaya çalıştım. Aniden durduğum için arkamdan gelen iki kız bana tosladı. Ben onlara gülümsedim, onlar bana gülümsedi. Yanımdan geçip yürüdüler. İşaretparmağımı emmeye çalışırken arkalarından baktım. Gülümsemeye devam ettim. Sokağa emanet ettim onları.

Dışarda masası olan bir yere oturup bir kahve mi içsem diye düşünürken telefon çaldı.

Artık yavaş yavaş tecrübe sahibi olmaya başlamıştım, kimin telefonu çalıyor diye düşünmedim. Begüm Kalyon’un telefonunu cebimden çıkardım. Parmağımın yanık noktasına değmemesi için dikkatle tutarak kulağıma götürdüm.

“Remzi Bey?” dedi Ayla Duman. “Remzi Bey?”

Ya yeni ağlamıştı ya şimdi ağlayacaktı sesinden anladığıma göre.

“Benim,” dedim. “İyi misin?”

İyi olup olmadığımı bilemiyormuş gibi, cevap vermedi hemen. Aklım işaretparmağımın ikinci boğumunda, bekledim. Sigara yanıkları hemen geçmezdi.

“Buraya geliyormuşsunuz...” dedi.

“Evet,” dedim.

“Bizi sormuşsunuz...” dedi.

“Evet, toplanıp biraz konuşalım demiştim.”

Yeniden bir sessizlik oldu kulağımda. Kimsenin yolunu kesmemek için kaldırımın iç tarafına çekildim. Yolu şenlendiren belediye ağacına yasladım sırtımı.

“Panikledim birden,” dedi Ayla Duman. “Sultan geleceğinizi söyleyince...”

Yaşasın cep telefonları dedim içimden. Galiba ben de almak zorunda kalacaktım bir tane.

“Paniklemek neden?” dedim.

“Ne bileyim,” dedi Ayla Duman. “Öyle olmaz mı hep, kirli çamaşırlar dökülür ortalığa...”

“Senin var mı?” dedim.

Cevap sanki üzerinde düşünülmüş gibi hemen geldi. Ses hâlâ titrekti ama.

“İnsan hep kendisininkilerden telaşa kapılmaz,” dedi. “Başkalarının sakladıklarının açığa çıkması da üzer insanı.”

“Doğru,” dedim. Telefon kulağımda etrafıma baktım. Sigaramdan bir nefes çektim. Bir sonraki atağımın ne olacağını düşündüm.

“Neriman Hanım iyi mi?” dedim sonra.

Telefondan ses gelmedi. Ayla Duman’ın yüzünü canlandırmaya çalıştım zihnimde. Başaramadım. Sessizlik uzadı. Sonra bir hıçkırık duydum. Sonra bir daha. İçten hıçkırıklar.

Çoğunlukla böyle olurdu. Genç erkekler küfreder, genç kadınlar ağlardı. İkisine de kızardım, ikisine de acırdım. İçimdeki fil pişman olmazdı ama zücaciyeye girdiğine. Kuyruğunu, kulağını kontrol etmeye çalışırdı yalnızca.

“Hadi, hadi,” dedim. “Böyle yapma. Neredesin şimdi?”

“Hastalarla konuştuğum odada,” dedi. “Yanımda kimse yok neyse ki.”

“Tamam,” dedim. “Sakin ol şimdi.”

Hıçkırıklar arasında konuştu.

“Kötü bir şey yapmak istemedim ben. Kötü bir şey yapmak istemedim. Kimseye kötü bir şey yapmak istemedim.”

Hıçkırıklar biraz daha çoğaldı her cümlesinde. Etrafıma çaresizlikle baktım bu sefer sanki yoldan geçen birinden yardım isteyebilirmişim gibi. Parmağımın acısını bile unutmuştum.

“Tamam,” dedim. “Tamam. Dinle beni, anlaşalım.”

Hafif bir burun çekme sesinin ardından geldi cevabı.

“Hangi konuda anlaşacağız?”

“Bana güvenmeni istiyorum,” dedim. “Ne kadar güvenebilirsen yani. Bu işin annenle ilgili kısmından hasarsız çıkacaksın. Söz veriyorum. Karşılığında bir şey istiyorum senden.”

Hıçkırıklar kesildi.

“Ne?” dedi Ayla Duman.

“Hastaneye geldiğimde konuşacağız. Ne sorarsam doğru cevap vermeni istiyorum. O kadar.”

“Ya doğru bildiklerim doğru değilse?” dedi.

“Orasını bana bırak,” dedim. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi yeniden küçük bir hıçkırık eşliğinde.

“Tamam,” dedim. “Birazdan geliyorum ben. Görüşürüz. Ama toparla kendini.”

“Tamam, toparlarım,” dedi Ayla Duman. Sesi boş hat sesine dönüştü.

Begüm Kalyon’un cep telefonunu yerine yerleştirdim. İçmekten pek bir şey anlamadığım sigaramı yere attım. Üstüne bastım. Son bir yer kalmıştı uğramam gereken.

Caddenin yukarısına doğru baktım boş bir taksi gözlemek için.

İlk geçen üçü doluydu. Dördüncüsüyle selektör aracılığıyla anlaştık. Tam önümde durmak için keskin bir fren yaptı. Sokaktaki insanlar dönüp baktı kimin çarpılmaktan son anda kurtulduğunu görmek için. Hayal kırıklığıyla önlerine döndüler kimsenin ezilmediğini görünce.

Arka koltuğuna attım kendimi taksinin. Taksici bana baktı. Sıfır numara kestirdiği saçlarının üzerine bir kasket oturtmuştu. Çenesinin altına kadar uzanan bıyıklarının dışında kılsızdı suratı.

“Kasımpaşa’ya,” dedim.

“Emrin olur,” dedi taksimetrenin düğmesine dokunurken. Durduğundan daha sert bir kalkışla fırlattı Doğan görünümlü Şahin’ini caddeye. Beklemediğim ivmeden koltuğa yapıştım. Ses çıkarmadım ama. Tek parça inersem Şarkışla Kıraathanesi’nin önünde, ocakçı Yetim’den bir bardak su istemeye karar verdim.

Kasımpaşa’nın girişine kadar kazasız belasız geldik. Anacaddesine girdiğimizde işler değişti.

Bir tür bayram kutlanıyordu. Yerel bir bayram.

Sağda soldaki lacivert beyaz bayrakların sayısı bir günde geometrik olarak çoğalmıştı. Tümünün üzerinde ortak sözcük Şampiyon'du. Caddenin iki yanındaki binalara uzatılmış bayraklar otobüslerin, kamyonların geçmesine zoraki izin veriyordu. On, on beş kişiden oluşan yeniyetme grupları caddede bağırarak karşıdan karşıya koşuşuyor, yanılıp kaşı çatılan sürücülerin araçlarına tekme atıp uzaklaşıyorlardı. Belayı savmak peşindeki akıllılar, çeteler yaklaşınca korna çalıyor, yumruklarını açık pencerelerinden havaya sallıyorlardı.

Camoka bıyıklı taksicim burada tekrarlamayacağım bir küfür salladı yeniyetmeleri görünce. Caddede ilerlemenin güçlüğüne saydım küfrü. Gerçekten de taksit taksit ilerliyorduk.

Sonra bütünüyle durduk.

İlerde bir tatsızlık vardı anlaşılan. İnsanlar koşuştu. Bağrışmalar duyuldu. Kornalar çalındı. Dükkânlarından çıkan esnaf hareketlenme bölgesine yürüdü telaş yoksunu adımlarla. Taksici bir kez daha küfretti. Elini direksiyona vurdu.

"Ben ineyim burada," dedim.

Cevap vermedi taksici. Kornasının gücünü ve dayanıklılığını deniyordu. Taksimetreye baktım. Kahvenin kapısının önünde insem yazacağı miktardan fazlasını taşıyan banknotu omzuna vurarak uzattım.

Sesini çıkarmadan elini arkaya uzatıp aldı. Sağdaki daracık aralıktan gelen bir motosikletli olmadığından emin olup attım kendimi dışarı.

Caddenin öteki tarafına geçip yürüdüm. İlerden hâlâ bağrışmalar geliyordu. Savrulan bir sopa gördüm insanların kafasının üstünde. Birbirine kenetlenmiş gibi duran bir grup adam oradan oraya savruldu. Peşlerinden başkaları.

Olur böyle şeyler edasıyla yürüdüm. Şarkışla Kıraathanesi'nin sokağına girdiğimde caddedeki şenlik devam ediyordu hâlâ. Dönüp arkama bakmadım.

Kapı açıktı bugün. Duraksamadan içeri girdim.

Tetik Osman yerindeydi. Karşısında suratını görmediğim birisiyle pişti oynuyordu. Kasketi kafasındaydı, tespihi bileğinde. Sivri'yi ortalıkta görmedim. Yetim galiba tezgâhının arkasında.

Beni görünce duvarın dibine sıralanmış adamlardan birisi ayaklandı. Hareketi hisseden Tetik Osman kapıya doğru baktı. Beni görünce yüzüne önce bir kasılma iki saniye sonra rahat bir gülümseme yayıldı. Eliyle ayaktaki adamını durdurdu.

"Vay vay vay!" dedi. "Bak kim gelmiş..."

Ona doğru ilerledim. Tespihli eliyle karşısındaki adamı silkeledi Tetik Osman. Adam anında kalktı sandalyesinden, iki adım ötede ellerini kavuşturup dikildi.

"Hoş gelmişsin Remzi Ünal biraderim, hoş gelmişsin," dedi Tetik Osman. "Beklemiyordum doğrusu."

Adamının boşalttığı sandalyeye oturdum. Aramızdaki kâğıtların yarısı masaya yarısı tavana bakıyordu. Çay bardaklarının biri boş birisi yarı doluydu.

"Böldüm oyununu, kusura bakma," dedim.

"Bölünen oyun olsun," dedi Tetik Osman. "Maksat dostluklar bölünmesin."

"Ayni fikirdeyim," dedim.

"Yetim, oradan bir çay getir Remzi Ünal Abi'ne..." diye bağırdı çay ocağına doğru Tetik Osman. "Demli olsun."

"Bir çay yetmez," dedim.

Tetik Osman dikkatle yüzüme baktı. Yorumlayabileceği bir bakış aradı gözlerimde. Ona beklediğini vermedim. Biraz ciddileşti.

"Doğru, bazen yetmez," dedi. "Yine de çevirme çayımızı."

"Yetim'in çayını çevirecek kadar salak değilim," dedim. "Arkasından istediğimi vereceksin bana ama. Bu sefer pişti yapmadan."

"Almadan vermek Allah'a mahsustur," dedi Tetik Osman.

Ucuz felsefeye girdiği için içimden teşekkür ettim ona. Bak bunu iyi kötü başarırdım.

"Aldığını geri vermek de insanlara," dedim gözlerine bakarak.

Tetik Osman bileğindeki tespihi eline indirdi. Üç dört kere çevirdi. Sonra avucunda topladı.

"Senden ne almışım ki geri vereyim?" dedi.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan sağ kolumu ağır ağır sıyırmaya başladım. Deli'nin ameliyatının ucu görünmeye başladığında kaşları çatıldı

Tetik Osman'ın. Yukarılara doğru devam eden çizgi uzadıkça kaşları daha da çatıldı. Yaranın üzerini kaplamaya başlayan kabuk olduğundan daha da derin gösteriyordu Deli'nin marifetini.

"Yeni mi bu?" dedi kolumun striptizi bittiğinde.

Kolumu kapadım. Elimi gırtlağıma götürdüm.

"Boynuma önden yapılan masajı saymıyorum," dedim.

"Kim yaptı bunu?" dedi Tetik Osman.

"Senin dün Sivri'yle gönderdiğin adamlar," dedim. "Eliyle teslim etti beni."

Tetik Osman tespihi tutan elini hışımla masaya vurdu. Sinek papazıyla karo onlusu yerlerinden hopladılar.

"Nerde lan bu Sivri?" diye bağırdı yanında el pençe dikilenlere.

Yerini bana veren adam dudağını kıvırdı. Kahveye girdiğimde fırlayan kafasını kaşıdı. Kimse ses çıkarmadı. Duvarın dibinde oturanlar önlerine baktılar. Yetim eline sıkıştırdığı iki çayla yanımızda bekliyordu.

"Vay pezevenk!" dedi Tetik Osman.

Bir şey söylemedim.

Yetim boşluğu fırsat bildi. İnce bellileri masada duran kâğıtların uzağına yerleştirdi. Sonra birini benim birini Tetik Osman'ın önüne itti.

Yetim'e sağ ol demedim. Sırası değildi.

Tetik Osman bana döndü. Gözlerinde veremeyeceği bir şey isteyeceğim korkusu vardı galiba.

"Ne istiyorsun?" dedi.

"Eyvallah," dedim Yetim'e o zaman dönüp. "Kıyak çay yapıyorsun."

Tetik Osman sesini yükseltti.

"Ne istiyorsun dedim," dedi.

Çayımdan bir yudum aldım. Gerçekten kıyak çaydı. Gırtlağımdan aşağı inişini bekledim konuşmadan önce.

"Birazdan Manhattan Medical Hastanesi'ne gideceğim," dedim. "Tansiyonumu ölçtürmeye değil ama."

"Eeee..." dedi Tetik Osman. Yüzünde dikkat etmeseniz fark edemeyeceğiniz bir gülümseme izi gördüm.

"Doktor hemşire tayfasını ben hallederim," dedim. "Korkum bu senin Ayakçı Burhan'ın edepsizlik etmeye kalkması."

“Nereden benim oluyormuş Burhan pezevengi?” dedi Tetik Osman.

Oralı olmadım. Konuşmaya devam ettim.

“Senden üç beş adam istiyorum,” dedim.

“Ne yapacaklar?”

Çayımdan bir yudum daha aldım.

“Hiçbir şey yapmayacaklar,” dedim. “Orada öyle boy gösterecekler. İş edepsizliğe giderse hoş olmayacağını hissettirecekler.”

Tetik Osman bu sefer açıkça gülümsedi.

“Nükleer denge gibi yani...” dedi.

Yakın tarih bilgisine hayran oldum. Başını salladım. Çayımdan bir yudum daha aldım. Tetik Osman çayına dokunmamıştı. Hata ediyordu.

“Anladım,” dedi. Tespihini çevirdi iki kere. “Bundan benim yararım ne?” diye ekledi.

Yeniden gözlerine baktım.

“Ara sıra uğrarım, çay içeriz.” dedim.

Yeniden masaya vurdu Tetik Osman. Bu sefer avuç içiyle ve gözlerinde gülücüklerle. Kahvedeki insanların rahatladığını hissettim.

“Tamam lan!” dedi. “Dediğin olsun. Arada çay içelim.”

“İşi sertleştirmesinler ama,” dedim. “Polis molis karışsın istemiyorum.”

“Orasını merak etme,” dedi Tetik Osman. “Bu kez bizzat ben olacağım başlarında. Millet patlamaya hazır bomba görsün.”

Ben istemeden gelmeyi kendisinin isteyeceğini biliyordum sanki. Çayımın son yudumunu hızla indirdim boğazımdan aşağı. Ayağa kalktım.

“Bir tane daha verseydi Yetim,” dedi Tetik Osman.

“Artık gideyim,” dedim. “Bekleyeceğim sizi hastanede.”

“Ne zaman gelelim?” dedi Tetik Osman.

Saatime baktım.

“Ağır ağır,” dedim. “Ben önden gideceğim. Seninkiler hastanenin dışında beklesinler. Sen içerde bir karşılama bankosu var...”

“Biliyorum,” dedi Tetik Osman.

“Oralarda bekle,” dedim. “Ben yerimiz belli olunca alırım seni.”

Tetik Osman kafasını salladı. Sonra sordu.

“Makine getirelim mi?” dedi.

“Gerekmez,” dedim.

Tetik Osman’ın canı sıkılır gibi gözüktü.

“Unutmayın, polislik iş yok,” dedim daha çok bizi dikkatle dinleyen adamlarına. Tepki vermeden baktılar yüzüme.

“Tamam,” dedi Tetik Osman. “Haydi, hayra karşı...”

Elimle hepsini birden selamladım. Şarkışla Kıraathanesi’nin kapısına doğru hareketlendim. Arkamdan ses gelmedi hiç.

Dışarıda ortalık sütliman olmuşa benziyordu. Sesler kesilmiş, hareketlilik durmuştu. İyi, dedim içimden. Caddeye doğru yürüdüm. Son waypoint’e doğru havalanmadan önce check-list’te unuttuğum bir şey var mı diye düşünmeye başladım. Yoktu galiba. Frenlere yeni bakım yaptırmıştım, gerisini hallederdim.

Caddeye ulaştığımda yüzümü geliş yönüne çevirip bekledim. Yol açıktı. Gelen araçların hepsinin deri işleme merkezlerinde acele işleri varmış gibi gözüküyordu. Beni görünce daha da hızlanan bir Tofaş taksiye doğru el salladım.

Tanıdık bir fren sesiyle önümde durdu. Eğilip sürücüsüne baktım. Camoka bıyıklı taksici bana bakıyordu yüzünde çok eğlendiğini belirten bir gülümsemeyle. Eliyle yolcu koltuğunun oturma yerine vurdu iki kere.

Bu kadar açık bir arkadaşlık teklifini reddedemezdim. Doğan görünümlü Şahin taksinin ön kapısını açıp girdim.

“Hemşerim, işe bak,” dedi Camoka. “Yine buldun beni.”

“Dünya küçük,” dedim.

“Vallaha küçük,” dedi. “Bir çişe gittim aşağıda, döndüm geldim, baktım sen.”

Buna cevap vermedim.

“Nereye şimdi?” dedi Camoka.

“Ortaklar Caddesi,” dedim.

“Eyvallah,” dedi Camoka birtakım acayip motor gürültüleri eşliğinde vitesi yükseltirken. Bu kez G düşüktü, koltuğa yapışmadım.

Kendine göre makul bir hıza ulaşınca bana döndü Camoka.

“Meşguliyet nedir abim?” dedi.

“Emekli pilotum,” dedim.

Eski mesleğimi duyan hemen herkesin yaptığı gibi merakla karışık çekingenlikle yüzüme baktı.

“Vay abim,” dedi. “Epey uçmuşsundur yani. Hostesler falan...”
“Öyle deme,” dedim. “Onların da işi zor.”
Erkek muhabbeti girişiminden anında dünyanın gidişine yorum yapma moduna geçti. Sıkılıyordu galiba.
“Bu grevlerine ne diyorsun?” dedi.
“Haklılar,” dedim.
Piyalepaşa Bulvarı’nın boş şeritlerini gazı köklemek için iyi bir fırsat olarak görüp değerlendirdi. Motor bu beklenmedik yükü homurtularla karşıladı. Dayandı ama.
“Olur mu be güzel abim,” dedi peşinden vitesi yükselterek. “O maaşları bana verseler, hiç sesimi çıkarmaz, gezerdim memleket memleket.”
Bu yorumuna sesimi çıkarmadım. Cebimden sigaramı çıkardım ama. Ön koltuk ahbaplığına uygun olarak paketi ona doğru salladım. Kafasıyla hayır dedi. Yaktım kendiminkini. Açık pencereden saldım dumanını. Camoka köprü yoluna kadar kendini tuttu.
O-1’in saatte yarım kilometre hızla ilerleyen trafiğine girince başka bir yöne çevirdi dümeni.
“Beşiktaş’ın UEFA’dan şutlanmasına ne diyorsun peki abim?” dedi.



Camoka’nın taksisinden dün Mevlut Pehlivan Sokağı’nı sorduğum gazete/tekel bayiinin önünde indim. Sahibi bugün de tıraş olmamıştı. Yüzüne ikinci kez bakmadan yürüdüm. Tempoma uygun derin nefesler aldım yürürken. Bir, iki, üç, dört, aldım. Bir, iki, üç, dört, verdim. Aldım, verdim. Aldım, verdim.
Mecidiyeköy’ün kalitesinden çok da emin olmadığım havası ciğerlerime indikçe kendimi daha iyi hissettim. Yalanların ya da eksik söylenmiş gerçeklerin merkezine doğru gidiyordum.
Manhattan Medical’e yaklaştıkça dünyevi konulara yoğunlaştım. Yürüyüş temposunu avcı birliği temposuna düşürdüm. Gözlerimi hafif kısarak çevreyi tarassut ettim.
İlk düşman unsurunu hastanenin kayan kapısının yanında gördüm.
Sivaslı kapının sağ tarafındaki sütunun dibinde duruyordu. Sigara içiyordu, gözleri fıldır fıldırdı. Koyu kahverengi bir ceket vardı üstünde.

Tetik Osman'a boş gelmelerini tavsiye etmekle hata mı yaptım diye düşündüm bir an. Dert etme Remzi Ünal dedim kendi kendime sonra. Bir silah patladığında ortalık karışır, polis gelirdi. Sonra pirincin taşını hep birlikte ayıklardık. Ayıklayabilirsek.

Gözlerim biraz daha sağa kayınca Deli'yi gördüm. Oturarak dans ettiğimiz bankın üzerindeydi. Onun da elinde sigara vardı. İki kolunu dizlerine dayamış, önüne bakıyordu. Kirli sweat-shirt'ünün kapüşonunu kafasına geçirmişti.

Ayakçı Burhan içerde olmalıydı.

Hastanenin girişine on metre kala Sivaslı gördü beni. Omzunu dayadığı sütundan ayrılarak sigarasını yere attı. Ayaklarını beşer santim yana açtı. Hafifçe yaylandı.

Tempomu değiştirmeden kapıya doğru ilerledim. Sivaslı bana doğru bir adım attı. Gözlerinde korkusunu yenmeye çalışan bir kararlılık gördüm. Haydi bismillah dedim içimden.

Manhattan Medical'in kayar cam kapıları kendiliğinden iki yana doğru açıldı birden. Değil yürümek, ayakta zor duran bir kadını iki kolundan yüklenmiş bir kadın ve bir erkekten oluşan üçlü dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kırklı yaşlarını geride bırakmış kadınla erkek birbirlerine çok benziyorlardı. Özenle tutuyorlardı Kafkasya'nın ömür rekortmenleri kadar yaşlı kadını.

Arkasındaki hareketlenmeyi hisseden Sivaslı, geriye baktı. Bu hatasını değerlendirdim. Çok ağır hareket eden üçlüye yol verdim. Sivaslı'yla aramıza girdiler. Zorlukla ilerlediler. Boşalttıkları alandan hızla kapının eşiğini geçiverdim. Cam kanatlar arkamdan kapanınca dönüp Sivaslı'ya baktım. Kapı yeniden açılsın diye kollarını sallıyordu. Hasta karşılama bankosuna doğru ilerledim.

Sultan Karakum bankonun arkasındaki yerindeydi. Yanındaki sandalye boştu. Arkama baktım. Sivaslı kayan kapıyı aşmış, ağır adımlarla bana doğru ilerliyordu. Yüzünde işiteceği azarın beklentisi vardı.

Beni gördü Sultan Karakum. Gülümseyerek baktı bana. Her hastaya yaptığı gibi gülümsüyordu. Bankoya yaslandım.

"Günaydın," dedim.

"Merhaba," dedi. Dudaklarında küçük bir tedirginlik sezdim. "Geldiniz..."

“Geldim,” dedim. Arkama döndüm.

“Tanışıyor musunuz?” dedim Sivaslı’yı göstererek.

Sivaslı iki metre ötede, donmuş, Sultan Karakum’a baktı. Sultan Karakum ona. Sivaslı’nın suratı asıktı. Kız zoraki gülümsedi bir kez daha. İkisi de bir şey söylemediler.

Bankoya döndüm. Bir yerden başlamalıydım.

“Ayla Hanım buralarda mı?” dedim.

Sultan Karakum soruma ne cevap verse hatalı olacağının bilincinde kekeleyerek cevap verdi bankonun arkasından.

“Ga... galiba buralarda...”

Sivaslı bana doğru iki adım daha yaklaştı. Kızın suratından anladım bunu.

“Beyim yapma...” dedi.

Ona döndüm. Yüzünde bir felaketi önlemek istiyor gibi bir ifade vardı.

“Ne yapmayayım?” dedim.

“Beyim yapma,” dedi yeniden. “Ne yapmaya geldinse yapma. Ortalık karışacak.”

Kafasıyla Manhattan Medical’in camlı kapısını gösterdi. Deli iki eli kafasının yanına dayanmış, yansımaları engelleyerek içerisini görmeye çalışıyordu. Cama yaslanmış burnu yassılmıştı. Gözlerindeki tuhaf ışık sayılmazsa kapüşonunun altındaki yüzü komik görünüyordu. İşaretparmağını bana doğru sallayarak ağzını oynattı. Duyamadığım sözlerini küfür koleksiyonuma katamadım doğallıkla.

“İçeri girmesi yasak galiba,” dedim.

Sivaslı başıyla onayladı. Deli’nin arkasında beliren kalabalığı görmüyordu.

“Patronun pitbull’unu bağlı seviyor olabilir ama...” dedim. “Benim köpek toplayıcılar da geldi.”

Sivaslı başımın hareketini izleyerek döndü. Deli’nin çevresini sarmış olan adamları gördü. Tetik Osman’ın yanındaki beş kişiden ikisi kahvede gözüme çarpmayan genç adamlardı. Kapı gibi adamlar. Deli kapıdan bir adım geri çekilmiş, onlara bakıyordu. Küfretmeden.

Tetik Osman Deli’yi göğsünden hafifçe iterek kapının yanındaki banka yönlendirdi. Deli direnmedi. Sayı üstünlüğünü kabullenmiş olmalıydı. Tetik

Osman Deli'yi dokunmadan ortalarına almış olan adamlara bir şeyler söyledi. Sonra açılması için kayan kapılara kendini gösterdi.

Bize doğru ilerledi. Sivaslı hiç konuşmadan ona bakıyordu. Tetik Osman hasta kabul bankosunun önüne geldi. Bana bakmadı. Tespihini havada bir döndürdü, elinin tersiyle Sivaslı'nın suratına bir tokat patlattı.

Abdülcanbaz'ın Harikulade Serüvenleri'ni görmemişseniz Osmanlı tokadının nasıl bir şey olduğuna ilişkin bir fikriniz olmayabilir. Yanımda olsanız öğrenirdiniz.

Sivaslı darbenin şiddetinden geriye doğru iki adım sendeledi. Bacaklarını hızla hareket ettirerek dengesini bulmaya çalıştı, başaramadı. Ayakları birbirine dolandı sanki, sırtının üzerine düştü. Yanağındaki kızarıklığı durduğum yerden gördüm.

Bekleme salonunun arkalarından bir çığlık geldi. Bize yaklaşan ayak sesleri işittim. Kimse polisi aramıyordur umarım dedim içimden.

Tetik Osman yerde yatan Sivaslı'ya doğru ilerledi. Sivaslı geri geri giderek uzaklaşmaya çalıştı, başaramadı. Tetik Osman eğilip Sivaslı'nın kulağına yapıştı. Çekerek ayağa kalkmasına yardım etti.

Kendinden emin adımlarla kapıya doğru sürükledi Sivaslı'yı. Sivaslı eli kulağında onu takip etti mecburen. Kapılar açıldı. Birlikte dışarı çıktılar. Tetik Osman Sivaslı'yı Deli'nin oturduğu banka doğru itti. Duymadığımız bir şeyler söyledi.

Patırtıya koşuşanlar benim hizamdan ileri gitmeden dikilmiş dışarıyı seyrediyorlardı. İkisinin elinde kocaman siyah röntgen zarfları vardı. Arkalarındaki kadın kaptırmamak ister gibi çantasını bedenine yapıştırmıştı.

Tetik Osman kayan kapının önünde durdu. Açılmasını beklerken pantolonunu yukarı çekti. İçeri girdi.

Bana değil, arkamdaki seyircilere seslendi.

"Sakin, sakin!" dedi. "Mesele halledilmiştir. Endişeye mahal yoktur."

İnsanların dağılmaya başladığını gördüğünde bana doğru ilerledi.

"Kusura bakma Remzi Ünal biraderim, herifin nursuz suratını görünce dayanamadım," dedi.

"Benden değil, dükkânın sahibinden özür dile," dedim. "Bak!"

Asansörün kapıları açılmış, İsmet Günaldı kar beyazı doktor önlüğünün eteklerini savurarak çıkmıştı. Gözlerinde yangının nereden çıktığını

anlamak isteyen itfaiyeci merakı vardı. Arkasında saçlarını başının tam tepesinde toplamış, beyaz yakalı siyah üniforma giymiş genç bir kadın geliyordu. Başhemşire Sinem Hanım'la tanışıyorsun muhtemelen Remzi Ünal dedim içimden. Göğsünde Ayla Duman'ınkinin aynısı bir isimlik vardı. Bulunduğum yerden okuyamıyordum ama.

21. BÖLÜM

Beni görünce gözlerindeki merak öfkeye dönüştü İsmet Günaldı'nın. Acilden çağrılmış gibi ateşli adımlarla bana doğru yürüdü İsmet Günaldı. Başhemşire kılıklı kız da peşindeydi aynı hızla. Bir yandan da çevresine bakıyordu. Ortalığın sakin olduğunu algılayınca biraz yavaşladı adımları kızın. Sultan Karakum ayağa kalktı tezgâhının arkasında.

"Sizin başınızın altından mı çıktı bu gürültü?" dedi İsmet Günaldı karşıma geldiğinde.

Elimi uzattım. Beklemediği bir hareketti bu galiba. Bir an duraklayıp sıktı. Yüzüme baktı sorusunun yanıtı için.

Başımı iki yana doğru sallayıp dudağımı kıvırdım.

"Benimle bir ilgisi yok," dedim. Tetik Osman'ı gösterdim elimle. "Beyefendi büyük bir ustalıkla düzene koydu her şeyi."

İsmet Günaldı Tetik Osman'a baktı. Tetik Osman belini hafif öne eğerek konuştu.

"Problem yok," dedi.

"Ne oldu peki?" dedi İsmet Günaldı karşısındaki kim olursa olsun soru sorma yetkisiyle. Tetik Osman'ı cevap uydurmak sıkıntısından kurtarmak istedim.

"Bu dışarıdaki bey, sizin görevli arkadaşa..." dedim Sultan Karakum'u göstererek. "Telefon numarasını vermesi için çok ısrar ediyordu, biraz da kabalaşarak. Beyefendi kendisini ikna etti. Dışarı davet etti."

İsmet Günaldı önce dışarıya, sonra Sultan Karakum'a baktı.

"Gerçekten mi?" dedi kıza.

Sultan Karakum başını salladı hiç tereddüt etmeden. Sonra oturdu yerine, görmediğimiz birtakım şeylerin yerini değiştirdi tezgâhının arkasında.

Bana döndü İsmet Günaldı.

"Hangisi?" dedi.

"Bankta oturan," dedim. "Kendisini gördünüz mü daha önce hiç?"

“İki kişi var oturan.”

“Kafasında kapüşon olmayan,” dedim.

“Tam göremiyorum ama zannetmem,” dedi İsmet Günaldı. “Öteki adamlar kim?”

“Bilmiyoruz,” dedim. “Belki arkadaşlarıdır. Teselli ediyor gibi bir halleri vardı.”

İsmet Günaldı her şeyin kontrol altında olduğuna ikna olmuş gibi yaylandı yerinde, göğsünü dikleştirdi. Konuyu kapattığını Sultan Karakum’a dönerek gösterdi.

“Melis nerede?”

Sultan Karakum’dan önce arkasındaki siyah üniformalı kız cevap verdi. Bir adım atarak öne. Kimliğindeki ismi hâlâ okuyamıyordum.

“Babası rahatsızlanmış biraz,” dedi. “Okmeydanı’na götürecek. İzin verdim.”

“Ücretli, ücretsiz?”

“Ücretsiz İsmet Bey,” dedi kız. “Ya da fazladan bir gün nöbete kalacak.”

Bana döndü İsmet Günaldı.

“Begüm hâlâ ortada yok,” dedi. “Hiç gelişme olmadı mı?”

“Bunu sizinle baş başa konuşmayı tercih ederim,” dedim. “Biraz nazik bir mesele.”

İsmet Günaldı kaşlarını çattı hafifçe.

“Odama gelin, konuşalım,” dedi. “Neymiş...”

“Sevinirim,” dedim.

Asansöre doğru yürürken siyah giyinmiş kıza seslendi.

“Sinem lütfen o iki raporu getirir misin bana?” dedi. “Aradan çıkaralım.”

“Hemen,” dedi adının gerçekten Sinem olduğu tescillenen kız. Soyadını hâlâ bilmiyordum. Patronunun peşi sıra yürüdü.

İkisini asansöre kadar izledim. Sonra Sultan Karakum’a döndüm.

“Gerçekten babası mı hasta?” dedim hafifçe gülümseyerek.

Sultan Karakum da gülümsedi.

“Bir başka yerde iş görüşmesi var, oraya gitti,” dedi.

“Sinem Hanım’ın soyadı ne?”

Bu kadar açık bir bilgiden neden haberim olmadığına çok ama çok şaşırmış gibi yüzüme baktı.

“Akalın,” dedi.
“Ne?” dedim.
“Akalın,” diye tekrarladı. “Sinem Akalın. Hilmi Bey’in kardeşidir Sinem.”
Buyur, dedim içimden. Kaşlarımı çatma sırası bana gelmişti. Kendime. Bu temel gerçeği belirtme ihtiyacı duymayan akıllı hastane kızlarına. Bir sigara yaksam şimdi, uygun düşerdi. Asansör tarafına doğru baktım. İki kardeşin yüzlerinde bir benzerlik hatırlamaya çalıştım. Beceremedim. Tetik Osman’a döndüm. Sesim gergindi biraz.
“Ben doktor beyle biraz konuşacağım,” dedim. “Dışarı çıkmazsan iyi olur. İkna etmek gereken bir başka durum falan da olursa, biraz ağırdan almakta fayda var.”
Tetik Osman kendinden memnun, gülümsedi yalnızca.
Sultan Karakum’a döndüm.
“Odası nerede?” dedim.
“En üst katta,” dedi. “Asansörden çıkınca cam kafeste sekreterini görürsünüz.”
Dışarıya baktım. Tetik Osman’ın adamları ayakta, bankta oturan Deli ile Sivaslı’yı çevrelemiş, aralarında konuşuyorlardı. Uzaktan bakan birisi, yakınlarının ameliyattan çıkmasını bekleyen umutsuz akrabalar zannedebilirdi tümünü birden.
Tetik Osman hasta karşılama bankosunun tam karşısındaki koltuklardan birine, sağ ayağını altına alarak oturdu. Çağrılmayı bekleyen bir hasta adayı gibi duruyordu. Elindeki tespih takla atmaya başladı. Gözleri yerdeki kare taşlardaydı. Bir çay getiren olsa sevinir dedim içimden.
Asansöre doğru yürüdüm. Ayla Duman’la dün konuştuğum küçük odanın kapısı kapalıydı. Çağırma düğmesine bastım. Yaylanarak bekledim.
Asansörün kapıları belli belirsiz bir tıslama sesiyle açıldı. Aynada kendimi görüp içeri girdim. En üstteki düğmeye bastım.
Hasta ve hasta yakınlarının gerginliğini azaltması planlanan düşük volümlü bir bossa nova eşliğinde yükseldik. Duvarda hasta haklarıyla ilgili bir manifesto vardı. Okumayı gerçek bir çekap için geleceğim zamana erteledim.
Ara katlarda durmadan tırmandık Manhattan Medical’in en üst katına.

Asansörden çıktığımda uzun koridorun en sonundaki cam kafesi gördüm. Sonradan eklenmiş gibi duruyordu. İçeriden hiç ses gelmeyen sağlı sollu kapıların ortasından ilerledim.

Cam kafes koridorun sonundaki karşılıklı iki kapının arkasındaki odaları selamsız sabahsız girilmekten alıkoyan, bir duvarı cam bir sekreter odasıydı. Yaklaşanı daha asansörden çıkar çıkmaz gören sekreterin oturduğu masanın arkasında bu mesafeden yapay olup olmadığını anlayamadığım adam boyunda bitkiler duruyordu. Sekreterin çaprazında iki kişilik alçak bir koltuk vardı.

İsmet Günaldı'ya erişiminize izin verecek sekreterin karşısında, şikâyetçi hasta yakınlarının kendilerini küçük görmelerine yol açacak alçak koltuk numarasına hiç ihtiyaç yoktu. Otururken bile, gerektiğinde çok mızmızlananları ikiye katlayıp pencereden dışarı atabilecek boyutlarda olduğunu görebildiğiniz bir kadın oturuyordu bilgisayarlı masanın arkasında. Tanrı vergisi boyuna ve enine, sonradan eklenmiş birkaç kilo fazlalık göz korkutma görevini tamamlıyordu.

Cam kafese doğru ilerlediğimi, boynuna asılı yakın gözlüklerinin üstünden bakarak görünce kaşları çatıldı kadının. Bilgisayarında bir şeyler yapıyormuş gibi elini mouse'la birlikte gezdirdi. Elimi cam kapının tutamağına atınca beni ilk kez fark etmişçesine gülümsedi.

Evet, gülümsedi. Bakışları içimden geçip bilinmedik yerlere uzanıyor gibi ilgisizdi ama. Üzerinde çalışılıp, binlerce hasta ve hasta yakınında geliştirilmiş bir ilgisizlik olduğu belliydi.

Cam kapıyı ardımdan kapadım.

"Beni bekliyor," dedim özellikle patronunun adını söylemeden.

Gözleri yüzüme yoğunlaştı birden. Masası engellediği için boyutlarını kestiremediğim kalçalarının üzerinde yükseldi, indi.

"Kim diyeyim?" dedi kendisini toparlamaya çalışarak.

"Nazik bir meseleyi konuşacağız," dedim gözlerine bakarak.

Bu bilgiyi hangisiyle ileteceğine karar verememiş gibi masasındaki iki telefona baktı. Eli soldakine gitti. Ayla Duman'ın taşıdığını gördüğüm kablosuz telefonun kardeşine. Tuş takımının en üstte, solda duran tuşuna bastı. Kulağına götürdü.

“Bir bey geldi,” dedi üç sayana kadar bekledikten sonra. “Nazik bir mesele...”

Dinledi. Cevap vermeden telefonu kapatıp yerine koydu. Ellerini masanın kenarına dayayıp ayağa kalktı. Bir tür Nazi üniformasına benzeyen elbisesinin eteğini kalçalarının üzerinde düzeltip soldaki kapıyı gösterdi eliyle.

“Buyurun beyefendi,” dedi bana dört adım ötedeki kapıya kadar eşlik etmeye gerek duymadan.

“Teşekkür ederim,” dedim. Bu kadarını hak ediyordu.

Kapıyı tıklattım usulen. Cevabı beklemeden İsmet Günaldı’nın odasına adımımı attım.

Doktor bir pingpong masasından enine boyuna iki karış daha büyük bir masanın arkasında oturuyordu. Masanın üstü kâğıtlar, hasta dosyaları, röntgen zarfları ve broşürlerle doluydu. Bilgisayarı yandaki bir bilgisayar masasının üzerindeydi, kocaman bir ekranı vardı. Yarısı dolu bir excel belgesinin üzerinde kocaman sabun köpükleri dolaşıyordu. Arkasındaki duvar silme diploma ve sertifika doluydu.

Masanın tam karşısında üç kişilik siyah deri bir kanepe, önünde iki yanda takımı iki koltuk duruyordu. Ortalarında ikram edilecek çayınızı koymak için bir sehpa. Üzerinde karışık dergiler. Kapaklarındaki güzel kızların ya doktor ya hemşire olduğu dergiler.

Sonuna kadar açık iki pencerenin olduğu duvardaki boşluklar cam kafeste gördüğüm kocaman bitkilerle doldurulmuştu. Gerçektiler, tropik bir havaları vardı. Üçlü kanepenin arkasına düşen duvar, boydan boya camlı kütüphaneydi. Boyutlu, ciltli kitapların önünde çok sayıda plaket ve kupa sergileniyordu. Yerde kısa tüylü, gri bir halı vardı.

İsmet Günaldı incelediği dosyadan kafasını kaldırdı, bana baktı. Dosyayı kapadı, masasının üzerine bıraktı.

“Remzi Bey...” dedi. Elini arkaya doğru taranmış siyah saçlarının çizgisinin üzerinden geçirdi.

Bana yer göstermesini beklemeden yürüdüm, karşısındaki üçlü kanepenin sol tarafına oturdum. İçeri giren olursa daha rahat görürdüm oradan. Bacak bacak üstüne attım.

“Sizi dinliyorum,” dedi İsmet Günaldı. “Nedir bu Begüm’le ilgili nazik mesele?”

“Sigara içebilir miyim?” dedim.

“Uzun demek ki...” dedi kapıdan yana bir göz atarak.

“Evet,” dedim.

“Kurallar benim için esnetilebiliyorsa sizin için de esnetilebilir,” dedi masasının sağ tarafına eğilerek. “Saatim gelmedi ama...”

Masanın altından bir pipo çıkardı. Peşinden bir tütün poşeti, pipo kaşığı ve alevini yandan saçan bir çakmak. Bir kere daha eğildi. Çıkardığı hamam tasından biraz küçük küllüğü bana doğru uzattı. Kalkıp aldım iki adımda, sehpanın üzerine koydum.

“Teşekkür ederim,” dedim sigaramı çıkarıp yakarken.

İsmet Günaldı cevap vermedi. Doldurmaya gerek olmayan piposunu yakmaya çalışıyordu. Dumanlarımız birbirine karıştı tavana doğru yükselirken. Biraz kararsız kalıp, açık pencereye yöneldiler sonra.

Piposunun ateşini güvenceye aldıktan sonra yeniden bana döndü İsmet Günaldı.

“Begüm demiştik...” dedi.

“Selamı var,” dedim.

Öne doğru eğildi İsmet Günaldı. Piposunu çekti ağzından.

“Buldunuz yani...” dedi. “İyi mi kendisi?”

“İyi,” dedim. “Birazdan gelecek.”

“Ciddi misiniz?” dedi.

“Son derece,” dedim. Sigaramın ucunda oluşan külü hamam tasına silkeledim.

“Morali nasıl?” dedi İsmet Günaldı.

“Şu nazik meseleyi halledersek daha iyi olacak,” dedim.

İsmet Günaldı yüzüme baktı. Devam etmemi bekliyordu. Piposundan çekmeye bile boş vermişti.

“Bize bir toplantı odası gerek,” dedim. “Oturup konuşabileceğimiz.”

“Konuşuyoruz ya,” dedi İsmet Günaldı.

“Daha geniş bir toplantı düşünüyorum,” dedim. “Herkesin eteğindeki taşı dökeceği bir toplantı.”

“Ne hakkında?”

“Her şey,” dedim. “Manhattan Medical’in geleceği bile dahil.”

Yuvarlak yüzü aniden kızardı İsmet Günaldı’nın. Öne doğru bir hamle yaptı oturduğu yerden.

“Ne olmuş Manhattan Medical’in geleceğine?” dedi gözleri ateş saçarak.

“Sizin hastane doğurdu,” dedim.

“Dalga geçmeyin lütfen,” dedi İsmet Günaldı gözlerini kocaman açarak. “Ne doğurması, neler diyorsunuz?”

Piposundan çekiştirmeyi bile unutmuştu. Ben sigaramı unutmadım ama.

“Tedbir almazsanız ölebilir de,” dedim.

“Allah Allah, çıldırtmayın adamı. Nedir, lütfen...”

“İşte bunları konuşacağız,” dedim. “Başka şeyleri de...”

İsmet Günaldı pes etmiş gibi tekerlekli koltuğunun arkalığına yaslandı. Gördükleri elinden gidecekmiş gibi etrafına baktı. Sonra tekrar bana. Elini alnına götürdü.

“Hilmi’nin öldürülmesi de bunun içinde korkarım,” dedi.

“Evet,” dedim.

“Begüm’ün gaybubeti...”

“O basit mesele,” dedim.

Yeniden geriye yaslandı. Piposundan bir nefes çekmeye çalıştı. Dilediği kadar bol duman gelmeyince bir iki kere daha asıldı pipoya. Pes etmiş gibi pipoyu tutan elini masaya indirdi.

“Anladığım bu polisiye romanların sonundaki toplantılardan olacak bir türlü,” dedi.

“Onlar roman, bu hayat,” dedim.

“Yandaki toplantı odasını kullanabilirsiniz,” dedi eliyle kapının ötesini göstererek. “Ben de gelecek miyim?”

“Evet,” dedim. “Sizin bulunmanız katılmaya tereddüt edenleri ikna edecektir.”

“Kimleri çağıracağım?”

“Siz Kemal Arsan’ı çağırın yeter,” dedim. “Diğerlerini ben getiririm. Çalışanlarınıza mesaiden kaçtı diye kaş çatmazsanız mesele yok.”

“Ne zaman?”

Saatime baktım. Kontrol edeceğim bir iki şey daha vardı. Eksiklerimi gidereceğim.

“Bir saat sonra,” dedim.

İsmet Günaldı masasındaki kâğıt yığınlarının arasında bir şey aradı. İki kalın klasörün arasında buldu kablosuz telefonunu. Bir düğmeye basıp ağzına götürdü.

“Ümran Hanım,” dedi. “Bir saat sonra bir toplantımız olacak. Randevularımı iptal et bir zahmet.”

Sekreterini dinledi. Bana baktı.

“Bir şeye ihtiyacınız olacak mı?” dedi.

Başımı iki yana salladım.

“Hayır,” dedi telefona. “Sen yine de bir göz at toplantı odasına.”

Yeniden dinledi sekreterini.

“Ne kadar sürer?” dedi.

Nerden bileyim demek için dudağımı büzdüm.

“Sen vaziyeti idare et işte,” dedi. “Çamaşırcılarla görüşmemi çok geriye atma. Yarın falan...”

Telefonu kapayıp masasındaki ender boşluklardan birine yerleştirdi. Bana baktı.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Cevap vermedi. Piposundan çekecek gibi oldu, vazgeçti.

“Şimdi ne olacak?” dedi.

“Bir şey olmayacak,” dedim. “Bir saat sonra görüşürüz.”

Birdenbire çok yorulmuş gibi bir sesle konuştu gözlerimin içine bakarak.

“Hastanenin doğurduğuna da, ölme ihtimaline de inandım gördüğünüz gibi Remzi Bey,” dedi. “Lütfen morga göndermeyin bu toplantıdan sonra...”

Cevap vermedim. Sigaramın kalanını hamam tasının içine bastırdım. Ayağa kalktım. Odanın kapısına doğru yöneldim. Elimi kapıya attığımda geri döndüm. İsmet Günaldı pipo kaşığı ve çakmağıyla piposunu canlandırmaya çalışıyordu. Bana bakmadı.

Kapıyı arkamdan kapatıp, çıktım. Cam kafesin bekçisi sekreter Ümran Hanım oturduğu koltuğu döndürerek yüzüme baktı. Hastaneye yeni atanmış CEO gibi hissettim kendimi. Ona gülümsedim. Pek sevindi.

“Sinem Hanım’ı nerede bulabilirim?” dedim.

Şimşek gibi cevap verdi.

“Bir kat aşağıda,” dedi. Merdivenin hemen yanındaki odada olmalı dolaşmıyorsa hastaların yanında.” Elini kablosuz telefonuna götürdü. “Bulayım mı?”

“Gerek yok,” dedim. “Bulurum ben.”

“Bir ihtiyacınız olursa dahiliden 123’ü arayın,” dedi telefonuna hafif bir fiske vurarak. “Ben hallederim.”

Ona da cevap vermedim. Cam kafesin cam kapısından çıkıp koridorun en sonundaki merdivene doğru ilerledim.

Merdivenin duvarlarında kafası endişelerle dolu hastaların içini rahatlatmak için konulmuş manzara resimleri vardı. En çok Kız Kulesi’ni beğendim. Diğerlerine bakmadan merdiveni bitirdim.

İndiğim kat üsttekiyle aynı plana sahipti. Farkı buranın daha hareketli olmasıydı. Kapıların bazıları açıktı. Odalardan içerde yatan hastanın durumunun o kadar da kötü olmadığını kanıtlayan sesler geliyordu. Kahverengi eşofmanlı uzun boylu bir delikanlı, iki eliyle yürütecini sıkı sıkı tutmuş, her adımına ayrı dikkat göstererek yürüme denemeleri yapıyordu. Her başarılı adımını gövdesini dikleştirip derin bir nefes vererek kutluyordu. Elinde bileğine bağlı serum poşetiyle yürüyen kadın daha hareketliydi. Yanındaki daha yaşlı kadın sürekli bir şeyler anlatıyordu.

Yukarı katta cam kafesin olduğu yerde yalnızca pencereler vardı. Önünde bir adam ve bir kadın aşağıya bakıyordu. Sigara içme imkânları olsa, içerlerdi bence.

Asansörü geçtim. Hemen yanındaki kapı yarı aralıktı. Üzerinde Hemşire Odası yazan bir küçük bir tabela vardı. Kapıyı tıklattım.

Tanıdığım bir kadın sesi cevap verdi.

“Girin.”

Kapıyı ittirdim. İnce, uzun, dar bir odaydı. Girişte iki yan dolaplarla kaplanmıştı. Odanın bitiminde, pencerenin önünde bir masa, gövdesi borudan dört koltuk vardı. Masanın üstünde içinde açmalar, yırtılmış bir kesekâğıdı ve çay dolu bir su bardağı vardı. Yanında Manhattan Medical’de çalışan herkesin elinde gördüğüm kablosuz telefon duruyordu. Pencerenin hemen önünde oturuyordu Sinem Akalın.

Ağzındaki son lokmayı yutmaya çalışarak bana baktı. Aşağıdaki tantanada çok konuşan adam olduğumu algılayınca kaşları birbirine

yaklaştı. Beklentiyle sustu.

“Afiyet olsun,” dedim. “Rahatsız ettim.”

“Önemli değil,” dedi. “Buyurun...”

“Aşağıda görüşmüştük,” dedim.

“Sizi unutmadım,” dedi yüzündeki soru işareti daha da belirginleşerek. “Buyurun.”

Odanın içine doğru iki adım attım.

“Resmen tanıştırılmadık. Adım Remzi Ünal,” dedim. “Biraz konuşabilir miyiz?”

“Remzi Ünal,” dedi dudağında küçük bir kıvrılmayla. “Biliyorum.”

“Evet,” dedim iki adım daha atarken. Masasının önüne ulaşmıştım. “Oturabilir miyim?”

“Ah, lütfen oturun,” dedi. “Açmadan alın. Çay da bulurum.”

“Teşekkür ederim,” dedim karşısına otururken. Ağzına bir parça açma daha attı.

Güzel bir kızdı Sinem Akalın. Hasta olsam bana bakmasını isteyeceğim kadar.

Yüzünde Hilmi Akalın ve Ayla Duman’a benzerlikler aradım bir kez daha elbette. Galiba gerçekten yoktu. Burnu, çenesi, dudakları yakından bakıldığında müthiş bir uyum içindeydi. Sanki doğa değil, bir estetik cerrah sağlamıştı bu uyumu. Başının tepesinde nasıl bu kadar üstten alttan kıvrılıp düzgün durabildiğine şaştığım topuzu, simsiyah saçlarına iki kere bakmanızı sağlıyordu. Galiba yeni boyanmışlardı.

“Aşağıdaki adam Sultan’a askıntı olmamıştı gerçekten, değil mi?” dedi ağzındakini yuttuktan sonra.

Başımı gülümseyerek iki yana doğru salladım.

“Sultan, İsmet Bey’e yalan söylemeyi göze aldıysa, size bayağı güvenmiş demek ki,” dedi.

“Siz de bir deneyin,” dedim. “Belki güvenirsiniz.”

“Neden güvenecekmişim?” dedi Sinem Akalın. “Tanımam etmem sizi...”

İlk defa yüz yüze konuştuğum birisine bana güvenmesi için bir neden vermek zordu elbette. Denedim yine de.

“Neriman Hanım’ın o izbeden çıkmasına katkıda bulunduğum için mesela,” dedim.

Lokmasını su bardağındaki çayın yardımıyla yuvarladıktan sonra konuştu. Sağlam bir neden veremediğimi daha ilk kelimesindeki ses tonundan anladım.

“Beni çok ilgilendirmiyor,” dedi. “Tamam, yaşlı bir kadın, demansı ilerlemiş, bir insan olarak belki... Ama özel olarak ilgilendirmiyor.”

Bahsi biraz artırabilirim belki diye düşündüm. Elimle isimliğine işaret ederek konuştum.

“Hilmi Akalın’ı kimin öldürdüğünü bulmam bana güvenmenize bağlı olabilir desem?” dedim.

Gözleri biraz kısıldı gibi. Boğazındaki son açma parçasını aşağı göndermek ister gibi yutkundu.

“Yaşarken günahım kadar sevmediğim birisini Ahmet öldürse ne olur, Ayşe öldürse ne olur?” dedi. “Umurumda değil doğrusu.”

Restimi sürmekten başka çarem kalmamıştı. Gözlerine doğrudan bakarak konuştum.

“Ayşe’nin sen olduğunu düşünmeleri için pek çok nedenleri var ama,” dedim.

Bak, bu biraz işe yaradı. Sesindeki değişim aşikârdı. Birinci tekil şahsa geçişim umurunda olmamış gibiydi.

“Kimlerin?” dedi. Hakiki bir merakla söyledi bunu.

“Polisin,” dedim.

Sağ elini yırtık kesekâğıdına uzatıp bir parça açma daha kopardı. Ağzına götürmedi ama. Eliyle ufaladı. Masanın üzerine düşen parçaları avucunun içiyle toplayıp kesekâğıdına bıraktı. Ellerini birbirine sürterek parmaklarındaki kırıntıları da süpürmeye çalıştı.

“Açıklayın,” dedi. “Benimle ne ilgisi varmış?”

Keşke bir hastane odasında olmasak dedim kendi kendime. Yapacak bir şey yoktu o konuda. Arkama yaslandım. Boru koltuk geriye doğru esnedi. Yeniden öne verdim ağırlığımı.

“Ağabeyiniz öldürüldüğü gün bir genç kadın gelmiş eve,” dedim. Saçlarını işaret ettim. “Saçları sarı olmayan bir kadın. Annesinden falan bahsetmiş. Biraz tartışmışlar. İçeri girmiş.”

“Eeee, bununla benim ne ilgim var?” dedi Sinem Akalın.

“Şu ilgisi var,” dedim. “Neriman Hanım’ı çakma kliniğe yerleştiren ağabeyindi. Saç rengi yüzünden Ayla düşüyor. Geriye sen kalıyorsun.”

Odaya girdiğimden beri ilk kez gülümsedi. Hakiki bir gülümseyişti bu.

“Bundan iş çıkmaz,” dedi. Devam edecek gibiydi, sustu ama.

“Dinliyorum,” dedim.

“Neriman Hanım dediğiniz kadın benim annem değil ki,” dedi. “Ne diye gidip tartışayım Hilmi’yle? İçeri girip öldüreyim ima ettiğiniz gibi. Anne ayrı kardeşiz Hilmi’yle, kardeş sayılabilirsek.”

“Üvey annelere de anne denildiğini duydum,” dedim.

Sinem Akalın dikildi koltuğunda. İçinde büyüklü küçüklü öfke patlamaları yaşadığını hissettim birden. Gözlerinden belliydi.

“Birlikte yaşıyorlarsa belki...” dedi. “Beni annem büyüttü. Çok da zorlukla size söyleyeyim. Babam olacak adam da yoktu ortalıkta, Hilmi de, Neriman da. Bir tek anneme anne derim ben. Başkasına hiç demedim.”

“Burada iş bulmana Hilmi Akalın yardım etmedi mi yani?” dedim.

Bunu nereden bildiğim konusu hiç umurunda olmadı Sinem Akalın’ın. Aynı öfkeyle devam etti.

“İşe girdikten çok sonra öğrendim,” dedi. “Karşılığını ödemek için de hiç çabam olmadı size söyleyeyim. Vicdanını rahatlatmak aklıma bile gelmedi. Kimin öldürdüğü umurumda bile değil sizin anlayacağınız.”

Bu kez kontrollü bir biçimde arkama yaslandım.

“Yavaş yavaş güvenmeye başladın bana, bak,” dedim.

Sinem Akalın başını yere eğdi. Yardım ister gibi açmadan kalan parçalara ve artık soğuduğunu tahmin ettiğim çayına baktı. Yenilgiyi kabul etmemiş gibi kafasını kaldırdı sonra.

“Bu güven işini neden bu kadar abartıyorsunuz, anlamadım?” dedi. “İşinizin bir parçası olmasa gerek.”

“Birazdan bana güvenen bir iki kişiye ihtiyacım olacak,” dedim. Saatine baktım. “Tam olarak kırk beş dakika sonra.”

“Ne var kırk beş dakika sonra?”

“Bir toplantı yapacağız,” dedim. “Sizin patronun toplantı odasında. Olanı biteni konuşacağız. Söylediklerine inanacağım birileri iyi olur.”

“Genellikle inanmaz mısınız?” dedi.

“Kendime bile inanmadığım zamanlar oluyor,” dedim.

Bakışında ilk kez küçük bir miktar sempati gördüm.

“Polisiyelerin sonundaki açıklayıcı toplantılardan mı olacak bu sizin toplantı?”

“Herkes aynı şeyi soruyor,” dedim. “Galiba öyle olacak.”

“Çok yaptınız mı onlardan?” dedi.

“Bir iki kez,” dedim.

“Katili buldunuz mu?”

Bak, bu iyi soruydu. Kendi kendime sordum. Üçüncü amatör kümeden bir tribün, paranın ayçekirdeği yerine çiğnendiği bir işyerinde yaman bir tokat şaklaması, bir doğum günü partisi, eski evimde bir boğuşma, bir mevlit, Şişli-Taksim arası bir yolculuk... Bir seferinde kızın teki önündeki tabağın içine kusmuştu. Kokusu burnuma geldi.

Yüzümden cevabını almış gibi konuştu Sinem Akalın.

“Ne yaptınız katil ortaya çıkınca?”

Buna cevabım hazırdı.

“Hiçbir şey,” dedim. “Çoğunlukla çekip gittiler.”

“Nasıl hiçbir şey?”

Bir hastane odasında bulunmamıza bir kez daha canım sıkıldı. Toplantıdan önce bu konuda bir şey yapmaya karar verdim. Nikotin ve katransız tadı çıkmazdı.

“Bayağı hiçbir şey,” dedim. “Ne yapacaktım ki?”

“Adalet yerine gelmemeli mi yani?” dedi.

“Neyin adil olduğunu nereden biliyoruz?” dedim. “Kendimi hâkim yerine koymadım hiç şimdiye kadar. Dünyada masum bir tek insan göstersinler, dişimi kırarım.”

“Neden uğraşıyorsunuz o zaman?” dedi. “Toplantı moplantı?”

“Sizin hastalarınız da sonunda ölmüyorlar mı?” dedim. “Yine de uğraşıyorsunuz.”

Sinem Akalın ayağa kalktı. Eliyle siyah üniformasını düzeltti. Kapıdan yana bir göz attı.

“İyi hatırlattınız,” dedi. “Bir dolaşsam iyi olacak.”

“Geleceksiniz değil mi?” dedim.

“Geleceğim,” dedi. “Eğlenceli olacağa benziyor. Bana müsaade şimdilik.”

Kapıya doğru ilerledi. Arkasından izledim. Dönecek ve bir şey söyleyecek dedim içimden. Önemli bir şey.

Kapının tokmağına elini attı. Bir miktar açtı. Sonra döndü. Kazandım dedim içimden. Bekledim.

“Zaten biliyorsunuzdur,” dedi. “Hatırlatayım istedim. Parayı takip edin.”

“Kadını değil mi?” dedim. “Cherchez *la femme* hani.”

“Tamam,” dedi. “Öyle olsun istiyorsanız.” Benimkinden çok daha iyi bir Fransızca telaffuzla ekledi. “Cherchez *la femme* et l’argent...”

Bu işime gelir diye düşündüm. Bu hikâyede bir sürü kadın vardı. Bazılarını elemek faydalı olurdu.

“Anlaştık,” dedim. “Para. Parayı takip edeceğim.”

“Para,” diye kafasını salladı eli kapının tokmağında. “Çok para.”

Sonra çıktı, kapıyı arkasından kapadı. Koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledim. Masaya baktım, arkasında bıraktığı açma kırıntılarına. Dışarı taşan bir iki parçayı kesekâğıdının içine yerleştirdim, avucumda buruşturdum. Ayağa kalktım. Kapı kapanınca köşede açığa çıkan çöp tenekesine attım. Geriye döndüm. Yarısı içilmiş çay bardağına ne yapacağımı bilemedim. Arkamda öyle bırakıp ben de çıktım.

22. BÖLÜM

Sinem Akalın koridorda görünmüyordu. Yürüteçli adam odasına çekilmişti. Kadınlar hâlâ aşağı yukarı yürüyorlardı konuşarak. Pencereden bakan adamla kadın yerlerindeydiler, ancak birbirlerine bakıyorlardı şimdi.

Asansörle merdivenler arasında tereddüt ettim iki saniye. Çağırma düğmesine bastım.

Şaşırtıcı biçimde fazla bekletmedi asansör. İçeri adımımı atarken hatalı mı karar verdim diye düşündüm. Kemal Arsan'ın hastane içinde asansörü kullanma ihtimali elbette daha yüksekti. Neyse, elinde çiçeklerle genç bir adamdan başkası yoktu kabinde. "Analı babalı büyüsün," demek geldi içimden, vazgeçtim.

İki kat aşağıda gergin suratlı iki kadın bindi. Daha yaşlı olanın elinde tomografi sonuç zarfı vardı. "Bakalım ne diyecek?" dedi yanındakine. Genç olanı, "Allah'tan ümit kesilmez," dedi önüne bakarak. Yaşlı kadın, "Kesilir kesilmesine de işime gelmiyor," dedi. Eli çiçekli genç adamla bakıştık.

Zeminden bir önceki katta üçü de indiler. Çiçeklerin arkalarında bıraktığı kokuyu içime çektim. Çıkmadan önce aynada kendime baktım. Fena görünmüyordum.

Asansörün kapısı arkamdan kapanırken hasta karşılama bankosuna ilerledim. Sultan Karakum telefonda konuşuyordu. Beni görünce lafımın bitmesini bekleyin işareti yaptı eliyle. Dirseğimi bankoya dayayıp camlardan dışarı baktım. Düşman kardeşler yerlerindeydiler. Özel sağlık sigortaları olsa, herhangi bir hastanenin cirosunu artıracak kadar çok sigara içiyorlardı. Tetik Osman yerindeydi. Sırtını camlara vermiş koltuklardan birine yan oturmuş, gözünün ucuyla dışarıyı izliyordu.

Sultan Karakum'a döndüm. Konuşmasını bitirmişti.

"Begüm geldi mi?" dedim.

"Biraz önce," dedi kız. "Servisine bir uğramaya çıktı. Özlemiş herhalde."

“Yanında birisi var mıydı?” dedim.

“Bir hanımla geldi,” dedi. “Begüm yukarı çıkınca kafeteryaya gitti.”

“Tamam,” dedim.

Bildiğim kadarıyla Firdevs Işın’ı tanımıyordu. Gelince beni bulmayı becerir diye düşündüm. Zihnimden kendime bir çekidüzen verdim, kafeteryaya doğru yürümeye başladım.

Yıldız Turanlı dipte, en köşedeki masada oturuyordu. Önünde bir kahve fincanı, bir de açık kitap vardı. Başı öne eğikti. Saçlarını açmıştı, yüzünün iki yanından sarkıyordu. Kolsuz beyaz bir bluz giymişti. Güzeldi. Çok güzeldi.

Ona doğru geldiğimi hissetti nasıl hissettiyse. Başını kaldırdı. Gülümsedi.

Tam karşısında ayakta durdum. Ağzımı açmadan onu seyrettim bana bakarken. Gülümserken. Uzun süremedi keyfim.

“Otur,” dedi. “Tepemden bakıp durma.”

“Keyfin yerinde,” dedim.

“Fena değilim,” dedi hâlâ yüzüme gülümseyerek.

“Ne okuyorsun?” dedim otururken.

Kitabını kapadı. Kapağını tersinden gösterdi bana. Ergen Psikolojisinde... diye başlayan uzun bir adı vardı. Devamını okumadım.

“Mesleki bir şey,” dedi. “Sen nasılsın?”

“Çalışıyorum,” dedim. “Nasıl geçti dün gece. Baydı mı seni?”

Başını iki yana sallayınca saçları cilve yaptı benimle.

“Yoo,” dedi. “Ama o kızda bir tuhaflık var.”

“Nasıl?” dedim.

“Benden teşhis bekleme,” dedi gözlerini mesleki konularda konuştuğu zamanlar yaptığı gibi alnımın ortasına dikerek. “Sadece bir gözlem. Gözlem de değil, uyduruk bir his belki.”

“Yani?” dedim.

“Kişiliğiyle ilgili gizlediği önemli bir şey varmış ve bunu kazara açığa çıkarmamak için çok özen gösteriyormuş gibi geldi bana,” dedi.

“Hepimiz öyle değil miyiz?” dedim.

Yıldız Turanlı söyleyeceği şey için destek arıyormuş gibi etrafına baktı.

“Tam tersine,” dedi. “Kişiliğimizin önemsediğimiz yönlerini sergilemek için çaba gösteririz. Bazen abartırız bunu gereğinden çok. Kapıdan giren

adama baksana. Çaktırmadan!”

Tek kılımı kıpırdatmadım. Uyarmasa da öyle yapardım. Tam arkasında boydan boya uzanan aynada görmüştüm Kemal Arsan’ın sarı saçlarını o daha konuşurken. Yanında Ayakçı Burhan vardı. Başımı omuzlarımın arasına çektim hafifçe.

Kapının iki adım içerisinde etraflarına baktılar nereye oturalım diye. Kendi kendime tam arkama, tam arkama diye tekrarladım. Bizim tarafa baksalar güzel bir kadın görürlerdi yalnızca.

İstanbul’da çalışan özel dedektifler tanrısı dileğimi tutmadı. Kemal Arsan kafeteryanın bize en uzak çaprazındaki bir masayı gösterdi. En üst katta gördüğüm favori mekân şenlendirici tropik ağacın aynısının yanındaki masayı. Ağaçlar hastane dekore edilirken toptan alınmıştı galiba.

Masaya oturmalarını kafamı oynatmadan aynadan izledim. Belki biraz gergin gibiydiler. Kemal Arsan konuşmaya başladı. Ayakçı Burhan daha ilk cümlesine itiraz etti.

“Hey, hey!” dedi Yıldız Turanlı. “Konuşuyoruz burada.”

“Tamam, tamam, bir dakika,” dedim. Gözlerim hâlâ ikisinin üzerindeydi ayna aracılığıyla.

“Ne oluyor?” dedi Yıldız Turanlı. “Bir durum mu var?”

“Demin içeri giren sarı saçlı adam müşterim,” dedim.

“Seni kovup yanındaki kel dizi film karakterini tutmuşa benziyor buradan,” dedi Yıldız Turanlı.

Gözlerim önde ama arkamdakilere bakarken konuştum.

“Biliyor musun,” dedim. “Senin yüzünden aldım adamın işini.”

“Bak sen,” dedi Yıldız Turanlı hafif gülümseyerek. “Seni benim tavsiye ettiğimi mi söyledi?”

“Neredeyse,” dedim. “Nişanlısını bulmamı istedi. Bir evliliği kurtarmak falan gibi şeyler saçmaladı.”

“Senin de kalbin yumuşadı...”

“Bir bakıma.”

“Sen de saklandığın sefil otel odasından çıkıp başı belada genç kadınları kurtarmak için yollara düştün,” dedi.

Gözlerimi mecburen ayırdım aynada takip ettiklerimden.

“Oteli nereden biliyorsun?” dedim.

Yüzünde benimle dalga geçtiği anlardaki gülümseme belirdi.

“Benim de kaynaklarım var,” dedi.

“Kişiliğindeki zevzekliği gizlemiyor galiba misafirin,” dedim.

“Gece uzundu,” dedi. “Mecburen konuştuk.”

Aynaya döndüm yeniden. Kemal Arsan daha heyecanlı konuşuyordu şimdi. Ayakçı Burhan kafasını sallıyordu sürekli.

“Yine de sevindim bir çiftin mutluluğu için yola çıkmana,” dedi Yıldız Turanlı.

Birden kasıldım. Ayakçı Burhan cebinden çıkardığı bir şeyi masanın üzerinden Kemal Arsan’a uzattı. Kemal Arsan iki eliyle yaptığı çadırın altından kendine çekti. Yüzü gülüyordu. Avuçlarının altındaki nesneyi masanın kenarından aldı, cebine yerleştirdi.

“Hey, Remzi Ünal,” dedi Yıldız Turanlı. “Romantik bir şey söyledik burada.”

“Arkamda da romantik bir alışveriş oldu, gördün mü?” dedim.

Yıldız Turanlı güldü.

“Neydi sence?” dedim.

“Sana bakıyordum, tam görmedim,” dedi. “Galiba ilaç kutusu gibi bir şeydi.”

“Galiba,” dedim. “Ne diyordun sen yola çıkmak falan diye...”

“Boş ver,” dedi. “Sinekten yağ çıkarmaya çalıştım galiba.”

Ayağa kalktım. Cüzdanımdan Mecidiyeköy’ün göbeğinde bir özel hastanenin kafeteryasında bir fincan kahveyi karşılayabileceğini düşündüğüm miktarda rakamı az biraz aşan bir banknot çıkardım. Yıldız Turanlı’nın kahve fincanının altına yerleştirdim.

“İşte kişiliğini sergileme davranışlarından biri daha,” dedi Yıldız Turanlı.

“Bak şimdi ne sergileyeceğim...” dedim.

Yıldız Turanlı da kalktı. Kitabını sandalyenin arkalığına astığı çantasının içine yerleştirirken konuştu.

“Bulaşma adamlara...”

“Her şey kontrol altında,” dedim ağzımın içinden. Kemal Arsan’ın Ayakçı Burhan’la oturduğu masaya ilerledim. Kafasını umutsuzca salladı, çantasını omuzlayıp peşimden geldi.

Önce Kemal Arsan gördü onlara doğru yaklaştığımı. Gözleri Yıldız Turanlı'yla aramızda gidip gelince, Ayakçı Burhan da arkasını döndü. Yüzünde milyon tane soru işaretiyle ayağa kalktı. Eli kemerine yakın duruyordu. Kemal Arsan kımıldamadı.

"Acilde polis var biliyorsun," dedim gözüme iki gün önceki kadar sevimli görünmeyen müşterime. "Adamına söyle, uslu dursun."

Kemal Arsan eliyle Ayakçı Burhan'a sakin ol işareti yaptı. Öteki duruşunu hiç değiştirmedi.

"Buyurmaz mısınız?" dedi sonra eliyle masanın iki yanındaki sandalyeleri göstererek. "Hanımefendi de misafirimizdir elbette."

Yıldız Turanlı çantasını bir omzundan ötekine aktardı. Bana baktı.

"Çok kalmayacağız," dedim. "Ücretimi tahsile geldim. Begüm Kalyon yukarda."

"Ah!" dedi hafifçe gülümseyerek.

Elimi, içine bir şeyler konmasını açıkça belirten biçimde ona doğru uzattım avucum havaya dönük olarak. Ayakçı Burhan yerinde kıpırdandı.

"Ne kadar profesyonelsiniz," dedi elime bakmamak için özen göstererek.

"Anlaşma anlaşmadır," dedim.

"Teslimatı tam yapmadınız ama," dedi Kemal Arsan.

"Teslimat adresi hatalıydı," dedim.

"Nişanımızı kendi kendine attığını bilmiyordum," dedi. "Öyle olsa da size ne? Burnunuzu sizinle ilgisi olmayan işlere soktunuz. Beş para yok size."

Hafifçe eğilerek elimi avucum hâlâ yukarı dönük, masaya yapıştırdım.

"Paradan bahseden kim?" dedim. "Bir cevap istiyorum yalnızca."

"Nişanlımı ilk gördüğümde ne söyleyeceğime daha karar vermedim," dedi Kemal Arsan. "Kastınız o ise."

"Ona ne diyeceğiniz umurumda değil," dedim. Elimi masadan çektim. Doğruldum.

"Hilmi Akalın'ın üçüncü kardeşi kim?" dedim gözlerinin içine bakarak.

"Ne!" dedi Kemal Arsan.

"İkisini biliyoruz," dedim. "Üçüncü kim?"

Yıldız Turanlı'ya ve Ayakçı Burhan'a baktı yardım etmelerini istiyor gibi. Kendinden emin tavırları apaçık yok olmuştu. Sonra bana döndü.

Yutkundu.
“Benim bildiğim yalnızca iki kardeşi var,” dedi.
“Emin misiniz?” dedim.
“Onu tanıdım tanıyalı, öyle,” dedi. “Sinem pek yüz vermese de, Ayla yaptıklarını tasvip etmese de, iki kardeşi var. Başka duymadım hiç.”
“O zaman, bir problemin daha oldu,” dedim.
Hitap şeklini değiştirme zamanlaman harika Remzi Ünal dedim kendi kendime. Ortalığı karıştırma konusundaki yeteneklerin de.
Kemal Arsan gözlerini masanın yanına dikerek düşündü. Akıllı bir adam olduğunu biliyordum, benimle aynı sonuca varması uzun sürmeyecekti.
Sürmedi de.
“Sen biraz hava al,” dedi Ayakçı Burhan’a. Ayakçı Burhan ne yapmasını bilmiyormuşçasına duraladı. Bingo dedim içimden.
“Sana biraz hava al dedim,” dedi Kemal Arsan sesini yükselterek. “Dışardaki adamlarla da dalaşma.”
Ayakçı Burhan yüzüme bir şey söyleyecekmiş gibi baktı. Sesini çıkarmadı ama. Kollarını garip bir şekilde sallayarak kapıya doğru uzaklaştı masadan.
Yüzümden niyetimi anlamak ister gibi bana baktı. Yumruklarını sıkıp açtı. Yıldız Turanlı’ya baktı sonra. Yüzüne garip bir gülümseme yayıldı.
“Otursanıza lütfen,” dedi. “Galiba yeni bir iş anlaşmasını konuşmak üzereyiz.”
Yıldız Turanlı’ya baktım. Yüzündeki tiksinti ifadesini görmezden geldim. Masanın solundaki sandalyeyi hafifçe çektim. Tiksintinin yarısını bana gözlerimin içine yaz ortasında çakan şimşek gibi gönderip, oturdu. Ben de oturdum. Kemal Arsan’ın tam karşısına. Dirseklerimi servis edilen yemeği bekliyor gibi yerleştirdim masanın kenarına.
“Bir şey içer misiniz?” dedi Kemal Arsan. “Hanımefendi ne içer?”
“Tahammül edebileceğim bütün kahveleri içtim,” dedi Yıldız Turanlı.
“Ben bir tane içerim,” dedim.
Kemal Arsan arkamda birilerine elini havaya kaldırarak işaret etti. Görüldüğünden emin olunca bana döndü.
“Emin misiniz bu kardeş işinden?” dedi.

Başımı salladım. Devam etmesini bekledim. Oltayı çekiştirmeye gerek duymadım.

Gözlüklerini işaretparmağıyla düzeltti Kemal Arsan.

“Kim olduğunu bana sorduğunuza göre, bilmiyorsunuz,” dedi.

Burada hafifçe saldım misinayı.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Bilmek istiyorsunuz ama...”

“Evet,” dedim. “Çok.”

“Bulun kim olduğunu Hilmi’nin tanımadığım kardeşinin,” dedi Kemal Arsan hafifçe arkasına yaslanarak. “Hem merakınızı giderin, hem para kazanın.”

Yıldız Turanlı sandalyesinden kıpırdandı. Lütfen konuşma dedim içimden.

“Sizden kazandığım para bereketli olmuyor,” dedim. “Elime geçmiyor ki olsun.”

“Bu seferki ciddi,” dedi Kemal Arsan gözlerini kısarak. “Söyleyin bir fiyat.”

“Ne kadar ciddi olduğunun farkında olduğunuzdan emin değilim,” dedim. “O yüzden çok yüksek olması sizi şaşırtmasın.”

Yıldız Turanlı yeniden kıpırdadı sandalyesinde. Eminim gözlerimi yakalasa annemin keskin uyarı bakışlarından çok daha koyusunu görecektim. Ona bu fırsatı vermedim.

Kemal Arsan kaşlarını neredeyse alnının ortasına kadar kaldırdı. Bekliyordu.

“Üçüncü kardeş aynı zamanda Hilmi Akalın’ın katili,” dedim.

Kaşları aynı hızla indi aşağıya. Elini yeniden gözlüklerine götürdü. Dudağı bir çizgi halindeydi.

“Evet,” dedim. “Bunun sizin için ne kadar pratik sonuçlar vereceğinin farkına vardınız mı şimdi?”

Bu kez o salladı başını. Ağır ağır, duyduklarını sindirmek istiyormuş gibi ama. Oltayı son kez salladım.

“Bir sürü şeyin değişmesine gerek kalmaz,” dedim hafifçe arkama yaslanarak.

Beni cevaplamasını yanımızda beliren garson kız engelledi. Üzerinde hemşire kıyafetini andıran bir üniforma vardı. Eteği çok daha kısaydı, o kadar.

“Ne arzu etmiştiniz?” dedi esas olarak Kemal Arsan’a bakarak.

“Bana bir sade Türk kahvesi getir,” dedi Kemal Arsan. Acele etmemi ister gibi baktı bana.

“İki olsun,” dedim.

Yıldız Turanlı elini de kattı başının ret hareketine.

“Kahvemiz iyidir hanımefendi,” dedi kız.

Kemal Arsan dayanamadı galiba.

“Tamam, tamam,” dedi elleriyle gitmesini işaret ederek.

“O zaman bana da bir kahve,” dedi Yıldız Turanlı. “Şekerli olsun.”

“Hemen geliyor,” dedi kız gülümseyip gülümsememeye karar verememiş gibi. Masadan aceleyle çekildi. Arkasından kimse bakmadı.

“Fiyatı artırmak için söylemiyorsunuz değil mi bunu?” dedi Kemal Arsan. “Bu katil meselesini...”

“Katilleri kimse sevmez,” dedim.

“Fiyat o zaman,” dedi Kemal Arsan.

Düşünüyor gibi yaptım. Ödemeye razı olacağı ama yine de yüksek bir fiyat söylemeliydim.

Yıldız Turanlı da Kemal Arsan da ağzıma baktı bu herif ne yumurtlayacak diye. Doktor ödeyip ödemeyeceğine, psikolog dengesizliğimin derecesine karar verecekti.

İkisini de ters köşeye yatırdığımdan emin olarak konuştum.

“Neriman Teyze’yi rahat bırakacaksın,” dedim. “Yukarıda yapacağımız toplantının sonucu ne olursa olsun. Kadın ömründen ne kaldıysa örselenmeden yaşayacak.”

“Tamam,” dedi Kemal Arsan. Yıldız Turanlı yalnızca gülümsedi.

“Sözünü tutmazsan bu hastaneyi başına yıkarım,” dedim.

Yıldız Turanlı’nın gülümseyişi derinleşti. Kemal Arsan ciddiyetle tekrarladı.

“Tamam.”

Ayağa kalktım.

“Bize müsaade,” dedim.

“Kahveleriniz gelmedi,” dedi Kemal Arsan.
“Başka sefere,” dedim. Yıldız Turanlı da ayağa kalktı. Çantasını omzuna yerleştirdi.
“Siz bilirsiniz,” dedi Kemal Arsan. “Yukarıda görüşürüz.”
Cevap vermedim. Döndüm, kafeteryanın çıkışına doğru yürüdüm. Yıldız Turanlı koluma girdi. Hoşuma gitti bu. Çıkışımızı şaşırarak izleyen garson kıza sevimli bir gülücük gönderdim.
Yıldız Turanlı kolumu çevredekilere çaktırmadan sıktı bir yandan yürürken.
“Aslan Remzi Ünal,” dedi. “Yine de anlamadım doğrusunu istersen.”
“Bu işe karışanların içindeki masum diyebileceğimiz tek insan o kadın,” dedim. Kolumu sıkması hoşuma gitmişti.
Sanki anlamış gibi bir kez daha sıktı. Kendimi büyük bir marifet yapmış gibi hissettim.
Kafeteryadan çıkmıştık. Önümüzdeki büyük boşluğa baktım. Her şey aşağı yukarı bıraktığımız gibiydi. Kafenin hemen yanındaki ıvır zıvır satan dükkâna doğru yönlendirdim ikimizi de.
Yıldız Turanlı aniden durdu. Koluma hâkim olduğu için ben de durdum. Elini kolumdan çekti, yüzüme baktı.
“Kandırıyorsun beni yine Remzi Ünal,” dedi. “Kimsenin masum olmadığını defalarca sen söyledin bana. Bu kadının ayrıcalığı ne?”
Yüzüne bakarak gülümsedim. Dükkânın ön tarafındaki hazır çiçek buketlerini gözden geçirdim.
“Belki aklı başında olmadığı içindir,” dedim. “Diğerlerinin kafası maşallah çok iyi çalışıyor. Seç birini.”
“Benim için mi?” dedi.
“Hayır,” dedim.
Adlarını bilmediğim çiçeklerle dolu standın içinden birisini seçmek için buketleri eline alıp bırakırken konuştu Yıldız Turanlı. Çiçeklerin kendisi için olmadığına bozulmamıştı.
“Biliyor musun, suç psikolojisine önemli bir katkı sağladın bu söylediklerinle,” dedi. Seçtiği buketi bana gösterdi. Aldım elinden. Yapraklarla, şeffaf selofanlarla süslenmiş şişman yıldızlara benzeyen

çiçekleri vardı. Buketi dükkânından çıkıp gülümseyerek yanımıza gelen satıcı kıza uzattım.
“Nedir bunlar ve fiyatı nedir?” dedim.
Kız fiyatı bildi, çiçeklerin adını bilemedi. Cüzdanımı çıkarıp ödedim.
“Lilyum,” dedi Yıldız Turanlı. Hasta kabul bankosuna doğru yürüdük. Eli kolumda değildi şimdi.
“Yedim sanma ama numaranı,” dedi.
“Sen akıllı kadınsındır,” dedim.
“Asıl nedeni söylemeyecek misin?” dedi.
“Aslında basit,” dedim. “Yukarıdaki toplantıya gelmesi için ona bir neden vermeliydim. Ciddi bir neden. Verdim. Aldı.”
“Sen gerçekten dedektifin katili açıkladığı türden bir toplantı planlıyorsun Remzi Ünal...” dedi yandan yüzüme bakarak.
Ona cevap vermedim. Bankoya yaklaştık. Sultan Karakum yüzüme baktı.
“Ayla Hanım’ı bulur musun telefonda?” dedim.
Yıldız Turanlı da Sultan Karakum da elimdeki çiçeklere baktılar akıllarındaki soru işaretleriyle. Çiçeklerin Ayla Duman’a olmadığını söylemedim onlara artık.
Sultan Karakum telefonunun ahizesini eline aldı. Kulağına götürmeden öteki eliyle üç rakam tuşladı. Sonra dinledi.
“Bir saniye Ayla,” dedi, ahizeyi bankonun üzerinden bana uzattı. Uzanıp aldım.
“Neriman Teyze hangi odada?” dedim alo demesini beklemeden.
“Remzi Bey?” dedi. “Siz misiniz?”
“Evet,” dedim. “Kaç numarada yatıyor?”
“Rahat bırakamaz mısınız kadını?” dedi.
“Sadece ziyaret edeceğim,” dedim. “Çiçek bile aldım.”
Telefondan üç saniye kadar ses gelmedi. Sultan Karakum merakla yüzüme bakıyordu.
“382,” dedi sonra Ayla Duman. Sesi çok zayıftı. Üstüne gitmedim.
“Teşekkür ederim,” dedim. “Görüşürüz.”
“Lütfen kafasını daha çok karıştırmayın,” dedi kapamadan önce.
Telefonu Sultan Karakum’a uzattım. Yerine koydu. Yüzüme bakmaya devam etti.

“382’de kim yatıyor?” dedim.

Bir şey söylemeden bilgisayarının klavyesine eğildi. Bir şeyler yaptı. Kafasını kaldırdı işi bitince. Bilgisayarın söylediklerine inanmamış bir hali vardı.

“382 boş gözüküyor,” dedi.

“Birisi oraya hasta yatırmaya kalkarsa ne olur?” dedim.

Bir kez daha eğildi bilgisayarına.

“Oda müsait değil gözüküyor,” dedi kafasını kaldırarak. “Tıbbi donanımında arıza varmış.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Bankodan çekildim. Saatime baktım. Hasta ziyareti için zamanımız vardı biraz daha. Yıldız Turanlı’ya kafamla işaret ettim asansöre doğru.

Manhattan Medical’in asansörü bizi bekletmedi. İçerde sessizce aynaya baktık ikimiz de. Çiçeklerin elime yakışmadığını düşündüm nedense. Yıldız Turanlı kendi kendine gülümsüyordu görüntümüze bakarak. Birlikte hiç fotoğrafımız olmadığını fark ettim birden.

Asansörden ortalıkta kimselerin olmadığı bir koridora çıktık. Tam karşıdaki kapının numarasından 382’nin koridorun en ucunda olduğunu hesapladım. O yöne doğru yürüdüm. Yıldız Turanlı bir adım arkamdan geliyordu. Sağlı sollu kapılar kapalıydı. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Yalnızca Yıldız Turanlı’nın ayakkabılarının tıkırtısını duyuyordum.

382’nin kapısında derin bir nefes alma ihtiyacı duydum nedense. Kapıyı tıkırdattım. İçerden ses gelmesini beklemiyordum, gelmedi zaten. Hafifçe açtım kapıyı içeri doğru. Önce kafamı, sonra gövdemin geri kalanını soktum içeriye. Yıldız Turanlı da girebilsin diye bir adım daha attım.

Neriman Teyze’nin bizden önce gelen bir ziyaretçisi vardı.

Firdevs Işın yatağın başında bir sandalyede oturuyordu. Elleri kucağındaydı. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Eski hastasını görmüş bir hemşirenin yüzünde belirebileceğini sandığınızdan çok daha hüzünlü bir ifade. İçeri girdiğimizi fark edince dönüp baktı.

Neriman Teyze uyuyordu galiba. Bembeyaz saçları özenle taranmış, iki yanından üstündeki örtüye taşıyordu. Kırışık yüzü çakma klinikte gördüğümden çok daha huzurlu gibiydi. Tülbendi boynundaydı.

Firdevs Işın benden çok Yıldız Turanlı'yı inceledi. Bir şey söylemedi ama. Çiçekleri nereye bırakayım diye etrafıma baktım. 382 numaralı oda verdiğiniz paranın karşılığını aldığınızı hissettirecek kadar iyi ama boşa atmadığınızı hissettirecek kadar gösterişsiz döşenmişti. Asıl vurgu teknolojik ıvır zıvırını gözünüze çarpacak kadar sergileyen yataktaydı. Yıldız Turanlı arayışımı sezdi, buketi elimden aldı.

"Nasıl?" dedim Firdevs Işın'a.

"İyi," dedi. "Olabileceği kadar iyi."

"Konuştun mu?" dedim. "Bir şey söyledi mi?"

"Saçma sapan bir şeyler söyledi," dedi. "Daha çok saçmalamasın diye ben yanındayken söylediğim şarkıyı söyledim. Hatırladı. Sonra uyudu."

Yıldız Turanlı elinde buket, önümden geçerken yatağa çarptı. Yatak hafifçe yerinde oynadı. Neriman Teyze gözlerini açtı.

İhtiyar kadın önce beni gördü. Gözlerinde kocaman bir bulut vardı, yerini önce endişe sonra rahatlık aldı. Sevindim. Yıldız Turanlı'yı fark edince, yüzünde ne gördüyse hafifçe gülümsedi. Belki elindeki çiçektendir dedim içimden.

Sağına döndüğünde Firdevs Işın'ı gördü. Daha çok gülümsedi. Eski hemşiresi de ona.

"Nasılsınız Neriman Hanım?" dedim.

Gözleri bana döndü. Gülümsemesi silinmedi.

"İyiyim," dedi. Son derece aklı başında bir ifadeyle söyledi bunu. "Sen nasılsın İsmail oğlum?" dedi ardından.

İsmail olmayı kabul etmemin iyi olup olmayacağı üzerine düşündüm bir an. Kadının kalbini kırmayayım dedim içimden. Birçok şey olmuştum nasıl olsa, bir de İsmail olurdum.

"İyiyim Neriman Hanım," dedim.

Firdevs Işın'a döndü. Gözlerinde mahcup bir edayla konuştu.

"Kestirmişim..." dedi. "Çok uyudum mu?"

"Hayır," dedi Firdevs Işın. "Çok uyumadınız."

Yıldız Turanlı'nın elindeki çiçekleri gördü sonra. Yüzü biraz daha aydınlandı.

"O çiçekler bana mı?" dedi. "Çok güzeller."

"Size," dedi Yıldız Turanlı.

“Sen kimsin kızım?” dedi Yıldız Turanlı’ya.

“Ben... ben...” diye kekeledi Yıldız Turanlı. Kim olduğunu bilmediğine ilk kez şahit oluyordum. Onu kurtarayım istedim.

“Nişanlım, Neriman Hanım,” dedim.

“Kandırma beni İsmail,” dedi Neriman Teyze. “Parmağınızda yüzük yok. Beraber mi yaşıyorsunuz bakayım siz?”

Yıldız Turanlı bana baktı. Firdevs Işın gülümsedi.

“Hayır, o aşamaya gelemedik daha,” dedi Yıldız Turanlı. “İsmail ayak sürüyor biraz.”

“Aptallık etme İsmail oğlum,” dedi Neriman Teyze. Yüzünde istediğini söylemekte özgür aile büyüklerinin pırıltısı vardı. “Bak bu yaşa gelmişsiniz. Dünya güzeli, akıllı uslu bir kadın bulmuşsun. Takmayın etrafın söylediklerini, kim kime taşınacaksa taşınsın, bakın keyfinize.”

“Yaşa Neriman Teyze!” dedi Firdevs Işın.

Konuyu değiştirmenin zamanı geldi dedim içimden.

“İyi bakıyorlar mı sana burada Neriman Hanım?” dedim.

Yüzünü buruşturdu ihtiyar kadın.

“İyi baksalar ne olacak, bakmasalar ne olacak...” dedi. “Hastane köşesi işte... Evim gözümde tütüyor ama bırakmazlar ki.”

“Ben bakarım size,” dedi Firdevs Işın. “Eski günlerdeki gibi.”

Yıldız Turanlı elindeki buketi yatağın ayakucundaki yüksek sehpaya bıraktı. Ne yaptığını bilen birisinin adımlarıyla Neriman Teyze’ye yaklaştı. Elini örtülerin altında omzunun olması gereken yere koydu. Şimdiye kadar ondan duymadığım bir ses tonuyla konuştu. Televizyonlarda duyduğunuz psikologların ses tonuyla.

“Doktorlara da böyle bizimle konuştuğunuz gibi konuşursanız, sizi bırakabilirler,” dedi.

Neriman Teyze gözlerini indirdi.

“İsterseniz başka doktorlar getirebilirim sizinle konuşmak için,” diye devam etti Yıldız Turanlı. “İnsanların istediği yerde bakılması engellenemez. Kaç yaşında olursa olsun.”

Neriman Teyze’nin gözlerinden bir iki damla inmeye başladı yanağından aşağı. Kılını kıpırdatmadı ama, yatağın örtüsüne bakıyordu.

Firdevs Işın ihtiyar kadının boynundaki tülbendin ucunu aldı, gözlerinin yaşını sildi iki yandan.

“Üzülmeyin Neriman Hanım,” dedi Yıldız Turanlı. “Geçecek.”

Odanın kapısının arkamızdan açıldığını duyunca üçümüz de dönüp baktık. Ayla Duman girmişti içeriye. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Nasılsın anne, uyumak ister misin biraz?” dedi.

Neriman Hanım yattığı yerden doğrulmak ister gibi bir hareket yaptı.

“Nasıl uyuyayım, elektrik parasını ödemem lazım,” dedi. “Faturayı nereye kaldırdın ki... Ödemezsem keserler elektriği.”

23. BÖLÜM

Ayla Duman hiç yadırgamadı Neriman Akalın'ın söylediklerini. Türkiye'nin cari açığı hakkında makul bir değerlendirme yapmış gibi gülümsedi ihtiyara. Yatağa doğru yaklaştı. Yıldız Turanlı geri çekildi iki adım.

"Merak etme, ben ödedim elektrik faturasını," dedi.

Neriman Teyze ikna olmamış gibi göründü.

"Elektrik giderse Dallas'ı seyredemem," dedi. "Süü Alen, Süü Alen, alçak Jeyar," diye bağırdı. Yataktan kalkmak istiyor gibi ellerine dayanarak geriye itti kendini.

Ayla Duman omuzlarından nazikçe bastırdı kadını.

"Anne, sen biraz uyumaya gayret et," dedi.

Neriman Teyze sesini biraz daha yükseltti.

"Kadının tespih sesinden uyuyamıyorum," dedi. "Hu, hu, hu," diye taklit etti gövdesini öne arkaya sallayarak.

Sesine otoriter bir hava vermeye çalıştı Ayla Duman.

"Anne, uyumaya çalışmazsan doktoru çağırırım, iğne yaptırır sana," dedi.

Neriman Teyze omuzlarını teslim olmuş gibi indirdi. Gözlerini hepimiz üzerinde teker teker gezdirdi. Israrla Yıldız Turanlı'yı aradı tam karşısında görmeyince. Bulunca ona seslendi.

"Kızım, kurtar beni," dedi. "Kadının tespih sesini duyuyorum sürekli. Hu, hu, hu, diyor kafamın içinde. Kurtar beni. İsmail yardım eder sana. Gitsin elektrik parasını yatırsın."

"Tamam Neriman Teyze, merak etme sen," dedi Yıldız Turanlı.

Ayla Duman sen de kimsin der gibi Yıldız Turanlı'ya baktı. Sonra bana. Her şey yolunda, problem yok işareti çaktım başımla. Pek tatmin olmadı galiba.

"Artık annemin biraz dinlenmesine izin versek iyi olacak galiba," dedi ihtiyar kadının omuzlarından sıyrılmış örtüyü eski haline sokmaya

çalışarak.

Neriman Teyze bana bakıyordu şimdi.

“Hoşça kalın Neriman Hanım,” dedim. “Kızınız haklı, uyuyun biraz. Merak etmeyin, ben nişanlımın evine taşınacağım. Keyfimize bakacağız. Siz de gelirsiniz bir gün.”

Neriman Teyze söylediklerimi onaylıyormuş gibi gözkapaklarını kapadı, bir süre kapalı tuttu, sonra açtı. Gözlerinin içinde bir ışık gördüm sanki.

Yıldız Turanlı’ya başımla gidiyoruz hareketi yaptım. Ayla Duman’ın yanından sıyrıldı, ihtiyar kadının başına geldi.

“Görüşürüz Neriman Hanım,” dedi. “Merak etmeyin, tavsiyenize uyacağız.”

Neriman Teyze Yıldız Turanlı’ya küçük bir baş hareketiyle teşekkür etti. Kafasını Firdevs Işın’a çevirdi.

“Görüşeceğiz Neriman Teyze,” dedi eski hemşiresi. Kadın ona da başını salladı.

“Geliyorsunuz değil mi Ayla Hanım?” dedim. “Yukarda bekliyoruz.”

“Tamam,” dedi Ayla Duman. “Geliyorum.”

382 numaralı odadan çıktık. Arkamızdan kapıyı kapadım. Yıldız Turanlı soluğunu saldı gürültülüce. Gözlerimle teşekkür ettim ona. Asansöre doğru yürüdüm. Saatime baktım. Zamanıydı.

Asansörde sessizce yükseldik. Kimse aynaya bakmadı. Ara katlarda binen olmadı. Asansörlerin durmadan önce yaptıkları küçük sıçramada uyandık gündüz düşlerimizden.

Manhattan Medical’in son katına adım attık asansörün kapısından. Ortalıkta kimseler görünmüyordu. Cam kafese döndürdüm yönümü. Firdevs Işın arkamdan seslendi.

“Bir beş dakikamız var mı?” dedi.

“Elbette,” dedim.

“Lavaboya kadar gideceğim,” dedi. “Siz gidin isterseniz.”

Yıldız Turanlı ile koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladık. Cam kafesin bekçisi yerindeydi. Bize bakıyordu. Söyleyeceklerimi duyamazdı.

“İnsan bu tür bir hastalık numarasını doktorlara yutturabilir mi?” dedim.

“Doktorların yutmaya niyeti varsa, yutturabilir,” dedi Yıldız Turanlı.

Önünden geçtiğimiz odaların kapıları kapalıydı. Arkalarında neler olduğunu hayal etmedim. Demin yaşadıklarımız bana yetiyordu.

“Teşekkür ederim desteğin için,” dedim.

“İnsan istemese de heyecanlanıyor,” dedi Yıldız Turanlı. “Sen ne zaman taşınıyorsun benim eve? Kadına söz verdin.”

“Senin ev ikimize yetmez,” dedim.

“Senin bulduğun yeter miydi Remzi Ünal?” dedi.

“Gidip bakmalı bir,” dedim. “Belki genişlemiştir.”

“O kadar cesaretin varsa, gelirim seninle,” dedi.

O kadar cesaretim var mı bilmiyordum. Bildiğim şey yanımda olmasının hoşuma gittiğiydi. İki gün önce sürdürdüğüm hayatın boktan olduğunun farkındaydım. Hayatımın sonuna kadar öyle bir hayat da yaşayabilirdim kolaylıkla ama istemiyordum. Böylesi daha iyiydi.

“Bakalım gidip bir,” dedim. “İçeri girdiğimi görünce polis çağırmazlarsa komşular.”

“Çağırmazlar, burası İstanbul,” dedi Yıldız Turanlı.

Cam kafesin önüne gelmiştik. Soyadı Karakullukçu olmayan Ümran Hanım gözleri üzerimizde, bekliyordu. Cam kafesin cam kapısı açıktı. İçeri girdim. Yıldız Turanlı arkamdan.

“Toplantı odası hazır,” dedi cam kafesin bekçisi oturduğu yerden.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Sizin için ne yapabilirim başka?” dedi.

“Aşağıya, Sultan Karakum’a telefon edin,” dedim. “Orada bekleyen eli tespihli beyi alıp gelsin. Herhalde yerine birisini bulması gerekecek.”

“Ben hallederim onu,” dedi cam kafesin bekçisi.

“Tamam,” dedim. “Begüm Hanım tam nerede bilmiyorum. Arkadaşlarıyla hasret gideriyordu...”

“Bulurum ben,” dedi.

“Sinem Hanım’a haber vermek lazım başlıyoruz diye,” dedim. “Kemal Bey’le Ayla Hanım da gelecekler, biliyorlar.”

Başıyla İsmet Günaldı’nın odasını göstererek sessizce sordu cam kafesin becerikli bekçisi.

“İsmet Bey’i en son çağıralım,” dedim. “Herkes geldikten sonra...”

“Tamam.”

Unuttuğum kimse kaldı mı diye düşündüm. Ayakçı Burhan'a davetiye gerekmiyordu.

"Deminki hanım da gelecek," dedi Yıldız Turanlı dirseğiyle dirseğime dokunarak.

"Evet," dedim. "Asansörden birlikte çıktığımız hanım da gelecek, yanımızda görmüşsünüzdür. Tuvalete kadar gitti."

Ümran Hanım başını salladı.

"Hadi," dedim Yıldız Turanlı'ya. Toplantı odasının kapısını açtım, içeri girdik.

İsmet Günaldı'nın odasından bir miktar büyüktü toplantı odası ya da bana öyle geldi. Ortadaki yan yana iki masa tenisi boyutlarındaki masa tek egemen mobilyaydı. Kapkaraydı. Çevresine yine siyah, rahat görünen ama yayılmanıza izin vermeyeceği belli sandalyeler yerleştirilmişti. Her sandalyenin önünde bir bloknot ve kalem duruyordu. Masanın kapıya bakan kenarına yerleşen kimsenin tek başına oturması gerekir diye düşünülmüştü. Sandalyesi diğerlerinden farklı değildi ama. Hemen arkasında bir bilgisayar masası vardı. Ekranın yanında hastanede herkesin kullandığı kablosuz telefon cihazlarından biri duruyordu. Yan yana üç pencerenin olduğu duvarda buralarda sıklıkla gördüğünüz boylu boslu bitkiler sıralanmıştı. Pencereler açıktı.

"In ını ınnn," dedi Yıldız Turanlı. "Güzel oda."

Başımı salladım.

"Hazır mısın?" dedi.

Hazır olup olmadığımı tam bilmiyordum.

"Kervan yolda düzülür," dedim. "Hele bir yola çıkalım da."

"Ortalıkta hiç kül tablası görmüyorum," dedi Yıldız Turanlı. "İşin zor."

"Bir keresinde Sydney'e kadar tek sigara içmeden uçtum ben," dedim. Yardımcı pilot koltuğunda oturan denetimciyle girdiğim bahsi kazandığımı hatırlayarak.

Açık pencerelere baktım. Son derece davetkârlardı, yaramazlığa çağırıyorlardı insanı. Kocaman siyah masada patrona ayrılmış sandalyenin çaprazına oturdum. Elimle yanımdaki yeri gösterdim Yıldız Turanlı'ya. Ortada bahis yok dedim kendi kendime ardından. Cebimden sigaramı çıkarıp yaktım.

Yıldız Turanlı hoşgörülü bir ergen annesi gibi gülümseyerek oturdu yanıma. Bir şey söylemedi. Önündeki bloknot ve kaleme baktı.

Toplantı odasının kapısı açıldı. İsmet Günaldı'nın sekreteri Ümran Hanım göründü. Gövdesinin büyük bölümü kapının arkasındaydı. Odayı gözden geçirdi hızla.

"Bir ihtiyacınız var mı?" dedi. "Haber verdim insanlara."

"Bir kül tablası lütfen," dedim.

"Hemen," dedi, kapıdan geri geri çekildi.

Ucunda hızla biriken kül düşmesin diye sigaramı dik tutarak bekledim.

Ümran Hanım elinde kahvaltı tabağı büyüklüğünde pirinç bir kül tablasıyla girdi. Galiba İsmet Günaldı için bir pipo küllüğüydü. Sigara yerleştirme oyuklarına üç sigara yan yana sığardı. Ağır olmalıydı.

Önüme bıraktı. İkimize birden bakarak sordu.

"Bir şey ikram edeyim mi?"

Yıldız Turanlı kafasını salladı.

"Bir neskafe iyi gelir," dedim sigaramı külünden kurtardıktan sonra. "Sütsüz ve şekersiz."

Dumanın elimin ucundan pencereye doğru nazlı nazlı yönelişini seyrettim. Otel odamdakinden daha hızlı değildi. Keyfimin yerinde olduğunu hissettim. Gergin değildim. Waypoint'lerim aşağı yukarı belliydi kafamda. Ters rüzgârlar eserse alternatif iniş noktaları saptamış gibiydim. Yakıtım yeterliydi. Ağırlık hesaplarını yapmıştım. Yolcuları bekliyordum. Kabin memurum bile vardı. Güzel, akıllı, tecrübeli.

Açık kapıdan Firdevs Işın içeri girdi.

Genel bir bakışla gözden geçirdi toplantı odasını. Gördüklerini beğenmiş gibi sırıttı. Başıyla sessiz bir selam verdi ikimize de. Oturduğum noktanın tam çaprazına, masanın karşımdaki kenarının ucuna oturdu. Çantasını sandalyesinin arkalığına astı. Yüzünde oyunun başlamasını sabırsızlıkla bekleyen bir tiyatro severin ifadesi vardı.

Sigaramdan rahat bir nefes aldım. Pencereye doğru üfledim.

Yıldız Turanlı bloknotu açmış, bir şeyler çiziktirmeye başlamıştı. Danışanlarıyla yaptığı görüşmelerde aynı şeyi yapma alışkanlığı olup olmadığını bilmiyordum. Ondan başka klinik psikolog tanımamıştım

hayatımda. Aynı şeyi başka kimlerin yapacağını gözlemlemeyi not ettim kafamda.

Kapı bir kez daha hareketlendi.

Önce Ayla Duman girdi içeri. Arkasından elinde bir fincanla Ümran Hanım. Ayla Duman alışıktı toplantı odasına, hiç duralamadan kararlı adımlarla Firdevs Işın'ın arkasından yürüdü, İsmet Günaldı'ya ayrıldığı aşikâr olan sandalyenin sol çaprazına oturdu. Tam karşıma yani. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Bana, Yıldız Turanlı'ya ve başını çevirerek Firdevs Işın'a başıyla selam verdi. Boş konuşmalar yapmayacak kadar kafası dolu gibiydi.

Ümran Hanım ince porselenden çiçek desenli kulplu kahve fincanını tam önüme yerleştirdi. Kokusu muhteşem geldi burnuma.

"Sizler bir şey içer misiniz?" dedi Ümran Hanım sonra gelen iki kadına.

Firdevs Işın elini göğsünün ortasına götürüp reddetti ikramı. Ayla Duman eliyle masanın tümünü gösterdi.

"Herkese su getirirseniz iyi olur," dedi.

Ümran Hanım siparişi başıyla onayladı. Herhangi bir şey söylemeden odadan çıktı.

Kahvemden bir yudum aldım. Üstüne bir nefes daha çektim sigaramdan.

Birinci gonk çaldı galiba dedim içimden.

Kimse konuşmuyordu. Mecburen kahvemden bir yudum daha çektim mümkün olduğunca sessizce. Sigaramı son nefesten sonra söndürdüm. Saatime bakmam gerekiyordu, bakmadım.

Böyle durumlarda kimse karşısındakilerin ne düşündüğünü bilemez. Onları bir araya getiren mesele hakkında düşünebilirler de, düşünmeyebilirler de. Ben bir sonraki işimde paramı mutlaka peşin almam gerektiğini düşünüyordum. Birilerinin beni tutmasını gerektiren şey neyse, olan bitenin dozu arttıkça giderek önemsizleşiyor, yaptığımın karşılığını alma konusunda ben bile ağırdan almaya başlıyordum.

Sonra ihtiyar bir kadının gözyaşları önem kazanıyordu birden. Genç kadınların, arada sırada genç erkeklerin. Dünya kötüydü, insanların gözlerine yaşlar dolduruyordu. Yaptıkları ya da yapmadıkları şeyler yüzünden. Sonra pazarlığa başlıyorduk.

Sekreter Ümran Hanım bir kere daha girdi içeriye. Peşinde Tetik Osman vardı. Kasketini çıkarmıştı, tespihi elindeydi.

Ümran Hanım eliyle istediği yere oturabileceğini işaret etti adama. Tetik Osman masada oturanlara baktı. Beni görünce biraz rahatladı. Bedenini dik tutmaya özen göstererek yürüdü. Firdevs Işın'ın yanına, masanın öteki köşesine oturdu. Muhtemelen içgüdüsel, sınıfsal bir tercihti bu. Karşılığını Firdevs Işın'ın sandalyesini yarım santim ondan uzağa kımıldatmasıyla aldı. Fark etmedi bile bu hamleyi Tetik Osman, tespih tutan elini masaya koydu, diğeri yandan aşağı sallanıyordu. Cam kafesin bekçisi bir şey içmek isteyip istemediğini sormadan çıktı dışarıya.

"Cümleten selamünaleyküm," dedi Tetik Osman ortaya.

Firdevs Işın sesini çıkarmadı. Başını hafif öne eğmekle yetindi.

"Merhaba," dedi Ayla Duman. Yıldız Turanlı önündeki kâğıda çiziktirmeye devam ediyordu. Duymamıştı belki de. Ya da ben öyle düşünmeyi seçtim.

"Aleykümselam," dedim masanın çaprazından.

Tetik Osman da ikinci gonk sesini bekleyen sessizliğimize katıldı başını hafifçe bana doğru salladıktan sonra.

Açık pencereden bir ambulans sireni geldi. Giderek arttı, iki pencere arasında stereofonik bir geçişle zirvesine ulaştı. Ayla Duman'ın gözleri önce pencerelere, sonra önünde duran kablosuz telefona gitti. Parmakları kımıldamadı ama. Siren sustu. Bıraktığı boşlukta dışarıdan gelen öteki sesler kendilerini duyurdular. Vites değiştiren araçların motor inlemeleri, elbette kornalar, çocuk sesleri toplantı odasına doldu sanki.

Kapı bir kez daha açıldı.

Sinem Akalın tek başına göründü. Kapıyı ardından kapadı, masanın etrafında toplananları gözden geçirdi. Kararı hızlı ve kesindi. Derse geç kalmış öğrenci adımlarıyla Tetik Osman ve Firdevs Işın'ın arkasından yürüdü, Ayla Duman'ın yanına oturdu. Karşılıklı bakıştılar. Dikkatlerin üzerinde olmasından sıkılmış gibi sandalyesini masaya doğru yaklaştırdı. Bloknotunu önüne çekti. Bana baktı. Gözlerimle hoş geldin dedim.

Bir kez daha döndük toplu sessizliğimize. Her gelenden sonra biraz daha koyulaşıyor gibi geldi bana. Olsun dedim içimden, biraz sonra bol bol konuşacaktık.

Şimdi Begüm Kalyon girecek diye kendi kendimle iddiaya girdim. Anında kazandım. Görünürde her şeyi başlatan kız girer girmez kimseye bakmadan Yıldız Turanlı'nın yanına yürüdü. Karşılıklı gülümsediler oturmadan önce. Yerleşti, masaya yakınlaştırdı kendini. Sonra başını ileri uzatıp Yıldız Turanlı'nın yanından benimle selamlaştı. Gözleri Ayla Duman'a yöneldi benimle işi bitince. Elini hızla kaldırıp indirdi selam yerine. Ayla Duman ona kocaman bir gülümsemeyle cevap verdi.

İkinci gonk ne zaman çalacak diye geçirdim içimden.

İkinci gonk çaldı çalmasına ama galiba yalnızca ben duydum. Kapı kaçıncı kez bilmiyorum, açıldı, Kemal Arsan girdi içeriye. Peşinden Ayakçı Burhan...

Kemal Arsan kımıldamadan teker teker gözden geçirdi masanın etrafında oturanları. Benim patron sandalyesinin sağındaki yeri kaptığımı görünce kaşları çatılır gibi oldu. Galiba yerini almıştım. Umursamadım bunu elbette. Kemal Arsan da boş vermeye karar verdi. Yeni bir yer aradı kendine gözleriyle. Tetik Osman ve Firdevs Işın'ın arkasından yürüdü. Firdevs Işın tedirginlikle kımıldadı yerinden o arkasından geçerken. Ayla Duman'la Firdevs Işın'ın tam arasında, iki tarafına birer boş sandalye gelecek şekilde oturdu. Begüm Kalyon'un tam karşısına yani.

Odadaki herkes nereye oturacak diye gözleriyle takip etmişti onu. Arayışı bitince bir yerden işaret gelmiş gibi önlerine baktılar bu kez.

Ayakçı Burhan doktorun yerine oturmasını bekledi. Sonra çok daha önceden karar vermiş gibi en yakınındaki sandalyeye, masanın uzun kenarının ucundakine oturdu. Tetik Osman'la aynı hizada, masanın geri kalanına bakıyorlardı şimdi. Birbirlerine değil.

Sessizlik çok daha koyulaşmıştı şimdi. Bir neskafe daha istesem mi diye geçirdim içimden. Hemen vazgeçtim. Yıldız Turanlı'ya baktım. Bloknota karalamalar yapmaya devam ediyordu.

"Nasılsın?" dedim sesimi iyice alçaltarak.

Yüzüme baktı.

"Garip," dedi benim gibi alçak sesle. "Hep böyle mi olur?"

"Bilmem," dedim.

Kemal Arsan bizim konuşmamızdan cesaret almış gibi Ayla Duman'a döndü.

“Hastanın yakınları geldi mi, 102’deki?” dedi.

Ayla Duman’ın elleri önündeki telefona gitti. Vazgeçti. Önüne bakarak konuştu.

“Bilmiyorum,” dedi.

“Onlarla konuşmazsak Abdullah bir şey yapamaz,” dedi.

Ayla Duman cevap vermedi. Başını onaylayarak salladı yalnızca. Kemal Arsan umutsuz, önüne döndü. Bloknotu önüne çekti, itti sonra.

“İsmet Bey’i mi bekliyoruz başlamak için?” dedi bana bakarak.

“Sultan Karakum da gelecek,” dedim.

“Ne kadar sürer?” dedi gözleri benden çok Yıldız Turanlı’da.

“Bilmem,” dedim. “Size bağlı.”

Dudağını büzerek daha fazla konuşmamaya kararlı olduğunu gösterdi. Sesini duyunca ona dönen gözler yeniden masanın yüzeyini incelemeye başladı.

Evet, kahve ve sigara, dedim içimden.

Yüze kadar saymam bitmeden kapı yine açılacak diye iddiaya girdim kendi kendime. Ortalama bir tempoda saymaya başladım. Daha on dokuz demeden sihir çalıştı. Kapı açıldı. Sultan Karakum’a başımızı döndürdük hep beraber. Begüm Kalyon’un yanına oturdu hızla hareket ederek. Sandalyesini öne çekti. Gözleri önünde kımıldamadan oturdu.

Kemal Arsan sabırsızlanmış gibi yerinde kımıldadı.

Dur, üçüncü gonk şimdi çalacak dedim içimden ona. Haklıydım da.

Sultan Karakum’un ardından kapamadığı kapıda Ümran Hanım’ın gövdesi göründü. Hızla masada oturanları gözden geçirdikten sonra iki adım ileri atıp, yana, pencerenin önündeki bitkilere doğru çekildi. Kralın girişini duyuran sessiz bir teşrifatçı gibiydi.

İsmet Günaldı yüzünde galiba önceden hazırlanmış bir gülümsemeyle adım attı içeriye. Arkasında daha önce görmediğim bir adam vardı. Siyah takım elbiseli, sarı kravatı WWE güreşçilerininkine benzeyen torsosuna küçük gelmiş bir adam.

İsmet Günaldı hiç duraksamadan kendisine ayrılmış sandalyeye doğru yürüdü. Begüm Kalyon’un arkasından geçerken sırtına hafifçe dokunduğunu gördüm. Yerine oturdu. Sandalyesini çekti. Önündeki bloknotu düzeltti.

Üçüncü gonk sıkı çaldı dedim içimden.

Sarı kravatlı kocaman adam oturmamayı tercih etti. Kapının hemen yanında, ayaklarını bir omuz boyu açmış, kolları iki yanda dikildi.

İsmet Günaldı öksürdü. Gözler kapıdaki adamdan masanın öteki ucuna çevrildi. Benimki dahil. Fazla heybetliydi adam. Fazla heybetli adamlar genellikle kof çıkardı. Bazen de çıkmazdı. Kafamın kenarda köşede bir yerine yazdım bunu.

İsmet Günaldı tekrar öksürdü. Toparlayabildiği patron sesiyle konuşmaya başladı.

“Tarık Bey’i tanımıyorsunuz,” dedi. “Yeni anlaştığımız güvenlik şirketinin operasyon şefidir kendisi. Son zamanlardaki...”

Kapı bir kez daha açılınca sözü yarım kaldı. Kaşlarını çatarak kapıya baktı. Giren çocuğu görünce arkasına yaslandı.

Kapıdan giren garson yamağı kılıklı çocuğun elindeki tepside masanın etrafındakilerin hepsine yetecek kadar bardak ambalajlı su vardı. Hiç duralamadan Ayakçı Burhan’dan başlayıp sırayla herkesin önüne bir tane koymaya başladı. Bardak şişelerinden başka hiçbir şeye bakmıyordu. Sırayla bekledik önümüze koymasını. Kimse konuşmuyordu.

Çocuk siyah, kocaman masanın çevresindeki turunu tamamladı. Oturanlar kolay hareket etsin diye o arkalarından geçtikçe sandalyelerini hafif öne çekiyorlardı. İsmet Günaldı hariç. Masanın son uzun kenarına geldiğinde hızlandı çocuk. Tetik Osman’ın arkasından geçerken ayağı adamın sandalyesinin bacağına takıldı. Tökezledi. Elinde kalan son bardak uçtu. Ayakçı Burhan’ın ayağının dibine düştü. Çıkan sesten patladığını anladım.

“Aman koç!” dedi Tetik Osman.

Çocuk kıpkırmızı oldu toparlanmaya çalışırken. Eğilip düşürdüğü bardağı aldı.

“Şimdi, şimdi silerim ben,” dedi titrek bir sesle.

İsmet Günaldı masanın öteki ucundan seslendi.

“Kalsın, kalsın,” dedi. “Kurur o, hava sıcak. Sen çık, işimize bakalım.”

Yeniden İsmet Günaldı’ya çevirdik kafaları. Çocuğun kapıyı kapattığında çıkan sesi duyduk suskunluğumuzun ortasında.

İsmet Günaldı önündeki bardağı bloknotun yanına itti. Bir kere daha öksürdü.

"Dediğim gibi, son zamanlarda beliren ihtiyaç dolayısıyla Tarık Bey'in şirketiyle anlaştık," dedi. "Personeli en kısa zamanda gelip hastanemizdeki görevlerine başlayacaklar. Bugünkü, eee, toplantının önemine binaen, rica ettim, şahsen katıldı aramıza."

Kimse başını çevirip bu yeni işbirliğine hayırlı olsun dileğinde bulunmadı kapıdaki adama. Devam etsin diye bakıyorlardı İsmet Günaldı'ya.

İsmet Günaldı sandalyesinde şöyle bir kımıldadı. Bana baktı.

"Esas meseleye gelmeden önce," dedi. "Burada konuşulanların aramızda kalacağına ilişkin, hepinizin tanıdığını sandığım Remzi Ünal Bey'le tam mutabakatımız olduğunu belirtmek isterim. Öyle değil mi Remzi Bey?"

Başımı onay anlamında sallamam gerekiyordu. Öyle yaptım.

İsmet Günaldı devam etti.

"Bu pek de alışılmadık toplantıya kendisinin hastanemizin geleceğiyle ilgili endişeleri olduğunu duyduğumda razı oldum," dedi. "Anladığım kadarıyla aramızdan ayrılan sevgili arkadaşımız Hilmi'nin, eee, nasıl söyleyeyim, katledilmesiyle de ilgili bu mesele. O yüzden şimdi sözü ona bırakacağım. İnşallah hem bireysel olarak her birimize, hem de kurumsal olarak Manhattan Medical'e zarar gelmeden halledeceğiz bu meseleyi."

İsmet Günaldı susunca toplantı odasındaki sessizlik doruğuna ulaştı. Çoğunluk bana bakıyordu. Ben Yıldız Turanlı'ya baktım. Bana gülümsedi.

Konuşmaya başlayamadım ama. Kemal Arsan'ın kararlı sesi ağzımı açmamı engelledi.

"İşin içinde bir cinayet olduğuna göre, bu yaptığımız polisin, savcının işine müdahale olmayacak mı İsmet Bey?" dedi.

Soru kocaman toplantı masasının başında oturan İsmet Günaldı'ya yöneltilmiş olmasına karşın, çoğunluk bana baktı. İsmet Günaldı boynunu bükerek katıldı onlara.

"Polisin ya da savcının işini engelleyecek bir şey yapmayacağız," dedim. "Sadece konuşacağız."

"Diyelim ki konuştuk," dedi Kemal Arsan. "Sonra ne olacak?"

"Dağılacağız," dedim.

“İşin içinde bir cinayet varken mi?” dedi.

“Evet,” dedim.

“Yani, birazdan şurada bir katil belirlersek, çıkıp gitmesine izin mi vereceğiz?” dedi Kemal Arsan dudağında beliren gülümsemeyi gizlemeye gerek duymadan.

“Katilin burada olduğunu nereden biliyorsunuz?” dedim.

Kemal Arsan duraladı bu ihtimali hiç düşünmemiş gibi. Kararlılık dozu düşmüş bir sesle cevap verdi.

“Canım ne bileyim,” dedi. “Hani işlerin gidişatına göre söyledim öylesine... Özel dedektif, olaya karışmış insanlarla toplantı falan...”

Önümdeki su bardağını açıp iki yudum içmeyi sonraya erteledim. Onun yerine paketimi çıkardım cebimden. Kemal Arsan’a vereceğim cevabı düşünüyormuş gibi ağır ağır bir sigara çıkardım içinden. Ağzıma götürdüm, yakmadan konuştum.

“Olaya karışmış insanların bazıları aramızda değil,” dedim. “Hiçbirimizin de aramızdan birini tutuklama yetkisi yok.”

Kemal Arsan yeniden diklendi.

“O zaman niye yapıyoruz bu toplantıyı?”

Sigaramı yaktım.

“Masum olanları düşünerek,” dedim.

Kemal Arsan İsmet Günaldı’ya baktı. Yüzünde ne gördüyse uzatmamaya karar verdi galiba. Önünde bloknota indirdi gözlerini. Sigaramdan çektiğim nefesi havaya saldım. Başımın üstünden ağır ağır pencereye doğru yöneldi duman.

“Devam edelim lütfen,” dedi İsmet Günaldı.

“Sigara içmek serbest mi?” dedi Firdevs Işın.

Masanın etrafında gülüşmeler oldu. İsmet Günaldı tansiyonun düşmesinden hoşnut bir sesle konuştu.

“Remzi Bey’in biraz da emrivaki yaparak elde ettiği hakkı öteki nikotin bağımlılarından esirgemek doğru olmayacak galiba,” dedi. “Ricam hepimiz birden içip, içmeyenleri boğmayalım.”

Bana döndü.

“Buyurun...” dedi.

Sigaramdan bir nefes daha çekerek kutladım ayrıcalığımı. Masanın etrafında bana bakarak ağzımdan çıkacakları bekleyenleri teker teker süzdüm. Yeni güvenlik şirketinin operasyon müdürü Tarık'a baktım en son. Kollarını kavuşturmuştu göğsünde. Konuşulanları duymuyormuş gibi, İsmet Günaldı'nın arkasındaki duvara dikmişti gözlerini.

"Kemal Bey'i anlıyorum," dedim. "Muhtemelen resmi bir sonuç çıkmayacak bir toplantıda saatler kaybetmek istemiyor. Haklı. Hepimizin işi gücü var. O zaman..."

Sigaramdan bir nefes daha çekip, önümdeki kocaman kül tablasına bastırarak söndürdüm. Toplantı odasındaki sessizliğin iyice kıvama gelmesini bekledim yeniden konuşmadan önce. Ağzımdan çıkan her kelimeyi vurgulayarak, ağır ağır konuştum.

"Hilmi Akalın'ı, bu masanın köşesinde oturan Firdevs Işın hanımın yatak odasında, göğsünden tek kurşunla vuran kimse, çıksın ortaya, dağılalım," dedim. "Gerçekten hepimizin işi gücü var."

Sessizlik iyice koyulaştı. İnsanlar birbirine baktı. Kimse konuşmadı, öksürmedi bile.

Yeniden teker teker hepsinin yüzüne bakarak ciddi olduğumu gösterdim. Kısılmış gözleri ve sımsıkı kapanmış dudaklarıyla beni anladıklarını ama söz almaya niyetleri olmadığını söylediler bana. Bu kararlarını sınasınlar diye içimden beşe kadar sayarak bekledim.

"Pekâlâ," dedim süre bitince. "Başlıyoruz."

24. BÖLÜM

Sandığımın aksine, bir rahatlama havası esti masanın etrafındaki dokuz kişinin arasında. Tek gerilen Yıldız Turanlı'ydı.

Saatime baktım. Hafiften acıkmaya başlamıştım. Bu iş biter bitmez Yıldız Turanlı'ya bütün diyet alışkanlıklarını yerle bir edecek bir öğlen yemeği ısmarlamaya karar verdim.

Biraz da abartarak önümdeki bardaklı su ambalajını kenarından ağır ağır açmaya koyuldum. Kolay açılsın diye koydukları tırnak her zamanki gibi direndi. Başarınca küçük bir yudum aldım. İyi geldi. Bir yudum daha içtim.

Bardağı yerine bırakınca konuşmaya başladım.

"Bu işe müstakbel bir ailenin parçalanmasını önlemem istendiği için müdahil oldum," dedim. Tam karşımdaki Kemal Arsan'a bakmıyordum. "Genç bir doktor, aynı hastanede çalıştığı nişanlısını merak ediyordu. Kız ortalıklardan kaybolmuştu kendisine haber vermeden."

Bir yudum su daha içtim. Yavaş yavaş ısınıyordum.

"Ortalıktan kaybolan bir hemşireyi aramaya başlamak için çalıştığı hastane en makul başlangıç noktasıydı. Buraya geldim. Konuştuğum çalışma arkadaşlarının ikisi nerede olduğunu bilmiyorlardı."

Ne Ayla Duman ne de Sultan Karakum beni onaylamak için bir hareket yaptılar. Diğerleri ağzıma bakıyordu.

"Yine de kayıp hemşire hanım, çok gerekirse kendisine ulaşmaları için bir numara bırakmıştı. Aradım o numarayı. Açılmadı. Telesekretere kendisine yardımcı olabileceğimi, beni aramasını söyleyen bir mesaj bıraktım."

Ayla Duman sanki uykudan uyandırılmış gibi sıçradı sandalyesinde.

"Kim verdi o numarayı size?"

"Siz," dedim.

"Vermedim ki ben numarayı size," dedi. "İstediniz ama vermedim. Çok iyi hatırlıyorum."

“Parmaklarınız verdi,” dedim. “Benim yerime siz aradınız, ben de parmaklarınızın gösterdiği yoldan ilerledim.”

Yıldız Turanlı gözlerini masadan ayırmadan hafifçe gülümsedi. Ayla Duman küsmüş gibi dudaklarını büzerek sandalyesinde geriye yaslandı. Devam ettim.

“Gerçekten de güvenlik tedbirlerine ihtiyacı var bu hastanenin,” dedim İsmet Günaldı’ya bakarak. “Sigara içmek için binanın önüne çıktığımda bir gasp teşebbüsüne uğradım güpegündüz.”

İsmet Günaldı gözlerini kocaman açarak bana baktı. Sonra kafasını salladı.

“Ciddi bir teşebbüstü bu,” dedim. “Cerrahların eskiden kullandıkları türden bir bisturi vardı serserinin elinde.”

Yıldız Turanlı çatık kaşlarının altındaki şimşek çakan gözlerini bana çevirdi. Görmezliğe geldim. Balmumcu’da olanları daha dikkatli anlatmaya karar verdim içimden ama. Bir yudum su daha içtim.

“Bu küçük ziyaretim bana iki şey öğretti,” dedim.

Kemal Arsan öne doğru eğildi oturduğu yerde. İlk kez gerçekten kiminle dans ettiğini bilmek istiyormuş gibi dikkatliydi yüzüme dikilen gözleri.

“Bir,” dedim. “Kayıp hemşiremiz yalnızca duygusal nedenlerle kaybolmamıştı ortalıktan. Arkadaşlarına söyleyemediği türden bir nedeni vardı kaçmasının...”

Bir yudum daha aldım bardağımdan.

“İki,” dedim. “Ortalıkta sorular soran bir adam birilerinin hoşuna gitmemişti.”

“Nasıl?” dedi Firdevs Işın.

“Daha önce böyle bir olay olmuş muydu hastanenin çevresinde?” dedim İsmet Günaldı’ya dönerek. Başını olumsuz anlamda salladı.

“Mevlut Pehlivan Sokağı, gündüz gezen tinercileriyle meşhur bir sokak değil,” dedim. “Üzerime özellikle salındı çocuk. Merak ediyorsanız şu anda hastanenin önünde. Buraya şu an aramızda olan birisiyle geldi.”

“Kiminle?” dedi Ayla Duman diğerlerinin merakına tercüman olduğunu belirten bir sesle.

Cevabımın yalnızca ona olmadığını masanın çevresinde oturanların hepsine birden hızlı bir bakış atarak gösterdim.

“Çeşitli vesilelerle bu masadakilere çeşitli güvenceler vermiş bulundum,” dedim. “Sözümü tutmak için isim kullanmıyorum.”

“Bilen kendini bilir diyorsunuz yani...” dedi Ayla Duman.

“Evet,” dedim. “Hikâyeme dönebilir miyim?”

“Lütfen!” dedi İsmet Günaldı masanın neresinde oturduğunu hatırlatmak isteyen bir sesle.

“Buradaki işim bitince, peşine düştüğüm hemşirenin yakın arkadaşı olan başka bir hemşirenin evine gittim. Bu hemşire hastanede çalışmıyordu ama. Yaşlı ya da terminal dönemdeki hastalara evlerinde bakıyordu. Kendisiyle konuşurken kayıp hemşiremizi bulma çabamda yalnız olmadığımı gördüm. Şu anda aramızda olan bir beyefendi, adamlarıyla evi bastı. İki numaralı hemşireden, bir numaralı hemşirenin nerede olduğunu öğrenmeye çalıştı.”

Firdevs Işın Ayakçı Burhan’a nefret içeren bakışlarla baktı. Ayakçı Burhan önüne baktığı için görmedi onları.

“İki numaralı hemşirenin eziyet görmemesi için patırtı çıkardım. Biz al takke ver külah itişirken iki numaralı hemşire, ben geldiğimde orada olan ve bizi yalnız bırakma nezaketini gösteren genç bir kadınla evden çıktı. Patırtı sona erdiğinde eve şöyle bir göz atmak istedim.”

Dudağım tahmin ettiğimden erken kurumaya başlamıştı. Çok konuşursanız böyle olurdu. Önümdeki bardaktan biraz daha su içtim. Dibini bulmuştum. Babaannelerinden heyecanlı bir masal dinler gibi beni dinleyenlere döndüm. Sesime istemediğim halde dramatik bir eda yerleşmişti birden.

“Yatak odasında bir ceset vardı,” dedim. “Göğsünden tabanca ile vurulmuştu, yatağın üzerinde yatıyordu.” Birileri hıçkırır diye bekledim ama kimseden ses gelmedi.

“Muhtemelen ben gelmeden önce olmuştu bu iş,” dedim. “Ben oradayken olsaydı sesi mutlaka duyardım. Polisin gelme ihtimaline karşı hızla terk ettim evi.”

Sanki benimle birlikte evden çıkmışlar gibi soluklarını saldı dinleyenlerden birkaçı. Kimler olduğunu görmedim. Tetik Osman dimdik oturuyordu sandalyesinde, tespihi çevirmeyi bırakmıştı.

“Birinci perdenin sonu. Sorumu başka biçimde tekrarlıyorum şimdi,” dedim. Tane tane konuştum. “Hilmi Akalın’ı kimin öldürdüğünü ya da bunu

anlamamızı sağlayacak bir şey bilen var mı aramızda?”

Daha dostane bir sesle ekledim.

“Ben burada öğrendiklerimi dışarda kimseye anlatmayacağıma söz verdim, hatırlatırım.”

“Ben değilim,” diye bağırdı Begüm Kalyon. “Ben odaya girdiğimde Hilmi çoktan ölmüştü.”

“Ben de,” dedi Firdevs Işın hemen ardından. “Size uzun uzun anlattım olanları.”

“Siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz?” dedi Ayla Duman.

“Hayır,” dedim. “Çok ciddiyim.”

“Neler olduğunu biliyorsanız açık açık konuşun,” dedi. “Böyle ince ince işkence etmenize gerek yok. Yok, eğer bilmiyorsanız, bırakın gidelim. Sizin dedektiflik oyununuzla çok eğlenmiyoruz. İşimiz gücümüz var.”

Zamanı geldi dedim içimden. Paketimden bir sigara daha çıkarıp dudağıma yerleştirdim.

“Bence mahzuru yok,” dedim. “Ne diyorsunuz İsmet Bey?”

İsmet Günaldı kritik zamanlarda toplantıya ağırlığını koyan lider edasıyla konuştu sanki. Onu dinlerken sigaramı yaktım.

“Hikâyenin hastanemizin geleceği konusuyla ilgili bölümüne daha gelmedik,” dedi. “Doğrusu kızmayın ama o konuyla daha çok ilgileniyorum.”

Lafı İsmet Günaldı’nın bıraktığı yerden alırmış gibi yaptım.

“Ve oraya gelmemiz için benim biraz daha konuşmam gerekiyor,” dedim. “Üstelik hatırlatırım, kimseyi burada tutma yetkim yok, sıkılan çıkabilir benim açımdan.”

İsmet Günaldı da beni tamamladı.

“Bu bir iş toplantısı aynı zamanda, unutmayalım,” dedi. “Bir konunun uzmanını davet ettiğim bir iş toplantısı.”

“Hanımefendi hangi konunun uzmanı?” diye araya girdi Kemal Arsan Yıldız Turanlı’yı kafasıyla göstererek. “Beyefendiyi anladık ama...”

Yıldız Turanlı bana baktı. Hangi konunun uzmanı olmasının daha uygun olacağını düşünmeye çalıştım. Gerek kalmadı. Benim yerime Begüm Kalyon cevap verdi.

“Yıldız Hanım,” dedi. “Ülkemizin geriatrik psikoloji konusundaki ender uzmanlarından biridir ve sanıyorum Remzi Bey’in biraz sonra dile getireceği bazı konularda diyeceklerini duymamızda fayda olacak.”

Kemal Arsan başını önce sağa, sonra sola salladı dudağını büzerek.

“Öyle olsun,” dedi.

Fırsattan istifade derin bir nefes çektim sigaramdan.

“Buyurun,” dedi İsmet Günaldı bana. Sigara yaktığımı yeni fark etmiş gibi baktı.

“Kimse masayı terk etmediğine ve deminki soruma cevap alamadığıma göre kronolojik olarak anlatmaya devam ediyorum,” dedim. “Yatak odasında çok değil ama ortada bir tabanca olmadığını anlayacak kadar kaldım. Evin sahibi hanımla sohbetimizi bölen adamlardan birine, ortadan hemen toz olmalarının kendi yararlarına olacağını söyledikten sonra dışarı çıktım.”

Ayakçı Burhan kafasını salladı kendi kendine. Kimse ona bakmıyordu. Masadaki diğerleri yeniden babaannelerinden tatlı tatlı masal dinliyorlarmış gibi bir ruh haline bürünmüşlerdi. Kemal Arsan bile.

“Kaldığım yere dönünce iki telefon mesajı buldum. Birisi müşterimdendi. Gelişmeleri merak ediyordu. İkincisi aradığım hemşire hanımdan. Profilo’daki Starbucks’ta randevu veriyordu bana.”

Sigaramdan bir nefes daha çekip bir sonraki cümlemi ayarlamaya çalışırken kapı önce tıklandı, hemen ardından açıldı. Sekreter Ümran Hanım bütün heybetiyle belirdi kapıda. Hepimiz o tarafa döndük.

Mahcupça gülümsedi eli kapının tokmağında.

“Özür dilerim İsmet Bey,” dedi. “İçecek bir şey ister misiniz diye sorayım dediydim.”

“Hayır, hayır!” diye bağırdı İsmet Günaldı. “İstersek ben haber veririm.” Eliyle gitmesini işaret etti üst üste. Daha da mahcup olan cam kafesin bekçisi geri geri çekildi. Kapıyı sessizce kapadı.

İsmet Günaldı bana baktı. Devam ettim. Bir kahve iyi olurdu gerçi ama şimdilik yapacak bir şey yoktu.

“Starbucks’ta buluşacağım kimse ortalarda değildi. Beklemeye karar verdim. O değil ama başkaları geldi.”

Ayla Duman lafı ağzımdan aldı. İki yanına baka baka konuştu.

“Begüm beni de...” dedi. Sonra eliyle ağzını kapadı. “Şey pardon, unuttum. Remzi Bey’in aradığı hemşire beni de aradı. Starbucks’a gelmemi söyledi. Kendisinin başına ne geldiğini merak eden, eee, bir yöneticiyle birlikte geldik.”

Sonra topu yeniden sahibine gönderdiğini gösterdi kollarını masanın üstünde iki yandan bana doğru uzatarak.

“Sizi çağırırken bir neden gösterdi mi?” dedim.

Cevap vermeden önce omzumun üzerinden arkamdaki pencereye baktı. Sonra Begüm Kalyon’a.

“Tam hatırlamıyorum,” dedi. “Galiba işler karışık falan gibi bir şeyler söyledi. Konuşmamız lazım falan...”

Hafif yana eğilerek Begüm Kalyon’a sordum.

“Doğru hatırlıyor mu Ayla Hanım?” dedim.

Begüm Kalyon başını öne eğdi.

“Kelimesi kelimesine neler söylediğimi hatırlamıyorum ama öyle bir şeyler...” dedi.

Biraz üstüne gitmeye karar verdim.

“Kelimeler önemli değil,” dedim. “Benimle buluşmaya onu da çağırmanız için aklınızdan geçen gerçek neden neydi?”

Masadakiler Begüm Kalyon’a bakıyorlardı şimdi. O da kafasını kaldırdı, kendisine bakanları süzdü. Bir eşikten atlamışçasına kafasını dik tuttu konuşmaya başlamadan önce.

“Korkmuştum,” dedi. “Hilmi’yi öyle görünce çok korkmuştum. Telefon notunu dinlemiştim ama sizin kim olduğunuzu, beni neden aradığınızı bilmiyordum. Yanımda birisi olsun istedim.”

“Ama ikimizi de beklemediniz, gittiniz...”

“Gitmek zorundaydım!”

“Neden?”

Begüm Kalyon Profilo Starbucks’ın girişinde Ayakçı Burhan’la karşılaşma anını zihninde geri çağırmaya çalışıyormuş gibi tavana baktı bir süre. Masanın etrafındakiler sessizlik içinde bekliyordu.

“Birisi beni çağırıyordu,” dedi gözleri hâlâ tavanda takılı olarak.

“Kim?” dedim.

Gözlerini tavandan indirdi Begüm Kalyon. Kafasını hafif yana çevirerek Ayakçı Burhan'a baktı. Ayakçı Burhan bloknotla masaya konulan kalemi elinde evirip çeviriyordu. Kızın kendisine baktığını sezince kalemi çevirmeyi kesti. Önce İsmet Günaldı'ya, sonra Kemal Arsan'a baktı. Bir şey söylemedi ama. Yüzü heykele dönmüş gibiydi.

Begüm Kalyon bana döndü.

"Kim olduğunu söylemesem?" dedi.

Sigaramı bir kez daha bastırdım önümdeki kül tablasına. Etti iki dedim içimden.

"Bana göre hava hoş," dedim. "Biliyorum zaten."

"O zaman niye soruyorsunuz?" dedi Begüm Kalyon.

"Cevabı aramızdan birinin de duymasını istemiştim ama önemi yok artık," dedim. "Bir sorum daha var."

"Bana mı?" dedi.

"Evet," dedim. "Ayla Hanım'ı çağırdığınızda, ona Hilmi Akalın'ı yatakta öyle gördüğünüzü söylediniz mi?"

Ayla Duman atıldı Begüm Kalyon konuşmaya fırsat bulmadan.

"Hayır, söylemedi," dedi.

"Söylemediniz mi?" dedim Begüm Kalyon'a bakarak.

Begüm Kalyon kafasını aşağı yukarı salladı yalnızca. Önüne bakıyordu.

"Neden?" dedim.

Kafasını kaldırdı. Gözlerimin içine baktı.

"Çok üzüleceğini biliyordum," dedi. "Telefonda söylemek istemedim. Yüz yüze, ne bileyim, uygun bir şekilde söyleyeyim dedim. Yanında olayım."

"Anladım," dedim. "Çok ince düşünmüşsünüz."

Cevap vermedi Begüm Kalyon. Hâlâ önüne bakıyordu. Nerede kaldığımı hatırlamak ister gibi sustum. İnsanlar konuşmamı bekliyorlardı. Derin bir nefes aldım. Saatime baktım.

Yıldız Turanlı'nın önündeki su bardağını aldım. Bu kez daha az uğraşarak açmayı başardım. Sessizlik içinde beni izliyorlardı. Bardağı ağzıma götürüp neredeyse yarısını içtim.

Firdevs Işın sigarasını yakıyordu ben bardağı masaya koyduğumda. Yüzünde yaramaz bir öğrenci ifadesi vardı. Önümdeki kül tablasını ona

doğru iteledim. Karşıya geçti tabla ama Kemal Arsan'ın önünde yerçekimine eklenen sürtünme gücüyle kalakaldı. Adam belirgin bir nezaketle tablayı Firdevs Işın'ın önüne bıraktı.

"Kurala uyuyorum, değil mi?" dedi Firdevs Işın.

Kimse ona cevap vermedi. Kafalar yeniden bana döndü.

"Randevusuna gelmeyen birinci hemşireyi gören olup olmadığını anlamaya çalıştık," dedim. "Yanında olmasını istediği için çağırdığı, eee..."

Ayla Duman yardımıma koştu.

"Hasta koordinatörü..." dedi.

Bıraktığı yerden devam ettim.

"Hasta koordinatörünün çabalarıyla kel kafalı bir adamla biraz konuştuğunu, sonra onunla birlikte ayrıldığını öğrendik..."

Hayır, devam edemedim.

Cam kafesin bekçisi yeniden girdi içeriye. Toplantı odasındaki herkes dönüp ona baktı. Kimse bir şey söylemedi ama yüzündeki telaş ifadesini görünce.

"Polisler..." dedi. "Polisler geldi."

Toplantı odasının içinde bir sessizlik oldu. Ayakçı Burhan ayağa kalktı, hemen oturdu.

"Ne, ne, ne polisi?" dedi İsmet Günaldı.

"Cinayet Bürosu'ndanız dediler," dedi sekreteri. "Sizinle görüşmek istiyorlar."

"Hassiktir!" dedi İsmet Günaldı. Sonra eliyle ağzını kapadı. "Özür dilerim," dedi Ayla Duman'a bakarak. "Neredeler şimdi?"

"Aşağıda."

"Sen ne dedin?"

"Şu anda bir toplantıda, haber vereyim dedim."

İsmet Günaldı elini saçlarının üzerinden geçirdi. Toparlak suratı biraz kızarmış gibiydi. Bana baktı.

"Telaşlanmayın," dedim. "Naziktirler. Bir iki soru soracaklardır. Bir görüşün bakalım."

"Benimle gelir misiniz?" dedi.

Anında sattım İsmet Günaldı'yı.

“Tarık Bey’i alın,” dedim. “Onun yanınızda olması daha anlaşılır bir şey.”

Elini bir kez daha geçirdi saçlarının üzerinden. Kapının yanında ellerini önünde birleştirmiş duran güvenlikçiyle bakıştı. Ne gördüyse yüzünde rahatladı sanki. Derin bir nefes aldı.

“Tamam,” dedi daha çok kendi kendine. Ayağa kalktı. Herkes bu kez ona bakıyordu.

“Toplantıya biraz ara veriyoruz arkadaşlar,” dedi. “Memur beylerle bir görüşsem iyi olacak. Belki daha sonra işimize yarayacak şeyler de öğreniriz kendilerinden.”

“Elbette,” diyerek destekledim onu.

“Aranın ne kadar olacağını bilemiyorum,” dedi kapıya doğru Ayla Duman’ın sandalyesinin arkasından yürüyerek. Kemal Arsan’ı geçince durdu.

“Dağılalım şimdi,” dedi. “Görüşmem bitince çağırırım sizi.”

Kemerini yukarı çekti iki eliyle. Kapıya doğru, hafif sarsak, yürüdü. Siyah takım elbiseli, sarı kravatlı kocaman adam yana çekildi ona öncelik vermek için. Ayakçı Burhan kimseyi beklemeden, yeni operasyon şefini hafifçe iteleyerek kapıdan çıktı, görünmez oldu.

Kemal Arsan ayağa kalktı. İkilinin odadan çıkışını ciddi bir suratla izledi.

“Dağılmadan iki satır konuşalım seninle,” dedi sağında kendisinden sonra ayağa kalkmış olan Ayla Duman’a. Kız başını salladı. Seyyar telefonunu eline aldı. Kapıya doğru yürüdü.

Firdevs Işın’la Begüm Kalyon bana bakıyorlardı. Tetik Osman hızlı hızlı tespih çeviriyordu. Yıldız Turanlı’nın gözü kapıdaydı.

Kemal Arsan’la Ayla Duman ağır hareketlerle toplantı odasından çıktılar. Kapı arkalarından açık kaldı. Sultan Karakum ağır ağır kalktı sandalyesinden. Nereye gideceğini tam bilemeyen birinin adımlarıyla çıktı. Gidenlerin arkasından baktım.

“Ben şuracıkta oturup rahat rahat bir sigara içeceğim,” dedim yerimden kalkmadan. “Deminkilerden bir şey anlamadım.”

Firdevs Işın’a doğru konuştum.

“Bence bu hastanedeki en güvenli yer aşağıda bekleyen diğer hastaların yanı,” dedim. “Fırtına dinince ben ulaşırım sana.”

Firdevs Işın elindeki sigarayı önüne kadar seyahat etmiş kocaman kül tablasına bastırdı. Çantasını omuzladı, hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi. Arkasına bakmadan çıktı.

“Benimle de konuşmak isterler herhalde...” dedi Begüm Kalyon endişeli bir sesle.

“Bir hemşire üniforması bul ve ortalarda fazla dolaşma yeter,” dedim.

Çok iyi bir fikirle karşılaşmış gibi anında ayağa kalktı. Önce bana, sonra Yıldız Turanlı’ya baktı. Bir şey söylemeden çıktı odadan.

“Bana bir emrin var mı patron?” dedi Yıldız Turanlı.

“Var,” dedim.

Odada bizden başka kalan tek adama baktım konuşurken.

“Tetik Osman’la Neriman Teyze’nin yanına inin,” dedim. “Ben haber verene kadar ayrılmayın.”

İkisi birden ayağa kalktılar. Tetik Osman uzun süre hareketsiz oturmaktan rahatsız olmuş gibi ayağını silkeledi. Tespihinin dönüş hızı artmıştı. Kasketini kaldırdı yine de, altından başını sıvazladı.

“Yanına yalnızca sen gir,” dedim Yıldız Turanlı’ya. “Konuşmaya çalış.”

“Ne soracağım?” dedi.

“Bilmem,” dedim. “Bir şeyler söylemek isterse kendi söyleyecek. Sen her zamanki aktif dinleme tekniklerini konuştur yeter.”

Tetik Osman’a döndüm.

“İçeri kimsenin girmemesini sağla olabildiğince,” dedim. “Hasta çamaşır değiştiriyor filan gibi bir şeyler söyle. Dinletemezsen arıza çıkarma, sen de gir içeriye. Yalnız bırakma onları.”

Tetik Osman kafasıyla tamam işareti yaptı. Yıldız Turanlı masadaki bloknot ve kalemi aldı.

“Görüşürüz,” dedi. “Sen ne yapacaksın?”

“Dedektiflik,” dedim. “Kapıyı arkanızdan açık bırakın.”

Yıldız Turanlı tuhaflıklarına alıştım der gibi omuzlarını silkti. Kapıya yürüdü. Tetik Osman ona yol verdi. Çıkmadan önce başıyla beni selamladı.

Toplantı odasının içinde yalnız kalmıştım. İlk iş bir sigara yaktım. Masanın çevresinden yürüyüp Firdevs Işın’ın oturduğu sandalyenin önündeki kül tablasını aldım. Yerime döndüm.

Kapının boşluğunun ortasından İsmet Günaldı'nın odasının kapalı kapısı gözüküyordu. Sol kenarı cam kafesin bekçisinin koltuğunun sırtı, sağ kenarı pencerenin önündeki bitkinin yeşilliği sınırlıyordu. Özellikle bakılmazsa, toplantı odasının derinliğinde oturduğum için beni görmeleri düşük ihtimaldi. Yine de biraz daha geriye aldım sandalyemi.

Bekledim. Aceleyle iki nefes daha çektim sigaramdan, söndürdüm. Ben şimdi yarım kalmış bir toplantının yeniden başlamasını sabırsızlıkla bekleyen katılımcısıydım. Belki hastaneye tek kullanımlık şırınga satacaktım kolilerce, belki Çin'de yaptırdığım protezleri... Kim bilir, bir özel sağlık sigortası şirketinin yöneticisi de olabilirdim.

Camlı kafese giren birden çok ayak sesi duydum iki dakika geçmeden. Sert sesli birilerine, Ümran Hanım kısaca bir şeyler söyledi. Koltuğunu geri itti, ayağa kalktığını gördüm. İsmet Günaldı'nın kapısını açtı, girmeden kenara çekildi.

İki deri, bir blucin kumaşından mont geçti toplantı odasının kapısının aralığından. Önde yürüyen deri montlunun saçları grileşmişti. Blucin montlunun elinde telsiz vardı. Kapı arkalarından kapandı.

Ümran Hanım kapının önünde, sanki arkasında olup bitenleri görebilecekmiş gibi durdu sırtı bana dönük. Çoktandır görmem gereken bir şeyi görüyorum hissine kapıldım. İçeriyi mi dinleyecek dedim sonra kendi kendime. Beni yanılttı. Döndü, üniformasının yakasını düzelterek koltuğuna doğru yürüdü. Oturdu. Yakın gözlüklerini taktı.

Şimdi telefon çalacak dedim içimden. Polisler de insandı, onlara da çay kahve ikram edilirdi.

Telefon yirmi saniye sonra çaldı. Hemen sustu sonra. Koltuğun arkalığının ileri geri sallandığını gördüm.

Ümran Hanım gövdesinin yarısını göstererek kalktı koltuğundan. Görüş sahamın dışına çıktı. İçimden saymaya başladım.

Yüz yirmi sekize geldiğimde elinde bir tepsiyle yeniden göründü. Üzerinde üç ince belli çay bardağı vardı. Kapıyı tıklattı, cevap beklemeden içeri girdi. Kapıyı arkasından kapadı.

Çıktığında tepsi boştu. Hızını hiç kesmedi, toplantı odasına, bana doğru yürüdü. İçeri girdiğinde beni görünce hiç şaşırmadı.

"Bir şey ister misiniz Remzi Bey?" dedi toplantı odasına iki adım atıp.

Biraz bilgi fena olmaz dedim içimden.

25. BÖLÜM

Bir insandan ne kadar büyük bir şey istersen, yerine getirmesi şansın o kadar azalır demişti bir zamanlar, dediğine güvendiğim bir arkadaşım. Büyük değişiklikler, büyük fedakârlıklardan korkar insanlar. Küçükten başla.

“Bir kahve rica edebilir miyim,” dedim. “Lütfen sade olsun, şeker de istemem.”

“Hemen,” dedi cam kafesin bekçisi. Bir şey daha söyleyecekmiş gibi durdu, sonra geri geri yürüdü. Kapının aralığından görünmez oldu.

Sandalyemde arkaya doğru kaykıldım. Bilirdi bu işleri arkadaşım. Reklamcıydı. Kendisi için de büyük değişiklikler istemişti. Kendisinden beklenmeyen şeyler yapmıştı. Şimdi kim bilir nerelerdeydi? Yürüyen bir toplantı odasında yaptığını yüzüne vurmuş, çekip gitmiştim hayatından. Yaptığını hiç affetmemiştim, beni affedip etmediğini bilmiyordum. Etmiştir umarım dedim kendi kendime.

Gözlerim İsmet Günaldı’nın kapalı kapısında, dışarıyı dinledim. Deminkine göre daha sakindi. Ameliyatlar, cinayetler, yalanlar yoktu.

Ümran Hanım çok bekletmedi beni. Polislere götürdüğü çaylardan daha sıcak olacaktı elinde aynı tepsiyle getirdiği kahvem. Önüme bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Hemen gitmedi. Tepsiyi koca gövdesinin arkasına saklayarak durakladı. Yüzünde konuşmak istediğini belirten bir ifade vardı. İşime geldi bu.

“Otursanıza,” dedim.

İkiletmedi. Begüm Kalyon’un oturduğu sandalye esnedi ağırlığının altında.

“Ne olacak bu işler?” dedi. “Başımız belada mı Remzi Bey? Bu toplantı, polisler, çok tedirgin oldum.”

Kahvemden bir yudum aldım. İki gündür içtiğim en iyi kahve olmaya adaydı. Bu hissi kaçırmamak için yudumu ikiledim hemen.

“Hallolur,” dedim. “Senin korkman için bir neden yok bildiğim kadarıyla.”

“Ne bileyim?” dedi. “Haberlerde görüyorum. Birini polisler aldığında arkasında hep sekreterleri de oluyor. Çantalarını yüzlerine tutup...”

“İsmet Bey’i alacaklarını düşündüren şey nedir sana?” dedim.

Pencereden dışarı baktı.

Reklamcı arkadaşımın teorisi patlıyor dedim içimden.

“Yok bir şey...” dedi bu kez masanın kenarına bakarak. “Aslında yok gerçekten bir şey...”

Alçak yine de haklıymış dedim içimden. Demir tavındaydı ama. “Hastanenin ana sözleşmesi kolayda mı?” dedim.

“Ana sözleşme mi?” dedi.

“Evet,” dedim. “Şirket kuruluş sözleşmesi. Hani ortakların falan yazılı olduğu...”

“A, evet,” dedi Ümran Hanım. “Vize başvurusunda koyarız dosyaya hep. Ne olacak ki?”

“Ona bir göz atabilsem...” dedim. Bir yudum daha aldım önümdeki cömert boyutlardaki fincandan. “Kahve süper olmuş bu arada.”

“Teşekkür ederim,” dedi. Aklı kahvede değildi ama.

“Bilemiyorum,” dedi boynunu hafifçe yana doğru eğerek. “Size göstermek doğru olur mu?”

“Bu gizli bir bilgi değil bildiğin gibi,” dedim. “Resmi gazetede yayımlanır bunlar. Her isteyen bulabilir. Biraz zaman alır o kadar.”

“Biliyorum,” dedi. “Yine de...”

“Kimin başının belada, kimin olmadığını gösterebilir öte yandan,” dedim. “İki dakikalığına bakacağım.”

Gözleri patronunun oturduğu sandalyeye gitti bu kez. Dışardan küçük bir kız sesi popüler bir reklam cıngılının ilk iki dizesini bağırdı. Sesten ilham aldı sanki koca gövdesinden beklenmeyecek bir ataklıkla ayağa kalktı.

Teşekkür ederim alçak dedim içimden. Her neredeysen.

Kahvemden bir yudum daha aldım beklerken. Hafifçe soğumasına rağmen hâlâ iyiydi. Ellerimin içi kaşınıyordu hafiften. Para gelmeyeceğine göre bilgi gelecekti.

Bilgiyi beklerken boşluğu kahvenin keyfini çıkararak değerlendirdim. Bütünüyle soğumasına izin vermeden üst üste yudumlar aldım. Fincanın dibini gördüm. Ümran Hanım içeri girmeden hemen evvel.

Hâlâ tereddütlü gibi uzattı elindeki klasörü bana. Mavi, kalın bir klasördü. Sırtında Manhattan Medical Genel Evrak yazıyordu hiç yakışmayan gotik harflerle.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bir ricam daha var."

"Buyrun," dedi.

"Kendi çevrenizde şöyle bir döner misiniz?" dedim. "Yavaş yavaş."

Ne istediğimi anlamamış gibi yüzüme baktı. Gerginleşmemişti ama. Parmağımla daireler çizerek ne istediğimi bir kez daha anlattım. Hafifçe gülümsedi. İki elini belinin hizasında hafifçe açarak kendi etrafında döndü. Görmem gerekeni gördüm. Yaşa Ümran Hanım dedim içimden.

Turu bitince müsamere kızları gibi hafifçe dizlerini büktü, doğruldu cam kafesin bekçisi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Cevap vermedi. Gözlerimi önüme indirip klasörü açtım.

Manhattan Medical İstanbul Sağlık Hizmetleri Anonim Şirketi Ana Sözleşmesi şeffaf bir şömizin içinde, diğer belgelerin üzerinde duruyordu. İlk sayfasındaki bir dolu imza ve damga, Resmi Gazete harflerini çok daha ciddi bir hale büründürüyordu. Şömizden çıkarmama gerek yoktu kâğıtları, aradığım bilgi ilk sayfanın tepesindeki 1. Madde'nin altında yatıyordu.

Devamını okuyamadım. Ümran Hanım'ın çıkarken açık bıraktığı kapının boşluğunda, İsmet Günaldı'nın odasının kapısının açıldığını gördüm.

Eli telsizli montlular, hoşça kal yerine ne diyeceklerse demişlerdi galiba içerdekine, oyalanmayıp cam kafesin kapısına yöneldiler peş peşe. Arkaya baktığımı gören Ümran Hanım da döndü ama kaçırdı polislerin gidişini.

Peşlerinden İsmet Günaldı çıktı. Oyalanmadan toplantı odasına, bize doğru yürüdü.

Çok fazla zorlanmışa benzemiyordu. Elini alnından başının gerisine doğru geçirdi yine de. Koridorda yürüyen üçlünün peşinden bakan gözlerinde panik ya da rahatlama görmedim.

"Geçmiş olsun," dedim toplantı odasına adım attığında.

“Teşekkür ederim,” dedi. Ayakçı Burhan’ın oturduğu sandalyeye bıraktı kendini. Önündeki su bardağının ambalajını benden çok usta hareketlerle açtı. Yarısını dikti kafaya.

“Ohhh!” dedi bardağı masaya bırakırken. Etrafına baktı sonra.

Anlatacak diye bekledim. Tam aksine elimdeki dosyayı göstererek sesini yükseltti.

“Bu ne geziyor burada?”

Ben cevap vermeden atıldı cam kafesin bekçisi.

“Remzi Bey rica etti, ben getirdim,” dedi. “Ana sözleşmemize bakacakmış. Sakınca görmedim.”

Başımla onayladım söylediklerini. Elimi klasörün üstünden kaldırmadan sordum.

“Neler sordular?” dedim.

İsmet Günaldı bardağın geri kalanını da dikti kafasına. Ağzının kenarında kalan su damlacıklarını sildi elinin tersiyle.

Toplantı odasında yalnızca dördümüzün olmasına hayıflanıyormuş gibi elini salladı.

“Bir şey sormadılar,” dedi. “Katili bulmuşlar.”

Verdiği haberin üzerimizdeki etkisini ölçmek ister gibi baktı bize. Ümran Hanım ellerini göğsünde birleştirdi. Ağzından ses çıkmadı. Yüzü gülüyordu galiba ama.

“Yakalamışlar mı?” dedim yüzümde ciddi bir ifadeyle.

“Daha değil,” dedi İsmet Günaldı. “An meselesiymiş dediklerine göre.”

“Kimmiş?”

Katilin adının ne önemi var yani şimdi der gibi yüzüme baktı.

“Soyadı Topal, neydi adı, dilimin ucunda, serserinin tekiymiş...”

“İskender,” dedim. “İskender Topal. Söyleseydiniz de Silivri taraflarına baksalardı.”

“Tanıyor musunuz?” dedi İsmet Günaldı. Neredeyse öksürecekti şaşkınlıktan.

“Yolumuz kesişmişti,” dedim aynı ciddiyetle.

“Neyin nesidir bu adam?” dedi İsmet Günaldı. “Madem tanıyorsunuz. Niye öldürsün ki Hilmi’yi?”

“Polisler söylemedi mi?” dedim.

“Vallaha sordum,” dedi İsmet Günaldı. “Sordum. Şahsı yakalayınca daha ayrıntılı bilgi edineceğiz falan gibi bir şeyler söylediler.”

“İyi,” dedim. “Bekleriz o zaman. Çok fazla kaçamaz.”

İsmet Günaldı söylediğimi değerlendiriyormuş gibi düşündü bir an. Sonra başını kimi düşüncelerini silkelercesine silkeledi. İki eliyle birden vurdu masaya gövdesini geri atıp.

“Tamam,” dedi. “Ümran Hanım, milleti toplayalım ufaktan. Haberi verelim, herkes işine gücüne baksın.”

Ümran Hanım kafasını salladı. Telefonuna bir an önce ulaşmak ister gibi hızla odadan çıktı. Ben cebimden sigaramı çıkardım. Bu haberden sonra hakkım galiba dedim içimden. Ağzıma yerleştirdim.

İsmet Günaldı sigaramı yaktığımı görmek istemiyordu sanki. Oturduğu yerden kalktı. Pencereden dışarı baktı. Kapıya döndü.

Çıkmadan yakaladım onu sesimle. Sigaramı yakarken sordum.

“Öbür mesele ne olacak İsmet Bey?” dedim.

Döndü. Pişmiş aşa katacak suyu nereden bulduğumu soruyordu yüzü.

“Hangi mesele?” dedi.

“Manhattan Medical’in geleceği,” dedim. “O konuda ne açıklayacaksınız insanlara?”

“Haa, şu mesele,” dedi.

“Şu mesele,” dedim.

Elini kafasının üzerinden geçirdi. Kolunun üzerinde benim görmediğim bir iplik parçasını yakalayıp nereye atması gerektiğini bulmak ister gibi etrafına baktı. İki adım attı, pencerenin önündeki adını bilmediğim bitkinin saksısına bıraktı. Doğruldu.

“Top sizde,” dedi. “Esas mesele çözüldüğüne göre, duruma uygun, eee, yuvarlak bir şeyler söyleyin, dağılalım. Çok kafaları karışmasın ama.”

Döndü. Sıkıntıya el koymuş bir yöneticinin adımlarıyla çıktı toplantı odasından. Muhtemelen bir pipo tüttürecekti.



Bir kez daha yalnızdım toplantı odasında. Birazdan dolacaktı. Klasörü önüme çektim, rahatça okumak için açtım yeniden. Engellendim ama.

Ümran Hanım içeri girdi. Telefonuyla arasına girildiği için sinirliydi sanki.

“Rica etsem,” dedi elini uzatarak. “İsmet Bey o dosyayı kaldır ortadan dedi odasına girerken.”

Oturduğum yerden görüyordum ama sordum.

“Kapısı kapalı mı?”

Cevabını bildiği halde arkasını döndü, baktı.

“Evet,” dedi.

“Öyle dur orada,” dedim. “Kapısı açıldığı an sana uzatıyor olacağım.” Cevabını beklemeden gözlerimi önüme indirdim.

Manhattan Medical İstanbul Sağlık Hizmetleri Anonim Şirketi Ana Sözleşmesi’ne göre, şirketin bir numaralı kurucusunun adı Neriman Akalın’dı. İkametgâh adresi Kavacık’ın ilerisinde bir siteydi. Uyruğu bir sonraki uzun numaradan görülebileceği gibi Türkiye Cumhuriyeti’ydi.

İki numaralı kurucu ortak İsmet İsmail Günaldı adını taşıyordu. Şişli’de bir apartmanda oturuyordu. Elbette T.C. uyruğundaydı.

Altındaki ortağın adını daha önce duymamıştım. Şenol Yurdatapan. O da Şişli’de oturuyordu.

Dördüncü ortak Mine Yurdatapan’dı.

Sonuncu ortak Hilmi Akalın’dı. Oturduğu yerin artık önemi yoktu.

Şirketin unvanı, amacı, süresi ve merkezi maddelerini hızla geçtim. Sermaye maddesinde durdum. Şaşırtıcı değildi.

Buna göre Manhattan Medical İstanbul Sağlık Hizmetleri Anonim Şirketi’nin sermayesinin neredeyse tamamı Neriman Akalın’a aitti. Diğerlerinin hissesini toplasanız ortaklar genel kurulunda bitki çayı içelim önerisine karşı sade Türk kahvesi içelim demeyi aklınıza bile getiremezdiniz.

Yönetim kurulu başkanlığı doğal olarak tek büyük ortağa tevdi edilmişti. Yardımcısı İsmet İsmail Günaldı’ydı.

Sözleşmenin diğer sayfalarına bakmaya gerek duymadım. Son sayfadaki imzalardan karakter tahlili yapacak değildim. Klasörü kapatıp iç içe iki kapıyla aramda duran Ümran Hanım’a uzattım.

“İlginç adamsınız Remzi Bey,” dedi alırken. Ona bakmadım.

Başımdan gidişini bir sigarayla kutladım. Dumanlar pencereye doğru uzandı, dağılıp dışarı çıktı. Yıldız Turanlı'yı Tetik Osman desteğinde ihtiyarın yanına gönderdiğim için tebrik ettim kendimi.

Çok beklemedim. İlk Sultan Karakum girdi toplantı odasına. Başıyla selam verdi bana. Yanıtladım. Toplantı dağılmadan önceki yerine oturdu.

Sonra Begüm Kalyon geldi. Ortadan kaybolarak bir dizi hadisenin meydana gelmesine neden olmaktan memnunmuş gibi hafif kırıtarak girdi içeriye. Yerine doğru yürüdü. Oturmadan önce Yıldız Turanlı'nın sandalyesine baktı sanki oraya oturacakmış gibi, sonra vazgeçti. Sultan Karakum'a bir şey söyledi duyamadığım. Sonra bana döndü.

"Ay, üstümden bir yük kalktı," dedi.

"Türk polisi yakalar," dedim. Gülümsedi. Bana mı polise mi anlamadım.

İsmet Günaldı kapıda gözüktü. Masanın çevresinde oturanlara şöyle bir baktı. Son gelen olmadığı için rahatsız olmuş görünmüyordu. Üzerine bir sevimli yönetici havası gelmişti. Masanın öte yanındaki boş sandalyelerin arkasından dolanarak yerine geçti. Oturdu.

"Haydi bakalım," dedi. "Kimler eksik?"

"Kemal Bey'le Ayla Hanım kardiyoloji katındaydılar," dedi Sultan Karakum. "Geliyorlar."

Hep beraber sustuk. Sigaramdan son bir nefes çekip kül tablasına bastırdım.

Firdevs Işın'ın gözlerinde bir parıltı vardı içeri girdiğinde. Işıl ışıl gözleriyle baktı bana oturmadan önce.

"Ne diyorsunuz Remzi Bey?" dedi. "Sıyırttık galiba."

"Öyle gözüküyor," dedim. Benim gözlerimde ışıltı var mıydı bilmiyordum.

"Bundan sonra da konuşmak isterler mi benimle?" dedi sandalyesini biraz arkaya alıp yerleşirken. "Eve dönebilir miyim mesela?" Bir yandan da Begüm Kalyon'a bakıyordu.

İyi soruydu. Cevabını biliyordum ama bir tur pas geçtim. İsmet Günaldı'ya döndüm.

"Ne diyorsunuz?" dedim. "Siz konuştunuz polislerle."

İsmet Günaldı kendi halindeydi. Seslendiğimi algılayınca toparlandı.

"Neye ne diyorum?" dedi iki yanına bakarak.

“Bu İskender Topal’ın Hilmi Bey’i öldürdüğü evde oturuyor Firdevs Hanım,” dedim. “Evine dönüp dönemeyeceğini merak ediyor. Havaları nasıldı?”

İsmet Günaldı bakışların üzerinde toplanmasından memnun gibi konuştu.

“Vallahi tam bilemeyeceğim elbette,” dedi. “Daha çok adamı yakalamaya konsantre olmuşlardı gibime geldi.” Gözleri kapıdaydı konuşurken.

Önce Ayla Duman girdi içeriye. Kablosuz telefonu elindeydi. Önüne bakarak yerine doğru yürüdü. Hemen ardından Kemal Arsan. Yeni bir şeyler atıştırmış gibi dudaklarını yaladı yerine geçerken. Birbiri ardına oturdular. İkisi de İsmet Günaldı’ya baktı devam etsin diye.

Onun yerine ben konuştum.

“Yakaladıktan sonra tatbikat için getirirler eve,” dedim.

“Ne tatbikatı?” dedi Ayla Duman.

Ona değil ortaya konuştum pişmiş aşa su katmaya niyetli sesimle.

“Zanlıyı olay mahalline getirip neyi nasıl yaptığını ayrıntılarıyla anlatmasını isterler,” dedim.

“Ayy, o korkunç adamları bir daha mı göreceğim yani?” dedi Firdevs Işın.

“Mecburen,” dedim. “Verdiği cevapları da dinleseniz iyi olur.”

“O da ne demek?” dedi Begüm Kalyon.

Yine ortaya konuştum.

“Soracakları sorulardan ilki eve nasıl geldin, nasıl girdin olacaktır,” dedim.

“Yani?” dedi Begüm Kalyon.

“Nasıl girdi?” dedim bu kez ona bakarak. “Kapının kilidi sağlamdı ben geldiğimde.”

“Siz nasıl girdiyseniz öyle girmiştir,” dedi Firdevs Işın. “Hilmi Bey kapıyı açmıştır.”

“Güzel,” dedim Firdevs Işın’a bakarak. “Yatak odasına neden geçtiler peki?”

“Neden bu sorular şimdi?” dedi İsmet Günaldı. “Ne yapmaya çalışıyorsunuz?”

“Hiç,” dedim. “Aklıma geldi soruyorum. Daha başka sorular da var elbette yanıtlanacak.”

“Polisin yanlış sonuca vardığına mı işaret etmek istiyorsunuz?” dedi İsmet Günaldı.

“Aklımdan bile geçmez,” dedim. “Polisi eleştirmek haddim değil. Hele vardıkları sonuçtan herkes memnun olduğuna göre...”

“Bu da ne demek!” diye bağırdı İsmet Günaldı. “Açık konuşun Allah aşkına!”

Kemal Arsan odaya girdiğinden beri ilk kez konuştu.

“Sakin olun İsmet Bey,” dedi. “Beyefendi bu saçma sapan toplantıda parlak dedektiflik gösterisini yapamadığı için ortalığı kışkırtıyor. Biz işimize bakalım.”

İsmet Günaldı çok kolay sakinleşti.

“Tamam Remzi Bey,” dedi. “Bağırdığım için özür dilerim. Bu mevzuyu kapadıysak öteki mevzuya geçelim. Hepimizin işi gücü var. Buyurun.”

Çeneni kapayamıyorsun değil mi Remzi Ünal dedim içimden. Kapama sakın.

“Hastanenin geleceğine sıra geldiyse, aramızda bir eksik olduğunu düşünmüyor musunuz?” dedim.

İsmet Günaldı barışmışız hissi veren bir ses tonuyla konuştu.

“Karşıda oturan beyler eksik,” dedi. “Bir de yanınızdaki psikolog hanım.”

“Kel kafalı arkadaşı bir daha göreceğimizi sanmıyorum,” dedim. “İşe polis karıştı. Öteki ikisi nöbetteler. Yine de bir eksik var.”

“Kim?”

“Sinem Hanım,” dedim. “Sinem Akalın.”

“Ah, Sinem,” dedi Ayla Duman. “Sinem bu işlere karışmaz. Zorlasanız karışmaz.”

“Manhattan Medical İstanbul Sağlık Hizmetleri Anonim Şirketi’nin bir sonraki genel kuruluna ortak olarak katılabileceğini biri ona söylerse, belki tutumunu değiştirir,” dedim.

“Ah, doğru,” dedi İsmet Günaldı. “Hilmi yüzünden.”

Başımı onaylayarak salladım.

“Tamam o zaman,” dedi. “İsterseniz çağıralım. Bana pek katılır gibi gelmiyor ama.”

“Aksini düşünüyorum,” dedim.

İsmet Günaldı kapıya baktı Ümran Hanım’a seslenecek gibi. Son girenler kapatmıştı. Yüzünü buruşturdu. Sultan Karakum’a seslendi.

“Sultan, rica etsem,” dedi. “Ümran’a bir söylesen de, Sinem’i de neredeyse bulup çağırsa buraya.”

Sultan Karakum cevap vermeden ayağa kalktı. Kapıyı açıp çıktı.

“Bu muydu hastanenin geleceğiyle ilgili söyleyeceğiniz?” dedi İsmet Günaldı bana dönüp.

“Başka şeyler de var,” dedim.

“Buyurun lütfen,” dedi sesine sabırsız bir ton vererek.

Sandalyemde geriye yaslandım. Epey göz bana bakıyordu. Lafa başlayamadım ama. Yeni atanmış güvenlik operasyon şefi Tarık içeri girdi kapıyı tıklatmadan. Doğrudan İsmet Günaldı’ya baktı. Kafasını aşağı indirdi, kaldırdı. Patronunun karşılık verip vermediğini görmedim. Ellerini önünde kavuşturup kapının yanında dikildi. Ancak o zaman baktı masanın etrafındakilere.

İsmet Günaldı tekrar bana döndü. Bir şey söylemedi.

Yeni bir sigaraya ihtiyacım olduğu düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım.

“Verdiğim söze dayanarak isim zikretmeyeceğim,” dedim. “Sadece tarihe bir not düşüyorum. Bu konuda bir şey de yapacak değilim. Bana ne. Yalnız hastanenizin içinde bir urun büyüdüğünü bilmenizi isterim. Kanserli bir ur...”

Begüm Kalyon başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Diğerleri tavana vurmuş bir ciddiyetle dinliyorlardı beni.

Sultan Karakum içeri girdi. Toplantı masasının çevresindeki gerginliği sezince sesini çıkarmadan yerine oturdu.

“Birileri...” diye devam ettim. “Polisin işe karışması gereken bazı tıbbi vakalarda, bu rahatsızlığı ortadan kaldıracak bir mekanizma kurmuş...”

İsmet Günaldı’nın iki kaşı birden yukarı kalktı.

“Demek ki böyle bir ihtiyaç vardı piyasada,” dedim anlayışlı olmayı taklit eden bir tavırla. “Bu ihtiyacı karşılayınca para kazandılar. Herkes memnun.”

Kemal Arsan nasıl devam edeceğimi çılgınca merak ederek bakıyordu gözüme. Oralı olmadım.

“Anladığım kadarıyla bu alternatif sağlık hizmetini kuranlar işi biraz ağırdan almaya karar verdiler. Belki de tümden vazgeçecekler. Buna güvenerek polise haber vermedim bu hastaneyle ilişkilerini.”

İsmet Günaldı derin bir soluk verdi.

“Madem...” dedi. “Bu oluşum hastanemize zarar vermeyecek bundan sonra o kadar, neden şimdi gündeme getiriyorsunuz?”

“İki nedenle,” dedim. “Belki bundan sonra dikkat edersiniz bu tip şeylere...”

İkinciyi söyletmedi İsmet Günaldı. Kendini tutamamış gibi yüksek sesle konuştu.

“Tarık Bey’in şirketini neden devreye aldım sanıyorsunuz Allah aşkına?” dedi.

“İkinci neden daha önemli,” dedim. “Bu oluşum, Manhattan Medical’in ortaklık yapısını kökünden değiştirecek bir operasyonda kullanıldı.”

Tam bunu söylediğim anda Sinem Akalın kapıdan içeri girdi.

Bir önceki seansta Ayla Duman’ın yanında sessizce oturan Sinem Akalın’dan çok daha farklı bir Sinem Akalın’la karşı karşıya olduğumu hemen anladım. İnsanlar değişiyordu, hem de hızla. Bu kadar büyük bir değişim şaşırtıcıydı yalnızca. Şimdi içeri giren genç kadın, yalnızca topuzunu açıp saçlarını iki yandan sallandırınca yılın bütün Türkiye güzeli adaylarını yarışmadan çekilecek güzelliğe kavuşmakla kalmamış, gözlerine yerleştirdiği kararlılıkla bütün damat adaylarını korkutacak bir sertliğe kavuşmuştu. Siyah başhemşire üniformasının üstten iki düğmesini açmış olmasının bu değişimdeki rolü de önemliydi elbette.

Sergilediği yeni Sinem Akalın’ın odadakilerin tümü tarafından yeterince algılandığından emin, ağır adımlarla daha önce oturduğu yere doğru yürüdü. Jüri sessizce izledi bu etkileyici kostümlü geçiş saniyelerini. Yerine oturunca önündeki bloknotu iteledi, dirseklerini masaya yerleştirip başını dikleştirdi.

İsmet Günaldı yutkundu konuşmadan önce. Başhemşiresinin yeni görünümü mü yoksa Manhattan Medical’in yeni ortaklık yapısından söz etmem mi daha şaşırtıcıydı onun için, karar veremedim.

Beni aydınlattı.

“Hilmi’nin hissesi yönetimde önemli bir değişiklik yaratacak kadar büyük değil,” dedi. “Ne olabilir ki?”

“Neriman Teyze’nin akli melekelerindeki kayıp resmileştirilirse olabilir,” dedim.

“Bunun için yakınlarından birisinin başvurması gerekir yanılmıyorsam,” dedi İsmet Günaldı. “Böyle bir girişim olmadı şimdiye kadar.”

“Sizi uyardığım mekanizma burada devreye giriyor işte,” dedim.

“Yani?” dedi.

“Neriman Teyze burada adını vermediğim kişilerin çalıştırdığı çakma kliniğin elindeydi,” dedim.

“Rapor almak için mi?” dedi.

“Belki de alınmasını önlemek için,” dedim.

“Aklım karıştı,” dedi İsmet Günaldı.

“Çok karmaşık değil,” dedim. “İki ihtimal var. Şirketin en büyük hissesine sahip ortağın, affedin beni sözcük için, bunaması, mirasçısı durumunda birisinin durumu resmileştirip, vesayet peşine düşmesine yol açmış olabilir. Ya da tam tersine, bu durum işine gelmeyen başka bir yakını, bunun gerçekleşmemesi için tedbir almak istemiş olabilir.”

Masanın etrafındakiler Roland Garros finalinde şahin gözü çekiminin ne göstereceğini çılgınca merak eden seyirciler gibi izliyorlardı bizi. İsmet Günaldı kamerayı kapatmayı denedi elini kafasının üzerinden geçirerek.

“Bütün bunları burada konuşmamıza gerek var mı?” dedi.

“Konuşmamız gereken bir nokta daha var bu konuda ama,” dedim.

“Aman Allahım!” dedi. “Bitmiyor bir türlü. Nedir?”

“Taraflardan biri yalnızca raporla yetinmek istemeyebilir,” dedim.

Bu sefer konuşmadı İsmet Günaldı. Neyi kastettiğimi anlamıştı, ancak topa vurmaktan kaçındı. Gözlerime rica ederek baktı devam etmem için. Kendi ortama kendim kafa vurdum.

“Ya Neriman Teyze götürüldüğü çakma klinikte Hakk’ın rahmetine kavuşsaydı?” dedim.

Masanın etrafındakiler karışık bir biçimde konuşmaya başladılar. İtiraz ediyorlardı düşünceme sanki ama kimin ne dediğini tam anlamadım kargaşada. Ayla Duman’ın gözleri ateş saçıyordu ama. Bana mı yoksa dile getirdiğim düşünceye mi çıkaramadım. Sinem Akalın kararlı sükûnetini

koruyor gibiydi. Firdevs Işın mesleğine ihanet edenlere küfrediyordu belki ağzının içinden.

“Bunu yapabilecek bir alçak olabilir mi?” dedi İsmet Günaldı.

“Düşmenin sınırı yok,” dedim.

26. BÖLÜM

“İnanamıyorum,” dedi İsmet Günaldı. “Gerçekten inanamıyorum. İhtiyar bir kadını ortadan kaldırmayı aklına getirecek kadar, ne bileyim, kelime bulamıyorum yani, rezil mi desem, alçak mı desem, insanlarla...”

Firdevs Işın kendini tutamadığını belli etmek için gövdesini masaya dayayacak kadar öne getirerek konuştu.

“İsmet Bey, üzerime düşmez belki ama,” dedi. “Söylediğiniz insanlarla aynı masada oturuyoruz farkındaysanız.”

Ayla Duman elini masaya vurdu.

“Araya girmeseydik de, kadını sen istediğin gibi doldursaydın değil mi?” dedi. “O evi nasıl aldın biliyoruz.”

“Evi alalı üç yıl oldu,” dedi Firdevs Işın sesini yükselterek. Yüzü kızarmıştı biraz. “Neriman Teyze’yi tanımıyordum bile o zaman.”

“Yöntem aynı ama,” dedi Ayla Duman.

“Konsolos beyin kimsesi yoktu!” dedi Firdevs Işın.

Ayla Duman bütün gövdesini sola döndürdü sandalyesinin üstünde. Kızın üstüne atlayacak sandım. Telefonunu eline almakla yetindi. Fırlatmadı yine beklediğim gibi.

“Sen de ona göre taktik değiştirdin,” dedi. “Yöntem aynı. Hastana sevdir kendini, seni zengin etsin!”

Firdevs Işın bana döndü.

“Bunları dinlemek zorunda değilim Remzi Bey,” dedi. “Bir şey yapmazsanız ben yapacağım, size söyleyeyim.”

Ayla Duman ayağa kalktı.

“Ne yapabilirsen yap, şıllık!” diye bağırdı. “Kimsenin arkasına saklanma!”

İkisi de masanın öte yakasında, kavgayı engelleyemeyeceğim kadar uzaktaydı. İş karakolda bitecek gerçekten dedim içimden.

Firdevs Işın da kalktı ayağa. Ağzından tükürükler saçıldı konuşurken.

“Yırtarım o ağzını senin!”

İlk kim vuracak merak ettim bir an. Etmemem gerekirdi ama ettim. Utanmıyorum sanmayın.

Vaziyetin gidişatından gerçekten utanan biri vardı anlaşılan aramızda. Sinem Akalın oturduğu yerden kollarını iki yana açtı iki kadının arasında. Kapıdan girişindeki haline yakışır bir sesle konuştu. Sakin, kararlı, etkileyici. Biraz da tehditkâr.

“Hanımlar oturun,” dedi. “Sırası değil.”

İkisi de hamlelerini yarıda kestiler. Önce Sinem Akalın’a, sonra birbirlerine baktılar. Ayla Duman İsmet Günaldı’ya, Firdevs Işın bana baktı gözleri arasındaki şimşekler masanın üstünde çarpışıp havaya karışınca. Bu sefer gök gürültüsü önden geldi dedim içimden. Öksürdüm.

Herkes bana baktı. Ne diyeceğim diye beklerken iki kadın da oturdu.

“Sinem Hanım haklı,” dedim. “Oturun, sakin sakin konuşalım.” Bir espri iyi gider diye düşündüm. “Tarık Bey işe karışmak zorunda kalmasın.”

Kimse gülmedi. Hâlâ elleri bağlı ayakta duran güvenlik operasyon müdürü bile.

“Abuk sabuk konuşmasın ama,” dedi Firdevs Işın. Yüzü hâlâ kırmızıydı. Ayla Duman cevap vermedi. Sandalyesinde kımıldadı yalnızca.

Begüm Kalyon şaşkınlıkla bakıyordu ikisine de. Haklısın, kimse kimseyi gerçekten tanıyamaz dedim ona içimden. Ne kadar iyi arkadaş olsan da. Başıma geldi, oradan biliyorum.

İsmet Günaldı bana döndü.

“İş daha karışmadan kessek mi burada?” dedi daha yüksek sesle konuşacak enerjisi yokmuş gibi.

“Siz bilirsiniz,” dedim. Kimin itirazı olacağını bilmeye ihtiyacım vardı.

Kemal Arsan konuştu. Masanın etrafındakilerin başının ona dönmesini sağlayacak bir şey vardı sesinde.

“Bence bu kadar gelmişken devam edelim,” dedi. “Yalnız sayın özel dedektifimiz Remzi Ünal’dan rica ediyorum, lafı dolandırıp durmasın, açık konuşsun. Söylenenlerin satır aralarında demek istenenleri çözmeye çalışmaktan usandık.”

“Benim için sakınca yok,” dedim.

Aslında açık konuşmak işime hem gelirdi hem gelmezdi. Tamam, kesin bir fikrimin olduğu konularda açık konuşabilirdim. Genç kadınlar kavga edebilirdi bunun sonucunda, ayrı hikâye. Az çok bildiğim mevzularda da riske girebilirdim. Yanılırdım en çok. Arada bir yanılan birisi olmak beni çok rahatsız etmezdi. Sorun hiçbir fikrimin olmadığı bağlantılardaydı.

Hiçbir fikrimin olmadığı konularda yapılabilecek tek şey insanları konuşturmaktı. Anladık, yalan söylerlerdi çoğu kez doğrudan soru sorulduğunda. Eksik yanıtlarlardı. Zaman zaman hangi konularda yalan söylediklerini izlemek de öğretici olurdu. Yalan söylediklerinde burunlarına mı bıyıklarına mı dokunduklarını, sol omzunuzun mu sağ omzunuzun mu üstünden baktıkları önem kazanırdı.

Pokerciler iyi bilirdi bunu.

Bazen de kendilerini tutamazlardı konuşurken. Yıldız Turanlı’ya sorsanız adını söyleyebileceği birtakım karmaşık içdünya süreçlerinin arasından fışkırırdı gerçekler. Öfke, korku, nefret açardı kilidini hakikatlerin.

Televizyonlardaki açık oturumları dikkatli izleyenler de bunu bilirdi.

Hesap hatalarının yalana başvuran insanları yanılttığı da olurdu. Bir yalanın yol açtığı sonuçları ikinci yalanda dikkate almazsanız, üçüncü yalanda yakalanırdınız.

Ezberiniz sağlam değilse yakalanırdınız.

Yalan çok ayrıntılıysa da yakalanırdınız.

Yalan bildiğiniz şeylerle çelişirse yine yakalanırdınız.

Polisler en iyi bunları bilirdi.

Şu anda Manhattan Medical’in en üst katındaki toplantı odasının masasının çevresinde oturan herkes yalan söylemişti. Ben dahil. Daha da söyleyecekti.

Tamam dedim kendi kendime. Lafı dolandırıp durmadan, açık konuşuyoruz. Lafı dolandırıp durmadan açık yalanlar söylüyoruz.

Bakalım nasıl yakalanıyoruz?

Masanın çevresinde konuşmamı bekleyenleri teker teker gözden geçirdim hızla. Yalan söylemeye, sözlerinin arasına serpiştirecekleri hakikatleri abartmaya hazırdılar.

Dinlemeye başlamak için konuşmam gerekiyordu. Öyle yaptım.

“Madem açık konuşacağız, başlayalım,” dedim. “Hilmi Akalın’ın üç kız kardeşi vardı. İkisini tanıyoruz. Üçüncü kimse çıksın ortaya. Devam edebilmemiz için kendisini tanımamız gerek.”

Sözlerim beklediğim tepkiyi uyandırdı. Kimseden ses çıkmadı. Sağa sola baktılar yalnızca. Beklediler. Firdevs Işın elini kaldırdı. Başımla söz verdim ona.

“Hesap hatası yapmadıysanız,” dedi. “Karşımdaki arkadaşla ben varım üçüncü kız kardeş olabilecek. İster inanın, ister inanmayın, ben değilim o. Vallahi de billahi de değilim. Yanımda vukuatlı nüfus kaydım yok ama değilim. Geçin beni.”

Sultan Karakum masanın çevresindekilerin gözlerinin kendisine dönmesini beklemeden konuştu. Rahat gibiydi, sırtını sandalyesine dayamış.

“Vallaha ben de değilim,” dedi. “Keşke olsaydım, o ayrı.”

Küçük gülüşmeler oldu masada. Ayla Duman kaşlarını çattı ama.

“Nereden biliyorsunuz bir kardeşimiz daha olduğunu?” dedi.

Ona döndüm.

“Firdevs Hanım’ın bir komşusu, cinayet günü genç bir kadını evin kapısında Hilmi Bey’le tartışırken görmüş. Tarifi sizin ikinize de uymuyordu. Kapıya dayanan kadın annesinden bahsediyormuş. Sonra içeri girmiş.”

Kemal Arsan yerinde hafifçe kımıldadı konuşmadan önce.

“Şaka bir tarafa,” dedi. “Hilmi’yi bu esrarengiz üçüncü kız kardeşin öldürdüğünü mü düşünüyor dedektifimiz Remzi Ünal?”

Ona uydum.

“Dedektifiniz Remzi Ünal çok şey düşünüyor,” dedim. “Onun öldürüp öldürmediğini bilmiyor kesinlikle ama tetiği yakını, çok yakını olan birisinin çektiğinden emin.”

“Nasıl?”

Şimdi odadaki herkese konuşuyordum.

“Yatakta gördüğüm Hilmi Akalın söyledi bana,” dedim. “Düzgünce yerleştirilmişti, başı yastığa konmuştu. Elleri iki yana getirilmişti. Polisin katili İskender Topal ya da onun sınıfından biri asla uğraşmazdı böyle.

Bırakır giderdi olduğu yere. İşin içinde bir miktar sevgi vardı anladığım. Ya da saygı belki. Yakın birisi olmalı.”

“Tabancayı nereden buldu aileden biri?” dedi İsmet Günaldı. “Hem de bir kadın?”

“Evde bir tabanca vardı,” dedim. “Yerini de dediğim gibi ancak çok yakını bilebilir.”

Firdevs Işın Begüm Kalyon’a baktı. O da önüne.

“Kimindi tabanca?” dedi İsmet Günaldı.

Hafifçe doğruldum oturduğum yerde.

“Ne önemi var?” dedim. “Orda bir yerde bir tabanca olduğunu bu işe karışan herkes biliyor olmalı. Tabanca ilginç bir konuşma konusudur. Hele bizim olaydaki gibi günlük hayatında pek yeri olmayan birileri için.”

“Ama tabanca kiminse ondan daha çok şüphelenmek gerekmez mi?” dedi Kemal Arsan neredeyse gülümseyerek.

“Tabanca benimdi,” dedi Firdevs Işın. “Teşekkür ederim Remzi Bey, çok sadıksınız anlaşmalara. Ama açık konuştuğumuza göre...”

Dudağımı büktüm adını gizlememin çok önemli olmadığını göstermek için. Firdevs Işın devam etti.

“Hastalarımdan biri hediye etmişti,” dedi. “Tabancayla işim olmazdı ama adamı son günlerinde üzmemek için aldım. Çekmecede duruyordu.”

Ayla Duman küçük bir kahkaha attı.

“Alışkanlıklar değişmiyor gördüğünüz gibi,” dedi.

“Ayla!” diye uyardı onu Begüm Kalyon hafif yükselttiği bir sesle.

“Tamam, tamam,” dedi Ayla Duman.

Beklenti dolu bir sessizlik kapladı masayı. Kafalar bana dönmüştü yine.

“Madem açık konuşmaya devam ediyoruz doludizgin,” dedim. “Kimler haberdardı çekmecedeki tabancadan onu soralım.”

“Begüm biliyordu,” dedi Firdevs Işın. “Oynadık bir iki kere.”

Masa Begüm Kalyon’a baktı. Begüm Kalyon kaşlarını çattı düşünürken.

“Ben de söylemişimdir ortalıkta,” dedi. “Ne zaman, kime söyledim hatırlamıyorum ama söylemişimdir.”

“Özel ilgi gösteren birini hatırlamıyor musun?” dedi İsmet Günaldı.

Begüm Kalyon kafasını iki yana salladı düşünmeye devam ederken.

“Yok,” dedi. “Hatırlamıyorum öyle bir şey. Gerçekten hatırlamıyorum.”

Bir sigara içmek isteği hafif hafif başını göstermeye başladı içimde. Şimdilik dur durduğun yerde dedim ona içimden.

“Dediğime geldiysek bir adım daha ilerleyebiliriz istiyorsanız,” dedim.

“Başka çaremiz var mı?” dedi İsmet Günaldı.

Bence de yok demem gerekirdi ama demedim. Bir sonraki sorumu toparladım zihnimde. Konuşamadım ama.

Kapı açıldı bir kez daha. Hepimiz o yöne döndük. Yıldız Turanlı kapıdaydı. Hoş geldin güzelim dedim içimden. Yüzünde içeri dalmaya mecbur olduğunu belli eden ifadeyi bir tek ben anlayabilirdim odanın içinde. Beklentiyle baktım. Bana doğru ilerledi.

“İyi mi?” dedim.

“Uyuyor,” dedi alçak bir sesle otururken. “Adamın kapıda.”

Bloknot ve kalemi eline aldı, bir şeyler yazmaya başladı. O bitirene kadar biraz top çevirmeye karar verdim.

Zaman kazanmak için ne yaparsın? Sigara yakarsın. Böyle durumlarda paketi cebinden çıkarırsın, yumuşak ambalajlı bir paketse kırışıkları düzeltirsin. İçinden bir çubuk çıkarıp onu da parmaklarının arasından geçirirsin düzelsin diye. Sonra dünyanın en önemli işini yapıyor gibi dudağına yerleştirirsin. Ateşini çıkarırsın. Kibrit kullanıyorsan daha havalı olur yakması. Kafanı hafif eğip, bütün dikkatin ilaçlı kısmın titrek alevinde sigaranı yakarsın. Yanmış tütün ve kâğıt kokusuna kibritin eczasının kokusu karışır. Kafanı dikleştirip ilk nefesi çekersin içine. Sonra salarsın. Ağzından burnundan havaya karışır duman.

Bu kez bütün bunları yapmak için zamanım olmadı. Daha elimi cebime attım atmadım, Yıldız Turanlı bloknotu önüme itti okumam için.

Yalnızca iki kelime vardı kâğıdın üzerinde.

“İlaçlarını içmiyor!”

Kaşlarımı çatmadım. Dudaklarımı büzmedim. Kendisine dönüp gözlerimle ödüllendirmedim keşfini. Bloknotun üzerinde “seni seviyorum” yazıyormuş da, ne cevap vereceğimi düşünüyormuşum gibi baktım sadece.

Bloknotu kapadım. Yıldız Turanlı’nın elinin altına ittim belki başka şeyler yazar diye.

Kafamı kaldırıp masadakilere konuştum.

“Devam ediyoruz,” dedim. “İtirazı olan?”

“Yok,” dedi İsmet Günaldı. “Devam lütfen.”

Ona gülümsedim hafifçe. Sigara yakmayı şimdilik aklımdan çıkararak konuştum.

“Merak edilebilir,” dedim. “Hilmi Akalın o gün Firdevs Hanım’ın evinde ne arıyordu?”

Sorumun ardından gelen küçük sessizliğin arasında masanın çevresindekilere baktım. Ayla Duman bir şey söyleyecek gibiydi, kıpırdandı sandalyesinde. Herkesin görmesi için abartılı bir el hareketiyle söz vermiş oldum ona.

“Aklıma bir şey geliyor ama ortamın yeniden gerilmemesi adına söylesem mi söylemesem mi tam karar veremedim,” dedi kararsızlığını destekleyen alçak bir sesle.

Ahh Türkçe, dedim içimden. Bir kurşun daha yedin.

Firdevs Işın atıldı.

“Çekinmeyin söyleyin Ayla Hanım,” dedi. “Provokasyonunuza gelmeyeceğim bu kez. Dökün içinizi.”

Ayla Duman ona bakmadı bile.

“Baktığı hastasını geri almak için ikna etmeye çağırmış olabilir evin sahibi...” dedi sesini bir kıl yükselterek.

Masadakiler Firdevs Işın’a baktı ne cevap verecek diye.

“Yok canım,” dedi. “Daha neler... Bula bula bunu mu buldunuz hanımefendi?”

“Bunun için Hilmi’ye şantaj yapmaya bile yeltenmiş olabilir,” dedi Ayla Duman. “Duyulması işine gelmiyordu doğrusu Hilmi’nin.”

“Yok artık!” dedi Firdevs Işın. Cevap vermeye tenezzül etmiyormuş gibi başını soluna çevirdi.

Begüm Kalyon masanın kenarına yaslanarak konuştu. Kendisini mecbur hissediyormuş gibi.

“Ben Remzi Bey’e söyledim nedenini,” dedi. “Annesiyle ilgili, ne bileyim, niye böyle yaptığını falan konuşmak için ben çağırdım.”

“Başka yer bulamadın mı?” dedi Ayla Duman.

“Oradan iyi neresini bulacaktım Ayla?” dedi. “Firdevs yanımda destek olurdu bana. Bu işler zaten kafamı karıştırmıştı. İş ikimizi ilgilendiren konulara gelirse, Firdevs çıkardı salondan. Diyeceğimi derdim.”

“Ne diyecektin?” dedi Ayla Duman. “Ayrılmak istediğini mi?”

Begüm Kalyon hafif sesi titreyerek cevap verdi.

“Gerekirse...” dedi. “Yaptığı hiç hoşuma gitmemişti. Söyledim bunu Remzi Bey’e.”

Kemal Arsan bana döndü.

“Bildiğiniz şeyleri neden dönüp dönüp soruyorsunuz Allah aşkına?” dedi.

“Esas derdim Hilmi Bey’in orada olduğunu başka kimlerin bildiğini ortaya çıkarmak,” dedim.

“Bunun ne manası olacak yani?” dedi Kemal Arsan.

Ona gülümsedim. Sigaramı yakmış olsam saldığım dumanların arasından gülümserdim.

“Ailenizin özel dedektifi Remzi Ünal Firdevs Işın’ın evindeki buluşmadan haberi olan başka birisinin bizi üçüncü kız kardeşe götüreceğini düşünüyor,” dedim, gözlerimi gözlerine dikerek.

Espri denememe kimse gülmedi.

“Yine mi bu kız kardeş!” dedi Ayla Duman sıkılmış gibi. “Çıksa ortaya da bir sarılsam ona.”

Sinem Akalın önüne bakarak gülümsedi.

“Öyle konuşma Ayla,” dedi Begüm Kalyon. Öfkelenmiş gibiydi. “Kız Hilmi’yi öldürmüş olabilir.”

Ayla Duman masaya yaslandı. Gözleri kısılmıştı hafifçe.

“Öyle düşünmek işine geliyor tabii,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Begüm Kalyon. “Saçmalama Allah aşkına. Şimdi de bana mı taktın?”

“Kimseye taktığım yok, aşkım bir tanem,” dedi Ayla Duman. “Eğer polis yanılıyorsa iki numaralı katil adayının sen olduğunu hatırlatıyorum. Evin sahibinden sonra elbette...”

“Başladık yine!” dedi Firdevs Işın yerinde kıpırdayarak.

Sinem Akalın’ın deminden beri yüzünde taşıdığı gülümseme silindi. Yerine kapıdan girdiğinde her haline yansıyan kararlılık geldi bir anda.

“Saçmalamayı kesin hanımlar!” dedi bundan sonra söyleyeceklerine de karar vermiş birisinin ses tonuyla.

“Ne dedin?” dedi Ayla Duman.

“Saçmalamayı kesin dedim.”

“Ne hakla böyle konuşuyorsun?” dedi Ayla Duman.

Sinem Akalın söyleyeceklerinin ağırlığını artırmak için tane tane saldı sözcükleri dudağından.

“Bu şirketin hisselerinin çoğunluğuna ilişkin söz sahibi olan birisi olarak bu toplantıyı sona erdiriyorum,” dedi. “Dağılabilirsiniz.”

Piposu ağzında olsaydı düşerdi mutlaka İsmet Günaldı’nın. Ağzı açık kalırdı, şimdi olduğu gibi. Öylece kaldı. Konuşmak istese konuşabilir miydi emin olamadım.

Tam zamanı dedim içimden. Sigaramı çıkarıp yaktım hızlı tarafından. Kimsenin sigarama somurtacak hali yoktu.

“Esas sen saçmaladın şimdi,” dedi Ayla Duman. “En kötü ihtimali düşünsek bile seninle hisselerimiz eşit olacak.”

Sinem Akalın hazırlıklıydı.

“En kötü ihtimali düşünmeye gerek yok,” dedi. “Demin Şenol Ağabey’le ve Mine Abla’yla konuştum. Eee, Neriman Akalın’ın zihinsel durumu yüzünden yapılacak bir ortaklar toplantısında beni destekleyecekler.”

Yıldız Turanlı’nın bloknota yazdığı iki sözcüğü hatırladım.

“Hatta şimdi çağırırsan hemen geliriz dediler,” diye ekledi Sinem Akalın. Ayla Duman’ın önündeki kablosuz telefonu kapar gibi aldı. Parmağını tuşların üzerine yerleştirdi.

“Arayayım istersen?”

İsmet Günaldı atıldı. Kendini biraz toparlamış gibiydi.

“Bir dakika, bir dakika,” dedi. “Biraz sakin olalım lütfen. Bu ortaklık meseleleri düşündüğünden daha karmaşıktır Sinem.”

“Şenol Ağabey herhalde hepimizden daha iyi biliyor o karmaşık meseleleri,” dedi Sinem Akalın ona bakarak.

“Öyle olsa bile şu anda resmen...”

“İşi resmiyete dökeceksek Mine Abla’da vekâletim var,” dedi Sinem Akalın elindeki telefonu sallayarak. “Yine bir telefona bakar. Hemen başlatır ne gerekiyorsa, mahkeme falan. Sizin başhekimlik de tehlikeye girer, peşin söyleyeyim.”

Sigaramdan bir nefes daha çektim. Keyifle yolladım dumanları açık pencereden.

Masaya yeniden bir sessizlik çöktü. Tarifi zor bir sessizlik. Yıldız Turanlı olanları anlayıp anlamadığımı sorar gibi yüzüme baktı. Bir gülücük attım ona çaktırmadan. Gülücüğüme cevap vermedi. Önündeki bloknotu işaret etti kafasıyla. Unutmadığımı bildirdim bir baş hareketi yaparak.

“Bayağı hazırlıklıymışsın küçük kardeş,” dedi Ayla Duman. “Ne zamandan beri?”

“Bana küçük kardeş deme,” diye çıkıştı Sinem Akalın, Ayla Duman’ın yüzüne bakmadan.

“Hilmi öyle derdi ama.”

Sinem Akalın cevap vermedi ablasına. Önemli bir karar vermeye çalışıyormuş gibi önündeki bloknotu sağa sola ittirdi. Kapağını açtı kapadı. Kafasını kaldırdı. Bana bakarak konuştu.

“Manhattan Medical adına bir soruşturma yürütüyorsanız eğer,” dedi. Yutkundu. “Şu andan itibaren sona ermiştir göreviniz.”

Söylediklerini çok fazla takmadığımı sigaramdan bir nefes daha salarak gösterdim. Bu kez duman pencereden çıkmadı, masanın üzerinde asılı kaldı.

“Bu masanın çevresindekilerle çeşitli zamanlarda yapılmış sözlü anlaşmalarım var,” dedim. “Dilediğimde soruşturmamı herhangi biri adına yürütebilirim sanıyorum.”

“Yazılı mı?” dedi Sinem Akalın.

“Hiçbir müşterimle yazılı anlaşma yapmam,” dedim. “Öyle değil mi Kemal Bey?”

Kemal Arsan cevap vermedi. Önüne baktı sadece.

Begüm Kalyon tıpkı Sinem Akalın gibi önündeki bloknotla oynadı konuşurken. “Benimle konuştuklarınızı da sözlü anlaşma sayıyorsanız eğer,” dedi. “Bozulmuş sayabilirsiniz. Kusura bakmayın lütfen Remzi Bey.”

Ona doğru başımı salladım.

“Dün beni ortada bırakmadığınız için teşekkür ederim,” dedi. “Yıldız Hanım size de. Çok iyi bir ev sahibiydiniz. Ama benim için çalışmanızı istemiyorum artık Remzi Bey.”

“Anlaştık,” dedim.

“O zaman kaybettiğiniz müşterileriniz arasına beni de koyun,” dedi Ayla Duman. “Eğer müşterinizsem bir ara.”

Sağ tarafımdan beklediğim ses yükseldi. O tarafa döndüm.

“Benim için de bir görev yaptınız ama bitti,” dedi Sultan Karakum. “Beni de saymayın.”

Başımı çaprazımda oturan Firdevs Işın’a çevirdim. Gözlerimle konuşmaya davet ettim onu. Fazla düşünmeye ihtiyacı yoktu onun da.

“Yeni durumda benimle ilgili daha iyi bir çözüm bulma imkânı bulunabilecek galiba,” dedi Firdevs Işın. “Kusura bakmayın Remzi Bey. Müşteriniz değilim artık.”

İsmet Günaldı’ya bakmaya gerek yoktu. Yine de baktım. Kafasını bir şey söylemesine gerek olmadığını gösteren bir biçimde iki kere salladı.

Olurdu böyle şeyler. Onlar için bir şeyler yapmanızı isteyen müşterileriniz, yaptıklarınız sizin için ayırdıkları alanın dışına taşmaya başladığında su koyuverirlerdi. Haklarıydı. Ne polis, ne savcı, ne de hâkimdim. Devlet için değil, onlar için çalışıyordum. Apartmanın sekizinci katındaki pencerelerini dışarıdan silmem için para ödemeye hazır olurlardı, pencereden içerde olup bitenleri görmeye başladığımda in aşağı demeye de. Yapacak bir şey yoktu. Olurdu böyle şeyler.

“O zaman sizi dışarı davet edelim,” dedi İsmet Günaldı. “Eminim hepimiz için yaptıklarınızı telafi edecek bir miktar ödememize hayır demezsiniz. Biz aramızda paylaşırız sonra.”

Masada onay sesleri dolaştı. Ben sigaramdan son bir nefes daha çektim. Önümdeki kül tablasına bastırdım. Bekledim.

İsmet Günaldı pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı. Oldukça kalındı cüzdan. Açtı. İçindekilerin yarısından fazlasını elinde topladı. Masanın üstüne vurup hizaya getirdi. Kaydırarak bana doğru uzattı. Mavi renkli destenin üzerinde Itri uzaklara bakıyordu.

Desteyi saymadan aldım. Zorla ikiye katlayıp cebime indirdim.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Fazlasıyla telafi eder. Ama hâlâ benimle çalışan bir müşterimi unuttunuz galiba.”

Manhattan Medical Hastanesi’nin en üst katındaki toplantı odasına bir araya geldiğimizden beri duyduğum en koyu sessizlik çöktü ortalığa. Birbirlerine baktılar. Kim önce konuşacak diye beklediler.

Ben konuşmadım. Yüzlerine baktım. Gidişatın aldığı viraj en çok hangisini etkiledi görebilir miyim diye. Sinem Akalın’ın yüzündeki derin

meraktan fazlasını algılamadım. İsmet Günaldı'nın kapanamayan ağzı daha çok cebimdeki desteyle ilgiliydi galiba.

Konuşma cesaretini ilk Ayla Duman buldu galiba.

"Kimi kastediyorsun Allahın belası?" dedi.

Bela kısmını üstüme almadım. Sözler değil bilgi acıtırdı esas.

"Müşterim aşağıda 382 numaralı odada yatıyor," dedim. Etkimi artırmak için ekledim. "Hani şu tıbbi donanımında arıza olan odada..."

İsmet Günaldı elinden çıkma eğilimi gösteren krallığında bir birlik kaybı haberi daha almış gibi eliyle ağzını kapadı. Kemal Arsan acı acı gülümsedi.

"Ben gelmeden önce..." dedi Ayla Duman. Firdevs Işın'a döndü.

"Gerçek mi?" dedi.

Firdevs Işın şaşkınlık içinde bir bana bir Ayla Duman'a baktı. Ne söyleyeceğini bilemedi ilk anda. Rüzgârın yönündeki ani değişikliği hazmetmeye çalışıyor gibiydi.

"Bi... bi... bilemiyorum," dedi. "Bir şeyler konuşuldu ama..."

"Aptal kadın," dedi Ayla Duman dişlerinin arasından.

Sandalyemde geriye yaslandım.

"Elektrik parasını yatırmamı istediğini siz de duydunuz," dedim. Artık müşterim değildi, üçüncü çoğul şahsa geçmeliydim. Terbiye böyle söylerdi.

"Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Çok ciddiyim," dedim. "Elektrik parasını yatırmam için önce parasına hâlâ hâkim olduğundan emin olmam gerek. Bunun yolu da soruşturmamı devam ettirmek."

Sinem Akalın kararlılığını geri getirmişti bir an için gittiği yerden.

"Bu saçma sapan laflarınızı ciddiye almak mümkün değil," dedi. "Sizin ve yanınızdaki hanımefendinin burada yeri yok artık. Lütfen terk edin odayı."

Eve alacağımız yeni televizyon konusunda fikrini soruyormuşum gibi sordum kafamı çevirip Yıldız Turanlı'ya.

"Ne diyorsun?" dedim.

"Neriman Teyze'ye sözümüz var, unutma," dedi Yıldız Turanlı. Aferin kızım dedim içimden.

Yüzüme bir gülümseme oturttum. Kollarımı kavuşturdum. Sandalyemin izin verdiği kadar geriye yaslandım.

Sinem Akalın başını kapının önünde duran güvenlikçi Tarık’a çevirdi. Gözlerinde ateş vardı.

“Lütfen görevinizi yapın,” dedi. “Beyefendiyi...”

Sarı kravatlı, profesyonel güreşçi yapılı adam İsmet Günaldı’ya baktı hemen. Tutumunu beğendiğimi söylemeliyim. Makamı tartışmalı başhekim kafasıyla onayladı.

Güvenlik operasyon müdürü dengeli adımlarla bizim tarafa doğru yürüdü. Kafası koçlar gibi öndeydi. Yerimden kımıldamadım. Oturuyor olmak stratejik olarak lehime değildi ama telaş göstermemeliydim. Arka cebimdeki kelebeği hatırladım, hemen vazgeçtim. Çıplak el, her zaman çıplak el.

Güvenlikçi Tarık, Sultan Karakum ve Begüm Kalyon’un arkasından yürüdü. Yıldız Turanlı’yla ikimizin arasında durdu. Bir elini onun, bir elini benim omzuma koydu.

“Lütfen benimle gelin,” dedi yöntemine güvenen bir sesle.

27. BÖLÜM

Bu kadar büyük bir hata yapamazdı. Sağ omzumun hizasında korumasızca sergilediği karnı, stratejik dezavantajımı kolay bulunmayacak bir avantaja dönüştürmüştü. Eğitim şart dedim içimden. Battı balık yan gider.

Sol yumruğumu yarım daire oluşturacak şekilde midesinin altına doğru savurdum oturduğum yerde. Baklavalarını hissettim parmaklarımda ama yine de gömüldü yumruğum hara'sına. İki büklüm oldu. Kafası önüme doğru eğildi. Bir çığlık duydum arka taraflarımdan. Sağ elimle masayı öpmesini sağladım. Çıkan ses beni bile üzdü.

Dizlerinin üzerine çöktü güvenlikçi Tarık. İki elini burnuna götürdü. Parmaklarına bulaşan kanı gördüm. Yalnızca Firdevs Işın'dan bir çığlık geldi.

"Hey! Hey! Hey!" diye bağırdı İsmet Günaldı. Masanın başındaki sandalyesinde yarım ayağa kalkmıştı. "Ümran Hanım! Ümran Hanım! Çabuk."

Yıldız Turanlı bu türden atraksiyonlarıma hemen her gün şahit oluyormuşçasına sakindi. Buna sevindim bak.

Kapı açıldı. Cam kafesin bekçisi Ümran Hanım içeri girdi. Anormal durumlara alışık bir tavırla gözden geçirdi masanın çevresini. Ağır ağır ayağa kalkmaya çalışan güvenlikçinin yüzündeki kanları gördü. Hızla bize doğru seğirtti. Yüzünde yorumsuz bir ifade vardı.

"Tarık Bey'i hemen acile götürün," dedi İsmet Günaldı. "Bir baksınlar. Kırık olabilir. Süha Bey'i çağırsınlar."

Güvenlik operasyon şefi Tarık, iki omzundan tutup kalkmasına yardımcı olmaya çalışan Ümran Hanım'ın elini itti. Göğsündeki zincirin ucundaki gözlüğe çarptı eli. Öteki eli hâlâ burnundaydı. İki ayağının üzerinde dengesini bulunca bana kötü kötü baktı. İçinden küfretti herhalde.

"Hemen, hemen acile!" dedi İsmet Günaldı.

Güvenlikçi Tarık, İsmet Günaldı'ya baktı çaresizce. İstediği tepkiyi alamayacağını biliyordu ama yine de baktı. Taze patronunun yüzünde ne gördüyse, Ümran Hanım'ın elinin sırtından onu kapıya doğru yönlendirmesine izin verdi.

Galiba istifa edecekti. Kapıda arkadaşlarıyla yolumu gözlemesi de bir ihtimaldi. Onu da sonra düşünürdüm.

İsmet Günaldı arkalarından seslendi.

"Kadınların birine söyle de gelip şu şuraları temizlesinler Ümran."

"Ben hallederim," dedi Sultan Karakum anında ayağa kalkarken. Cevap beklemeden açık kapıdan fırladı dışarı.

İçerde biz ve güvenlikçi Tarık'ın kanları kaldık. Konuşmama gerek yoktu. Cebimden sigaramı çıkarıp törensiz yaktım.

"Polis çağırırsak başınız belaya girer, biliyorsunuz değil mi?" dedi İsmet Günaldı.

İlk nefesimin dumanlarını saldım. Dışarı giden yolu biliyorlardı.

"Adamınız ne ifade verecekse aynısını vermeye hazırım," dedim.

İsmet Günaldı yerine oturdu. Birilerinden yardım istiyor gibi etrafına baktı. Kimse konuşmadı.

"Üstelik sorarlarsa fazlasını söylemeye de hazırım," diye ekledim.

Söylediklerim sessizliği koyulaştırdı. Yeni sigaramın ilk külünü silktim önümdeki kül tablasına.

"Şantaj mı bu?" dedi Ayla Duman.

"Katiyen!" dedim. "Yalnızca nerede durduğumuzu hatırlatmak istedim."

"Ne öneriyorsunuz?" dedi meseleye ayak atmama yol açan ilk müşterim. "Teklifiniz ne?"

Bir nefes daha çektim sigaramdan. Pantolonuma kan sıçramış mı diye baktım başımı hafifçe yere doğru eğerek. Paçamda ufak bir kırmızı nokta vardı ama umursamadım. Kuru temizleyiciye uygun bir cevap bulurdum.

"Özel bir isteğim yok," dedim. "Müşterimi temsil etmeme izin verin yeter. Bu masaya ilk oturduğumuzda konuşacaklarımızın buradan dışarı çıkmayacağı konusunda benim ve Yıldız Hanım'ın sözü geçerli."

Yıldız Turanlı başıyla onayladı söylediğimi.

Sultan Karakum elinde bezlerle içeri girdi. Biri ıslak biri kuruydu. Kolay çalışsın diye sandalyemi geri çektim. Yıldız Turanlı da beni taklit etti.

Sultan Karakum ikimizin arasında çömelip deminki itiş kakışın kalıntılarını temizlemeye girişti. Önemli şeyler konuşmaya hazırlandığımızı sezmiş gibi hızlı çalışıyordu. İşini bitirip bezleri pencerenin önündeki bitkinin tahta saksısının üzerine serdi. Yerine oturdu aceleyle.

“Benim bir itirafım var o zaman,” dedi ortadan kaybolarak benim için her şeyi başlatan hemşire kız.

Bütün gözler Begüm Kalyon’a döndü.

İtiraf, neresinden bakarsanız bakın seksi bir kavramdır. Heyecanlandırır. Kilitli kapıların açılıp, arkasındakilerin ortalığa dökülmesi değildir yalnızca. İtiraf sahibinin içinde yaşadığı bir sürecin dönüm noktasıdır. Vicdan hesaplaşmasının altına çekilen çizgidir. İtiraf edenin de, itirafı duyanın da kocaman bir soluk verdiği andır. Masanın çevresinde heyecan duymayan yoktu galiba.

Herkesle birlikte baktım Begüm Kalyon’a. Başı öne eğikti. Kucağında duran sol elinin işaretparmağının tırnağını kurcalıyordu başparmağıyla. Dudakları titremiyordu ama. Laf ağzından çıkmıştı, gerisi gelecekti. Sigaramı kül tablasına bastırdım.

“Begüm, ne söyleyeceğine dikkat et,” dedi Ayla Duman. “Masada kurtlar var.”

Begüm Kalyon onu duymadı sanki. Ben de lafı üzerime alınmadım.

“Hilmi’yi yatağın üzerine ben yatırdım,” dedi. Sesi toplantı odasındaki sessize alınmış telefon titreşse bile duyulacak çıt çıkmazlıkta yere düşmüş cam bardak gibi çatlaktı. Kimse konuşmadı, ben de konuşmadım. Devamını bekledim.

“Tuvalet masasıyla yatağın arasında yatıyordu,” diye devam etti başını kaldırmadan. “Çarpık bir duruşu vardı vücudunun. Kafası yatağın altına dönüktü. Bağırmamak için kendimi zor tuttum. İçeriye, Firdevs’e haber veremezdim. Yanında tanımadığım bir adam vardı.”

Firdevs Işın kendi kendine kafasını salladı. Onay mı, sonra yapılacak bir itirazın hazırlığı mı çıkaramadım. Odadaki sessizlik sürüyordu. Fitilin kısaldığı, büyük patlamanın gelmek üzere olduğu bir sessizlik. Kimse fitili söndürmeye yeltenmedi.

“Dondum kaldım,” dedi Begüm Kalyon. “Allah kimsenin başına vermesin. Sevdiğiniz, yakınlaştığınız, ne bileyim, kızdığınız adam yerde.

Kıpırdamıyor. Artık hiç kıpırdamayacak. Konuşmayacak. Günaydın Begüm, nasılsın Begüm demeyecek. Hastaların, hastaların ex olmasına benzemiyor. Hiç benzemiyor.”

Gırtlağından yükselen hıçkırık başlangıcını kontrol altına almaya çalıştı. Başardı da. Masanın karşısından da hıçkırığa benzer bir ses geldi. Kimden geldiğini göremedim.

Begüm Kalyon kafasını kaldırdı. Karşısındakilerin başlarının çok üzerinde, tavan çizgisine bakarak konuşmaya devam etti alçak sesiyle.

“Orada öyle yatmasına dayanamadım,” dedi. “Doğru gelmedi bana. Terminal hastalar bile gittiğinde elini kolunu toparlarız. Katılaşmamıştı. Biraz zor oldu ama yatağa yatırabildim. Gözlerini kapayamadım ama.”

Hikâyenin burası doğru dedim içimden.

Sanki içimden geçeni duymuş gibi konuştu İsmet Günaldı bana bakarak.

“Haklıymışsınız.”

Ona cevap vermedim. Devamı gelecekti, sihirli anı bozmamalıydım. Begüm Kalyon’a bakarak bekledim.

“Yapacak bir şey yoktu. İçerdeki adamın gitmesini bekleyecektim. Sırtımı kapının yanında duvara verip oturdum. Ağladım biraz.”

Geliyor dedim içimden. Geliyor.

“Ağlayınca insanın kafası rahatlıyor,” dedi Begüm Kalyon. “İçi rahatlıyor ne bileyim. Düşünceler üşüşüyor. Ne oldu, ne bitti?”

Hah, dedim.

Bana döndü Begüm Kalyon.

“Bir sigara versenize,” dedi.

İkiletmedim.

İçine çekmeden saldı dumanı. Sonra yeniden karşı duvarın üst çizgisine kilitledi bakışlarını. Momenti kaçırmadık dedim içimden. Yatağın altı, yatağın altı diye tekrar ettim kendi kendime.

“Niye yatağın altına bakıyordu ki?” dedi Begüm Kalyon sanki o an, o yatak odasında, yerde otururken kendi kendine soruyor gibi.

“Yatağın altında bir şey vardı,” dedi Begüm Kalyon.

Yatağın altında ne olduğunu biliyorum dedim kendi kendime. Kahverengi, kadife kumaş kaplı bir kutu.

“Yatağın altında... yatağın altında...” diye neredeyse kekeledi Begüm Kalyon, cümlesinin devamını getirmek istemiyormuş gibi. Zorladı kendini. “Bir kutu vardı...”

Ona yardım etmekten çok masanın etrafındakilere bilgi dağarcığım hakkında fikir vermek için cümlesinin sonunu önüme bakarak ekledim.

“Sarı bir kurdeleyle bağlanmış bir kutu.”

Begüm Kalyon duymadı sanki beni. Anlattığı anın içindeydi, gözleri hâlâ karşı duvarın tavanla birleştiği çizgide. Bir sonraki hıçkırığı tutmaya çalışıyordu. Gırtlağının altındaki titreşimleri görebiliyordum.

“Yerde sürünerek aldım kutuyu,” dedi. “Yukarda neredeyse kendisinden ayrılacağımı söylemeyi düşündüğüm adam ölü yatıyor, yatağın altında bana getirdiği hediye. Son gördüğü şey ölmeden önce...”

Hıçkırığı tutmayı başaramadı. Küçük, içten, yalansız bir hıçkırık. Eliyle gözünü sildi.

“O anı hiç unutmayacağım...” dedi sonra.

Daha kötüsü geliyor dedim içimden.

“Açmamalıydım, biliyorum, açmamalıydım,” diye devam etti sökün eden hıçkırıklarının arasında. “Doğru değildi açmak. Ama durum...”

Yıldız Turanlı’ya kaydı gözüm. Biraz gayret etsem onun da gözlerinin altının sulandığını iddia edebilirdim. Görmemiş kabul ettim kendimi.

“Açtım Allah kahretsin. Açtım. Açmamalıydım değil mi Firdevs?”

Firdevs Işın önüne baktı.

“Yaşadığım şoku tahmin edemezsiniz. Hayatta tahmin edemezsiniz. Kimse edemez. Sırtım duvara yaslanmış oturuyorum. Sevgilim ölü yatıyor yukarda. Sevgilim sandığım adam. Bana vereceğini sandığım...”

Konuşmaya devam edemedi. Sağanak gibi sökün eden hıçkırıklarla baş edemeyeceğini anladı. Ellerini yüzüne kapadı. Yıldız Turanlı elini sırtına götürdüğü an fırladı sandalyesinden. Elleri hâlâ yüzünde kapıya yürüdü hıçkırıklarının arasında. Kapıyı açık bırakıp kayboldu. Adımlarının azalan seslerini duyduk hepimiz.

Masanın etrafındakiler birbirlerinin yüzüne bakamadan cam kafesin bekçisi kendini gösterdi açık kapının önünde. İçerideki kavgayı duyduğunda olmayan bir merak vardı yüzünde. O bize, biz ona baktık.

“Ne demek istedi Begüm, Firdevs Hanım?” dedi Ayla Duman.

Firdevs Işın kafasını kaldırdı. Gözleri parlıyordu şimdi.

“Kutunun içinde tek taş, pahalı bir yüzük vardı,” dedi. “İçinde adım yazılı. Hanımefendi o şokun arasında alıp götürdüğü için parmağıma takamadım ama bilmek istiyorsanız...”

“Yok artık!” dedi İsmet Günaldı. “İşe bak!”

Yıldız Turanlı uzanıp elimi tuttu. Ayla Duman burada tekrarlayamayacağım türden bir küfür savurarak ayağa kalktı. Firdevs Işın’a ölümcül bir bakış atarak neredeyse koştu oturduğu sandalyenin arkasından. Hızından korkan Ümran Hanım yana çekildi. Ayla Duman kapının arkasında kayboldu.

Sultan Karakum’a baktım. İfadesiz bir yüzle oturuyordu. Kendisine baktığımı görünce yüzü değişti. Yalvarır gibi bir ifade vardı gözlerinde. Lütfen! Lütfen! Lütfen!

Sultan Karakum’dan masaya çevirdim gözlerimi. Geride kalanları sakinleştireceğimi umduğum bir sesle konuştum.

“Kırılan kalpleri tamir edemem ama,” dedim. “Yüzüğün sahibine iade edileceğine garanti veririm.”

Sağımdan gelen başkasının duyamayacağı kadar alçak rahatlama sesi yeni bir anlaşmada mutabık kaldığımı müjdeledi bana. Küçük hesapları sonra görebilirdik. Begüm Kalyon’un söyledikleri yeni ve çok şeye ışık tutacak bir pencere açmıştı zihnimde. Son waypoint’e yaklaşım açısını tutturmuştum galiba. Tekerlekleri çıkarabilirdim.

“Hanımlar dönsün, devam ederiz,” dedim. Anlaşmaya ben de imza attım. “Sultan Hanım, bir bakabilir misiniz onlara?”

Sultan Karakum ikiletmedi. Minnettar bakışlarla bir göz attı bana toplantı odasından hızla çıkmadan. Ağlayan kızların hastanede nereye gideceğini biliyor gibiydi.

Geride kalanlar sessizlik içinde oturduk. Kimse kimsenin yüzüne bakmıyor gibiydi. Begüm Kalyon’un kül tablasında kalan sigarasını söndürdüm iş olsun diye. Masanın altından sinirli bir yere ayak vurma sesi duydum.

Kapının arkasından bir telefon çaldı. Masanın etrafındakiler tınmadılar. İkinci kez çaldı telefon. Cam kafesin bekçisi Ümran Hanım, zırlayan zili susturmanın kendi görevi olduğunu aniden hatırlamış gibi siyah

üniformasının eteklerini savurarak geri göndü. Kapının arkasında kayboldu. Telefonun üçüncü çalma denemesi yarıda kesildi. Sesin kesilmesinden son derece rahatlamış gibi içeriyi dinledik.

“Evet,” dedi içerden Ümran Hanım. “Evet. Ben gönderdim. İyi.”

Arayan her kimse konuşması için bekledi. Kulağımız içerde oturduk göz göze gelmemeye çalışarak.

“Anladım,” dedi sonra telefona Ümran Hanım. “Anladım. Teşekkür ederim. İsmet Bey’e aktaracağım.”

Ahizenin ana cihaza çarpma sesini bile duyduk.

Ümran Hanım içeri girdi. Nihayet normal bir haberleşmenin aracısı olmaktan memnun olmuş gibiydi.

“Acilden aradılar,” dedi kapıdan İsmet Günaldı’ya seslenerek. Yalnızca patronu değil, hepimiz dinliyorduk.

“Tarık Bey’in burnu kırılmış,” diye devam etti. “İyiymiş ama. Gerekenleri yapmışlar. Birazdan bir araçla evine göndereceklermiş.”

Küçük dertlerimin birisi ortadan kalktı dedim içimden.

Ümran Hanım bir sonraki cümlesine başlamak için tereddüt etti sanki. Bana baktı önce, sonra karar vermiş gibi konuşmaya devam etti.

“Ayağı takılıp yüzünü masaya vurduğunu söylemiş acildekilere...”

“Teşekkür ederim,” dedi İsmet Günaldı.

Cevabın satır arasındaki yerine dönebilirsin mesajını almamış olmayı tercih etti cam kafesin bekçisi. Önündeki sandalyeye oturmadı ama. Kapının yanında ayakta durmaya devam etti.

İsmet Günaldı oralı olmadı. Bana döndü.

“Haklı çıktınız yine Remzi Bey,” dedi. “İnsanları tanıyorsunuz.”

İnsanları tanıyor muydum? Yok canım, kim tanıyabilirdi insanları? Kendimi bile tanıyamıyordum zaman zaman. Tek bildiğim yalancı olduklarıydı. Hepsinin. Ya da bana öyleleri denk geliyordu.

İsmet Günaldı’ya cevap vermedim.

Aklına önemli bir şey gelmiş gibi ayağa fırladı Kemal Arsan.

“İki dakika sonra geliyorum,” dedi. “Özür dilerim.”

Kimse ona cevap vermedi. Biraz önce beni kovan müşterim ayaktaki Ümran Hanım’ın gövdesine bir vücut çalımı atarak kapıdan kayboldu.

Firdevs Işın odada tek başınaymış gibi dik oturuyordu. Sol elinin parmaklarını hayali bir yüzük yakışmış mı görmek için evirip çeviriyordu. Yıldız Turanlı önündeki bloknota bir şeyler çiziktiriyordu. Ayağa kalktım.

Sırtımı odadakilere çevirip pencereye yaslandım. Sigaralarımın dumanını çekip alan pencereye. Arkasında İstanbul vardı. Bir sürü başka pencere, bir sürü balkon, bir sürü dam, bir sürü insan. Yukardan sakin görünüyordu. Duvarların arkasındakiler birbirlerini incitmiyor gibi. Hırslarının, sevgilerinin, yetersizliklerinin aşkına birbirlerini öldürmüyor gibi. Nefes almaya çalıştım açık pencerenin önünde. Dayan Remzi Ünal dedim kendi kendime. Senin İstanbul'un bu. Senin insanların.

Kapının gerisinden gelen ayak seslerine döndüm.

Önce Ayla Duman girdi içeriye. Yanaklarında sanki o da biraz ağlamış, üstüne yüzünü yıkamış gibi bir parlaklık vardı. Arkasında Begüm Kalyon.

Masanın önünde ayrıldılar. Yerlerine yürüdüler.

"Özür dilerim. Ağlamak iyi geldi. Şimdi her şeye hazırım," dedi Begüm Kalyon sandalyesine otururken.

Firdevs Işın hayali yüzüğünü incelediği elini masanın altına indirdi. Begüm Kalyon'un yüzüne bakmıyordu. Siyah üniformasında sırrını çözmesi gereken bir ayrıntı görmüş gibi cam kafesin bekçisinin üzerindeydi gözleri.

Toplantı odasının içinde sessizce beklemek konusunda bir mutabakat varmış gibiydi. Önüne bakmak da anlaşmanın bir parçasıydı sanki. Gürültü çıkarmadan yerime oturdum.

Sultan Karakum yüzünde başarısızlık ifadesiyle kapıdan girdiğinde benden başka bakan olmadı ona.

"Bulamadım..." diye başladı konuşmaya. Peşinden gittiklerinin yerlerinde oturduklarını fark edince sesi düştü, cümlesi yarıda kaldı. Sınıfın suçlu öğrencisi gibi aceleyle yerine oturdu.

Sözleşilmiş sessizliğimize geri döndük.

Arkamdaki pencerede bir kanat çırpması duydum. Bak, dönerdim buna. Bir güvercin, pervazda dengesini bulduktan sonra kafasının küçük hareketleriyle içeriye bakmaya başladı. Gerilimi sezmiş gibi sabitledi başını sonra. Minicik gözleri...

Kapıdaki hareketlenmeden ürktü, pencerenin çıkıntısında küçük, cıvık bir leke bırakarak hareketlendi. Kanat sesleri sessizliğimizde şakladı, ufaldı gitti.

Güvercini ürküten Kemal Arsan'dı. Elindeki karton kola bardağından çıkan pipeti gürültüyle hüpleterek yerine doğru yürüdü. Oturdu. Bir yudum daha çekti kolasından.

İsmet Günaldı yöneticiliğini hatırladı.

"Biz de bir şeyler içsek mi?" dedi ortaya.

Kimseden ses çıkmadı.

Bana döndü İsmet Günaldı.

"Beklediğimiz biri var mı?" dedi.

Ona cevap vermek yerine cam kafesin bekçisine döndüm.

"Otursanıza Ümran Hanım," dedim.

Ümran Hanım oturmadan önce İsmet Günaldı'ya baktı. Patronunun gözlerindeki umursamazlığı görünce hemen önündeki sandalyeye oturdu. Ayakçı Burhan'ın polis lafını duymadan önce oturduğu sandalyeye. Toplantının en çaylak üyesine yakışan bakışlarla masanın çevresindekileri taradı gözleriyle.

"Ne yapacaksanız yapın hadi!" dedi bana dönerek Ayla Duman.

Yapacağım en akıllıca iş bir sigara daha yakmaktı. Öyle yaptım. Akıllı güvercinin bıraktığı ıslak armağanı hak etmek için biraz daha çalışalım dedim içimden.

"Ne zamandır bu hastanede çalışıyorsunuz?" dedim cam kafesin bekçisine.

Dikkatlerin hemen üzerinde toplanmasından rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı Ümran Hanım.

"Altı ay... Altı aya yaklaşıyor galiba," dedi.

"Memnun musunuz işinizden?" dedim.

Bu soru kolaydı. Yüzündeki rahatlamadan anladım bunu.

"Evet," dedi. "Çok memnunum. İnsanlar iyi. Patronum nazik."

Kimse İsmet Günaldı'ya bakmadı.

"Ücretiniz nasıl?" dedim ara vermeden.

Bu kez o baktı İsmet Günaldı'ya. Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi.

“Bilmem,” dedi. “İyidir herhalde. Öyle çok değil ama açıkçası aldığım parayı kafama takmıyorum pek.”

“O gözlüğünüzün zinciri altın mı?” dedim.

“Yok artık, daha neler,” dedi. “İyidir dediysem... Altın kaplama bile değil, sarı metal işte.”

“Ailenizden mali destek var biraz herhalde?” dedim.

Bu soru zor geldi bak. Hemen konuşmadı. Doğru cevabı Ayla Duman’ın gözlerinde aradı sanki. Kendi buldu ama.

“Yaşım daha genç,” dedi. “Kirama destek olmalarından rahatsız olmuyorum.”

Son sorumu cevabı tahmin ederek sordum.

“İşe girme mülakatını Hilmi Bey’le yapmıştınız değil mi?” dedim.

Yüzündeki şaşkınlığı yorumlamama fırsat kalmadan Ayla Duman bağırdı.

“Bu soruların ne alakası var mevzumuzla Allah aşkına?” dedi. “Boş boş konuşuyorsunuz.”

Sigaramdan çektiğim derin nefesi sanki masadakilerin hepsinin yüzüne birden üfledim.

“Aradığımız üçüncü kız kardeş Ümran Hanım ise, var,” dedim.

Pencereye konan güvercin Kemal Arsan’ın kola höpürdetmesine kaçmasa, şimdi kaçardı.

Toplantı odasının içinde önce bir sessizlik oldu, sonra hemen herkes bir ağızdan bir şeyler söylemeye başladı. Kesik cümleler, sert ünlemler, bir iki masum küfür. Kimin ne söylediğini takip edemedim. Yıldız Turanlı kocaman bir ünlem işareti kondurdu karaladığı bloknot sayfasına boydan boya.

Ortalığın durulmasını bekledim sükûnet içinde sigaramdan bir nefes daha çekerek.

Cam kafesin bekçisinin yüzü kırmızının adını tam bilemediğim bir tonuna bürünmüştü. İki eli kucağındaydı, hangi parmağı hangi parmağını tırtıklıyor, göremiyordum. Dudağı düz bir çizgiye dönüşmüştü.

“Ama soyadı Akalın değil ki,” dedi İsmet Günaldı. “Okur. Ümran Okur adı.”

Dudağımı büktüm.

“İnsanlar evlenip boşanıyor,” dedim. “Sonradan yeniden evleniyor.”
“Neden bana söylemedin?” dedi İsmet Günaldı karşısındaki kıza bakıp. “Hadi önceden kendine göre nedenlerin vardı diyelim. Öldürülme haberini alınca...”
“Çünkü kendi öldürdü,” dedi Kemal Arsan.
Ümran Okur gözlerini kocaman açarak bağırdı.
“Manyak mısın sen?” dedi. “Nereden aklına geldi bu? Ağzından çıkanı kulağın duysun.”
Kemal Arsan cevaplarken sakindi.
“Ailenizin dedektifi üstada sor,” dedi. “Deli gibi üçüncü bir kız kardeş arıyordu.”
Ümran Okur korku dolu gözlerle bana döndü.
“Öldürülmeden önce Hilmi Akalın’la annesi hakkında tartışan birisi vardı,” dedim. “Buradaki iki kardeşi dışında. Bir nevi canlı gören son kişi. Konuşmak istedim.”
“İşte buradayım,” dedi Ümran Okur. “Ne konuşacaksanız, ne soracaksanız sorun. Yeter ki bu saçma düşünce...”
“Sahiden buluştunuz mu ağabeyinizle Firdevs Hanım’ın evinde?” dedim.
“Evet,” dedi Ümran Okur.
“Orada olduğunu nereden biliyordunuz?”
“Telefon ettim, kendi söyledi. Tarif etti.”
“Orada ne aradığını sordunuz mu?”
“Hayır,” dedi Ümran Okur. “Dilediği eve gider, bana ne?”
“Sizi hemen içeriye almamış galiba,” dedim.
“Niyeti yoktu gerçekten,” dedi. “Kapının önünde sesimiz biraz yükselince tedirgin oldu. Komşular falan.”
“İçerde ne oldu?”
“Bir şey olmadı. Tartıştık. Sen karışma dedi. Bu işlerden anlamazsın dedi. İyi olacak dedi.”
“Sonra?” dedim.
Ümran Okur cevap masadakilerin yüzündeymiş gibi baktı çevresine. Rengi biraz düzelmişti. Daha sakin bir sesle cevap verdi.
“Sonra, hiç,” dedi. “Hiç. Fikrini değiştirmeyeceğini anlayınca çektim gittim. Ağzıma geleni söyledim ama.”

Bir nefes daha çektim sigaramdan.

"Ortalığa bir tabanca falan çıktı mı?" dedim.

"Ne tabancası?"

"Küçük bir tabanca," dedim. "Hani tartışma şiddetlenince..."

Ümran Okur kendini tutamadı. Güldü.

"Haa, şu tabanca," dedi.

"Biliyorsunuz yani Firdevs Hanım'ın çekmecesindeki tabancayı," dedim.

"Hastanede herkes bilir," dedi. "Ben hiç inanmamıştım. Geyik sanmıştım duyduğumda. Hayır, ortalığa tabanca falan çıkmadı."

"Anladım," dedim. Belki masadakilerden biri soru sorar diye arkama yaslandım.

Soru Ümran Okur'un kendisinden geldi.

"Ben size bir soru sorayım izin verirseniz," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Sor," dedim sigaramı kül tablasına söndürürken. Çok içtim yine dedim kendi kendime.

"Özellikle saklamadım ama," dedi elini saçlarında gezdirerek. "Çok da ortalığa dökmedim Hilmi'yi. Nasıl anladınız? Biri mi söyledi?"

Gülümsedim.

"Kemal Bey'in dediği gibi sordum," dedim. "Kimse söylemedi. Bilen de bilmeyen de. Kendim buldum."

"Tamam da nasıl?" dedi Ümran Okur.

Bu kadarını hak ediyor muydu? Ediyordu galiba.

Dudağımı marifetimi küçümseyerek büzdüm.

"Temelde küçük bir akıl yürütme," dedim. "Ya da boş atıp dolu tutma. Hangisini beğenirseniz. Hilmi Akalın'ın öteki iki kardeşi hastanenin içindeydi. Muhtemelen kendisi yerleştirmişti. Sinem Hanım bunu sonradan öğrendiğini söyledi bana."

Sinem Akalın bilgiyi onayladığını ama durumdan hoşlanmadığını gösterdi başını iki yana sallayarak. Devam ettim.

"Ayla Hanım'a sorsak o da doğrular bunu," dedim başımla kıza işaret ederek.

Onun yerine İsmet Günaldı onayladı.

“Hatır... hatırlıyorum,” dedi eski güzel günlerin anısına gülümseyerek. “Birinci büyük bunalımdan sonraydı.”

“O ne?” dedim.

İsmet Günaldı dudağının kenarında kalan gülümseme parçasıyla devam etti.

“Operasyonumuzdaki birtakım eksiklikleri tespit etmiştik yönetim kurulunda,” dedi. “Yeni insanlar almak, yeni pozisyonlar yaratmak falan. Epey tartışmıştık. O sıra...”

“Her neyse,” dedim. “Üçüncü kardeş varsa o da içerde olmalı diye düşündüm.”

“O kadar mı?” dedi Ümran Okur inanmayan bir sesle.

Konuş Dedektif Remzi Ünal dedim içimden.

“Hilmi Akalın’la kapıdaki tartışmayı gören komşu,” dedim. “Gözetleme deliğinden gelen kadının boynunda altın bir kolye olduğunu söylemişti.”

Yıldız Turanlı gülümseyerek baktı bana. Ümran Okur işaretparmağına doladı sarı zinciri. Lafı hızla değiştirme ihtiyacı duydum nedense.

“Firdevs Hanım,” dedim karşımdaki kadına bakarak. “Hilmi Akalın’la tek taş yüzüğe kadar varan yakınlığınız ne zaman başladı?”

Firdevs Işın cevap vermeden önce duraladı. Konunun neden buraya geldiğini çözmeye çalışıyor gibi. Begüm Kalyon’a baktı konuşmaya niyetlenmeden önce.

Begüm Kalyon gördü o kaçamak bakışı.

“Rahat ol,” dedi. “Umurumda değil artık kimin ne yaptığı.”

Firdevs Işın bana döndü. Çok istekli olmadığını gösteren bir sesle konuştu.

“Neriman Teyze’nin Işıklar Sitesi’ndeki evinde galiba,” dedi. “Sık sık geliyordu annesini görmeye. O uyurken konuşuyorduk.”

“Derken olaylar gelişir...” dedi Ayla Duman nefretini gizlemeyen bir ses tonuyla. “Örümcek dört koldan ağlarını örer.”

Masadan bu yoruma bakışlarıyla bile onay veren olmadı.

“Çok ilgili miydi annesinin durumuyla?” dedim.

“Haliyle,” dedi Firdevs Işın. “Annesi sonuçta.”

“Evde kalmasının iyileşmesini engellediği konusunda endişeli değil miydi?”

“Bunu annesine de söylüyordu hep,” dedi. “Neriman Teyze hiç oralı olmadı.”

“Sizin profesyonel görüşünüz neydi bu konuda?” dedim.

“Doktor değilim ben,” dedi Firdevs Işın. “Ama Neriman Teyze’nin durumuna benzeyen çok hastam oldu. Nerede olursa olsun, iyiye gitmez.”

Yıldız Turanlı’ya döndüm.

“Siz de doktor değilsiniz ama ne dersiniz?” dedim.

Yıldız Turanlı dudaklarında nedenini yalnızca benim anlayabileceğim bir gülümsemeyle cevap verdi.

“Başlangıçta küçük belirtiler vardır,” dedi. “Sonra ataklar sıklaşır. Pek geriye dönüşü olmaz.” Kemal Arsan’a baktı. “Beyefendi onaylayacaktır.”

Kemal Arsan yorum yapmadan baktı Yıldız Turanlı’ya.

Firdevs Işın’a döndüm.

“Nasıl oldu da evden ayrılmaya razı oldu Neriman Teyze?” dedim.

“Pek de razı oldu denemez,” dedi Firdevs Işın. “Bir gece kendisine İsmail diye hitap edince aniden karar verdi Hilmi. Kemal Bey’in gönderdiği ambulansla apar topar götürdüler.”

Soluma döndüm.

“Sizin de adınızda ‘İsmail’ var değil mi?” dedim İsmet Günaldı’ya.

28. BÖLÜM

İsmet Günaldı bu da nereden çıktı der gibi baktı bana. Omuzlarını silkti. “Evet,” dedi. “İsmet İsmail. Fecri Âti şairi adı gibi... Hiç sevmedim çocukluğumdan beri.”

“Neriman Hanım size ‘İsmet İsmail’ diye hitap eder miydi?” dedim. “Arada sırada da olsa?”

İsmet Günaldı gülümsedi.

“Bana sinirlendiği zamanlar... İsmet İsmail! İsmet İsmail!” Kadını taklit ederek konuşmuştu. Aniden ciddileşti. “Bunun bir önemi var mı?”

“İnsana oyunlar oynar isimler,” dedim.

“Yani?”

Kim kimdir oynamanın sırası gelmişti. Sandalyemi masaya doğru çektim biraz.

“Sözgelimi...” dedim. “Buraya ilk toplandığımızda aramızda şimdi burada görmediğimiz iki bey vardı, adlarını biliyor muyuz?”

Masadakiler birbirlerine baktı. Kimseden ses çıkmadı. Kemal Arsan’a döndüm.

“Hadi ama Kemal Bey,” dedim. “Aşağıda, kafeteryada birlikte gördük sizi. Adını biliyor olmalısınız.”

Kemal Arsan suratını astı.

“Çok iyi tanımıyorum,” dedi. “İş istemek için gelmişti.”

Battıkça batmasını görmek hoşuma gidecekti. Küçük bir ayrıntıyı hatırlattım.

“Bu odaya birlikte girdiniz,” dedim.

“Farkında değilim,” dedi Kemal Arsan. “Ben de düşündüm burada ne aradığını.”

O kadar kolay olmamalıydı. Kafasını biraz daha bastırdım söylediklerimle.

“Sanmıyorum,” dedim. “Size gizlice bir şey verdiğini gördüm kafeteryada. İlaç kutusu gibi bir şey...”

Kutuyu açıklamak adamı tanıdığını itiraf etmekten daha rahatsız ediciydi anlaşılan. Elini masaya vurdu.

“Tamam!” dedi. “Tamam! Adını biliyorum. Anladık. Tetik Osman diyorlar.”

Masada hafif bir gülme eğilimi belirdi. Elimle onları durdurdum. Ciddiyetimin farkına varınca eskisinden daha keskin bir sessizlik sardı ortalığı.

“Yanılıyorsunuz,” dedim.

“Ne?” dedi Kemal Arsan. “Israr ettiniz söyledim işte. Adı Tetik Osman. Ne demekse?”

“Yanılıyorsunuz,” dedim yeniden. “Adamınızın adı Ayakçı Burhan.”

Bu kez engelleyemedim toplantı odasını saran gülme seslerini. Kemal Arsan gülüşmelerin dinmesini beklemedi.

“Eee, ne olmuş?” dedi. “Ha Ahmet, ha Mehmet.”

“İşin ilginç tarafı,” dedim. “Tetik Osman o değil, masanın öteki köşesinde oturan tespihli adamdı.”

“Yani?” dedi Kemal Arsan. Biraz sinirleniyor gibiydi. “Adam bana kendini Tetik Osman diye tanıttı. Ne yapayım?”

“İyi ama neden?” dedim.

“Ne bileyim?” dedi Kemal Arsan biraz daha gergin bir sesle.

Sandalyemde geriye yaslandım biraz.

“Hakiki Tetik Osman,” dedim. “Belli çevrelerde, yasaya tam uymayan işleri yapanları kollayan tipte birisi. Adını belindeki silahtan alıyor.”

İsmet Günaldı atıldı.

“Adam silahıyla mı girdi hastaneye şimdi?” dedi.

“Endişelenmeyin, silah yok gelirken demiştim ona.”

Kemal Arsan atağa kalkmayı denedi.

“Demek o tip adamlarla sizin de ilişkiniz var.”

“Belli bir ahbaplık kurduğumuzu söyleyebilirim,” dedim. “Ayakçı Burhan’ın Tetik Osman’ın bir tür çırağı olduğunu da duydum. Ustasının adını almayı tercih etmiş nedense.”

“Anlaşılan neden olduğunu biliyorsunuz,” dedi İsmet Günaldı. “Söyleyin de rahatlayalım.”

“Markalar karanlık çevrelerde de önemli olmalı,” dedim. “Taklitçilik mafyaya da bulaşmış. Adı Tetik Osman olursa, işi alması garanti, fiyatı daha yüksek olacaktı.”

“Ne işi?” dedi İsmet Günaldı.

Kemal Arsan’ın gözünün içine bakarak konuştum.

“Toplantıya başlarken verdiğim sözü unutmadım hâlâ,” dedim.

Kemal Arsan havaya bakmayı tercih etti.

“Bu isim karışıklığının ne önemi var, açıklar mısınız Allah aşkına?” dedi Ayla Duman. “Yine dönüp durmaya başladık boşlukta.”

“Pek o kadar da değil,” dedim. “Ağabeyinizin öldürülmesinin tam da nedeni bu. İsim karışıklığı.”

“Nasıl?” dedi yüzüme bu kez inanır gibi bakarak.

“Çırak ustasının yerine geçmeseydi ağabeyiniz ölmezdi,” dedim.

“Nasıl?” dedi.

“Anlatayım,” dedim. “Birisi yardım istemişti.”

“Kim?” dedi gözlerini kısarak Ayla Duman.

Bu kez ben onun gözlerine baktım. Bir an sustum. Zamanı gelmişti. Bir Begüm Kalyon’a, bir Firdevs Işın’a baktım.

“Ne dersiniz,” dedim. “Yardım geldiğinde siz de oradaydınız. Evde.”

“Ne?” dedi Firdevs Işın.

“Anlattım ben size...” dedi Begüm Kalyon.

“Yarısını,” dedim. “Hilmi Akalın’a kırgınlığınız yalnızca o dayak yiyen çocuk yüzünden değildi. Annesini de Balmumcu’ya göndermiş olmasındandı. Hesaplaşmak istediniz, vazgeçsin istediniz.”

Begüm Kalyon sandalyesinde çöker gibi oldu. Yıldız Turanlı omzunu tuttu kızın. Bana kötü kötü baktı. Umursamadım.

“Üçünüz evde buluştunuz,” dedim. “Bana söylediğiniz gibi teker teker sonradan gelmediniz. Hilmi Akalın zaten sinirliydi. Sizden önce aynı konuda öteki kız kardeşi üstüne gelmişti. Tartışma sertleşti.”

Bir yeri ağrıyormuşçasına inledi Begüm Kalyon. Onu da umursamadım.

“Sonra daha da kötü bir şey oldu,” dedim. “Muhtemelen sizi ikna etmek için kişisel bir şey söyleyince, ikili oyunu ortaya çıktı.”

Bir inleme daha geldi Begüm Kalyon’dan. Firdevs Işın sandalyesinde dimdik oturuyordu.

“Şimdi iki kızgın genç kadınla karşı karşıyaydı,” dedim. “Aldatıldığını anlayan genç kadın bir. Kullanıldığını anlayan genç kadın iki. Tabanca herhalde o zaman ortaya çıktı.”

“Lanet olsun, Hilmi bana evlenme teklif edecekti,” diye bağırdı Firdevs Işın.

“Tahmin ederim,” dedim.

“Hilmi kimin sevgilisiydi, sor insanlara!” dedi Begüm Kalyon. Kendini kaybetmiş gibi bağırdı. “Yapma Firdevs!”

“Aynen öyle,” dedim. “Muhtemelen iyice köşeye sıkıştığı bir an tabancayı kafasına dayayıp tetiği çekeceğini bile söylemiştir. Ama çekmedi. İkiniz de çekmediniz. Başkası çekti. Sizin önünüzde ya da diğer odada. O tabancayla öldürüldü. Şahit oldunuz ama sesinizi çıkarmadınız. Belki de engellemediniz.”

Ayla Duman bir ona bir ötekine bakıyordu. Yıldız Turanlı yalnızca bana. Firdevs Işın’la Begüm Kalyon’un kimseye bakacak hali yoktu.

“Çünkü bir ara kapı çalındı,” dedim.

Masadakilerin tümü toplantı odasının kapısına baktı bunu söylediğimde. Sonra birer ikişer yanılsamadan kurtulup bana döndüler.

“Kapıda bir davetsiz misafir vardı,” dedim. “Hilmi Akalın’la konuşmak için gelmişti. Patronunun emriyle.”

Begüm Kalyon burnunu çekti.

“Büyük ihtimalle yalnız konuşmak istemiştir. Sizi öteki odaya yolladı. Tartışmanızı komşular duymasın diye televizyonun sesini açmıştınız. Tabanca patladığında duymadınız o yüzden. Davetsiz konuğunuz çekti gitti. Daha ne yapacağınıza karar veremeden ben geldim.”

“Bu... bu... İskender Topal mıydı gelen adam?” dedi Ayla Duman.

“Ne önemi var?” dedim. “Bilsek yargılayacak mıyız?”

“Şimdi ne olacak?” dedi Begüm Kalyon artık tutamadığı sessiz gözyaşlarının arasından.

“Hiç,” dedim. “Size söylemiştim. Yalnızca gidip müşterime rapor vereceğim.”

“Bir dakika, bir dakika, bir dakika!” dedi İsmet Günaldı.

Neyi merak ettiğini aşağı yukarı tahmin edebiliyordum. Önümdeki bloknotu masanın kenarıyla paralel duruma getirdim, Yıldız Turanlı'nınkini üstüne koydum. İsmet Günaldı'nın yüzüne baktım.

"Bütün bunları polise, ne bileyim savcıya falan bildirmeyecek misiniz?" dedi.

"Siz istiyorsanız bildirin," dedim. "Benim öyle bir şeye niyetim yok. Buldular katillerini, mutlular. Yakında adamı yakaladıklarını okursunuz gazetede."

"Şu sözünü ettiğiniz tatbikat..."

"Hanımları çağırırlar belki," dedi. "Olanları benim anlattığım gibi anlatırlarsa mesele kalmaz. Çok sonra mahkemede ifadelerini tekrarlarlar, olur biter."

İsmet Günaldı suratını astı. Tatmin olmamış gibiydi. Sonra önüne eğilerek daha alçak sesle konuştu.

"Sizce şu sahte klinik meselesini de ihbar etmemeli miyim?"

"Gerek olacağını sanmıyorum," dedim. Tam karşıma baktım. "O iş kendiliğinden tasfiye olacak. Yürümeyeceği anlaşıldı. Yanılıyor muyum?"

Kemal Arsan önüne baktı. Ayla Duman konuşacak gibi oldu, Sinem Akalın'ın ağzını açtığını hissedince sustu.

"Yanılmıyorsunuz," dedi Sinem Akalın. "Burada çok şey değişecek."

"Benim için mesele yok o zaman," dedim.

"Sahiden anneme rapor verecek misiniz?" diye devam etti Sinem Akalın. "O halinde..." Şimdiden şirketin yönetim kurulu başkanı olmuş gibi güvenli konuşuyordu.

"Müşterilerimi zihni melekelerine göre ayırt etmem," dedim. "Beni dinleyeceğine eminim. Hisse durumu nasıl gelişir bilemiyorum. Sizin Yurdatapan'ların epeyi çalışmaları gerekecek. "

Sinem Akalın göreceğiz bakalım der gibi burnunu yukarıya kaldırdı.

Firdevs Işın ayağa kalktı. Çantasını omzuna astı.

"O zaman ben gidiyorum," dedi. "Yüzük meselesinde söylediklerinizde ciddiydiniz, değil mi?"

"Son derece," dedim sağ tarafıma bakmadan. Firdevs Işın kapıya doğru yürüdü. Kimseye hoşça kalın deme ihtiyacı duymamıştı.

Tam kapıdayken arkasından seslendim.

“Neriman Hanım’a uğramayı düşünüyorsanız, tavsiye etmem,” dedim. “Hizmetlerinize yeniden ihtiyaç duyacağını sanmıyorum.”

Bir an duraladı kapıda. Bir şey söylemeden kapıyı açtı, arkasında kayboldu.

Sultan Karakum arkasından fırladı.

“Durun, sizi geçireyim,” dedi. Çantasını eline alıp yürüdü. Konuşmaya devam ediyordu kapıdan çıkarken. Ne söylediğini duymadık ama. Kemal Arsan da ayağa kalktı. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle İsmet Günaldı’ya konuştu.

“Şimdilik görevde olduğunuza göre, istifamı size bildirmeliyim herhalde,” dedi. “Tazminatımda problem çıkmaz sanıyorum...”

İsmet Günaldı onun yüzüne bakmadan homurdandı.

“Muhasebeyle konuşurum,” dedi.

Kemal Arsan kapıya doğru ilerledi. Dik yürümeye çalışıyordu.

“Bir saniye lütfen,” dedim.

Masanın ucunda durdu. Elini kenara yaslayarak bana baktı.

“İlk görüşmemizde kaybolan kızı bulduğumda ona ilk olarak ne söyleyeceksiniz diye sormuştum,” dedim. Elimi havadan masanın üzerinde gezdirdim.

Bu kez kendine gülümsedi Kemal Arsan. Kaktüs Kahvesi’nde ilk kez karşılaştığım sevimli doktor karşımdaydı sanki.

“Özür dilerim, diyeceğim.” dedi. “Hepinizden özür dilerim. Yeterli mi?”

Cevap vermedim. Benim için yeterliydi. Başka kimsenin de diyeceği yoktu galiba. Kemal Arsan Ümran Okur’un omzuna dokundu, açık kapıdan çıktı, kayboldu.

Ayla Duman bana baktı gözlerinde ışıltılarla.

“Merak ettiğim bir şeyi açıklayın da, ben de gideyim,” dedi.

Yüzüne baktım Ayla Duman’ın. Merakla değil ama. Biraz yorulmuştum. Çekip gitmek fikri bana da çekici geliyordu. Aşağıdaki yaşlı müşterime rapor vermeden gidemeyeceğimi biliyordum.

Aşağıya inmeden bir sigara daha içmek parlak bir fikir gibi göründü.

Paketimi çıkardım. Sigara ağzımdayken sordum.

“Neyi merak ediyorsunuz?”

Ayla Duman arkadaş grubunda kendisi hakkında son dedikoduları öğrenmek isteyen üniversiteli kız şımarıklığıyla cıvıldayarak konuştu.

“Ben size hiç yalan söyledim mi?”

Sigaramdan hak ettiğim ilk nefesi çektim. Ayla Duman’a hak ettiği cevabı vermeliydim.

“Söylemediniz belki ama,” dedim. “Söylemediklerinizle işimi zorlaştırdınız. Hatta acemi bir cerrahın üzerimde çalışmasına neden oldunuz.

“Ne acemi cerrahı?” diye atıldı Yıldız Turanlı.

“Sonra anlatırım,” dedim ona. Ayla Duman’a döndüm.

“Takside Hilmi Akalın’ın aileden olduğunu söyleseydiniz daha kolaylaşırdı işim,” dedim. “Bir de...”

Sözümü kesti Ayla Duman.

“Hilmi neredeyse yasaklamıştı o konuda uluorta konuşmamı,” dedi.

“Neden olduğunu anlayabiliyorum,” dedim. “Kardeşlerini hastaneye yerleştirmesi uzun vadeli planının bir parçasıydı. Kilit yerlere. Fark edilmese iyi olurdu. Esas taksiden inmeseydiniz, işleri çok kestirmeden halledebilirdik.”

Açıklayayım diye yüzüme baktı Ayla Duman. İkinci nefesin dumanları arasından konuştum.

“Bizimle gelmeye kararlıydınız. Sonra aniden vazgeçtiniz.”

“Hastaneden çağırdılar,” dedi Ayla Duman.

“Atlatılamayacak bir şey olmadığına eminim,” dedim. “Esas neden başkaydı.”

Gözlerinden bir bulut geçti Ayla Duman’ın.

“Annenizin kaldırıldığı yere gittiğimizi anlamış olmalısınız. Yeşil ışıkta karşıya geçmeye çalışan yaşlı kadını görünce. Dolapdere’nin beyni boş mankenleri gibi sanki. İnsan olmayan insanlar. Akılsız, duygusuz.”

Önündeki bloknotla oynamaya başladı Ayla Duman.

“Annenizi görmekten korktunuz. Daha doğrusu onun sizi görmesini.”

“Hilmi’nin... Hilmi’nin öldüğünü haber vermek zorunda kalmak çok ağır gelecekti,” dedi sesi titreyerek. “Kafasının o karışıklığında...”

“Yapacağımız her şeyin ne sonuç vereceğini bilemeyiz,” dedim.

“Doğru,” dedi önüne bakarak. Kafasını kaldırdı.

“Asıl psikolog siz olmalıymışsınız,” dedi.

Yıldız Turanlı gülümsedi. Ayla Duman ayağa kalktı. Yanıma gelip yanağımdan öpeceğinden korktum. Öyle yapmadı.

“Teşekkür ederim,” dedi. “En çok ağabeyim için.” Eliyle olan biten her şeyi kovalamak ister gibi havayı dövdü. “O çekap için karar verirseniz bekleriz. Bir şey çıkmaz umarım, ama ihmal etmeyin.”

“Düşüneceğim,” dedim.

“Ne çekapı?” dedi Yıldız Turanlı.

“Sonra anlatırım,” dedim gözlerimi Ayla Duman’dan ayırmadan. Başıyla İsmet Günaldı ve Begüm Kalyon’a selam verdi. Yere sağlam basan adımlarla çıktı toplantı odasından.

“Sıra bende galiba,” dedi Begüm Kalyon yerinde kıpırdanarak. “Ben öyle soru sormayacağım size.”

“Geçmiş olsun,” dedim.

Ayağa kalktı. Bir şey yapmamı bekliyormuş gibi durakladı. Yüzüne baktım ne olduğunu anlamak için.

“Beğendiyseniz sizde kalsın,” dedi. “Ama telefonum...”

“Hay Allah!” dedim cebimdeki telefona ulaşmaya çalışarak. “Özür dilerim.” Yıldız Turanlı bu kez küçük bir kahkaha attı. Telefonunu Begüm Kalyon’a uzattım.

“İşten atılmadım değil mi İsmet Bey?” dedi.

“Muhasebeyle konuşurum, maaşından düşerler,” dedi İsmet Günaldı gülümseyerek.

Sinem Akalın da ani bir kararla ayağa kalktı. Oturan üçümüze de kısa bir selam verdi konuşmadan. Kapıya doğru yürüdü. Begüm Kalyon ona yol verdi. Neredeyse aynı anda çıktılar.

“Bu kız dediğini yapabilir mi?” dedi İsmet Günaldı arkalarından.

Sorusunun cevabı, odasındaki pipo takımının yakınlarında bir yerde sotalanmış olduğuna kalıbımı basacağım kalın purolardan birine değecek nitelikteydi ama ben sigaramla yetindim.

“Ne dersiniz?” dedim Ümran Okur’a.

“Ne? Neye ne derim?” dedi cam kafesin bekçisi daldığı uykudan uyanır gibi.

“Sinem Hanım şirketin yönetiminde çoğunluk sağlayabilir mi iddia ettiği gibi?” dedim. “İsmet Bey onu merak ediyor.”

“Ne bileyim ben...” dedi.

“Sizin hastanede olup biten neredeyse her şeyi bildiğinizi sanıyordum,” dedim. “Hilmi Bey boşuna en üst kata yerleştirmedi sizi.”

İsmet Günaldı’ya kaçamak bir bakış attı Ümran Okur.

“Bildiğim her şeyi söylemedim ona,” dedi.

“Begüm Hanım ortadan yok olduğunda yerini söylemediniz, biliyorum,” dedim.

“Yaptığı şeylerin hepsini onayladığım söylenemez,” dedi. “O evde tartışırken yalnızca anneme değil, Begüm’e yaptıklarını da gündeme getirdim. Begüm’ü severim.”

“Ağabeyinizin esas eee, ilgisi Begüm Hanım’a yönelikti, yanılmıyorum değil mi?”

“Evet,” dedi dudağını ısırarak. “Hırsı daha çoktu ama.”

Sigaramdan son bir nefes çekip önümdeki kül tablasına bastırdım. Gerçekten bu masada son olmasını dileyerek...

“Sinem Hanım da az hırslı değil,” dedim.

“Onunki Hilmi’nin hırsı kadar derin değil,” dedi Ümran Okur. “Bir süre sonra peşini bırakır sanıyorum.”

İsmet Günaldı’ya döndüm.

“Ümran Hanım ciddi bir ücret artışını hak ediyor bence,” dedim.

İsmet Günaldı gülümsedi. İçtenlikle gülümsedi.

“Muhasebeye söylerim,” dedi.

Ümran Okur ayağa kalktı.

“Teşekkür ederim,” dedi İsmet Günaldı’ya. Bana döndü.

“Sizi tanıdığıma da memnun oldum,” dedi. “Bir daha görüşme gereği olsun istemem ama.”

“Anlaştık,” dedim.

İsmet Günaldı iki yumruğunu birleştirip çenesinin altına dayadı. Yorgunluktan bitmiş taklidi yaparak dirseklerini masada iki yana doğru açtı. Çenesi neredeyse yüzeye yapıştı.

“Bitti mi yani şimdi?” dedi.

“Aşağıya gidip rapor vereceğim,” dedim. “Ondan sonra bitecek.”

“Gerçekten gerekli mi bu?” dedi.
Başımı salladım.
“Şimdiye kadar tuhaf bulduğum bir sürü şey yaptınız,” dedi. “Bir bildiğiniz varmış çoğunda. Gidip, giderek kötüleşen bir demans hastasına bir şeyler anlatmanıza itiraz ederdim ama içimden gelmiyor doğrusu.”
Bir kez daha salladım başımı.
“Toplantı odanızı size bırakalım,” dedim Yıldız Turanlı’ya kafamla kalkalım hareketi yaparak.
Kafasını yasladığı masada pencereye bakarak konuştu İsmet Günaldı.
“Allah bir daha böyle bir toplantı göstermesin,” dedi. Kafasını kaldırdı sonra.
“O çekapa karar verirseniz, muhasebeyle konuşurum, iyi bir indirim yaparlar size,” dedi.
“Teşekkür ederim,” dedim Yıldız Turanlı’yla birlikte ayağa kalkarak. “İyi şanslar...”
“Hoşça kalın,” dedi Yıldız Turanlı.
İsmet Günaldı zorla toparlanıyormuş gibi ayağa kalktı. Yıldız Turanlı’ya baktı.
“Bir hastanede çalışmak isterseniz haberim olsun,” dedi. “Ciddiyim.”
“Ben de onun gibi serbest çalışmaktan memnunum,” dedi Yıldız Turanlı bana küçük bir dirsek atarak.
İçini doldurduğum kül tablasına eyvallah dedim içimden. Yıldız Turanlı’ya yol verdim kapıdan önce çıkması için.
Ümran Okur yerinde değildi.
Koridorda yürüdük. Yorgunluğum hafif sallanarak yürümemden belli oluyordu.
“Yaptın yine numaranı Remzi Ünal,” dedi Yıldız Turanlı asansörün düğmesine basarken. “Hepsini yedim sanma sakın.”
“O da ne demek şimdi?” dedim bitkin, gülümseyerek. “İcat çıkarma!”
Asansörün inmesini beklerken bir sol bir sağ bacağım üzerinde yaylandım biteviye. Gözlerim kabinin nerelerde gezdiğini söyleyen dijital göstergedeydi.
“Hey, Remzi Ünal, sana söyledim,” dedi Yıldız Turanlı. “Cevap ver.”
“Neyi kastediyorsun?” dedim yaylanmaya devam ederek.

“Düz dur,” dedi. “Hastanedeyiz.”

Sözünü dinledim. Asansör geldi. Kapıları açıldı. Çıkanlara yol vermek için ikiye ayrıldık. Sepetinde iki aylıktan büyük olmayan bir bebek taşıyan adamla, telaşlı görünen kadın cam kafese doğru yürüdüler.

Kabine girdik. Aynada kendime baktım. Yakışıklıydım. Yanımdaki kadın güzeldi.

Üçüncü katın düğmesine basarken Yıldız Turanlı yeniden sordu.

“Hemen herkesi mutlu ettin yukarda,” dedi. “Yatak odasında olanları anlatırken biraz desteksiz salladın gibime geldi. Nedir?”

“Herkesin mutlu olmasına ne itirazın var?” dedim.

“Teorik olarak yok,” dedi. “Adaleti fazla umursamadığını da biliyorum. Ancak yine de o adamın gelmesi senin iki hemşireyi şüphelerden arındıracak bir ‘deux ex machina’ değil mi? Hem polis nasıl oldu da belirledi o adamı katil olarak?”

“Polisin nasıl çalıştığını nereden bileyim?” dedim. “Ellerinde bende olmayan bir sürü imkân var.”

“Sıyırtmaya çalışma!” dedi. “Adamın gelmesi...”

“Diyelim ki adam gelmedi,” dedim aynadaki görüntüme bakarak. “O ikisi sence soğukkanlılıkla adam öldürebilecek tipte insanlar mı? En çok kazayla patlardı o tabanca ya da bir anlık öfkeyle... İkisi için de çok temizdi kurşunun girdiği yer. Bilen birinin işi.”

“Seni tanımasam kızlara acıdığını düşüneceğim,” dedi Yıldız Turanlı.

“Kim kimi tam olarak tanıyabilir ki?” dedim.

“Hah!” dedi Yıldız Turanlı. “Peki ya F nokta A?”

“Ne F nokta A’sı?” dedim.

Asansör durmaya niyetlendiğini hafif sarsılarak gösterdi. Kapının açılmasını bekledik. İzin verince üçüncü katın koridoruna çıktık. İleriye baktım.

Tetik Osman nereden bulduysa bir sandalyede oturuyordu 382’nin kapısında. Elindeki tespih durmadan takla atıyordu. Ona doğru ilerlediğimizi gördü. Ayağa kalktı.

Yıldız Turanlı adımlarını benimkilere uydurmaya çalışarak konuştu.

“Gazetedeki haberde evinde cinayet işlenen kadının adı F.A. diye verilmişti,” dedi “Firdevs Işın üçüncü kız kardeş çıkacak diye korktum.”

“Tam bir Yunan trajedisi olurdu o zaman,” dedim. “Muhabirler de hata yapar. Sen de mi okuyorsun o kötü gazeteleri?”

“Senden öğrendim,” dedi hafif gülümseyerek.

Koridor boştu. Tetik Osman’a doğru yaklaştık.

“Neredeyse beni unuttunuz sandım,” dedi yüzünde bir gülümsemeyle.

“Vaziyet nasıl?” dedim.

“Asayiş berkemal,” dedi. “Uyuyor. İçeri bir hemşire girdi biraz önce, ben de girdim peşinden. Şöyle bir baktı gitti.”

“Yukarıda gördüklerinden girmeye çalışan olmadı mı?” dedim.

“Hayır,” dedi Tetik Osman bıyıklarını iki yandan aşağı sıvazlayarak.

“Önce sen bir bak,” dedim Yıldız Turanlı’ya.

Yıldız Turanlı kapıyı tıklatmadan içeri girdi. Gören İsmet Günaldı’nın teklifini kabul etmiş, çoktan Manhattan Medical’de çalışmaya başlamış zannedebilirdi. Tetik Osman ona bir şey söylememi bekliyormuş gibi yüzüme baktı. Konuşmadım. Ayakta derin nefesler almaya çalıştım. İhtiyacım vardı. İhtiyacım olacaktı. Hara’mın taa derinlerine kadar indirdim hastanenin hastane kokan havasını. Aldım boşalttım. Aldım boşalttım.

Tetik Osman tespihini çevirmeyi unutmuş, beni izliyordu.

Yıldız Turanlı kapıyı açtı içerden. İşaretparmağı dudağındaydı.

“Gürültü yapma,” dedi bana. “Uyuyor.”

Tetik Osman’a beni takip etmesini işaret ettim girerken. O girince kapıyı dikkatle kapattım arkamdan. Neriman Akalın’a baktım.

Toplantıdan önceki ziyaretimizden çok farklı görünmüyordu. Elleri şuracıkta son nefesini verse personelden birinin yerleştireceği pozisyondaydı, göğsünün üzerinde birleştirilmiş. Yüzünde biri resmetse işte huzur diye seyredeceğiniz bir ifade vardı. Eğer görüyorsa, gördüğü rüyadan memnun gibiydi. Göğsündeki elleri üzerindeki örtüyle birlikte hızlı hızlı inip kalkıyordu. Odanın donanımında değişiklik yoktu. Ayakucundaki hasta yatağı tablasının üstü boştu. Pencere kapalıydı, odanın havası biraz ağırlaşmıştı. Kendimi nasıl hissedersem hissedeyim, sigara içmeyeceğim açıktı.

Yıldız Turanlı yatağın solundaki iki kişilik kanepenin ucuna oturdu. Tetik Osman sağımda duvara yaslanmıştı. Tespihi hareket etmiyordu. Yatağın tam ucunda dikildim. Ellerimi önüme bağladım.

Yıldız Turanlı uyuyan müşterime nasıl rapor vereceğimi merak ediyor gibi yüzüme baktı. Gündemimin en kolay maddesinden başladım.

“Daha önce teşekkür etmeyi akıl edemediğim için beni bağışlayın Neriman Hanım,” dedim çok heyecanlı olamayan ama duyulabilecek bir sesle. “Hayatımı kurtardınız belki. Teşekkür ederim.”

Yıldız Turanlı ne saçmaladığımı çözmek ister gibi soru işaretleriyle baktı yüzüme. Onu rahatlatmaktan daha önemli işlerim vardı şimdi.

“Tam zamanında girdiniz içeriye,” dedim. “Cesur bir kadınsınız. Kim olduğunu bilmediğiniz bir adamın başının belada olduğunu anladığınız odaya öyle girmek cesaret ister. Oyunculuğunuz da şahaneydi. O kel kafalı salak kim olduğunuzu aklına bile getiremedi. Daha önce bakmamıştı korumasına bırakılan hastaya.”

Yıldız Turanlı bana bakacağına Neriman Akalın’a baksa dudağının kenarında beliren minicik kıvrımı fark ederdi. Doğru yoldasın Remzi Ünal dedim kendi kendime.

“Zaten hep şahaneydi oyunculuğunuz,” dedim. “Herkesi kandırdınız.”

Yıldız Turanlı bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Susmasının daha doğru olduğuna anında karar vermiş gibi kapadı hemen. Ona sonra teşekkür ederdim.

“Oğlunuza İsmail diye hitap ettiğiniz ilk an zihniniz size bir oyun oynadı gerçekten sanıyorum. İstemediğiniz sonuçlara yol açan bir oyun. Sonraları o Balmumcu’daki sahte kliniğe götürülünce devam ettirdiniz İsmail oyununu. Gerçek İsmail’e bir tür çağrı yolluyordunuz belki.”

Durup bir nefes aldım. Verdiğim ara Neriman Hanım’ın dudağının kenarındaki kıvrımı siler gibi oldu. Molayı uzatmadım.

“Sizin gibi akıllı ve parası olan bir kadın kurtulmak için başka yollar deneyecekti elbette. Oğlunuzun hastaneyle ilgili niyetlerini ne zaman anladınız bilmiyorum. Birinci büyük bunalım adını verdiğiniz tartışmalar sırasında olabilir. Daha öncesi olabilir. Bilmiyorum. Ama sizi istemediğiniz bir yere kapatınca, iyilikle, iknayla kurtulamayacağınızı anladınız. Belki hırsı, söylemesi zor ama, en yapılmaması gereken şeyi bile yaptıracaktı ona.”

Çok ama çok küçük bir damla belirdi Neriman Akalın’ın sol gözünün altında. Devam etmek zorundaydım. Öyle yaptım.

“Sizi gece gündüz kontrol eden kerestelere yaklaştınız o zaman,” dedim. “Paranın ucunu göstererek. Esas patronları kimse ona ulaşmak istediniz.”

Sol gözünün altındaki damla ağır ağır büyüdü. Şimdi görecek, silecek dedim içimden. Yerinden kımıldamadı Yıldız Turanlı.

“Ana oğul ilişkisinin yetmediği yerde para konuşurdu. İyi akıl. Günümüzün aklı. Haklıydınız...”

Manhattan Medical’in resmen hasta kabul edilemeyen 382 numaralı odasında hasta yatağında yatan ihtiyar müşterime verdiğim rapor ondan çok beni yoruyordu. Devam ettim yatağın başında ayakta durarak konuşmaya.

“Haklıydınız ama kel kafalı muhafızınızın fantezisi sizi yanlış adama yönlendirdi. Yok, belki de doğru adama. Sonuçlarına bakılırsa...”

Yıldız Turanlı ruhunda neler döndüğünü tam olarak kestiremediği bir danışanını dinliyormuş gibi gözlerini kocaman açmış izliyordu beni. Bir sonraki cümlemden önce bir adım geriye gittim. Ne olurdu ne olmazdı.

“Size patronun Tetik Osman olduğunu söylemişlerdi. Siz de Tetik Osman’ın peşine düştünüz. Paranın kokusu ta Kasımpaşa’daki bir kahvenin kapısından içeri girdi.”

Sağ tarafımda bir ihtimal beklediğim hareketlenme olmadı. Takla atan tespih sesi de gelmiyordu.

“Çağrınızın yerine ulaşıp ulaşmadığını, yanınıza yaklaşan yabancıların hangisinin Tetik Osman’ın adamı olduğunu bilmiyordunuz.”

Neriman Akalın’ın gözünde beliren küçük damlanın büyümesi durdu. Şimdi kulakları iki yana doğru uzamıştı sanki.

“Hiç umudunuzu kesmediniz,” diye devam ettim. “Bunak kadın olmanız gerektiğinde tutturduğunuz elektrik parası ödeme takıntısı aslında her yöne tekrar tekrar saldığınız sinyaldi.”

Sağımdan bir tespih şıkırtısı geldi.

“Adamınızın tespih kullandığını kimden öğrendiniz bilmiyorum,” dedim. “Erkeği neden kadın yaptığınızı da... Olsun, akıllıcaydı.”

Neriman Akalın’ın yüzünde değişiklik olmadı.

“Çağrı yerine ulaştı sonunda,” dedim. “Gerçek Tetik Osman sertlik karıştırmadan çözmek istedi işi. Adamlarından birini oğlunuzla konuşmak için yolladı. Keşke kendisi gitseydi.”

Sağımdaki tespih şıkırtısı hızlanarak devam ediyordu.

“Yolladığı adam meseleyi uhuletle ve suhuletle halletmeyi beceremedi,” dedim. “Belki de oğlunuz kardeşi ve idare etmeyi umduğu kadınlar üstüne çok geldikleri için fazla sinirliydi. Ortalık karıştı. Silah patladı. Üzgünüm.”

Yıldız Turanlı dayanamadı artık. Oturduğu yerden fısıldadı sanki sorusunu Neriman Akalın’ın duymasını istemiyor gibi.

“Hilmi’nin Firdevs Işın’ın evinde olduğunu nereden biliyordu adam?”

“Ümran Okur’un bildiği bir şeyi bütün hastane biliyor demektir,” dedim sanki ona cevap vermiyor gibi. Hiç araya girilmemiş gibi devam ettim.

“O evde olanları aslında hiç bilemeyeceğiz,” dedim. “Kızlar anlatmazlar. Niye anlatsınlar? Polisin elinde bir katil var. Önünde sonunda yakalayacaklar. Bahse girerim adam benim söylediklerimi tekrar edecek. Küfretti falan diyecek. İstemeden oldu diyecek. Öldürme kastım yoktu diyecek. İyi hal, infaz yasası, şartlı salıverilme falan, cezası düşe düşe birkaç yılda çıkacak dışarı. Nasıl olsa içerde iyi bakılacak. Söz verdiniz.”

Neriman Akalın gözlerini açtı.

Ona gülümsedim. Bana gülümsedi. Gözlerinde kızgınlık ya da üzüntü yoktu.

Yıldız Turanlı koltuğundan kalkıp kadının başına geçmeye niyetlendi, elimle durdurdum onu.

“Oğlunuz bir sürü insanın hayatını karıştırdı,” dedim. “Ölümünün başkalarının hayatını karıştırmasına izin veremezdiniz değil mi?”

Neriman Akalın’ın bakışlarında bir değişiklik olmadı.

“O cezasını buldu diye düşünüyorsunuz belki de. Hastaneyi artık karıştıramayacak, birilerinin yanmasına ne gerek var? 155’e bir telefon yetti. Kim telefon etti dersiniz? Kapınızdaki nöbetçi. Yerleştirdiğim nöbetçi.”

Tetik Osman öksürdü konuşmadan önce.

“İskender Topal hıyarının önceden de bir vukuatı vardı yakalanmadığı, ona saysın,” dedi.

Ona dönüp bakmadım bile. Yatağında gözlerini ne hissettiğini çaktırmadan bana dikmiş ihtiyar müşterime odaklanmıştım.

“Polis, savcı ya da hâkim olmadığım gibi, vicdan bekçisi de değilim,” dedim. “Yukarıda paramı verdiler. İstemeden de olsa. Alacak verecek yok.”

Neriman Akalın yönetim kurulu toplantısında terfi ettirmeyi aklından geçirmediği birisini dinler gibi dinliyordu beni.

“O gün odaya girdiğinizde koluma hacamat yapan sıpayla şöyle baş başa bir konuşma yapmak isterdim ama, yorgunum.”

Tetik Osman lafa karıştı yine.

“Polisler çıkarken şüphe üzerine Deli denen oğlanın üstünü aradılar. Tuhaf bir bıçak çıktı. GBT’si de teferruatlı olunca alıp götürdüler,” dedi.

Başımı salladım. Polisler benden iyi konuşurlardı gerektiğinde.

“Bu yataktan kurtulmak için kimsenin yardımına muhtaç değilsiniz,” dedim. “Haber vereyim, Doktor Kemal Arsan istifa etti gitti. Kızlar ne yaptığınızın farkındalar, hepsi birden birazdan doluşurlar buraya. İçmediğiniz ilaçları gösterirsiniz. Ayla Duman’a odaya girdiğinde bunak ihtiyar rolüne nasıl hızlı döndüğünüzü anlatıp gülüşürsünüz.”

Neriman Akalın’ın dudağında küçük bir gülümseme başlangıcı gördüm.

“Bir uyarı,” dedim bedenimde kalan son enerji parçasını kullanarak. Buradan çıkmak istiyordum, bir kahve istiyordum, bir sigara yakmak istiyordum. Yıldız Turanlı ile Mecidiyeköy’e kadar kol kola yürümek istiyordum. Gerisine Allah kerimdi. Yalnızca bir gece yattığım evin anahtarlarını bulurdum bir yerden. “Küçük ortaklarınız Şenol Yurdatapan’la Mine Yurdatapan’a dikkat edin bundan sonra. Kolaylıkla satabilirler sizi ileride.”

Sesimin artık daha alçak çıktığının farkına vardım birden. Lafı uzatmamalıydım.

“Sinem Akalın işin başından ayrılmak istediğinizde sağlam bir aday olabilir yerinize,” dedim. “Ya da bana ne? Ne yaparsanız yapın.”

Yıldız Turanlı ziyaretin sona erdiğini anlamış gibi ayağa kalktı. Ona teşekkür ettim içimden.

“Hasta ziyareti kısa olur,” dedi. “Biz sizi daha fazla rahatsız etmeyelim. Hoşça kalın.”

Eğilip yanağından öper sanmıştım. Öpmedi. Yavaş yavaş öğreniyor dedim kendi kendime. Kapıya döndüm.

“Kahveye arada bir uğra, çay içelim,” dedi Tetik Osman.

Ona da cevap vermek içimden gelmedi pek. Müşterilerin arkasını toplamak için oradan oraya koşarken arada sırada tuhaf adamlarla

karşılaşıyordum. Onlardan biriydi işte.

“Uğrarım,” dedim yine de.

Yıldız Turanlı yanıma gelip dirseğimi tuttu. Beni kapıya doğru yönlendirmekti niyeti. Ona uydum. Elimi kapının koluna attım.

“Teşekkür ederim İsmail,” dedi arkamdan Neriman Akalın. “Adın neydi senin?”

Geriye döndüm. İhtiyarın gözlerinde ışık vardı. Sanki hiç ölmeyecek gibiydi.

“Remzi Ünal,” dedim.

Remzi Ünal... Şu, Hava Kuvvetleri’nden müstafi, THY’den kovulma, kendine saygısı olan hiçbir ”frequent flyer”ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf çartır şirketlerinde bile tutunamayan, sayenizde MS Flight Simulator’ın Chessna’sına aylardır elini sürmekten uzak, yeniden damat adayı, ex-kaptan, nevzuhur özel dedektif Remzi Ünal...

Yönetim kurulu başkanının aklı böyle gidip gelen bir hastanede çekap falan yaptırmam dünyada diye karar verdim odadan çıkarken. Bir Adana eksik yerdim, olur biterdi.

SON

YAZAR HAKKINDA

Celil Oker, 1952 yılında Kayseri'de doğdu. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olduktan sonra, ansiklopedi ve reklam metin yazarlığı, çevirmenlik, gazetecilik yaptı. Bin Lotluk Ceset, Bir Şapka Bir Tabanca, Çıplak Ceset, Kramponlu Ceset, Rol Çalan Ceset, Yenik ve Yalnız, Son Ceset ve Beyaz Eldiven Sarı Zarf adlı eserleriyle polisiye edebiyatın en çok aranan isimlerinden olan yazarın yarattığı dedektif karakteri Remzi Ünal, okuyucuların gönlünde taht kurdu. Kitapları Almanya, İspanya, Yunanistan ve Hollanda'da yayımlandı.

Halen İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık dersleri veren Celil Oker evli ve iki çocuk babasıdır.